

Trường học Vampire

Contents

Trường học Vampire	2
1. Chương 1 - 3	2
2. Chương 4 - 5	9
3. Chương 6 - 7	14
4. Chương 8 - 10	20
5. Chương 11 - 13	25
6. Chương 14 - 15	30
7. Chương 16 - 18	36
8. Chương 19 - 20	44
9. Chương 21 - 22	51
10. Chương 23 - 24	56
11. Chương 25 - 26	62
12. Chương 27 - 28	67
13. Chương 29 - 30	70
14. Chương 31	75
15. Chương 32 - 33	80
16. Chương 34 - 35	86
17. Chương 36	92
18. Chương 37	97
19. Chương 38	100
20. Chương 39	104
21. Chương 40	107
22. Chương 41	111
23. Chương 42	114
24. Chương 43	120
25. Chương 44	124
26. Chương 45 - 46	129
27. Chương 47	134
28. Chương 48	138
29. Chương 49	142
30. Chương 50	146
31. Chương 51	148
32. Chương 52	154
33. Chương 53	160
34. Chương 54	165
35. Chương 55	171
36. Chương 56	173
37. Chương 57 - 58	179
38. Chương 59	186
39. Chương 60	192
40. Chương 61	197
41. Chương 62	204

42. Chương 63	205
43. Chương 64 - 65	211
44. Chương 66	217
45. Chương 67	223
46. Chương 68	229
47. Chương 69	234
48. Chương 70.1	238
49. Chương 70.2	243
50. Chương 71.1	246
51. Chương 71.2 - End	252

Trường học Vampire

Giới thiệu

Giả sử như trong thế giới chúng ta đang sống, có sự xuất hiện của một loài sinh vật khác, loài sinh v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-hoc-vampire>

1. Chương 1 - 3

Trường học Vampire - Chương 01 - 02 - 03

Chương 01

Tôi là một vampire dòng lai, từ nhỏ tôi đã sống trong thế giới loài người và lớn lên như một con người bình thường.

Nói là bình thường cũng không hẳn là đúng bởi tự tôi nhận thấy bản thân mình thực sự rất kì quái.

Tôi luôn vượt qua các kì thi một số điểm cao chót vót mà không cần học hành gì cả, ban ngày trong các giờ học tôi thường ngủ gật gật, nhưng về đêm lại không thể chợp mắt được một giây.

Xét về ngoại hình, tôi có một làn da rất trắng, trắng đến nỗi đáng sợ và đôi môi của tôi thì lúc nào cũng đỏ au dù không được tô son. Không những thế tôi còn có những sở thích kì dị, những món thịt tái đủ loại luôn là món ăn tôi ưa thích, và thứ tôi ghét nhất trên đời là tỏi, đặc biệt tôi rất sợ ánh nắng mặt trời chói chang, nó làm cho tôi có cảm giác như mình đang bị thiêu rụi.

Nhưng kì dị hơn nữa là cứ mỗi tuần hai lần tôi lại phải uống một thứ nước đỏ như máu có mùi thơm hấp dẫn mà theo như mẹ tôi giải thích là thuốc bổ máu....

Nhưng tất cả những điều đó vẫn chưa chứng minh được điều gì cả, chỉ cho đến khi tôi 15 tuổi một sự việc đã xảy ra, nó khiến tôi nhận thức được rằng- "tôi không phải là con người"

Hôm ấy là một ngày nghỉ cuối tuần tôi và Chaito, cô bạn hàng xóm cùng nhau ngồi đọc sách và ăn táo, nhưng đột nhiên Chaito lại bị đứt tay do con dao cửa phải khi đang gọt táo, một dòng máu đỏ tươi phun ra....

Tôi nhìn chăm chăm vào dòng máu, nghển cổ hít một hơi thật sâu, tự dưng cảm thấy trong người nóng ran, toàn thân như muốn bốc cháy đặc biệt là đôi mắt như đang rừng rực lửa, tôi cảm nhận rõ cơn đói máu đang cào xé trong huyết quản mình, ánh mắt tôi không ngừng liếc về phía cái cổ trắng tuyết đẹp của Chaito, với một ước mong duy nhất là được cào xé nó ra bằng chính hàm răng của mình.

Và.... tôi đã làm điều đó thật, chỉ đến khi đã hút được mấy chục cc máu của Chaito tôi mới hoảng hồn nhận ra rằng mình đã làm một việc cực kì kinh khủng đó là "hút máu người".

Chaito nhìn tôi bằng hoàng lấp bắp:

- Yu..me....chẳng lẽ...cậu là một ma cà rô...

Nhưng chưa nói được hết câu Chaito đã ngã xuống vì quá kinh sợ. Tôi nhìn cô bạn thân ngất đi, trên cổ còn để lại hai dấu răng của mình mà hoảng loạn không biết nên làm gì.

Cuối cùng, tôi cố lấy lại bình tĩnh và gọi điện cho mẹ, có lẽ lúc này chỉ bà mới có thể giúp được tôi....

Mẹ tôi đã xuất hiện ngay sau đó và giúp tôi giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Chaito được đưa về nhà và xóa bỏ phần kí ức đáng sợ ấy, còn tôi cũng được mẹ tiết lộ cho sự thật về thân thể của mình.

Hóa ra mẹ tôi là một Vampire dòng quý tộc, nhưng bà lại đem lòng yêu bố tôi một người hoàn toàn bình thường, và tôi sinh ra chính kết tinh cho tình yêu đẹp của hai người.

Vì muốn tôi có một cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác mà mẹ tôi đã giấu kín sự thật về con người của tôi trong từng ấy năm trời.

Bà không muốn tôi sống mà luôn phải chịu sự giày vò, trở thành nô lệ của những cơn đói, nhưng còn một lí do khiến mẹ không muốn tôi sống như một vampire bởi vì trong mắt bà Vampire là những sinh vật cực kì đáng sợ, so với họ thì con người dễ đối phó hơn nhiều. Họ thông minh, họ xinh đẹp, nhưng cũng chính vì vậy mà họ nguy hiểm hơn bất cứ một sinh vật nào....

Sự thật này đối với tôi mà nói quả thực là một cú sốc lớn, tôi không dám tin rằng hóa ra mình không phải là một con người, mà là một quái vật, không hơn không kém.

Tôi sợ hãi, tôi hoảng loạn, tôi không còn dám tin vào bất cứ điều gì nữa. Tôi đã tự nhốt mình trong phòng mấy ngày vì sợ khi một ra ngoài sẽ phải đối diện một sự thật vô cùng khắc nghiệt ấy.

Tôi nằm trong phòng - cô độc, cổ ngăn dòng nước mắt đang chảy dài trên khóe mắt, tôi là ai? Tôi là người hay ác quỷ?

Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập trong đầu khiến tôi như muốn nổ tung, hóa ra những người luôn sống bên cạnh tôi cùng tôi lớn lên, họ đều không giống tôi, nhưng nếu tôi không thuộc về nơi này thì tôi thuộc về đâu?

- Yume, mẹ vào được không?__ tiếng mẹ tôi đột ngột vang lên ở cửa khiến tôi giật mình vội bật dậy, lấy tay lau nước mắt khàn khàn nói:

- Vâng, mẹ cứ vào đi.

Mẹ tôi một vào phòng, ngồi xuống bên cạnh tôi, dịu dàng nắm lấy bàn tay tôi nói:

- Con không trách mẹ chứ? Mẹ làm như vậy cũng chỉ vì muốn con có được cuộc sống bình thường như bao người khác mà thôi.

- Con không trách mẹ đâu, nhưng...mẹ hãy nói cho con biết đi, đây không phải là sự thật phải không?__ tôi gục đầu vào tay của mẹ cay đắng hỏi.

Mẹ tôi nhìn tôi bằng đôi mắt đau đớn, khẽ vuốt tóc tôi thở dài nói:

- Mẹ xin lỗi, nhưng sự thật vẫn là sự thật, con không thể phủ nhận mãi được Yume à...
 - Vậy ra con không phải là người ư? Con đúng là Vampire thật sao?_ tôi hỏi dồn dập.
 - Không thể phủ nhận việc con là một vampire dòng lai được, mẹ rất tiếc nhưng bây giờ là lúc con nên đối diện một sự thật, mẹ nghĩ đây là thời điểm thích hợp để con trở về một xã hội Vampire.
 - Xã hội Vampire?
 - Đúng, con không thể học ở đây được nữa, mẹ đã xin cho con vào học viện LANCI học viện duy nhất dành cho vampire rồi, ngày mai con sẽ đến đó học_ mẹ tôi nói
 - Không thể thế được, con có quen ai ở đó đâu, sao nói học là học ngay được, con còn biết bao nhiêu bạn bè ở đây nữa mà_ tôi hốt hoảng kêu lên
 - Việc này không thể trì hoãn được nữa, nếu con còn ở đây sẽ chỉ gây tổn thương cho những người xung quanh con thôi, ở Lanci mới là nơi thuộc về con, con chuẩn bị mọi thứ đi, mai mẹ sẽ đưa con đến đó_ mẹ tôi dứt khoát nói rồi đứng lên bỏ ra ngoài, nhưng đi đến cửa bà chợt dừng lại quay đầu nhìn tôi nhẹ nhàng nói:
 - Mẹ xin lỗi, nhưng con hãy hiểu cho mẹ được không Yume? Con phải đến đó học, vì con, vì tất cả mọi người xung quanh con và vì cả mẹ nữa.....
- Tôi nhìn theo bóng mẹ mà thẩn thờ, cuộc sống của tôi bắt đầu từ đây đã bước sang một trang khác...

Chương 02

Hôm sau khi màn đêm đã buông xuống, mẹ đưa tôi đến học viện Lanci, có nằm mơ tôi cũng không ngờ được rằng ngay chính giữa trung tâm thành phố lại là nơi tập trung học tập, ăn ở, vui chơi của hơn mấy ngàn Vampire đủ các độ tuổi.

Học viện Lanci nằm sâu dưới lớp vỏ bọc bên ngoài là một ngôi biệt thự mang lối kiến trúc cổ phương Tây đã bị bỏ hoang từ lâu, và chỉ có cách dùng máu của vampire mới có thể thấy được được nó. Hóa ra... đây mới là nơi thuộc về tôi.

Một chiếc cổng làm bằng gỗ sồi nâu sùng sững hiện ra trước mắt tôi, nó phải cao đến mấy mét chứ chẳng chơi, nếu cánh cổng này xuất hiện ở các trường học của loài người thì những đứa hay đi muộn chắc chắn sẽ không có đường mà vào trường. Mẹ tôi đi đến bên cánh cổng, dùng tay đâm mạnh vào nó, một lúc sau từ một lỗ nhỏ trên cánh cổng một cái đầu người đàn ông thò ra hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mẹ tôi nén tiếng thở dài bước đến thì thầm to nhỏ gì đó với người đàn ông kia. một lúc sau, cánh cổng gỗ sồi lớn từ từ mở ra, mẹ tôi quay lại mỉm cười dịu dàng với tôi và nói:

- Từ bây giờ, nơi đây sẽ là nhà của con...

Tôi nhìn trân trân vào cảnh vật trước mặt như không dám tin vào mắt mình nữa, nơi đây quả thực giống như cung điện dành cho vua chúa vậy, so với nó thì ngôi trường cũ của tôi trông chẳng khác nào một túp lều không hơn không kém.

Khắp học viện từ trong ra ngoài đều được thắp điện sáng trưng, phải có đến mấy trăm nghìn cái bóng đèn được chiếu sáng chứ chẳng chơi, nếu đây là một ngôi trường nằm trên thế giới loài người thì chắc hẳn chỉ trong một ngày nó sẽ tiêu tốn đến cả nửa số điện năng của nc Mĩ mất, đứng trước nó mà tôi có cảm giác giống như mình đang lạc vào thế giới phép thuật của Harry potter vậy.

- Con thấy thế nào?_ Mẹ tôi đột ngột quay xuống nhìn tôi hỏi.

- Thật không thể tin được, nó...quá tuyệt vời_ tôi kêu lên.

- Ừm... mẹ tôi hơi mỉm cười gật đầu rồi nói tiếp__ Con đừng ngạc nhiên, Lanci là học viện duy nhất dành cho vampire, tất cả những vampire sống trong nước đều được đào tạo ra từ đây, nó là học viện xuyên cấp, vì thế qui mô và chất lượng rất lớn...

- Xuyên cấp?

- Ừ... học viện Lanci bao gồm từ cấp I cho đến Đại học, nếu không phải mẹ giấu kín việc con là Vampire thì có lẽ bây giờ con đã học ở đây được 9 năm rồi.

- Vậy bao giờ con sẽ học và học ở đâu?__ tôi thắc mắc.

- Các Vampire đều học đêm, ngủ ngày vì thế bây h đang là h lên lớp. Vì là Vampire lai nên chắc con sẽ học ở lớp C. Bây h thì đi theo mẹ đến phòng hiệu trưởng.__ mẹ tôi nói rồi mỉm cười dắt tôi đến một dãy nhà cổ kính có tầng áp mái bảm đây rêu phong và đi đến trước một căn phòng rất đẹp, bên trong đồ đạc được xếp ngăn nắp gọn gàng, ánh sáng vàng rủ xuống ấm áp, trên bàn làm việc, một người đàn ông đĩnh đạc có nơ da rám nắng và bộ râu trắng dài đến ngang cổ đang chăm chú làm việc.

- Cô đến rồi sao Shita__ người đàn ông nói mà không ngước mắt lên.

- Dạ, lâu lắm rồi không gặp thầy__ mẹ tôi lễ phép nói.

- Ừm... cũng đã gần mấy chục năm kể từ khi cô lấy chồng rồi còn gì__ Người đàn ông nói rồi khẽ ngước mắt lên, đặt cây bút xuống rồi khẽ lướt ánh mắt về phía tôi nhẹ nhàng nói:

- Vậy ra đây là con gái của cô và người đàn ông đó?

- Vâng... nó là Yume Hana, con gái của em .

- Haizzzz...__ thầy hiệu trưởng già khẽ nhìn tôi thờ dãi nói__ ngày ấy tôi đã nói mà cô không nghe, con bé đã sống như một con người từng ấy năm trời bây giờ mới bắt đầu thì sẽ khó hòa nhập lắm đấy.

- Không sao đâu, thầy đừng lo, con bé rất thông minh, em tin là nó sẽ theo kịp những Vampire ở đây__ mẹ tôi cương quyết nói.

- Thôi được rồi, cô đã nói thế thì tôi tin ở cô__ ông thầy hiệu trưởng nói rồi quay sang tôi__ Em hãy sang phòng bên cạnh thay đồng phục của trường đi, từ giờ em sẽ học lớp 10C1, tôi sẽ báo với thầy chủ nhiệm lớp đó, cuối giờ hãy gặp thầy ấy để hỏi về phòng kí túc xá, em sẽ ở đó với một bạn cùng phòng, mỗi tháng trường sẽ mở cổng một lần cho học viên về thăm nhà, nếu có gì không hiểu em có thể thắc mắc với thầy giáo chủ nhiệm hoặc các bạn xung quanh.

- Vâng ạ__ tôi ngoan ngoãn gật đầu chào mẹ và thầy hiệu trưởng rồi sang phòng bên cạnh thay đồ, bộ đồng phục màu trắng rất đẹp, bên ngực trái có gắn huy hiệu màu đồng hình chữ C, nó có vẻ vừa vặn với tôi, trên cổ còn có một dải ruy băng màu đỏ được thắt thành nơ. Mặc xong đồng phục, tôi hít một hơi thật dài, bước ra ngoài, không khí ở đây lạnh hơn nhiều so với trên mặt đất, những cơn gió se se lạnh khiến tôi rùng mình. Việc cần làm bây giờ của tôi là tìm cho ra lớp C1 nơi tôi sẽ học, nhưng biết nó ở đâu mà tìm trong cái học viện rộng mênh mang này?

Chỉ riêng khu vực dành cho học sinh cấp III thôi mà đã rộng như thế này rồi, để xây dựng nên cái học viện này chắc phải tốn nhiều tiền của và công sức lắm đây, Vampire quả thực là một sinh vật đáng sợ.

Tôi cứ vừa đi vừa suy nghĩ miên man mà không biết mình đã đi nhầm lối từ lúc nào, trước mắt tôi bây h là khuôn viên phía sau trường, phong cảnh nơi đây thật là đẹp, có hồ nước, có suối chảy róc rách, có hoa anh đào nở ngập tràn một sắc hồng, những cánh hoa mỏng manh dễ rụng rơi đầy trên mặt đất và những cây phong lá đỏ mang vẻ đẹp dịu dàng, lá phong đỏ rụng xuống khẽ bay tà tà trong gió. Tôi ngần ngừ ngắm nhìn khung cảnh hữu tình trước mắt, rồi chợt nhận ra rằng đáng lí ra lúc này tôi đang ở trong lớp mới phải, tôi chép miệng tiếc nuối nhìn khung cảnh lần cuối rồi khẽ mỉm cười quay đầu định bỏ đi.

Nhưng bước chân tôi chợt khựng lại giật mình suýt nữa thì hét toáng lên, trên chiếc ghế gỗ đặt ngay dưới gốc cây hoa anh đào, có một người đang nằm ngủ.

"Giờ này mà còn có ai ngủ ở đây nữa nhỉ?" tôi tự nhủ thầm rồi tò mò nhẹ nhàng bước đến gần chỗ cái ghế gỗ dưới gốc cây hoa anh đào.

Đôi mắt tôi dừng lại trên khuôn mặt chàng trai, rồi cứ ngẩn ngơ đứng nhìn, người đang nằm trên ghế ngủ có mái tóc màu bạch kim dưới ánh đèn mờ ảo chàng trai đó hiện lên đẹp đến ma mị, khuôn mặt hoàn hảo đến từng đường nét, hàng lông mi dày và cao vút, đôi lông mày rậm thẳng đẹp như được tỉa vẽ tỉ mỉ, đôi môi mỏng manh và đỏ như cánh hoa anh đào, làn da trắng không tì vết, chiếc mũi dọc dừa thanh tú, vẻ đẹp của người này giống như tuyết tác được tạo hóa ban tặng vậy, khuôn mặt tuy ngủ nhưng vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, đáng sợ, nhưng lại rất hấp dẫn khiến người ta đã nhìn vào thì bị cuốn hút ngay và không muốn dời mắt đi, giống như vẻ đẹp của một...ác ma vậy.

Tôi đứng nhìn người con trai trần trần như đang lạc vào cõi mơ không có điểm dừng thì chợt giật mình bởi tiếng nói lạnh lùng, đáng sợ vang lên:

- Cút đi...

Chương 03

Tôi giật mình khi nghe giọng nói lạnh băng thoát ra từ người đang nằm ở băng ghế kia, vội lấp bắp nói:

- Cậu...không phải cậu đang ngủ sao?

...im lặng.

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý làm phiền cậu đâu, chỉ là..._ tôi tiếp tục phân bua.

- Tôi nói cút đi_ Giọng nói lạnh lùng vẫn thoát ra từ đôi môi đẹp tựa như cánh hoa anh đào kia.

Tôi nghiêng răng, nghiêng lợi cố gắng kiềm chế cơn giận, khuôn mặt thì đẹp trai là thế vậy mà sao ăn nói lại thô lỗ bất lịch sự quá thế, tôi có nói là sẽ không đi đâu, sao hần phải đuổi như đuổi tà thế? Nhưng trước khi đi, tôi cũng phải hỏi cho ra cái lớp học của mình ở đâu đã, nghĩ vậy tôi bèn cần môi dụ dộng nói:

- Xin lỗi vì đã làm phiền cậu, nhưng tôi có thể hỏi cậu một câu không? Hỏi xong tôi sẽ đi ngay.

...im lặng, tôi nuốt nước bọt ừng ực, nén tiếng thở dài rồi đánh bạo nói tiếp:

- Cậu có thể chỉ cho tôi biết lớp 10C1 ở đâu không?

Tên con trai nhẹ nhàng ngồi dậy, mở mắt nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt mang sắc tím buồn lạnh lẽo:

- Muốn gây sự chú ý à?

- Hử?..._ tôi ngó người ra chẳng hiểu gì cả, lấp bắp_ Không..tôi...

- Hừ...tôi không muốn dây vào mấy loại con gái như cô đâu, cút đi, đừng làm phiền tôi_ hần nói lạnh tanh.

Tôi mở to mắt nhìn hần cố ngăn cơn giận đang sôi lên trong huyết quản, loại con gái như tôi là sao? Ý hần là tôi đang cố gây sự chú ý với hần sao? Nực cười, thật là... sao đồng loại của tôi lại có một tên vô duyên, bất lịch sự và chảnh như thế nhỉ?

Tôi bực tức nghĩ, nhưng vốn dĩ là một người không thích cãi cọ nên tôi cố gắng nuốt cơn giận vào bụng nắm thật chặt tay cứng rắn nói:

- Tôi nghĩ chắc cậu hiểu nhầm rồi, tôi không muốn gây sự chú ý hay làm phiền gì cả, chỉ cần cậu chỉ cho tôi lớp 10C1 ở đâu thì tôi sẽ đi ngay, tôi thề đấy.

Hần quay ra, liếc đôi mắt màu tím lạnh lẽo nhìn tôi chằm chằm gần giọng nói:

- Cô muốn chết à?

Tôi hơi giật mình trước câu nói và gương mặt lạnh lùng đáng sợ của hần, nhưng ngay lập tức tôi rần lòng cố lấy lại bình tĩnh, ngược đôi mắt màu xanh lam của mình lên nhìn thẳng vào mắt hần không hề e ngại,

tôi đâu có làm gì sai mà phải sợ. Bất gặp cái nhìn chăm chăm của tôi, hần hơi nhú mày nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cậu có thể chỉ đường cho tôi không?_ tôi lặp lại.

Hần nghiêng rặng nheo nheo lông mi rồi nằm trở lại xuống ghế đôi mắt đẹp khẽ nhắm hờ lạnh lùng nói:

- Khu nhà phía Đông, tầng cao nhất, lớp cuối cùng...

- Cảm ơn cậu rất nhiều, xin lỗi vì đã làm phiền_ tôi cúi gập người xuống vui vẻ cảm ơn, rồi quay đầu nhanh chóng bỏ đi...

- Một cô gái kì lạ....._ Kai thì thầm, nhếch mép cười lạnh lùng.

...

Tôi theo lời chỉ dẫn của tên đó bước đến dãy nhà khu Đông, chỗ này có vẻ là nơi đẹp nhất, nổi bật nhất so với các dãy nhà khác trong học viện, những công trình kiến trúc được xây dựng khá chi tiết và tỉ mỉ, bao bọc xung quanh là những cây cổ thụ lâu năm, trên tường, dây leo bám chằng chịt rất đẹp mắt, xem ra nó đã có từ lâu đời rồi.

Không lẽ đây là nơi tôi sẽ học sao? Nhưng sao tôi có cảm giác không mấy tin tưởng nhỉ? Tôi nhìn mặt, gãi gãi đầu hoài nghi nghĩ nhưng cũng cố lết lên tầng 3, thật kinh khủng nhà gì mà cao khiếp, mỗi một tầng lại có đến mấy chục cái bậc thang, phải mất 15 phút tôi mới lết lên được tầng 3, lại còn phải đi dọc hành lang đến cái lớp cuối cùng nữa chứ, kiểu này thì những quãng ngày về sau của tôi thảm rồi.

- Học...học...học...._ tôi thở hổn hển, đưa tay lên vuốt mồ hôi trên trán, cái trường này đúng là hành hạ con người ta mà, học hành gì mà bắt lên tận tầng 3 thế này thì chắc chưa kịp vào lớp đã ngủ rồi. Tôi cố lấy lại hơi thở bình thường, vuốt tóc chỉnh lại quần áo và bước vào, đứng trước cửa lớp đồng dục nói:

- Thưa thầy cho em vào lớp ạ!

Tôi nói xong bèn mỉm cười tươi nhìn thấy giáo cùng các học viên trong lớp. Nhưng đáp lại nụ cười của tôi là những cái nhìn khó chịu và sắc mùi sát khí. Khoan... lạ thật? Sao lớp học lại chỉ có gần chục người thôi nhỉ? đã thế đồng phục của họ lại khác của tôi nữa chứ, nó có màu đen tuyền, từ đường nét, màu sắc, đều trang nhã và đẹp vô cùng, trên các nút áo, cánh tay, các nếp gấp và túi đều có các điểm nhấn được may chi tiết tỉ mỉ, chỉ cần nhìn vào cũng thấy toát ra vẻ sang trọng và cao quý, bên ngực trái có gắn một huy hiệu hình chữ A bằng vàng. Trên cổ mỗi người đều có thắt một dải ruy băng màu bạch kim (con gái thì nơ, con trai thì canavat).

Nhưng có một điều đặc biệt đó là tất cả bọn họ đều đẹp đến đáng sợ, trông giống như những mỹ nhân siêu phàm thoát tục vậy. Tôi bắt đầu cảm nhận được bầu không khí không bình thường ở đây, vội thu nụ cười của mình lại, nhìn nhó nhìn xung quanh, có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

- Gì thế này? Sao lại có lớp C ở đây?_ một giọng nữ cao vút đột nhiên vang lên

- Hừ...to gan thật, có hăm mộ quá, cũng không được phép mò lên đây chứ.

- Thật là, dạo này bảo vệ lỏng lẻo quá, sao lại để cho bọn Vampire C mò đến nơi ở cao quý của chúng ta....

- Anh Tooya anh phải xử lí bọn này thật nghiêm vào.

- Đúng đấy...

** ** *

Những giọng nói kiêu căng hách dịch vang lên, tỏ rõ sự khinh thường đối với tôi, không lẽ tôi đã vào nhầm lớp? Nhưng rõ ràng là tôi đi theo đúng chỉ dẫn của tên tóc bạch kim kia mà, sao có thể sai được, chẳng lẽ...hần cố tình lừa tôi?

Tôi bàng hoàng nghĩ rồi ngược khuôn mặt lo lắng lên nhìn ông thầy già trên bục giảng ấp úng hỏi:

- Thưa..thầy, cho em hỏi đây có phải là lớp 10C1 không ạ?

Liên sau câu hỏi của tôi là những tiếng cười cợt vang lên không ngớt, cùng với đó là những câu nói châm biếm, đầy vẻ kiêu ngạo:

- Ô, xem con nhỏ đó đóng kịch kìa, bao nhiêu tuổi rồi mà còn không biết mình học ở đâu nữa chứ.
- Tôi đã nói mà, bọn lớp C chỉ toàn một lũ bám đuôi, không hơn không kém.
- Hừ...giỏi thật, thân phận thấp hèn mà dám mò lên lớp A của chúng ta, đã thế còn ra vẻ vờ vịt không biết.

...

Những câu nói cay độc cứ thi nhau chĩa về phía tôi một cách không thương tiếc, tôi cố kìm cơn giận, nắm thật chặt tay để giữ bình tĩnh, những con người này thật sự rất đáng ghét.

- Này em, tôi khuyên em nên trở về lớp đi, chỗ này là nơi em không được phép đặt chân đến_ ông thầy già đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật mình vội ngược lên nhìn.
- Em xin lỗi, nhưng thầy có thể chỉ cho em lớp một0Cmặt ở đâu không ạ, thực sự là em không biết, đây là lần đầu tiên em vào học viện_ tôi tha thiết nói, dùng ánh mắt ước ướn nhìn ông thầy giáo già.
- Ta sẽ chỉ cho em...._ một giọng nói dịu dàng trầm ấm đột nhiên vang lên, tôi giật mình, vội ngược mặt nhìn xuống nơi vừa phát ra tiếng nói, một chàng trai bước ra từ phía cuối lớp, nhẹ nhàng đi về phía tôi, cả người toát ra vàng hào quang sáng chói.

Tôi nhìn theo, không thốt nổi lên lời, trái tim đập thình thịch theo mỗi bước chân của người ấy, mái tóc màu đen ánh tím khẽ bay lòa xòa trong gió và đôi mắt màu đen huyền thì đang nhìn sâu vào mắt tôi, cả người toát lên vẻ dịu dàng, ấm áp nhưng trong đó cũng phảng phất một nỗi buồn dịu vợi. Vẻ đẹp của chàng trai này khiến cho những người khác phải nhìn vào phải nín thở, vạn vật xung quanh đều phải cúi đầu. Nếu so với tên tóc bạch kim tôi gặp trong khuôn viên sau trường lúc này, thì thật không thể so sánh nổi ai hơn ai.

- Anh Tooya.
- Tooya sa-ma.
- Sao sa-ma lại làm như thế?

...

Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên nhưng người con trai vẫn không thèm đoái hoài tiếp tục bước đến chỗ tôi.

- Em sao thế? Không muốn ta chỉ đường cho à?_ thoáng chốc người đó đã đi đến bên cạnh tôi dịu dàng nói.
- Dạ không, cảm ơn anh rất nhiều, phiền anh chỉ cho em với_ tôi vội xua xua tay cuống quýt nói, mặt đỏ rần rần như quả cà chua chín.

Nhìn thấy bộ dạng của tôi như vậy, anh ta bật cười dịu dàng nói:

- Không cần căng thẳng quá đâu, ta là Tooya, còn em?
- O...em là Yume Hana
- Ừm, em ra đây ta sẽ chỉ lớp cho_ Tooya nhìn tôi mỉm cười gật đầu dịu dàng rồi chỉ tay ra phía ngoài cửa nhẹ nhàng bước ra ngoài, tôi như người mất hồn lú lú đi theo.
- Em có thấy dãy nhà phía Tây kia không?
- Dạ có ạ.
- Tốt lắm, lớp 10C1 nằm ở tầng hai lớp cuối cùng của dãy nhà đó, em thấy chưa?
- Dạ, rồi em cảm ơn anh rất nhiều_ mắt tôi sáng lên, vui vẻ cúi đầu cảm ơn lia lịa, rồi chợt nhớ ra điều gì tôi ấp úng nói_ e..m có thể hỏi anh điều này không?
- Em cứ hỏi.

- Anh có chắc đó là lớp 10C1 không ạ, em sợ..._ nói đến đây tôi hơi ngập ngừng, không phải là tôi không tin anh ấy, mà là do tôi đã bị lừa một lần rồi nên cần phải cảnh giác cao độ một chút. Tooya ngó ra nhìn tôi một lúc, rồi bật cười nói:
- Hahaha, em yên tâm đi, ta xin lấy danh dự của mình ra để đảm bảo rằng chỗ ta chỉ chắc chắn không sai. Tôi bị nụ cười của anh ấy làm cho ngượng, vội vàng cúi đầu cảm ơn nói:
- Cảm ơn anh rất nhiều, xin lỗi vì đã làm phiền, nếu có lần sau chắc chắn em sẽ báo đáp ân tình của anh. Nói rồi tôi chạy vụt đi
- ...
- Vậy là cuối cùng em cũng trở về rồi Yume...

2. Chương 4 - 5

Trường học Vampire - Chương 04 - 05

Chương 04

Đi mòn cả dép cuối cùng dãy nhà phía Tây có tấm bảng in dòng chữ to đùng: "Khối lớp C" cũng hiện ra trước mắt tôi,... hừ cái thẳng cha tóc trắng chết tiệt ấy dám lừa tôi nói là khu nhà phía đông, chỉ lối ngược lại khiến tôi phải đi lòng vòng mất cả km.

Người đầu mà đều thế không biết, mở cái mồm ra là lừa mới lọc, chỉ được mỗi cái khuôn mặt đẹp trai là ăn tiền, cũng may có Tooya sa-ma chỉ đường chứ không thì h tôi đã lưu lạc ở phương nào rồi, tôi vừa bước lên tầng hai vừa hần học nghĩ. Theo lời chỉ dẫn của anh Tooya tôi đi đến lớp cuối cùng rồi dừng chân lại cẩn thận nhìn chăm chăm vào tấm biển trên cửa lớp, phải đến khi chắc chắn 100% đây chính là lớp 10C1 tôi mới dám bước vào trước cửa lớp, hít một hơi thật sâu nói to:

- Thưa thầy cho em vào lớp ạ!
- Ngay lập tức, tất cả các vampire trong lớp đều quay ra nhìn tôi chăm chú, những cái nhìn lạ lẫm, ông thầy giáo trẻ hơi nhú mày rồi à lên một tiếng hồ hởi nói:
- Em chính là Yume Hana học sinh mới chuyển đến?
- Vâng ạ_ tôi lễ phép gật đầu nói, trong bụng khắp khối mừng thầm, lần này thì chắc chắn đúng rồi.
- Em vào lớp đi_ ông thầy mỉm cười tươi ngoác tay ra hiệu cho tôi bước vào, rồi quay xuống dưới nhìn cả lớp nói to:
- Các học viên, tôi muốn thông báo cho các em biết, hôm nay lớp ta sẽ có thêm một thành viên mới, do một số lý do cá nhân nên bây giờ em ấy mới có thể nhập học...em tự giới thiệu về mình đi _ thầy giáo quay sang tôi mỉm cười nói.
- Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhoẻn miệng cười vui vẻ nói:
- Xin chào các bạn, mình là Yume Hana, mong các bạn giúp đỡ.
- Những cái nhìn xoi mói, tò mò hướng về tôi, những tiếng xì xầm to nhỏ nổi lên:
- Đẹp đấy...
- Ừ, mắt đẹp quá...không giống Vam cấp C chút nào.
- Lại nhí lúc đầu nhìn còn tưởng vam quý tộc cơ.
- Ôi dào, đẹp gì chỉ là đôi mắt hơi nổi bật thôi, cái khác thì bình thường.
- ...

Bốp...bốp__ Thấy lớp có vẻ ồn ào thầy chủ nhiệm bèn vỗ hai tay vào nhau cười nói__ thôi nào, các em hãy giúp đỡ cho Yume để em ấy bắt kịp chương trình học nhé, bây giờ thì...Ừm, để xem nào, em sẽ ngồi đâu nhỉ?__ Thầy giáo xoa cằm suy nghĩ, liếc mắt xuống phía cuối lớp khuôn mặt chợt đăm chiêu do dự nói:

- Ừm...Yume, em ngồi tạm cái bàn phía cuối lớp nhé, chỉ còn chỗ trống đó thôi.
- Vâng ạ__ tôi ngoan ngoãn gật đầu rồi xách cặp xuống cuối lớp xung quanh lại nổi lên những tiếng xì xầm.
- Cái gì vậy trời? sao con nhỏ đó được ngồi chỗ Kai?
- Ông thầy hâm rồi, Kai sẽ không để yên đâu.
- Sắp có bão lớn rồi đây.
- Đúng là điếc không sợ súng.

...

Tôi ngơ ngác đặt cặp xuống bàn và ngồi vào chỗ chẳng hiểu mô tê gì cả, Kai là ai vậy nhỉ? một con quỷ dữ chăng? Mà thôi chẳng liên quan đến mình, tôi chép miệng nghĩ rồi mở sách vở ra chăm chú nhìn lên bảng...

- Nè...__ đang lơ mơ, chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng gọi, vội ngược mắt lên nhìn, cô bạn bàn trên đang quay xuống nhìn tôi cười tươi tắn, đó là một cô gái khá xinh xắn với mái tóc nâu được cắt ngắn ngang vai, miệng cắn cắn cái bút trông rất dễ thương.

- Có hiểu gì không?

- Ồ...cũng chút chút__ tôi trả lời nhát gừng.

- Hihi cứ từ từ rồi sẽ quen thôi, à..quên chưa giới thiệu, tui là Toru, rất vui được gặp cậu...__ nói xong cô bạn nhoài người cúi xuống hôn chụt một cái vào cổ tôi và mỉm cười tươi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi nói__ một kiểu chào hỏi rất Vampire hihi.

- Hơ hơ...__ tôi cười đáp lại như một con ngố, OMG cái kiểu chào hỏi gì mà kinh dị thế, khiến tôi lạnh cả gáy, da gà nổi lên từng mảng.

- Sao cậu không chào lại tôi?__ Toru nhìn tôi cười nói, rướn cái cổ lên thật cao. Tôi như người bị đờ, mồm miệng cứ há hốc ra, nếu không làm vậy thì chẳng phải là thất lễ hay sao, nhưng mà chào hỏi kiểu này thì kinh dị quá, tôi chẳng dám làm đâu. Tôi cắn môi phân vân nhìn khuôn mặt chờ đợi của Toru, hít một hơi thật sâu chuẩn bị thực hiện màn kiss cổ, thì đúng lúc ấy:

- Toru quay lên, không được nói chuyện trong giờ học__ tiếng thầy chủ nhiệm sang sảng vang lên khiến hai chúng tôi giật mình vội ngẩng mặt lên.

- Chốc nói chuyện sau nhé, cẩn thận không ông ấy phạt quét sân trường đấy....__ Toru nói nhanh với tôi rồi vội vã quay lên, nụ cười còn phảng phất trên môi.

Nhìn theo cái lưng của cô bạn, tôi thở phào nhẹ nhõm, xem ra những điều tôi chưa biết về Vampire còn rất nhiều...

Cuối cùng tiếng chuông báo hết h cũng vang lên, nhưng chưa được sự đồng ý của thầy giáo tất cả các học viên trong lớp đều ủa ra như đàn ong vỡ tổ, vội vội vàng vàng giống như cái lớp học sắp sắp đến nơi không bằng. Tôi ngơ ngác nhìn đám người lao ra khỏi cửa lồng không khỏi thắc mắc.

- Làm gì mà mặt đàn ra thế?__ tiếng Toru đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình vội quay ra thắc mắc:

- Họ đi đâu vậy?

- Họ á? À đi ngắm thần tượng chứ còn gì nữa__ Toru cười cười nói.

- Thần tượng nào?__ tôi ngơ ngác hỏi lại.

- OMG cậu có phải là vampire không đấy, trong cái học viện này ngoài những học sinh khối A ra thì còn ai xứng làm thần tượng nữa__ Toru ngạc nhiên hỏi.

- Học sinh khối A? họ là ai vậy?__ tôi đần mặt ra hỏi.

- Haizzz... cậu đã từng sống ở đâu vậy hả Yume?__ Toru nhìn tôi thở dài ngán ngẩm nói.
- Hơ..hơ..tui không biết thật mà__ tôi cười xòa nói.
- Chẹp....chán quá, thôi được rồi, hôm nay tôi sẽ bỏ ra một buổi không đi ngắm các sempai của mình để cung cấp thông tin cho cậu vậy__ Toru chẹp miệng nói.
- Cảm ơn cậu, hihi...
- Đi theo tôi ra ngoài__ Toru nói rồi kéo tay tôi ra ngoài chỉ tay về phía dãy nhà khu Đông__ cậu có nhìn thấy dãy nhà đó không? Đây là nơi học và ở của các Vampire cấp A, học viện Lanci gồm có 3 khối lớp: Khối lớp A gồm những vampire thuần huyết, cấp độ vàng, họ là những con người cực kì tuyệt vời hoàn hảo từ ngoại hình cho đến tài năng, khối A mỗi khối chỉ có một lớp duy nhất khoảng hơn chục người.
- Toru chỉ tay về dãy nhà nằm ở chính giữa nói tiếp:
- Dãy giữa dành cho các vampire cấp B, họ là những vampire quý tộc cấp độ bạc, mỗi khối có khoảng 5 lớp là của học viên vam quý tộc...Và cuối cùng dãy nhà khu Tây, chỗ chúng ta đang đứng đây, chính là nơi dành cho các vampire cấp C, bao gồm những vampire thường và vampire lai, cấp độ đồng, cũng chính là cấp độ thấp nhất trong học viện tuy nhiên số lượng của vam cấp C chúng ta lại nhiều gấp mấy lần so với các vam cấp A và B.
- Thì ra là vậy...rắc rối quá__ tôi nhăn mặt nói, đầu óc cứ loạn hết cả lên, cái gì mà cấp A, cấp B, cấp C, lại còn vàng bạc đồng nữa chứ, Ôi sao mà rắc rối, linh tinh thế, sao không chia giống như trường cũ của tôi có phải dễ hơn không?
- Không chỉ có vậy thôi đâu, ngoài ra còn có cấp độ bạch kim nữa__ Toru nói tiếp.
- Cấp độ Bạch kim?
- Ủ...cấp độ này dành cho những người trong VOLT
- Volt là cái gì?
- Volt là nhóm người được hâm mộ nhất trong trường, bao gồm những người thuộc các cấp độ khác nhau, trong đó có 3 vam thần huyết, một vam quý tộc và một vam cấp C.
- Cả vam C cũng có cấp độ bạch kim ư?__ tôi ngạc nhiên hỏi.
- Ủ...tôi nói điều này cậu đừng sốc nhé__ Toru cười nhăn nhó nói.
- Cậu cứ nói đi__ tôi hỏi hộp nói.
- Thực ra...người có cấp độ bạch kim duy nhất đó chính là Kai-kun người ngồi ngay bên cạnh cậu.
- CÁI GÌ?__ tôi kêu lên giật mình suýt sặc nước bọt__ nhưng tôi có thấy ai ngồi cạnh mình đâu?
- Kai thường xuyên bỏ tiết, việc cậu ấy không xuất hiện trong lớp xảy ra như cơm bữa, nhưng...
- Nhưng sao?
- Kai rất lạnh lùng, cậu ấy không chấp nhận bất kì một ai ngồi cạnh mình, đặc biệt là con gái, vì thế cậu phải cẩn thận đấy__ Toru nói.
- Vậy sao__ Tôi cẩn môi, trong lòng không khỏi lo lắng, sao tôi lại đen đui thế chứ, vừa mới vào trường đã đụng phải thứ dữ rồi.
- Tuy lạnh lùng và đáng sợ như vậy nhưng fan hâm mộ của Kai có thể sánh ngang với Tooya sa-ma đấy....
- Anh Tooya??__ tôi bật thốt lên.
- Ủ..cậu cũng biết anh Tooya à? Xem ra cậu cũng không phải là thiếu hiểu biết lắm, anh ấy được xem là Kingdom mới của học viện này, một vampire thuộc tộc Hondo một gia tộc thuần huyết lâu đời và cực kì quyền lực. Tooya sa-ma là người cực kì đẹp trai, nếu cậu được gặp một lần thì chắc ngất luôn, vừa đẹp trai vừa tài năng hoàn hảo đến từng chi tiết, lại vô cùng lịch sự và dịu dàng vì thế mà anh ấy được cả học viện này thần tượng.

Nghe Toru nhắc đến anh Tooya không hiểu sao trái tim tôi cứ đập thành thịch, vội chuyển sang chủ đề khác:

- Toru này, tại sao một vampire cấp C như Kai lại được hâm mộ như vậy nhỉ, còn được xếp vào cấp độ bạch kim nữa chứ?

- À...thực ra...Kai là vam thuần chủng đấy.

- Cái gì? nhưng sao...

- Hồi trước, cậu ấy đã từng học trong lớp A nhưng vì một lí do mà bị chuyển xuống lớp C.

- Lí do gì vậy?_ tôi tò mò hỏi.

Toru ngoảnh quát xem có ai không rồi ghé vào tai tôi nói nhỏ:

- Thực ra...

Chương 05

Leng keng...leng keng.....

Đúng lúc ấy thì tiếng chuông báo hiệu h vào lớp đột nhiên vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai chúng tôi, Toru lấy tay che miệng ngáp dài uể oải nói:

- Oáp.... Chán quá, đã vào lớp rồi, thui để khi khác nhé

- Ủm...cũng được_ tôi gật đầu miễn cưỡng nói, trong bụng thì tức anh ách, cái chuông chết tiệt lựa lúc nào không kêu lại kêu đúng lúc này, mất hết cả hứng.

Dù không muốn nhưng tôi và Toru vẫn phải dắt díu nhau vào lớp, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

- Tiết này là tiết gì ấy nhỉ?_ tôi đột nhiên hỏi.

- À...tiết sinh, haizz... lại phải gặp cái con mụ cá mập ấy rồi, người gì đâu mà suốt ngày mặc đồ đồ chót thấy mà ghê..._ Toru nhăn mặt dài dọng nói.

- Hehe chứ không phải nhìn thấy màu đỏ thì thêm máu quá à?_ tôi cười.

- Chẹp..ừ thì cũng có chút chút, màu đỏ nhạy cảm quá mà...hè hè.

Nhưng ngay khi vừa bước chân vào cửa lớp, tôi chợt giật mình khi nhận ra hàng loạt những ánh mắt đều đổ dồn về phía mik, có chuyện gì vậy nhỉ?? tôi nhú mày ngơ ngác nhìn lại rồi cười như một con ngố hỏi:

- Có chuyện gì à? Sao lại nhìn mình?

Ngay lập tức những đôi mắt đang nhìn tôi vội vàng cúp xuống, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tôi nhú mày tỏ vẻ khó hiểu, nhìn bọn họ khắp lượt rồi quay sang hỏi Toru:

- Họ sao vậy?

- Ai biếtt, chắc uống nhầm huyết đơn máu muỗi rồi, thui kệ bọn nó đi, cô sắp vào lớp rồi kìa_ Toru nhún vai lắc đầu nói.

- Ủ..._ tôi gật đầu rồi nhanh chân bước về chỗ mình.

Nhưng ngay lập tức khung cảnh trước mắt đập vào mắt khiến tôi sững sờ, toàn thân như bị đóng băng, trên sàn nhà, ba lô, sách vở, bút thước... của tôi bị vứt ngổn ngang, còn các giấy tờ linh tinh thì bay loạn xạ, tôi trợn mắt lên nhìn lấp bắp hỏi:

- Chu..yện gì xảy ra vậy?

Một cậu bạn trai trong lớp nghe thấy tiếng tôi hỏi liền dè dặt nói:

- Mình nghĩ cậu nên tìm một chỗ khác đi, chỗ của cậu Kai đã ngồi trước rồi.

Là tên Kai đó làm ư?? Tôi bàng hoàng nghĩ rồi ngay lập tức liếc mắt về phía chiếc bàn cuối cùng, ở đó có một chàng trai tóc bạc đang dựa lưng vào tường ngủ, hai chân gác lên trên, khuôn mặt đẹp tựa như hoa nhưng lại lạnh lùng, vô cảm đến đáng sợ.

Tôi nhìn mà mồm cứ há hốc ra, kinh ngạc đến độ không thốt lên lời, hẳn chẳng phải là tên tóc bạc mà lúc nãy tôi đã gặp ở khuôn viên sau trường hay sao? Thật không ngờ trái đất lại tròn như vậy, được lắm đã thế thì thù cũ cộng thù mới tôi sẽ trả một thể luôn, tôi hẳn học nghĩ rồi xăm xăm bước đến chỗ hắn, tức giận vỗ một cái thật mạnh xuống bàn rồi hét lên:

- RẦM__ Dậy mau....Ai cho cậu làm thế hả?

Sau tiếng hét của tôi, không khí lớp chợt trở lên im lặng, ngọt ngào đến đáng sợ, liền sau đó là những tiếng rì rầm nổi lên:

- OMG, con nhỏ này điên chắc, dám phá giấc ngủ của Kai-kun.

- Thật đáng ghét, dám làm phiền Kai.

- Chẹp...sắp có án mạng rồi đây, ôi không... lớp mình sắp mất một mỹ nhân rồi.

- Haizzz không còn cái đại nào hơn cái đại này.

.

.

Kai từ từ mở mắt ra, nhìn tôi lạnh lùng nói:

- Cút đi trước khi tôi xé cô ra làm trăm mảnh....

Nhìn thấy đôi mắt màu tím lạnh lùng pha chút đau thương của hắn, tôi chợt cảm thấy khó thở, vội nắm chặt lấy tay cổ giữ hơi thở bình thường, gằn giọng gay gắt nói:

- Đây là chỗ ngồi thầy giáo sắp xếp cho tôi, vì thế tôi sẽ không đi đâu cả, cậu hãy mau xin lỗi tôi về việc làm quá đáng của mình đi.

- Hừ...xin lỗi ư? Cô tưởng mình là ai?

- Là ai không quan trọng, cái chính là cậu đã xử sự không đúng.

- Cô không có quyền phán xét tôi, cút đi trước khi tôi cho cô biến mất hoàn toàn__ hắn lạnh lùng nói.

- Cậu...

- Yume...đừng, nhịn đi được không, Kai nói là sẽ làm đấy? Cậu lên bàn tui ngồi tạm nè__ thấy tình hình căng thẳng Toru vội chạy đến níu tay tôi nhả mặt nói.

- Không, sao tui phải chuyển đi? Tui đâu có làm gì sai__ tôi dứt khoát rồi dứt mạnh tay ra.

- Đúng hay sai không quan trọng, cái chính là bây giờ cậu phải thu dọn cái đồng hồ dưới đất đã, cô giáo sắp vào đến nơi rồi__ Toru vội nói.

Tôi quay lại nhìn đồng hồ sau lưng thở dài rồi hẳn học nhìn hắn cuối cùng quay đầu đi đến chỗ sách vở bị vất tùm lum thu dọn lại.

Khi nhắc đến chiếc ba lô tôi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng va đập leng keng, "thôi chết, tấm ảnh của ba.." tôi bàng hoàng nghĩ rồi vội vàng mở ba lô, lôi tấm ảnh duy nhất của ba mà tôi đã luôn đem theo từng ấy năm trời và coi nó như bảo vật vô giá ra.

Những mảnh vỡ cùng vết mực dài đập vào mắt như ngàn mũi dao đâm vào trái tim tôi, bức ảnh duy nhất còn lại của ba tôi đã bị vỡ tan tành, khung ảnh rời ra trông thật thảm thương, tấm ảnh bên trong bị lộ mực vỡ ra dây vào hően ố một mảng.

Tôi run run cầm tấm ảnh trên tay, nhìn khuôn mặt cười méo mó của ba, lặng lẽ khóc đau đớn, những giọt nước mắt rơi xuống mặt. Tôi cắn thật chặt môi, cố ngăn tiếng nấc, vất chiếc ba lô ra một bên, cầm tấm ảnh trong tay đi đến chỗ Kai ngồi gần giọng hét lên:

- Đồ tồi...

Ngay lập tức hắn mở mắt ra trừng trừng nhìn tôi gần giọng quát:

- Cô nói cái gì?

- Tôi nói cậu là đồ tồi_ tôi hét lên.

- Cô muốn chết à?_ hắn nheo mắt nhìn tôi giận dữ nói rồi nắm thật chặt tay đập mạnh xuống bàn.

_ XOẸT...

tôi bỗng cảm thấy đau nhói, bên má phải xuất hiện một vết cắt, máu chảy cả xuống, khung cửa kính bên cạnh vỡ làm trăm mảnh.

Nhưng tôi không hề cảm thấy sợ hãi, giờ tấm ảnh của ba lên hết thật to:

- Cậu là cái thá gì mà được quyền chà đạp lên người khác, là cái thá gì mà dám làm vỡ tấm ảnh duy nhất của ba tôi, là cái gì mà dám làm mất đi nụ cười hiền hậu của ông ấy_ tôi nói mà nước mắt đã rơi lã chã, trái tim đau như bị ai bóp nghẹt...

Hắn hơi nhíu mày nheo mắt nhìn tôi, đôi mắt màu tím khế ánh lên một nỗi buồn man mác, nhưng ngay lập tức hắn lại trở về với vẻ lạnh lùng thường trực thản nhiên nói:

- Bức ảnh có vỡ hay không, không liên quan đến tôi, là do cô tự chuốc lấy, tốt nhất là cô hãy biến đi trước khi tôi giết cô....

- Hahahaha....._ tôi cười khan rồi cay đắng nói_ chết ư? Cậu nghĩ tôi sẽ sợ à? Tấm ảnh này là sinh mạng của tôi, ảnh đã bị vỡ, bị nhòe mực vậy thì mạng sống của tôi, tôi còn cố giữ làm gì?

- Hừ...Ảnh thì lúc nào chụp chẳng được, chỉ có người điên mới vì một bức ảnh mà đánh đổi cả mạng sống của mình_ hắn nhếch môi mỉa mai nói.

- Lúc nào cũng chụp được ư?_ tôi cay đắng hỏi lại, cắn răng cố ngăn tiếng nấc nghẹn ngào_ Cậu có thể chụp lại cho tôi được không khi người ấy mãi mãi không thể cười với tôi được nữa, mãi mãi không thể đứng cạnh tôi, nói chuyện với tôi, cùng tôi làm mọi việc như lúc xưa nữa? Tại sao cậu lại cướp đi nụ cười của ông ấy trong tôi, cướp đi hình ảnh duy nhất mà ông ấy để lại....?

Kai im lặng nhìn tôi không nói gì, khuôn mặt vẫn lạnh lùng vô cảm, không khí trong lớp ngột ngạt đến khó chịu

- Trên đời này, tôi ghét nhất là những kẻ kiêu căng hơn hĩnh luôn tự cho mình là đúng như cậu...._ tôi nói rồi ôm bức ảnh chạy vụt ra khỏi lớp bỏ mặc tiếng gọi í ới của Toru ở đằng sau...

3. Chương 6 - 7

Trường học Vampire - Chương 06 - 07

Chương 06

Tôi ôm bức ảnh của ba chạy ra khuôn viên phía sau trường, ngồi thụp xuống dưới gốc cây hoa anh đào, thở hổn hển, cố gắng lau sạch những giọt nước mắt đau thương còn đọng lại trên mặt.

Trời về đêm, không khí lạnh bên ngoài khiến tôi rùng mình, ngồi ôm gối co ro, từng cơn gió cứ thổi nhau tạt vào mặt khiến tôi lạnh buốt. Tôi cắn răng, cố lấy lại hơi thở bình thường, cầm bức ảnh đã vỡ vụn trên tay, đau đớn chỉ trực òa khóc.

- Tại sao? Tại sao ba lại bỏ con đi sớm như vậy? Nếu vẫn còn ba ở bên cạnh thì h con đâu phải đau khổ như thế này....

Tôi lấy tay xoa xoa tấm ảnh cay đắng thốt lên.

- Au..... chợt tôi giật mình khẽ kêu lên, một mảnh thủy tinh vỡ đâm vào tay tôi, máu túa ra. Tôi hơi rùng mình, cần rằng đưa tay lên định liếm sạch máu thì đột nhiên bàn tay tôi bị ai đó giữ lại, một chàng trai với gương mặt đẹp như hoa, dáng người thanh thoát trên môi nở nụ cười tươi tắn đang ngồi quỳ xuống ngay sát cạnh tôi. Tôi giật mình hoảng hốt kêu lên, cố gắng rút tay mình ra:

- Anh là ai vậy? Thả tay tôi ra.

- Haha...đừng cuống lên thế cô bé, ngoan ngoãn đi thì tôi sẽ nhẹ nhàng__ hấn nhìn khuôn mặt hốt hoảng của tôi nói rồi nở một nụ cười cực đều, thấy vậy tôi hoảng hốt cố gắng giằng tay mình lại gần giọng quát:

- Bỏ tay ra ngay trước khi tôi nổi giận.

- Chà dễ thương quá, em giận lên trông lại càng xinh hơn đấy__ hấn nhếch mép nói và áp tay tôi lên môi mình, dùng lưỡi liếm những giọt máu vương trên tay tôi.

- Anh đang làm gì vậy hả? Bỏ ra mau__ tôi cần rằng hét lên.

- Ừm...máu của em thơm quá, đúng loại tôi thích, haizzz... lâu nay cứ phải dùng huyết đơn, chán quá rồi, nếu không phiền, em có thể cho tôi xin chút máu chứ.

- Đừng..ăn nói bậy bạ, tôi sút đi bây giờ.__ tôi lắp bắp nói, người run lên vì sợ, không phải hấn định hút hết máu của tôi đấy chứ?? Huhuhu tôi không muốn thành một cái xác chết khô đâu, kinh dị lắm....

- Hê hê, dễ thương ghê, em yên tâm đi cứ ngoan ngoãn anh thì sẽ không bạc đãi đâu__ cái giọng nói ngang phè phè của hấn lại vang lên khiến tôi rùng cả mình. Rồi nhân lúc hấn không để ý, tôi vớ luôn một mảnh thủy tinh vỡ trong khung ảnh đặt bên cạnh, vung tay phật mạnh về phía hấn.

XOET Á Hấn kêu lên thất thanh, một vết cắt dài xuất hiện trên cánh tay trắng muốt của hấn, máu liên tục túa ra mùi xộc lên nồng nặc, tôi sợ hãi thở hổn hển, người run lên cầm cập, cầm mảnh thủy tinh trên tay cố cứng giọng nói:

- Đừng có lại gần đây, không tôi cho anh đứt mạch máu đấy...

- Hừ...hê hê em dữ thật đấy, đây là lần đầu tiên có một đứa con gái đối xử với tôi như vậy, chẳng nhẽ em không biết tôi là ai?__ Hấn nhìn tôi chằm chằm, khẽ nhếch môi hỏi, đôi mắt ánh lên tia nhìn vừa giận dữ vừa thú vị.

- Sao..sao tôi phải biết anh là ai? Nếu anh nói anh là con trai của thủ tướng nc Nhật may ra tôi còn sốc__ tôi nói, tay vẫn cầm mảnh thủy tinh vỡ chĩa về phía hấn.

- Ủa? sao em biết?__ hấn ngạc nhiên hỏi tôi.

- Sặc...Cá..i gì? Anh là con trai của thủ tướng thật đấy à? Vậy ra thủ tướng cũng là vampire ư?__ tôi nói gần méo, mặt nghếch ra hỏi hấn, bàn tay đang cầm mảnh thủy tinh buông thõng xuống.

_ Vụt...Nhanh như chớp, hấn đã xuất hiện ngay bên cạnh tôi, khiến tôi giật mình không kịp trở tay, mảnh thủy tinh bị rơi xuống đất vỡ tan tành.....

- Em ngây thơ thật đấy, mới nói thế mà đã tin rồi__ hấn nắm tay tôi cười đều nói.

- Anh...__ tôi kêu lên thất thanh, nhưng chưa kịp nói hết câu đã giật mình bởi cảm giác nhột nhột ở cổ, tôi sợ hãi, dùng tay đẩy hấn ra hét lên:

- Đồ biến thái, làm cái gì thế hả?

- Không phải tôi đã nói với em trước rồi sao? Tôi rất muốn thưởng thức vị ngọt từ máu của em, chà...chắc là ngon lắm đây.

_ BỐP...

Nghe những lời hắn nói, tôi giận điên cả người, vung tay tát cho hắn một cái nháng lửa, trên khuôn mặt thanh tú hắn rõ năm ngón tay. Hắn có vẻ bàng hoàng, sững sốt đưa tay lên sờ má, nhìn tôi trừng trừng, rồi ngay lập tức nhếch mép cười trông như con đười ươi nheo mắt nói:

- Khà..khà... em làm tôi hơi giận rồi đấy, sao em lại nở thẳng tay với khuôn mặt đẹp như tranh của tôi vậy hả?

Tôi nghe hắn nói mà suýt chút nữa là nôn luôn chỗ cơm trong bụng ra, người đau mà chẳng kinh khủng, đẹp trai mà biến thái thì làm cái quái gì, hắn và cái tên Kai Kái gì kia chắc cũng cùng một ruộc, tôi hẳn học nghĩ rồi gần giọng nói:

- Ở đâu ra cái định nghĩa, cứ đẹp trai thì không được đánh à?

- Ha ha, em nói đúng lắm, nhưng em biết không, phàm là những người càng đẹp trai thì lại càng đáng sợ, vì thế... tôi sẽ không tha thứ cho cái tát cũng như vết thương vừa rồi em gây ra cho tôi đâu_hắn gần giọng nói.

- Vậy anh muốn làm gì tôi?_ tôi bực mình hỏi lại.

- Làm gì ư? Thì phải trừng phạt em chứ còn gì nữa, em là người đầu tiên dám đánh Takeshi thuộc cấp độ bạch kim của Volt đấy....

Hắn nhếch môi nói rồi không để tôi kịp ư hử gì, bàn tay hắn siết thật mạnh cổ tay tôi xoay ngược tôi lại đến nỗi tôi nghe được tiếng xương của mình kêu răng rắc (híc híc), khuôn mặt hắn áp sát mặt tôi, rồi từ từ trượt xuống cổ, tôi bỗng rùng mình, vội hét lên:

- Dừng..dừng lại, anh làm cái gì vậy giờ.._Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu đã bị hắn đưa tay lên chặn họng.

Hai bàn tay của tôi đều bị hắn khống chế, phải làm sao đây, tôi sắp bị cắn rồi, chỉ vài giây nữa thôi, hàm răng nanh của hắn sẽ cắm phập vào cổ tôi, Ôi chúa ơi, đáng sợ quá, có ai, có ai cứu tôi không, help me...

- Takeshi, mấy chuyện này mà bị người khác nhìn thấy thì không hay đâu._ một giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực đột nhiên vang lên khiến hắn giật mình, vội ngẩng đầu lên, quay lại nhìn.

Tôi như người vừa thoát khỏi cơn mê, cuống quýt ôm lấy cái cổ đáng thương của mình, rồi theo một phản xạ tự nhiên, chạy đến núp đằng sau người vừa phát ra tiếng nói sợ hãi bầu chặt lấy vạt áo của người ấy.

- Xem ra cậu có vẻ thích chọc phá tôi nhỉ Tooya, việc tôi làm không liên quan đến cậu, biến đi_ Takeshi nhú mồm bực mình nói.

Cái gì? Tôi ngạc nhiên suýt nữa thì bật thốt lên, Tooya ư? Vậy ra người vừa mới cứu tôi là anh Tooya? Ngay lập tức, tôi vội buông tay mình ra, tìm bóng đập thành thịch, mặt đỏ bừng lên, sao lúc nào anh ấy cũng xuất hiện kịp thời vậy nhỉ?

- Ta cũng không hề muốn phá đám cậu, nhưng việc làm chướng mắt của cậu cứ đập vào mắt ta thì phải làm thế nào?_ Tooya nhìn Takshi nở một nụ cười nhẹ nhàng nói.

- Tôi không quan tâm cậu có nhìn thấy hay không? Nhưng tôi cảnh cáo nếu cậu xen vào việc của tôi thì tôi sẽ không để yên đâu_ Takeshi gầm gừ nói.

- Hừ..._ Tooya khẽ cười nói_ Không để yên ư? Vậy cậu sẽ làm gì được tôi?

Tên Takeshi định mở mồm nói gì đó nhưng lại thôi, giận dữ nghiêng răng trèo treo, quai hàm bạnh ra nhìn Tooya bằng đôi mắt đầy phần nộ.

- Cậu nên nhớ ta là ai, ta có quyền xử lý tất cả những người vi phạm nội qui của học viện, kể cả người của Volt cũng không ngoại lệ, việc làm vừa rồi của cậu nằm trong số những điều cấm của Lanci đấy...._ Tooya từ tốn nói, khuôn mặt vô cùng bình thản.

- Tooya Hondo, cậu nhớ đấy._ Takeshi buông một câu đe dọa rồi quay người định bỏ đi, nhưng đang đi đột nhiên hắn quay đầu lại, nheo mắt nhìn tôi rồi nhếch môi nở một nụ cười đều, tôi nhìn thấy mà rùng mình, lạnh cả xương sống, híc híc.

- Em không sao chứ?_ giọng nói dịu dàng như gió thoảng bên tai của anh Tooya đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình, vội tỉnh tâm lại, nghe rằng cười một cái nói:

- Vâng, em không sao.

- Mặt em.....

- À...ừm, em bị vấp ngã ấy mà, hơ hơ không sao.._ tôi ấp úng nói rồi cười như một con ngốc.

Tooya nhìn tôi dịu dàng, rồi chẳng nói chẳng rằng, anh ấy khẽ nâng mặt tôi lên, áp môi của mình vào vết cắt trên mặt tôi. Những cánh hoa anh đào khẽ bay bay trong gió tạo lên một khung cảnh lãng mạn cực kì

Khi làn môi dịu dàng, mát lạnh thoang thoảng mùi hương hoa hồng của anh ấy vừa chạm vào, tôi chợt giật mình, máu dồn cả lên não, mặt đỏ phừng phừng, nửa muốn đứng im, nửa muốn đẩy anh ấy ra, ngay lúc này đây, tôi bỗng cảm thấy thật dễ chịu, vết thương trên mặt không hề đau đớn nữa...

Nhưng cuối cùng lí trí đã vượt lên tất cả, tôi dần lòng, cố ngăn tiếng đập thình thịch của trái tim mình lại, khẽ ngoảnh mặt đi, đưa tay lên mặt xoa xoa vết thương cười thật tươi nói:

- Em không sao đâu, chỉ là một vết thương nho nhỏ thui mà...Á, suýt quên_Tôi bật kêu lên, rồi vội chạy đến chỗ gốc cây anh đào, nhặt tấm ảnh của ba lên, thở phào nhẹ nhõm...may quá, nó vẫn còn đây.

- Người trong hình là ba của em?_ tiếng nói dịu dàng của anh Tooya đột nhiên vang lên ở ngay bên cạnh, khiến tôi giật mình, vội quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Vâng, ông ấy là ba của em.

- Bức ảnh...._ Tooya nhìn chằm chằm vào khung ảnh đã bị vỡ, nhú mày nói.

- À...vâng là do em bất cẩn nên làm hỏng.

- Nếu không phiền, ta có thể giúp em sửa lại nó_ Anh Tooya nhẹ nhàng nói.

- Thật không ạ? Anh có thể sửa nó sao? Hura...Yahoo...._ Tôi kêu lên sung sướng, rồi không kiềm chế được nhảy đến ôm chầm lấy anh ấy, đang tận hưởng niềm hạnh phúc bất tận thì tôi chợt nhận ra việc làm quá lỗ của mình, vội vàng buông tay ra, nhìn khuôn mặt bình thản của anh ấy, cười méo mó, rồi rụt rè đưa tấm ảnh ra nói:

- O hơ...Cảm ơn anh rất nhiều, ơn này em chắc chắn sẽ trả.

- Em sẽ trả ta cái gì nào?_ Tooya nhìn tôi dò hỏi, ánh mắt màu đen huyền ảo khẽ liếc xuống cổ tôi.

Ngay lập tức, tôi vội đưa tay lên giữ lấy cái cổ mình, chuẩn bị bén gót chạy một mạch trước khi bị tấn công lần nữa.

- Hahaha...em nghĩ ta tệ đến thế sao?_ Anh Tooya bật cười nhìn tôi hỏi.

- O..ừm, mẹ em dặn là không được đại trai_ tôi ngây thơ nói.

- Khục...khục...em yên tâm đi, ta không dối đến mức đi tấn công người khác đâu_ Tooya khẽ ho nhẹ cố nín cười nói_ Vậy thế em định trả ta bằng cái gì?

- Ngoại trừ cái đấy ra thì em có thể trả anh bất cứ thứ gì_ tôi kiên quyết nói.

- Thật sao?_ Anh Tooya nhướn mày nhìn tôi hỏi.

- Vâng...à quên tất nhiên là những việc nằm ngoài khả năng của em_ tôi ngập ngừng nói, rồi để thêm một câu trả treo_ Nhưng trước tiên anh phải chữa ảnh cho em đã rồi hẵng đòi trả công chứ.

- Ừm..tất nhiên, vậy tấm ảnh này giao cho ta xử lý nhé...

- Vâng cảm ơn anh nhiều nhiều...à ừm, em vào lớp trước đây, xin lỗi vì đã phiền anh_ tôi nói rồi nhanh chóng chạy biến vào lớp.

- Em không nhớ ta sao, Yume? __ Tooya nhìn theo bóng cô gái nhỏ khẽ thì thầm__ cuối cùng thì em cũng đã trở về với thế giới vampire...

”- Anh Tooya ơi, Yume đi rồi, anh có nhớ Yume không?

- Tất nhiên rồi, anh sẽ không bao h quên em cả, nhưng em cũng không được quên anh đâu đấy nhé!

- Vâng ạ

...”

Chương 07

Tôi trở lại lớp với tâm trạng phấp phỏm, lo sợ. Nhưng khi vừa bước vào lớp, tôi vội thở phào nhẹ nhõm, thật may là cái tên tóc bạc chết tiệt ấy đã yêu dấu theo gió bay đi đâu mất tiêu rồi. Trên bàn, sách vở của tôi đã được thu lại gọn gàng, tuy vậy những ánh mắt to nhỏ, dài bé khác nhau vẫn ko ngừng chĩa về phía tôi, đã thế tôi còn suýt bị giáo viên phạt đi quét sân trường vì cái tội bỏ tiết nữa chứ, híc.

Nhưng rất may là mọi việc vẫn đâu vào đấy, ít nhất thì cũng chưa có án mạng nào xảy ra. Tôi vừa ngồi vào bàn vừa nghĩ

- Này.__ Toru đột nhiên quay xuống gọi khiến tôi giật mình, vội ngẩng mặt lên, ứ ớ nói

- Cái gì cơ?

- Cậu đã chạy đi đâu nãy giờ đấy, có biết tui lo thế nào ko?

- O, ừm...hihi xin lỗi nha, tôi đi hóng gió chút ý mà__ tôi cười cười nói lấp lửng

- Chẹp, may cho cậu là sau khi cậu đi được một lúc thì Kai cũng bỏ đi...mà cậu cũng gan cùng mình cơ, trong cái học viện này chưa có ai dám gọi Kai là đồ tồi đâu đấy__ Toru lắc đầu chẹp miệng nói

- Tại hần chứ, ai bảo dám hần làm vỡ hình ba tôi__ tôi tức khí gất lên, tiện thể tặng thêm cho cái bàn một cú đập kêu cái Rầm.

- Suyt, suyt nói bé thui, cậu định lôi tôi đi quét sân trường cùng cậu đấy à?__ Toru vội đưa ngón tay trở lên trc miệng, nghiêng răng ken két nói

- O ừm...xin lỗi, hơ hơ__ tôi cười hối lỗi rồi vội chuyển chủ đề__ à mà này, tôi nghe bảo những học viên trong trường đều phải ở trong kí túc xá nhỉ?

- Ủ, tôi ở phòng C11, thế cậu ở phòng nào?

- Tôi cũng không biết nữa, hiệu trưởng bảo tôi đi hỏi thầy chủ nhiệm.

- Hay quá, vậy đi, hiện tại phòng tôi ở vẫn còn trống một chỗ, chốc nữa tôi sẽ bảo với thầy chủ nhiệm để cậu ở cùng phòng với tôi nhé__ Toru reo lên vui vẻ

- Thật vậy hả?Tuyệt...__ tôi sung sướng kêu lên, rồi nở một nụ cười rạng rỡ, nhưng chợt giật mình bởi tiếng nói mang thuộc tính kim của ông thầy vang lên ở trên bảng

- Toru quay lên ko nói chuyện trong giờ...

Thấy vậy, chúng tôi ko ai bảo ai vội ngậm ngay miệng lại, Toru ngoan ngoãn quay lên trên bảng kèm theo một cái nháy mắt thân tình với tôi. Haiz may quá vậy là vấn đề ăn ở, coi như được giải quyết xong, nhưng còn chỗ ngồi thì sao nhĩ?

Tôi xách va li theo Toru vào phòng C11 thuộc kí túc xá cấp độ đồng, mỗi phòng ở đây chứa tối đa 3 người.

Căn phòng tôi ở, khá đẹp mắt và rộng rãi với tông màu xanh êm dịu, mọi thứ trong phòng đều được làm bằng đồng, rất đẹp và sang trọng. Phòng có 3 cái giường được xếp gần nhau, bên cạnh mỗi cái giường đều có một cái tủ nhỏ đựng quần áo, một bàn học cùng với một cái giá sách để trên khá tiện lợi. Ở chính giữa phòng, đặt một cái bàn uống nước và vài 3 cái ghế nhỏ xếp xung quanh, bên trong có một nhà tắm nhỏ, rất sạch sẽ và gọn gàng...

- Thế nào?__ Toru đột nhiên lên tiếng hỏi tôi.

- Ừm, đẹp lắm, lại rộng rãi nữa. Nói chung là tui rất thích

- Hê hê..chúng ta thế này hẳn còn là nghèo nàn đấy. Chứ ở kí túc xá cấp độ vàng, bọn họ sống như vua ý, mỗi người có một phòng riêng, đồ đạc đều được đúc từ vàng hết á.__ Toru trề môi nói

- Thật sao? Chắc là nhiều tiền lắm nhỉ, làm bằng vàng hết cơ mà__ tôi ngạc nhiên nói.

- Chứ còn sao nữa, số tiền cấp cho họ phải nhiều gấp mấy lần chúng ta ấy chứ...mà sao hôm nay ko thấy nhỏ Mika đâu nhỉ? Tầm này là phải về rồi chứ?__ Toru đột nhiên đổi chủ đề, đưa tay lên xem đồng hồ

- Mika là ai vậy?__ tôi nhúm mày thắc mắc

- Ừa? tôi chưa nói cho cậu biết à? Phòng chúng ta nếu tính cả cậu nữa là có 3 người, Mika cũng ở phòng này, nhỏ là lớp trưởng của lớp mình đấy.

- Thế à? Tôi cũng không để ý lắm, mà như thế lại hay, càng đông càng vui mà..Oáp.__ tôi nói kèm theo một cái ngáp sái quai hàm

- Thôi trời sắp sáng rồi, cậu có xuống thực xá làm chút gì đó rồi hẳn lên ngủ ko? Điểm tâm hay nước hoa quả chẳng hạn?__ Toru nhìn tôi gợi ý.

- Thực xá là cái gì?

- Là nhà ăn của học viện đấy, thế cậu có đi không?

- Thôi, tôi buồn ngủ mắt díp lại rồi, làm gì còn hơi sức mà xuống thực xá thực xá gì nữa__ tôi làu bàu, rồi lấy tay che cái ngáp rõ dài

- Thế thôi, cậu ngủ đi, cái giường trong cùng ấy, tôi xuống thực xá làm cái hamburger gà đã, đói chết đi được ấy...

- Ừ ừ, cứ tự nhiên..Oáp__ tôi phe phẩy tay nói rồi đáp người xuống cái giường bên trong cùng. Dù trời có sắp xuống thì tôi cũng phải ngủ trước đã zzz.

Tôi chợt mình thức dậy, đưa tay lên miệng khẽ ngáp dài, và mở mắt ra nhìn, xung quanh các cánh cửa trong phòng được đóng kín mít, rèm giăng tứ phía, ở giường bên cạnh Toru và cô gái tên Mika đang vùi đầu vào chăn ngủ ngon lành.

Tôi mỉm cười rồi khẽ với tay vén tấm rèm ở cửa sổ bên cạnh ra, ánh sáng heo hắt từ bên ngoài chiếu vào qua khung cửa khiến tôi hơi chói mắt, vội kéo rèm lại.

Tôi vươn mình đứng dậy, khẽ khàng đến bên cánh cửa chính, nhẹ nhàng mở nó ra và rón rén bước ra ngoài. Tôi nheo mắt cố làm quen với ánh sáng mặt trời rồi nhẹ nhàng thư thái thả bộ dọc hành lang.

Vì đã sống như một con người từng ấy năm nên tôi hơi khó trong việc làm quen với lối sống của vampire.

Gì thì gì chứ vì ngủ suốt buổi sáng và học cả đêm như bọn họ tôi vẫn chưa làm được. Sau này chắc còn nhiều vất vả đây.

Tôi cứ vừa đi vừa suy nghĩ miên man như thế cho đến khi chợt khựng lại giật mình khi thấy tấm bảng to dùng đập vào mặt: " Dãy nhà nghệ thuật"

Tôi sững sờ, tự gõ vào đầu mình chép miệng nói:

- Ko hiểu tại sao mik lại đi lên tận tầng 3 nữa. Phải mau mau về kí túc xá thôi nhờ bị bảo vệ phát hiện thì chết.

Rồi tôi thở dài quay đầu định bỏ đi thì chợt giật mình khi nghe thấy tiếng đàn violon réo rất vang lên gần đó...

4. Chương 8 - 10

Trường học Vampire - Chương 08 - 09 - 10

Chương 08

Tôi tò mò lần theo tiếng đàn rồi dừng chân trước một căn phòng nhỏ, bên trong có ánh đèn neong leo lét, tôi cố hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng bước vào căn phòng.

Ở đó có một chàng trai với dáng người cao thanh tú, mái tóc màu bạc lấp lánh dưới ánh đèn huyền ảo đang say sưa kéo đàn violon, dáng vẻ lạnh lùng cô độc. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng tôi dám khẳng định, hẳn chính là Kai.

Không hiểu sao khi thấy hắn như vậy mọi bức tức, ghét bỏ định kiến trong tôi đều tan biến, trong lòng tự dưng lại dâng lên một nỗi xót xa thương cảm.

Cái cách hắn đứng và kéo đàn sao mà cô độc thế, tiếng đàn violon vang lên tuy hay nhưng lại tạo cho người nghe cảm giác lạnh lẽo đáng sợ, rốt cục thì chuyện gì đã khiến hắn trở lên như vậy?

Đang suy nghĩ miên man tôi chợt nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của hắn vang lên:

- Đi ra khỏi đây ngay.

Tôi giật mình, vội đưa tay lên đầu gỡ sợi xoạt ú ớ nói:

- Không, tôi xin lỗi, chỉ là tôi tò mò...

- Còn không biến__ hắn cất ngang bằng cái giọng lạnh tanh.

Ngay lập tức lửa giận lại bùng nổ lên trong lòng tôi, hẳn đúng là cái đồ hách xì dầu, vô duyên, làm cứ như là tôi muốn nghe hắn đàn lắm không bằng, mà tiếng đàn thì có hay ho gì cho cam, nghe mà lạnh cả xương sống, rùng cả mình, tôi bức tức nghĩ rồi dài giọng nói:

- Tôi không biết cậu làm gì được nào? Học viện này bố cậu xây lên đấy à? Tôi thích đứng đâu thì đứng liên can gì đến cậu, làm cứ như là mình đánh đàn hay lắm không bằng

Nghe tôi nói, hắn hơi khựng người lại, bỏ cây đàn violon xuống rồi từ từ quay đầu lại nheo mắt nhìn tôi lạnh lùng khinh bỉ nói:

- Ra là cô, xem ra cô ko sợ chết. Năm lần bảy lượt làm phiền tôi, thực ra là cô muốn gây sự chú ý phải không?

- Gây sự chú ý?__ tôi ngó người ra một lúc rồi ôm bụng cười khằng khặc nói__ hahahaha... nực cười, tôi mà thèm gây sự chú ý á? Mơ đi, đừng hiểu lầm, chẳng qua tôi không ngủ được định đi dạo một chút ai ngờ lại nghe thấy tiếng đàn chói tai nhức óc của cậu nên định mò vào xem thôi.

- Hừ...chối tai nhức óc? Cô nghĩ mình đang nói với ai vậy?

- Dù với ai tôi cũng nói như vậy thôi, rất tiếc nhưng Kai-kun tôi phải thú nhận rằng tiếng đàn vừa rồi của cậu chỉ đạt năm điểm là cùng thôi__ tôi thản nhiên nói.

- Năm điểm?__ hắn lạnh lùng hỏi lại cùng một nụ cười khẩy__ Cô nghĩ mình là ai mà có quyền đánh giá tôi?

- Suy nghĩ của cậu thực sự rất thiếu căn, theo cậu thì phải là ai mới có quyền đánh giá cậu, tôi lấy tư cách là một độc giả yêu thích đàn violon để nhận xét cậu, điều đó không được sao?__ tôi ngoảnh mặt lên hỏi

- Ngu ngốc_ hấn buông gọn lỏn hai từ rồi quay đầu lại, không thèm nhìn tôi

Xem cái thái độ và giọng điệu khinh người của hấn mà tôi tức đến nghẹn cả họng, sao lại có thể thản nhiên quay mặt lại với một người đang đứng nói chuyện với mình được cơ chứ, chẳng lẽ mẹ hấn không có dạy hấn cách đối nhân xử thế à? Bất lịch sự không tả nổi.

Tôi hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay để kìm cơn giận hét lên với hấn ở đằng sau:

- Cậu quay mặt lại vì sợ tôi nói trúng tim đen đúng không? một người nghệ sĩ mà không dám nghe nhận xét của người khác thì không có tư cách để cầm trên tay cây đàn violon....

Nghe tôi nói, hấn hơi sững người, rồi từ từ quay đầu lại ngược đôi mắt ngùn ngụt lửa giận nhìn tôi và nói lạnh tanh:

- Được thôi, cô nhận xét đi, nếu không nói được thì đừng trách tôi ác.

"Tiêu mình rồi" tôi cay đắng nghĩ thầm nhưng vẫn cắn môi cố lấy lại bình tĩnh nói cứng:

- Có thể đối với các chuyên gia thì bản nhạc vừa rồi của cậu đạt đến điểm 9 điểm 10, nhưng đối với tôi cũng như toàn bộ những độc giả bình thường trên thế giới này thì bản nhạc đó chỉ xứng đạt điểm 5 thôi, vì sao ư?_ tôi ngừng lại, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Một bản nhạc được đánh giá theo hai phần, 5 điểm của kĩ thuật và 5 điểm của cảm xúc trong đó, khúc violon vừa rồi của cậu có thể đạt 5 điểm tối đa về kĩ thuật, nhưng cảm xúc thì là zero, một bản nhạc hay và đáng để lưu tâm phải là một bản nhạc làm rung động lòng người, khiến cho ta cảm thấy xúc động khi nghe nó, nhưng khúc violon của cậu khi dạo lên thì có vẻ rất hay, nhưng chỉ nghe được một lần còn lần sau chắc chắn sẽ gây nhàm chán, vì cậu không hề đặt cảm xúc của mình vào đó, cậu đánh chỉ cốt sao cho đúng kĩ thuật, khúc violon của cậu chỉ gây cho người nghe cảm giác lạnh lẽo đáng sợ, cùng với đó là sự gò bó áp bức chứ không khiến cho người nghe rung động...

Tôi nói xong bèn dừng lại, ngược mắt lên thăm dò khuôn mặt của hấn. Kai vẫn đứng đó cả người chìm trong bóng tối lạnh lẽo, đôi mắt tím u uất nhìn tôi chăm chăm, thấy vậy tôi sợ hãi nuốt nước bọt ừng ực vội nói:

- O hơ, đây chỉ là ý kiến của tôi thôi, cậu đừng để bụng, bản đàn của cậu cũng hay lắm. Ồ, Ừm..tôi đã nói xong rồi, bây h phải trở về kí túc xá đây, cậu cứ tự nhiên nhé, bye.

Tôi nói xong liền nhanh chân chạy biến đi trước khi hấn nổi giận cho tôi vỡ thành trăm mảnh pha lê.

Kai nhìn bóng cô gái chạy đi, khẽ nhếch môi cười cay đắng, hờ hững nói:

- Cảm xúc ư? Ai có thể cho tôi thứ đó bây giờ? Liệu cô có thể cho tôi không?

Chương 09

- Học..học..học._ tôi thở hổn hển, tay nắm chặt vào bậc cửa phòng kí túc cả người mệt nhoài, may mà tôi chạy kịp chứ không đợi hấn nổi điên lên thì chỉ có nước lên trời ngắm cảnh tiên thú, mà cũng lạ không hiểu lúc ấy tôi lấy ở đâu ra cái dũng khí để sửa lưng cho hấn nữa. Phen này thì tôi sẽ khó sống với hấn đây.

- Này, Yume, cậu đã đi đâu đấy, có biết tại này lo lắng không hả?_ tiếng hét của Toru chọt lạnh lạnh vang lên bên cạnh khiến tôi giật mình vội ngẩng lên nói:

- Ừa? Cậu đã dậy rồi à?

- Trưa rồi còn đâu, không dậy để bị đói chết à? Mọi người xung quanh đều xuống thực xá hết rồi đấy.

- Đã trưa rồi sao? Nhanh nhĩ?_ tôi ngơ ngẩn nói.

- Thế cậu đã đi đâu này giờ đây?__ Toru nhìn tôi nhú mày dò hỏi.

- À, tôi không ngủ được nên dậy đi hóng gió chút ấy mà, hơ hơ__tôi cười và nói lấp lửng.

- Khùng quá, người vẫn mặc đồ ngủ mà đi thong dong quanh trường, thôi vào thay quần áo đi rồi xuống thực xá, đói dã hòng rồi nè__ Toru nói rồi đẩy tôi vào

...

- Cậu là Yume hả?__ trong phòng một cô gái xinh xắn đang ngồi ở chiếc bàn uống nước đột nhiên lên tiếng hỏi tôi, cả người cô gái toát lên vẻ đẹp ngây thơ, trong sáng với mái tóc đen dài ngang vai, đôi mắt nâu dễ thương và khuôn mặt bầu bĩnh trắng hồng.

- Ô, cậu...__ Tôi trở mắt ra nhìn, ấp úng nói.

Thấy vậy, Toru từ bên ngoài bước vào hồ hởi nói:

- Hai người làm quen đi, Yume đây là Mika, người mà tôi đã nói hôm qua ấy__ Toru chỉ vào cô gái nói với tôi.

- Rất vui được gặp cậu, tôi là Mika__ Mika đứng dậy nói và cúi xuống hôn chụt vào cổ tôi. Vì đã quá quen với hành động này nên tôi cũng không mấy ngạc nhiên mỉm cười thật tươi nói:

- Còn tôi là Yume, rất vui được gặp cậu__ Xong tôi cũng cúi xuống hôn nhẹ vào cổ cô nàng.

- Thôi, tôi và Mika ra ngoài chờ, cậu thay quần áo đi rồi chúng ta cùng xuống thực xá__ Toru nhanh nhẩu nói rồi kéo tay Mika đi ra ngoài. Tôi nhìn bóng 2 cô bạn khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng thay quần áo.

...

- Cậu thích ăn thịt gì hả Yume?__ Toru đột nhiên hỏi khi chúng tôi đang trên đường xuống thực xá ăn trưa.

- Ô, ừm cũng không biết nữa, cứ thịt tái là tôi thích thôi.

- hehe thế thì yên tâm đi, ở đây có đủ các loại thịt tái cho cậu đấy, ngoài ra mỗi người còn được phát một cốc rượu máu của động vật nữa__ Mika xen vào.

- Máu động vật ư? Phư phư, chúng ta phải uống nó thật sao, nghe kinh dị quá__ tôi xanh mặt nói.

- Haha, nghe kinh dị vậy thôi chứ uống thì ngọt và thơm hết biết__ Toru nói và nhắm mắt lại hít hà mùi thơm của thức ăn.

- A, đến rồi kìa__ Mika kêu lên và chỉ tay vào một khu nhà lớn, trông giống như một thánh đường vậy, tôi ngơ ngẩn nhìn theo rồi bị Toru kéo vào trong lúc nào không hay.

- Oa, rộng kinh khủng__ tôi bật thốt lên, bên trong hàng trăm hàng nghìn con người đang tụ tập nơi đây, chuyện trò ăn uống rôm rả, những món thịt tái rau củ, rượu máu đủ loại tràn ngập khắp nơi khiến tôi nhìn mà ứa nước miếng.

- Thế nào? Rất tuyệt đúng không?__ Toru nhìn tôi hồ hởi nói.

- Ừ, tuyệt quá, cứ như trong Harry Potter vậy__ tôi gật đầu ngơ ngẩn nói.

- Harry Potter là cái gì vậy?__ Toru nhìn tôi ngơ ngác hỏi.

- À, một bộ phim ấy mà.

- Này...chúng ta mau vào thôi, không nhanh là hết ăn luôn đấy__ Mika nhìn hai đứa tôi chép miệng nói.

- Ừ, nhanh lên__ Toru nói và kéo tay tôi đi đến bên những dãy thức ăn tự chọn ngon lành, chẳng mấy chốc mà ba chúng tôi đã hòa vào dòng người nhộn nhịp trong thực xá.

Sau khi chọn được đồ ăn ưng ý, cùng một cốc rượu máu trên tay, ba chúng tôi tìm được một cái bàn ăn còn trống và ngồi xuống đấy. Đang trò chuyện rôm rả, chợt có một anh chàng vạm C cao lớn bước đến và kéo ghế ngồi cùng chúng tôi.

- A, anh Toshi, sao hôm nay lại có nhã hứng ngồi cùng chúng e thế?__ Toru cười hồ hởi rồi ghé sát vào tai tôi nói nhỏ__ đây là đàn anh lớp trên của bọn mình đấy.

- Chắc, em không hoan nghênh anh à?__ Anh chàng Toshi nói với Toru mà mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi rồi ngập ngừng nói tiếp__ còn đây là cô bé nào vậy? sao anh chưa từng thấy nhỉ.

- O..em chào anh, em là Yume, học sinh mới của lớp 10C1__ tôi rụt rè nói.

- Vậy à, em có thể cho anh cái hân hạnh được ngồi cạnh em không?__ anh ta nói rồi không kịp để tôi đồng ý đã kéo ghế ngồi xuống ngay cạnh tôi, đôi mắt đen nhìn tôi hau háu.

Một lúc sau lại có thêm khoảng hai, ba anh chàng nữa kéo đến, tôi ngồi ăn mà không được yên, những ánh mắt của họ cứ chĩa vào tôi chăm chăm khiến tôi sợ đến điếng hồn, lạnh cả xương sống, vội ngẩng mặt lên, ngược đôi mắt cầu cứu về phía Toru.

Hiểu ý của tôi, Toru bèn cản mọi người, cúi xuống thì thầm gì đó với Mika rồi đứng lên cầm khay thức ăn hồ hởi nói với bọn họ:

- Xin lỗi các anh, bạn em đang đợi đằng kia, bọn em đi trước đây, các anh ngồi nói chuyện với Mika nhé__ rồi Toru kéo tay tôi đi một nước trước con mắt tiếc nuối của bọn họ.

...

- Để Mika một mình ở đó có sao không?__ tôi lên tiếng hỏi Toru khi chúng tôi đang ngồi ở một cái bàn trong góc khuất.

- Không sao đâu, bọn chúng không làm gì được cậu ấy đâu, dù gì thì bố Mika cũng quen biết rộng, lại có quyền lực trong giới vam C.

- Nhưng bọn họ làm sao vậy nhỉ? Mặt tôi có dính mực à?__ Tôi lên tiếng dò hỏi.

- Cậu không biết lí do thật hả?__ Toru trở mắt nhìn tôi nói.

- Lí do gì?

- Ngốc quá, bọn họ nhìn vì cậu đẹp đấy.

- Đẹp ư? Hahaha, tôi mà đẹp á? Tôi thấy còn nhiều vam ở đây đẹp hơn__ tôi nói và cười như nắc nẻ.

- Haiz, vậy là cậu không biết sức hút của mình rồi, nói thật vẻ đẹp của cậu không giống với một vampire C.

Nhưng mà này cậu là vam lai đúng không?

- Ủ. Bố tôi là người thường, còn mẹ tôi là một vampire.

- Thế chắc mẹ cậu là một vam thuần huyết rồi.

- Không phải đâu, mẹ tôi nói bà là một vam quý tộc mà__ tôi nói chắc như đinh đóng cột.

- Vậy sao, thế thì lạ quá, tôi còn tưởng mẹ cậu là một vam thuần cơ, có khi cậu nên về hỏi lại bà ấy đi.

- Nhưng việc gì bà ấy phải giấu tôi__ tôi nhíu mày hỏi.

- Hơ hơ, cái này thì tôi không biết...nhưng thôi ăn nhanh rồi còn về phòng làm bài tập nữa__ Toru nhìn đĩa thức ăn đầy của tôi giục.

- Ủ__ tôi gật đầu rồi cúi xuống ăn

...

__ CẠCH__ hộc hộc...mặt chết đi được, mấy cái tên này đúng là dai như đĩa dói__ Tiếng Mika vang lên ở bên cạnh khiến tôi và Toru giật mình vội ngẩng đầu lên. Mika đặt đĩa thức ăn xuống và kéo ghế ngồi bên cạnh tôi.

- Xong rồi sao?__ toru hỏi.

- Ủ, đuổi mãi mới chịu đi, ghét thật đấy__ Mika hỏn hển nói.

- Cảm ơn cậu nhé Mika__ tôi đừng đừng nói.
- Không có gì, bọn cháu sắc đó thì thường xuyên như thế ấy mà.
- Chẹp...lần này cậu đã làm rất tốt Mika, vì thế tôi sẽ vui lòng thưởng cho cậu một miếng thịt bò tái của tôi__ Toru cười toét miệng nói rồi gấp cho Mika một miếng thịt bò nhỏ trong đĩa của mình.
- Này, cậu ki bo kệt xin nó vừa thôi nhé, miếng thịt bé bằng cái móng tay mà cũng gấp cho người ta__ Mika nhìn Toru tức giận nói.
- hê hê dạo này thịt đang tăng giá mà__ Toru cười hề hề nói và nhấp một ngụm rượu máu nhắm mắt thư thả.

Bầu không khí vui vẻ trong bữa ăn lại trở lại với ba chúng tôi.

...

Sau khi ăn xong, tôi và Mika được giao nhiệm vụ đi trả đĩa, còn Toru thì đi trả ly rượu. Sau khi thấy ba cái đĩa bẩn cho người tạp vụ xong, tôi và Mika vui vẻ đi vào trong tìm Toru, chợt chúng tôi giật mình khi thấy không khí trong thực xá nóng hần lên.

Tất cả các vạm đều tụ lại ở một chỗ xôn xao bàn tán rì rầm. Có chuyện gì vậy nhỉ? tôi và Mika quay ra nhìn nhau khó hiểu rồi không ai bảo ai cùng rẽ đám đông đi vào...

Chương 10

Tôi và Mika cùng bàng hoàng sửng sốt nhìn khung cảnh đang diễn ra trước mặt, trung tâm của mọi sự chú ý, không phải ai khác chính là Toru, cùng với một vạm thuần huyết khác, nhưng chúng tôi còn đang chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì...

__BỐP__ cái tát nháng lửa đột nhiên giáng xuống khuôn mặt của Toru một cách tàn nhẫn.

- Con nhỏ chết tiệt này, sao cô dám làm đổ rượu vào giày của tôi hả?__ tên vạm cấp A kia hét lên giận dữ, tay chỉ thẳng vào mặt Toru. Con nhỏ không dám nói gì chỉ lặng lẽ cúi đầu khóc, lí nhí nói:

- Em xin lỗi, em xin lỗi Hajim sa-ma...

- Xin lỗi mà làm được cái gì, mau mau dùng cái lưỡi của cô liếm sạch giày cho tôi đi__ hần trừng mắt nói rồi chỉ thẳng vào đôi giày dính đầy rượu của mình hất mặt lên ra lệnh.

" Thế này thì quá lắm rồi" Tôi gần giọng nói khẽ rồi nắm thật chặt tay hùng hổ bước về phía Toru. Đột nhiên bàn tay tôi bị ai đó kéo lại, là Mika...

- Mika, cậu làm gì vậy? Thả tay tôi ra, tôi phải cho tên đó một trận mới được__ Tôi quay lại bực tức nói.
- Cậu đừng có ngu ngốc như thế, bây giờ cậu ra đó sẽ không giúp được gì mà chỉ mang họa vào thân thôi, nhẫn nhịn chút đi__ Mika nhìn tôi nhăn mặt nói.
- Không, dù chẳng làm được gì nhưng tôi không thể bỏ mặc Toru được__ Tôi dứt khoát nói rồi giật tay mình ra chạy đến chỗ Toru

.

.

- Con nhỏ này, có liếm không thì bảo__ hần hét lên giận dữ.

Toru hét nhìn đôi giày dưới chân lại lấm lét nhìn khuôn mặt hần, đôi mắt rưng rưng nước mắt meo meo nói:

- Sa-ma, em sẽ lau giày cho anh nhưng đừng bắt em liếm được không? Bẩn lắm...
- Cái gì? Cô dám nói giày tôi bẩn sao? Con ranh__ Hần hét lên rồi nghiêng răng vung tay một cách thô bạo, tôi không kịp nghĩ gì cả lao ngay đến đỡ lấy cái tát giáng Toru.

CHÁT Cái tát đau điếng của hắn đánh trúng vào mặt tôi. Tôi có cảm giác má trái bị tê liệt hoàn toàn, tai ù đi mất cảm giác.

Toru nhìn tôi sửng sốt, lắp bắp:

- Yume, sao cậu lại.....

Còn tên Hajim thì thờ mặt ra nhìn tôi một chốc rồi ngay lập tức thu lại ánh mắt giận dữ ban nãy của mình lại, nhếch môi nở một nụ cười cực đều nói:

- Sao vậy? Thích được liếm giày thay bạn à? Nếu là em thì anh có thể miễn cho cái việc làm đáng xấu hổ ấy, chỉ cần trở thành người của anh là được...

Tôi vốn chưa ghét loại đàn ông đánh phụ nữ, vì quá phẫn uất nên tôi buột miệng nói:

- Đồ hèn, anh không xứng là một vampire thuần huyết.

Sau câu nói của tôi, lửa giận lại ngùn ngụt nổi lên trong mắt hắn, hắn nghiêng răng ken két, đưa bàn tay lên thô bạo bóp mạnh cằm tôi dí sát vào mặt mình gần giọng nói:

- Cô nói ai là đồ hèn hả?

- Tôi nói anh đó, đánh con gái thì không phải là hèn à_ tôi nhìn thẳng vào mắt hắn cứng rắn nói

- Được lắm, con nhỏ láo toét, cậu mình có chút nhan sắc rồi thích nói gì thì nói sao?_ hắn hét lên, rồi bất ngờ túm cổ hất thật mạnh tôi sang một bên....

5. Chương 11 - 13

Trường học Vampire - Chương 11 - 12 - 13

Chương 11

_ RẦM...

Tôi không kịp phản ứng gì ngoài việc kêu thét lên, cả người bay vào bàn tiệc bên cạnh, chén đĩa, ly rượu để trên bàn vỡ tan tành, những mảnh thủy tinh sắc nhọn thì nhau cắm vào chân vào tay tôi, máu tứa ra xối xả, bộ đồng phục trắng lấm lem máu.

Mọi người xung đều bàng hoàng, sợ hãi, người nào cũng vội vã bịt chặt mũi lại, cố nín thở và đứng tản ra, không ai dám đến gần tôi cả.

Toru nhìn trân trân nhìn vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt rồi vội vã chạy đến bên cạnh tôi, ngó những vết thương trên người tôi, òa khóc nức nở:

- Huhuhu Yume ơi....tôi xin lỗi, tất cả cũng chỉ tại tôi..huhuhu phải làm sao đây? Làm sao đây, máu chảy nhiều quá..huhuhu....

Tôi đau đến mất cảm giác, cả người như bị tê liệt, cố gắng chống bàn tay không bị thương của mình xuống và ngồi dậy, nhìn Toru cười yếu ớt:

- Không sao đâu, cậu đừng lo, những vết thương này có là gì đối với một vampire.

- Còn nói không sao...cậu đang chảy rất nhiều máu kìa...huhuhu, tất cả cũng chỉ tại tôi bất cẩn, tôi vô dụng, tại sao tôi lại làm đổ rượu vào giày của Hajim sa-ma chứ...huhuhu._ Toru nói trong tiếng nấc, rồi dùng tay tự đánh vào mình.

- Sao lại trách cậu, muốn trách thì phải trách xã hội vampire quá bất công, đã để cho những tên hèn hạ như hắn chà đạp lên chúng ta_ tôi giữ lấy tay Toru cứng rắn nói rồi quay ra nhìn thẳng vào mắt hắn không hề e sợ.

Thấy vậy Hajim tức giận nhìn tôi trừng trừng, rồi ngay lập tức sải bước đến chỗ tôi bị ngã.

- Tránh ra..._ hấn hét lên rồi thô bạo hất Toru sang một bên, ngồi xuống bên cạnh tôi, bóp thật mạnh cằm tôi hất lên nói:

- Giải lắm, chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.

Tôi cắn thật chặt môi, bàn tay nắm chặt một miếng thủy tinh, trừng trừng nhìn hấn, rồi nhân lúc hấn không để ý, tôi dùng chút sức lực cuối cùng vung tay lên định đâm thẳng miếng thủy tinh vào người hấn, nhưng tiếc là đã bị hấn phát hiện ra và nhanh như chớp hất mạnh mảnh thủy tinh vỡ trên tay tôi khiến nó văng ra xa.

- Cô nghĩ mình có thể làm gì được tôi trong cái bộ dạng này....

Hấn ta gần giọng nói rồi cầm lấy bàn tay bị thương của tôi, khe liếm máu trên đó, đôi mắt đỏ au lộ rõ vẻ ham muốn tột cùng.

Tôi sợ hãi thở hổn hển, muốn đẩy hấn ra nhưng không thể, tay và chân tôi đều không thể cử động nổi, đứng vào lúc ấy, đột nhiên có tiếng nói vang lên ở đằng sau:

- Hajim, cậu đang làm gì vậy?

Nghe thấy tiếng nói, Hajim vội dừng lại, quay người ra nhìn, tôi thấy vai hấn run lên bần bật.

May quá...Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn người vừa phát ra tiếng nói. Đúng lúc ấy, người kia cũng quay ra nhìn tôi, đôi mắt đen huyền đẹp như pha lê ánh lên sự đau đớn, xót xa.

Dù đau nhưng tôi vẫn cố mỉm cười lẩm bẩm trước khi ngã xuống vì mất quá nhiều máu: " Là anh ấy... may quá, mình được cứu rồi"

Nhanh như cắt, Tooya đã xuất hiện ở ngay bên cạnh tôi, dịu dàng lau đi vết máu trên mặt tôi lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

- Vâng..g em không sao, chỉ hơi đau chút thôi, anh đừng bận tâm....

- Ừm...vậy em nằm đây chờ ta, ta phải đi giải quyết một số chuyện đã_ anh ấy dịu dàng nói rồi quay sang Toru_ Em hãy chăm sóc cho Yume nhé.

Sau đó Tooya sempai nhẹ nhàng đứng dậy khẽ ngoắc tay ra hiệu cho Hajim lại gần, hấn ta nhìn Tooya bằng đôi mắt lấp lánh sợ hãi, từ từ bước đến rồi vội vàng cầu xin:

- Anh Tooya, em sai rồi, xin anh hãy tha thứ cho em....

Đôi mắt của Tooya khẽ ánh lên tia lửa giận dữ, anh ấy nhẹ nhàng đi đến bên Hajim từ tốn nói:

- Không cần phải sợ hãi thế đâu, ta nghĩ mình sẽ không làm cậu bị thương...

- Dạ! Em cảm ơn anh..._ Hấn ta rồi rít cảm ơn, cười phào nhẹ nhõm

- ...Bởi vì ngay lúc này đây, ta sẽ GIẾT cậu...._ Tooya nói nốt câu rồi ngay lập tức dùng tay gạt một cú thật mạnh vào mặt Hajim khiến cả người hấn bắn văng vào tường...

Mọi người xung quanh đều bàng hoàng trước cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều sợ hãi đến không thốt lên lời. Tôi nắm thật chặt tay bóp máy môi muốn gọi anh Tooya nhưng không tài nào thốt lên lời....đột nhiên có một vòng tay nhẹ nhàng nhắc bổng tôi lên, mùi hoa anh đào thơm thoang thoảng.

Tôi mệt mỏi hé mắt ra nhìn, là Kai...Ừa? lẽ nào tôi bị ảo giác, nhưng mái tóc màu bạc đầy ma mị đó, khuôn mặt đẹp như tranh đó không thể lẫn vào đâu được, nhưng...nhưng sao hấn lại xuất hiện ở đây? Lại còn bế tôi nữa chứ.

Trong phút chốc, tim tôi bỗng đập thình thịch, mặt đỏ cả lên, tay nắm chặt lấy vạt áo hấn lấp bắp nói:

- Cậu..u sao..lại?

- Đừng hiểu lầm, chẳng qua là tôi muốn nhanh chóng tống khứ cô vào bệnh xá thôi. Mùi máu của cô xộc ra khiến tôi không tài nào nuốt nổi cơn_ hấn lạnh lùng cau có nói, rồi tiếp tục lướt đi.

Haiz cái giọng nói đang ghét này thì đúng là của hắn rồi, nhưng thôi lúc này tôi chẳng rảnh mà đôi co với hắn....đau quá, tôi nghĩ rồi buông thông bàn tay, một môi ngất đi trong vòng tay lạnh lẽo của Kai...

Chương 12

Tôi tựa mình thức dậy, mùi ete xộc vào mũi khiến tôi có cảm giác đắng họng, chỗ vừa bị mảnh thủy tinh cứa vào đau nhói.

- Ui..da_ tôi kêu lên khe khẽ rồi tựa mình trở dậy, chợt tôi phát hoảng khi thấy một người con trai đang ngồi bên cạnh giường mình, ngủ ngon lành.

- Anh Tooya._ tôi nhú mồm nhìn rồi khẽ bật thốt lên. Tooya đang ngồi trên chiếc ghế đệm đặt sát giường tôi, hai chân bắt chéo, tay vòng trước ngực. Dáng người đỉnh đạc không tỏ vẻ gì là đang ngủ gật, nhưng đôi mắt anh ấy lại khẽ nhắm hờ.

- Đẹp quá..._ Tôi ngẩn người say sưa ngắm nghía khuôn mặt đẹp tựa như hoa ấy rồi không kiềm chế được khẽ kêu lên. Sống mũi cao, thanh tú, lông mi dài và dày che phủ cả quầng mắt, lông mày đẹp như được kẻ chỉ. Người con trai trước mặt tôi mang một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục và khó cưỡng lại.

- Em nhìn đủ chưa?_ Tiếng nói trầm ấm đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình, suýt ngã lộn tùng phèo, vội đưa tay lên trước ngực chặn lấy trái tim. Tooya từ từ mở mắt liếc nhìn tôi, nở nụ cười dịu dàng ấm áp.

AAAAAAA...Ngại chết đi được, tôi nhăn nhó nghĩ thầm rồi vội vã phân bua:

- Em đâu có nhìn anh, em nhìn con chim ngoài kia ấy chứ_ tôi nói rồi chỉ tay ra bên ngoài.

- Ủm,Ta biết, ta cũng đâu có nói là em nhìn ta, sao chưa chi đã vội khai thế?... ha ha._ Tooya nhìn tôi bật cười nói.

- Anh...anh..._ tôi tức tối kêu lên, vung tay quật mạnh vào không khí nhưng....

- Ui da_ tôi bật kêu lên rồi vội ôm lấy cánh tay của mình, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn. Thấy vậy Tooya vội đứng bật dậy, ngồi xuống bên cạnh tôi, cầm tay tôi lên lo lắng hỏi:

- Em sao vậy, có đau lắm không?

Nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của anh ấy, không hiểu sao tôi thấy có cảm giác rất thân thuộc. Giống như trước đây tôi đã từng được thấy khuôn mặt này rồi Tôi nghĩ thầm rồi cắn môi cố nén đau, lè lưỡi nói:

- Em đùa anh đấy, chẳng đau chút nào cả hi hi....

Không ngờ câu nói đùa của tôi lại khiến Tooya bực mình, anh ấy nhìn tôi chằm chằm khẽ nhú mồm tức giận nói:

- Đừng có nói dối, đau lắm đúng không? Sao em lúc nào cũng bắt cấn thế? Em có biết một vampire mà bị mất nhiều máu sẽ nguy hiểm như thế nào không?

- Hi hi...Không sao đâu, em luôn như thế mà, đối với em mà nói việc bị ngã và chảy máu là chuyện xảy ra như cơm bữa thôi_Tôi cười lấp lửng nói.

- Đừng có nói một cách xuề xòa như vậy, nếu như hôm nay không được băng bó kịp thời thì có lẽ ta đã phải cho em hút máu để giữ mạng rồi. Không hiểu sao em lại không thể nào ngồi im một chỗ được, lúc nào cũng gặp phải những nguy hiểm không đáng có..._ Anh Tooya nghiêm khắc nhắc nhở.

Tôi nhìn khuôn mặt lạnh te của anh ấy, vừa sợ vừa khó hiểu. Vội nuốt nước bọt ừng ực, rụt rè hỏi:

- Anh Tooya...anh đang giận sao?

Tooya quay lại nhìn khuôn mặt lo sợ của tôi, khẽ thở hắt ra một cái rồi dịu dàng nói:

- Thôi, em nằm nghỉ đi, ta sẽ ra bảo y tá thay băng tay cho. Máu thấm ra rồi kìa.

Nói đoạn anh ấy nhanh chân sải bước về phía cửa, để tôi ở lại với một mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu:

Sao anh ấy lại lo lắng cho tôi vậy nhỉ? Rõ ràng tôi và anh ấy mới chỉ gặp nhau chưa được bao lâu, tại sao lại nghĩ cho tôi nhiều đến thế? Còn nữa, tại sao khi nhìn thấy anh ấy tôi lại có cảm giác rất thân quen vậy nhỉ?

”Rốt cuộc thì anh có quan hệ gì với em vậy Tooya...?? ”

BỊCH ui da...

- Sao vậy Yume? Chảy máu rồi kìa, đau lắm phải không?

- Huhuhu...anh Tooya ơi, Yume đau quá...huhuhu...

- Anh đã bảo rồi mà, sao em cứ thích chạy nhảy linh tinh thế? Ngồi yên một chỗ bên cạnh anh không được sao?

- Không. Ngồi im một chỗ chán lắm chả khác nào con búp bê cả.

- Vậy...em làm con búp bê của riêng anh không được sao?

- Búp bê...của riêng anh?

- Ừ...riêng anh mà thôi.

- Vẫn biết suy nghĩ đó là ích kỉ, nhưng ta vẫn muốn em mãi là con búp bê nhỏ của riêng ta, để ta có thể giữ em trong vòng tay của mình mãi mãi.

Vì sao em luôn khiến ta bất an vậy Yume, 10 năm trước và cả bây giờ vẫn luôn như vậy...

Chương : 13

Ánh nắng mặt trời bên ngoài chiếu vào qua khe cửa khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Hiện tại trong bệnh xá chỉ còn mình tôi. Toru và Mika có lẽ cũng đã về kí túc xá để ngủ rồi. Cô đơn quá....

Tôi buồn bã nghĩ rồi với tay lấy cái nạng cố gắng tập đi cho quen. Sau một hồi vật vã với cái chân đau, tôi chống nạng đi đến bên cửa sổ và mở toang nó ra. Ánh nắng ban mai cùng làn gió dịu dàng mang hơi thở của thiên nhiên phả vào mặt khiến tôi khoan khoái dễ chịu hít một hơi thật sâu rồi hướng mắt xuống khuôn viên sau bệnh xá ngắm cảnh, chợt tôi giật mình reo lên:

- A...súng trắng_ Tôi cố nhoài người ra ngoài để ngắm. Trên dòng suối nhỏ chảy dọc trong khuôn viên, những bông súng trắng nở rộ, màu trắng mộc mạc tinh khiết của nó khiến tôi mê mẩn khẽ kêu lên thích thú:

- Đẹp dã man...chep.. mình phải ngắt một bông mới được. (ý thức bảo vệ môi trường chỉ bằng con ruồi)

Tôi chép miệng, suy nghĩ một hồi rồi mím môi quyết tâm chinh phục những bông súng trắng.

Tôi chống nạng mở cửa lò dò bước ra ngoài, cố gắng đi thật nhẹ để không bị phát hiện ra là mình đang trốn trại xí lộn trốn bệnh (híc).

Sau gần chục phút vật vã với cái chân chết tiệt, cuối cùng tôi cũng đã dừng chân trước con suối nhỏ và đứng đó ngẩn ngơ ngắm nhìn vẻ đẹp của thiên nhiên.

Màu trắng tinh khiết của những bông súng nổi bật trên nền lá xanh trong đập vào mắt khiến đầu óc tôi mụ mẫm, cảm thấy trong người tràn trề nhựa sống. Quên cả mệt mỏi nhanh chóng đi đến bên dòng suối ngồi thụp xuống, vươn tay cố với lấy bông hoa.

Nhưng hời ôi cánh tay tôi quá ngắn không tài nào với tới được dù là bông hoa gần nhất. Tôi cay đắng than thầm rồi mím môi vừa đọc ca dao (tự chế) vừa vươn tay cố với hoa:

- Súng ơi, súng ơi, súng ơi

Súng cho ta vật ta mời súng ăn...

Không hiểu bông súng có biết tiếng người không mà sau khi nghe tôi hát ca dao nó liền ngoan ngoãn vâng lời để cho tôi cắt cổ. Nhìn bông súng nằm gọn trong tay mình tôi sung sướng giờ hai tay lên reo hò ầm ĩ, tiện thể...ném luôn cái nặng xuống suối (sặc).

BỒM âm thanh trong trẻo này vang lên khiến tôi dờ dẫm cả người.

- OMG..._ Tôi hoảng kinh kêu lên rồi vội vàng vắt bông hoa súng sang một bên nhòm xuống dòng suối trong vắt nhìn cái nặng giờ đã xa mãi xa. Tôi cắn răng nỗ lực kéo nó trở lại, nhưng vô ích. Cuối cùng quá uất ức tôi ngồi bệt xuống kêu lên thống thiết:

- Đen gì thì cũng phải có mức độ thôi chứ, bắt công quá ông trời ơi! Giờ thì mình đi về phòng bằng cách nào đây..huhuhuhu...

Đang trong cơn đau khổ vật vã, chợt tôi nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên ở phía sau:

- Ngu ngốc...

Tôi giật mình cắn cả vào lưỡi, tim suýt vọt ra ngoài. Đau đớn đến độ nước mắt tuôn trào vội quay đầu lại để tìm ra cái kẻ láo toét nào giữa thanh thiên bạch nhật dám hù dọa con gái nhà lành.

Nhưng ngó nghiêng một hồi lâu mà vẫn chẳng thấy ai. Tôi bắt đầu cảm thấy rờn rợn, dù là một vampire chính cống nhưng tôi vẫn sợ ma lắm. Con ma ở thế giới vampire chắc còn kinh dị ở thế giới người nhiều. Tôi nghĩ mà trong đầu đã vẽ ra những hình ảnh đáng sợ.

- Đừng có diễn cái bộ mặt cá chết trôi ấy nữa, trong ngu lắm....

Lại là cái giọng đáng ghét ấy, lần này thì tôi không kiềm chế được kêu lên:

- Này..con ma kia, tao không rảnh để đùa với mày đâu nhé, biến đi trước khi tao cho ăn tởm và nhốt mày trong cái thánh giá.

Phụp... ngay khi giọng nói oanh vàng thổ thển của tôi vang lên, con ma đó từ trên cây nhảy phụp xuống, tôi giật mình sợ hãi kêu thét lên:

- Á....Ông ma ơi, ông tha cho con, con biết lỗi rồi, huhuhu.

- Cô có bị điên không đấy? Ai là ma ở đây hở con nhỏ kia??_ một giọng nói lạnh lùng pha chút tức giận vang lên. Tôi vội nuốt nước bọt ừng ực, ngẩng mặt lên nhìn, lại cắn phải lưỡi lần nữa ứ ớ nói:

- Ủa, K..ai sao cậu lại....

- Đừng có nhìn tôi bằng cái mặt ngu ngốc ấy_ hần lạnh lùng nhíu mày nhìn tôi nói.

Tôi mím môi cố kìm lại cơn giận dữ vô biên. Hẳn đúng là cái đồ điên có thâm niên, dở từng hơi thở, giường ẩm áp có thì không nằm cứ thích đi nằm ngủ trên cây, đã thế rảnh hơi lại đi nhát ma người ta nữa chứ. Bực cả mình, không đứng lại bị mắng là ngu, tức ời là tức. Tôi cau có nghĩ thầm tức giận định quạt cho hần một trận lên thân nhưng chợt nhớ ra cái nặng đang ở dưới nước chưa được vớt lên.

"Tay dài thế kia, chắc là với tới được..." tôi nhìn cánh tay của hần gật gù nghĩ thầm, rồi cố dần lòng, nở một nụ cười cún con:

- Kai này...sẵn đang rảnh, cậu giúp tôi lấy cái nặng lên được không?

Tôi nói rồi chỉ tay xuống sông suối, hấn nhúu mày nhìn tôi rồi lại nhìn cây nạng, nén tiếng thở dài rồi nhanh chóng lướt đến bên cạnh tôi (không phải là ma mới lạ) ngồi xổm xuống nhẹ nhàng với lấy cái nạng dễ như bỡn rồi đưa qua cho tôi.

Tôi nhìn hấn thở phào nhẹ nhõm, sung sướng nở một nụ cười khuynh nước đổ thành, nhưng đáp lại nụ cười của tôi, hấn chỉ nhúu mày tỏ vẻ khó chịu. Nhìn hấn rồi chẳng biết lấy đâu ra cái dũng khí, mạnh dạn dùng ngón tay trở khê kéo hai hàng lông mày đang nhúu lại trên mặt hấn dần ra. Hấn có vẻ ngạc nhiên trước hành động táo bạo của tôi, mặt cứ dần ra trông đến là ngu. Tôi cười hì hì khê bỏ tay xuống nói:

- Đây, như thế có phải đẹp không? Lúc nào cũng nhăn nhó, chỉ cần cậu bớt nhăn nhó đi một chút là sẽ đẹp trai chẳng kém anh Tooya đâu.

Không ngờ, câu nói vui vẻ của tôi lại khiến hấn nổi giận, tiện tay vắt luôn cái nạng ra giữa dòng suối gần giọng nhìn tôi bực tức nói:

- Hừ...nếu vậy thì đi mà bảo anh Tooya của cô lấy nạng cho.

Xong hấn đứng phắt dậy, dứt tay vào bọc quần lạnh lùng bước thẳng. Tôi thì vẫn chả hiểu gì cả, mặt cứ dần ra hết nhìn hấn rồi nhìn cây nạng dưới nước gào lên uất ức:

- Đồ thất đức, cậu làm thế mà xem được à? Có thằng con trai nào như cậu không hả? Đã nhặt lên cho người ta rồi còn ném đi, điên thì cũng phải có mức độ thôi chứ, đồ máu lạnh, quân giết người....

Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu thì hấn đã quay phắt người lại, lạnh lùng nhìn tôi bằng đôi mắt tóe lửa, phẳng phẳng bước đến chỗ tôi....

"Tiêu con rồi" Tôi nhìn hấn hoảng loạn nghĩ thầm rồi run cầm cập lấy tay ôm lấy đầu nhắm tịt mắt lại chuẩn bị tư thế chịu đòn, nhưng mãi một lúc lâu sau mà tôi vẫn không thấy động tĩnh gì cả, chợt....

ỪM.... nghe tiếng động mạnh tôi giật mình quay đầu lại nhìn, Kai đang nhảy xuống con suối lội ra giữa dòng nhẹ nhàng vớt cây nạng lên rồi ném nó trước mắt tôi, bỏ đi không nói một lời, tôi nhìn theo hấn rồi lại nhìn cây nạng trước mặt khê bật thốt lên:

- Đúng là đồ kì cục...

- Mình điên thật rồi, không hiểu tại sao mình lại bỏ cả đêm ngồi trên cây chỉ vì lo lắng cho con nhỏ đó...vậy mà cô ta lại còn nói "sẽ đẹp trai chẳng kém anh Tooya" nữa chứ. Bực...bực kinh khủng, muốn đánh một ai đó quá._ Kai vừa đi vừa tức giận nghĩ, khuôn mặt lạnh lùng trở lên cau có, khó coi.

Sau một hồi vất vả cực nhọc, cuối cùng tôi cũng trở về với căn phòng trong bệnh xá trên tay là một bông súng trắng tuyệt đẹp.

Vừa mở cửa bước vào, tôi chợt giật mình khi thấy một người con trai đang ngồi bắc chân trong phòng, giờ hai ngón tay lên mỉm cười thật tươi chào tôi:

- Hi, baby my love!!!

6. Chương 14 - 15

Trường học Vampire - Chương 14 - 15

Chương 14

Tôi nhìn người đang ngồi trong phòng bàng hoàng đến nỗi đánh rơi cả cái nạng trên tay, lắp bắp nói:

- Sa..o anh lại có mặt ở đây?

Takeshi nhìn tôi chăm chú, khuôn mặt ánh lên sự thích thú, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Ác thật. Em bị thương nặng như vậy mà không nói cho tôi hay, có biết tôi đã lo lắng cho em như thế nào không?

Tôi nghe hắn nói mà sờn cả gai ốc, tóc gáy rựng đứng cả lên, hoảng loạn vội giơ tay chụp lấy cái cổ định bỏ chạy nhưng quái thai là cái chân đau lại không chịu nghe lời khiến tôi bực đi không vững lão đảo suýt ngã. Nhanh như cắt Takeshi xuất hiện ngay bên cạnh và bế xốc tôi lên...Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tôi đã thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay hắn, quá sợ hãi tôi kêu lên thất thanh, chân tay đập loạn xạ:

- Này...anh đang làm cái gì vậy hả? Thả tôi xuống mau, anh mà không thả là tôi hét lên đấy.

Takeshi nhìn tôi khẽ nheo mắt nhăn mặt nói:

- Sao em hung dữ thế? Tôi chỉ định giúp em trở về giường thôi mà, không phải chân em đang đau hay sao?

- Hừ...Rõ điều, anh mà tốt được như thế thì tôi cứ bé, chẳng cần đóng kịch đâu, tôi đã biết rõ ý đồ của anh rồi_ tôi gay gắt nói, chân tay vẫn đập loạn xạ.

- Ý đồ gì cơ?_ Takeshi nhìn tôi ngây thơ hỏi lại

- Thôi, đừng có giả vờ giả vịt nữa, trong đầu anh đang vẽ ra kế hoạch làm sao để hút máu tôi chứ gì?_ tôi phun toẹt ra

- Cái gì? Hút máu á?_ Takeshi trở mắt ra nhìn tôi một hồi lâu rồi phá lên cười ha hả_ Hahaha vui thật...

- Cười cái gì mà cười, điên à?_ tôi cau tiết mắng

- Phư...phư Em ngây thơ thật đấy, tôi tự hỏi liệu trong đầu em có chút kiến thức gì về vampire không nữa?_ Takeshi cố nín cười nói rồi nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường

- Là sao?_ tôi ngơ ngáo hỏi lại

- Nghe này...đối với một vampire thì việc hút máu của đồng loại không giúp họ thỏa mãn cơn đói, họ chỉ làm việc đó khi rất yêu người ấy mà thôi...

- Vậy là các vampire không thích hút máu của nhau ư?_ tôi ngạc nhiên hỏi lại

- Đúng vậy, tuy nhiên cũng có những trường hợp ngoại lệ

- Trường hợp nào?

- Đó là ds với các vam cấp E, những vampire thuộc tầng thấp nhất.

- Vam cấp E ư? Họ là ai vậy?

- Ừm. Xếp sau vam C là vam cấp D, họ là những con người bình thường khi bị dòng thuần chủng cắn thì biến thành ma cà rồng, một thời gian sau những vam cấp D này bị thoái hóa xuống cấp E, là cấp thấp nhất trong giới vampire, vam cấp E được mệnh danh là những con quỷ khát máu, vì thế chúng sẽ không câu lệ đâu là máu người đâu là máu vam, chỉ cần biết đó là máu thì chúng sẽ nhào tới tìm mọi cách để đoạt được. Sự liều lĩnh của chúng chính là một trong những thảm họa của thế giới vampire.

- Vậy ư? Đáng sợ quá_ tôi nói rồi ngồi trầm ngâm nghĩ, không hiểu sao đối với các vam cấp E tôi thấy vừa thương vừa sợ, thực ra bọn họ cũng chỉ là những con người bình thường bất đắc dĩ mới phải làm như vậy thôi. Nhưng...khoan đã, có một điểm khó hiểu ở đây, tôi nghĩ rồi ngược mắt lên nhìn Takeshi thắc mắc:

- Mà này, tôi vẫn chưa hiểu điều này.

- Em còn điều gì chưa hiểu nữa?

- Anh nói là vampire thì không thích hút máu đồng loại đúng không?

- Đúng.

- Vậy tại sao vào cái buổi tối ở khuôn viên sau trường anh lại định hút máu tôi?_ tôi nhú mày hỏi

- À..ờm.._ Hắn hơi nhăn mặt, rồi lúng túng đưa tay lên gãi đầu nói qua quýt...thì tự dừng muốn thôi.

- Ô hay, sao anh ăn nói vô trách nhiệm thế? Chẳng nhẽ cứ thấy thích là anh xà vào hút máu người ta tùy thích à?__ tôi cau có gắt lên.

- Không phải vậy...thực ra hôm đó tôi định đi dạo một chút thì chợt thấy em ngồi khóc dưới cây hoa anh đào, thấy hay hay nên định ghẹo em một chút thôi.__ Takeshi vội lên tiếng phân bua

Tôi nghe hắn nói mà giận điên người bực tức nói:

- Trêu ghẹo mà anh làm như thật vậy hả, đồ không có tim, anh có biết lúc ấy tôi sợ như thế nào không?

- Thì lúc đầu tôi cũng chỉ định trêu em chút thôi, nhưng không hiểu sao càng đến gần lại càng bị cuốn hút, càng không kiềm chế được, suýt chút nữa là tôi hút máu em thật rồi...__ Takeshi nhăn mặt nói

- Hơ hơ.__ tôi cười như ngớ rồi phán một câu xanh rờn __Không hiểu.

- Haizzz, đến tôi còn không hiểu thì làm sao em hiểu được__ Takeshi vò đầu bứt tai thở dài nói.

Đúng lúc ấy, Toru đột nhiên đẩy cửa bước vào phòng, trên tay là một bó hoa cúc trắng miệng cười toe toét nói:

- Yume, tôi đến thăm cậu đây.__ Ngay lập tức nụ cười trên mặt Toru chợt vụt tắt khi nhìn thấy sự xuất hiệnTakeshi, con nhỏ vội vàng cúi đầu chào rồi lấp bấp hỏi:

- Ta..keshi sa-ma sao sa-ma lại ở đây?

Như vớ được cái phao cứu sinh, Takeshi vội quay ra nhìn Toru nở một nụ cười sát gái chết người dịu dàng nói:

- Em ở lại chơi với Yume nhé, tôi có việc bận đi trước đây__ Nói xong hắn ta phóng vụt đi, nhanh chóng mất hút sau cánh cửa

Ngay khi bóng Takeshi vừa khuất, Toru vội vắt bó cúc trắng sang một bên nhảy ào lên giường túm cổ tôi hỏi dồn dập (lạy chúa tôi đang là người bệnh mà):

- Nói mau, thế là thế nào? Tại sao cậu lại quen Takeshi sa-ma?

-Ặc ặc, cậu định ám sát tôi đấy à?__ tôi kêu lên thống thiết, vội dứt tay Toru ra thở hổn hển nói__ Lạy chúa lòng lành, cậu định cho tôi về trời đấy à?

- Hề hề, xin lỗi nha, đừng giận nữa, nói cho tôi biết đi, tại sao cậu lại quen Takeshi sa-ma vậy? đây là lần đầu tiên tôi được ngắm anh ấy gần như thế đấy, đẹp trai dã man

- Xi đẹp cái cóc khô, trông mặt đều thấy ớn__ tôi cau có nói rồi hắng giọng kể cho Toru nghe về cái vụ hồi hôm gặp phải tay Takeshi ở khuôn viên sau trường__ Bla Bla Bla...chep, tôi đã gặp hắn như thế đấy, đúng là số đen mà

- Vậy là cuối cùng anh Tooya xuất hiện kịp thời và cứu cậu phải không? Sau đó thì hai người...ôi lãng mạn quá__ Toru nhắm mắt mơ màng kêu lên.

Tôi thở dài chán nản lắc đầu nhìn Toru chép miệng nói:

- Haizz, Cậu thực tế chút đi, lãng mạn lãng miếc cái gì trong tình trạng thân tàn ma dại thế này?

- Yume, cậu đừng có làm tôi cụt hứng, bực quá, đang hay thì đứt dây đàn...mà nghĩ đi nghĩ lại thì việc cậu bị thương thế này hóa lại hay ấy chứ..hớ hớ__ Toru cười phớ lớ nói.

- Hơ hơ, giờ tôi mới được chiêm ngưỡng tình bạn của vampire đấy, tôi bị thương nằm cu đơ một chỗ thế này mà cậu lại bảo là hay à? Hay, hay chỗ nào?

- Này nhé, đầu tiên cậu được anh Tooya cứu này, vì cậu mà anh ấy đã tát Hajim- kun đấy, sau đó cậu lại được đích thân Kai bế vào bệnh xá, đến bây giờ thì được anh Takeshi đến thăm, cùng một lúc được bộ ba bạch kim nổi tiếng trong trường để ý không phải hay thì là gì?__ Toru cười toe toét nói rồi chợt nhúm mày thắc mắc:

- À, Mà nhắc đến Kai mới nhớ, sao suốt ngày hôm nay chẳng thấy bóng dáng cậu ấy đâu cả nhỉ? Bọn con gái trong trường dường như đang phát điên lên.
- Ôi dào, cái tên ấy thì chắc lại đang kiếm một chỗ nào đó mà ngủ chứ còn gì nữa, người đâu mà vô duyên bất lịch sự kinh khủng__ tôi khó chịu nói
- Cậu có vẻ vẫn thành kiến với Kai nhỉ? Thực ra Kai rất đáng thương đấy__ Toru thở dài nói
- Xời ời. Hắn mà đáng thương chỗ nào, lạnh lùng tàn ác mới là những gì có thể nói về hắn__ tôi cay độc nói
- Để tôi kể cho cậu chuyện này cậu sẽ hiểu ngay thôi
- Chuyện gì?
- Cậu còn nhớ có lần tôi đã nói với cậu là vì một lí do nào đó mà Kai từ một vam thuần chủng bị giáng xuống vam cấp C không?
- Ừm, à, Nhớ rồi, cậu mau kể nốt cho tôi nghe đi__ tôi suy nghĩ một hồi rồi reo lên giục Toru
- Ừ, thực ra....
- Thực ra làm sao?__ tôi nuốt ruột hỏi.
- Cứ bình tĩnh, để từ từ tôi thử đã chứ...thực ra nguyên nhân là do mẹ của Kai đã ngoại tình với một người đàn ông bình thường.
- HẢ? ngoại tình với con người?__ tôi kinh ngạc kêu ầm lên, thấy vậy Toru sợ đến tái mét mặt vội nhào đến bịt lấy miệng tôi nghiêm rằng nói:
- Suyt. Be bé cái mồm thôi, cậu định giết chết tui đấy à? Kai mà nghe thấy được thì chúng ta chỉ có nước xuổng lỗ.
- Khụ khụ. Được rồi tui sẽ chú ý, cậu nói tiếp đi chứ__ tôi gỡ tay Toru ra giục
- Mẹ của Kai là con gái của gia tộc thuần chủng Akatsuki, bà ấy lấy chính anh trai của mình.
- Sắc...Lấy anh trai ư? Hơ hơ, Cậu đang kể chuyện cười đấy à?__ tôi kinh ngạc kêu lên, rồi phá lên cười nắc nẻ.
- Vớ vẩn, tui đang kể chuyện nghiêm túc đấy, cười cái gì mà cười, nghe đây này để duy trì dòng máu thuần huyết, trong cùng một gia tộc thuần chủng hai anh em ruột thường lấy nhau...__ Toru nhìn tôi gất lên
- Th..ật thật vậy sao?__ tôi nhìn khuôn mặt cau có của Toru lắp bắp nói__ chắc chắc, nếu hai người họ mà sống trên thế giới loài người thì thế nào cũng bị cho là loạn luân, biến thái.
- Haizz..nhưng vampire thì lại khác con người
- Vậy Kai là con của hai người bọn họ?__ tôi hỏi
- Ừm, nghe nói họ không yêu nhau, cuộc hôn nhân này là do gia đình bắt buộc, vì thế mà nó nhanh chóng đổ vỡ. Sau đó đến năm Kai chuẩn bị vào cấp II thì mẹ cậu ấy bỏ đi theo một con người bình thường không để lại một lời nhắn nào cả.
- Chắc, chắc là cậu ta phải đau khổ lắm nhỉ?__ tôi tặc lưỡi nói
- Chứ còn gì nữa, bắt đầu từ đấy cậu ấy trở lên lạnh lùng và tàn nhẫn, không chỉ mất đi người mẹ mà cậu ấy còn phải chịu nhiều áp lực từ phía tộc Akatsuki nữa
- Là sao?
- Sau khi mẹ Kai bỏ đi, người trong gia tộc đã nổi giận đùng đùng và quyết định trục xuất bà ấy ra khỏi gia tộc và không thừa nhận bà ấy là một vampire, vì thế mà Kai - người mang trong mình một nửa dòng máu của bà ấy cũng bị ảnh hưởng, người trong gia tộc đã chia ra làm hai phe, một phe thì bảo vệ cậu ấy, một phe thì chống lại cậu ấy, họ đã lập ra một cuộc họp để quyết định xem Kai có bị giáng cấp không...
- Vô lí quá, sao họ có thể làm như vậy, mẹ sai lại đổ hết lên đầu con là sao?__ tôi cau có nói

- Đúng vậy, nói là họ hàng nhưng thực chất bọn họ luôn ganh ghét và tìm cách triệt phá nhau, hai phe ấy thế lực gần như ngang bằng không bên nào chịu thua bên nào cả
 - Nhưng sao Kai vẫn bị giáng cấp?
 - Bởi vì...ba cậu ấy__ Toru ngập ngừng nói
 - Cái gì? Ba cậu ta sao?__ tôi trợn mắt ngạc nhiên
 - Ủm...lúc ấy nếu ông ta đứng ra bảo vệ Kai thì có lẽ bây giờ cậu ấy vẫn còn học trong lớp A, nhưng không hiểu sao khi đó, ông ta không những không giúp mà còn khiến Kai bị giáng thêm một cấp nữa trở thành một vam thường...
 - Phức tạp quá, à mà sao cậu lại biết chuyện này?__ Tôi nhíu mày hỏi
 - Là Mika kể cho tôi biết đấy
 - Mika ư?
 - Ủ, bố cậu ấy là cận vệ trung thành của nhà Akatsuki, vì thế từ nhỏ Mika đã sống trong đó, vô tình nên biết được chuyện này.
 - Vậy là hai người họ sống bên nhau từ nhỏ à?
 - Hình như là thế, nhưng có vẻ như Kai không biết Mika thì phải. Á nhắc đến Mika mới nhớ, nó dặn tôi là phải dọn phòng, thôi tôi về kí túc đây, trưa tôi sẽ mang cơm cho cậu
- Toru nói xong liền chạy biến đi để lại tôi với những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, thì ra vỏ bọc lạnh lùng bên ngoài chỉ là thứ để hấn che dấu cảm xúc bên trong của mình.

Chương 15

Hôm nay là ngày tôi xuất viện, đến tôi cũng không thể ngờ được khả năng hồi phục của mình lại nhanh như vậy, hóa ra làm vampire cũng có cái hay của nó hê hê.

- Yume còn đứng ngăn ra đó làm gì, nhanh thu dọn rồi về kí túc xá thôi, mau lên__ tiếng nói lạnh lạnh của Toru vang lên khiến tôi giật mình, vội ngẩng mặt lên cười trừ, rồi nhanh tay cho nốt cái áo vào túi .
- Xong hết chưa?__ Mika từ ngoài bước vào đứng ở cửa khoanh tay nhìn tôi hỏi.
- Ủm, gần xong rồi, cậu lấy hộ tôi quyển sách để trên bàn được không?__ Tôi nói với Mika rồi chỉ tay về phía cuốn sách, tiện tay kéo mạnh cái khóa ba lô lại.
- Ủm...__ Mika khẽ nói rồi nhanh chóng đi đến chỗ cái bàn cầm cuốn sách lên xong quay người bỏ đi thẳng. Nhìn theo bóng cô nàng, trong lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác bất an, không hiểu sao từ dạo tôi bị thương Mika lại tỏ ra rất lạnh nhạt với tôi, đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?
- Cái con nhỏ Mika này, không nói gì đã bỏ đi là sao?__ Toru cầm cốc nước bước vào phòng cầu nhàu rồi quay ra nhìn tôi nói:
- Hôm nay đừng đi học vội nhé, tôi xin phép hộ cậu rồi, cứ tạm nghỉ ngơi trong kí túc xá đã.
- Ủ, à mà Toru này, cậu có biết Kai thích cái gì không?__ tôi ngập ngừng hỏi.
- Kai ư? Sao tự dưng cậu lại hỏi vậy? Không lẽ...không lẽ cậu thích Kai sao?__ Toru kêu âm lên.
- Bậy bạ nào, cậu đừng có ăn nói linh tinh, người ta nghe thấy thì chết.__ tôi nhăn mặt nói.
- Thế thì tại sao cậu lại đi hỏi sở thích của Kai?

- Ủm, chẳng là mấy hôm trước tôi có nói vài câu hơi nặng lời với hấn định làm một cái gì đó để xin lỗi, mới lại cũng phải bày tỏ chút lòng thành để hấn đồng ý cho tôi ngồi chung nữa chứ, không phải lớp mình đã hết chỗ rồi sao?_ Tôi vội xua xua tay nói.
- À, ra thế. Cái này thì tôi cũng không biết, sở thích của cậu ấy chắc chỉ có mình cậu ấy biết thôi, mà cậu cũng phải cẩn thận, Kai là người của hành động vì thế cậu ấy sẽ không dễ dàng bị thỏa hiệp đâu.
- Thế thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ tôi lại phải ngồi đất à? Hừ... bực quá, thằng cha này đúng thật là...người gì đâu mà ki bo kệt xin thấy ớn, ngồi một mình thì hết được cả cái bàn chắc, cũng phải chia cho người ta một tí chứ_ tôi bực mình nói.
- Ô hơ hơ, không phải cậu vừa mới nói là cảm thấy có lỗi với Kai sao?
- Ủ thì...có lỗi là một chuyện nhưng cái sai của hấn thì vẫn phải chỉ ra chứ_ tôi chép miệng nói.
- Hê hê, thôi thì vì tương lai con em chúng ta cậu hãy cố gắng lên, thành tâm làm một cái gì đó biết đâu lại khiến Kai vừa lòng mà chiều cổ để cho cậu ngồi cùng bàn.
- Ủ thì đành nhún nhường vậy thôi, cũng chả đóng vai nữ anh hùng thời đại mãi được, có ngày chết như chơi_ tôi lè lưỡi nói.
- Phải phải...nhưng mà cậu cũng phải chú ý nhé, đã có nhiều cô gái tặng bánh kem cho cậu ấy rồi và kết cục thảm khốc là về phòng gội đầu ba lần chưa sạch, nên tốt nhất là đừng tặng thứ gì ăn được_ Toru tỏ vẻ hiểu biết nói
- Haiz..rắc rối quá, thôi kệ để từ từ nghĩ đã_ tôi thở dài nói.
- Ủ hihi...à mà này, cậu đã hỏi rõ mẹ cậu xem bà ấy là vam quý tộc hay vam thuần chủng chưa?
- Chưa, mấy hôm rồi tôi bị bệnh có gọi điện về nhà được đâu, nhưng mà sao cậu lại quan tâm đến việc đó như vậy? mẹ tôi là vam quý tộc hay vam thuần thì có gì quan trọng đâu?
- Sao lại không? Tôi vì lo lắng cho cậu nên mới hỏi cặn kẽ vậy thôi, việc mẹ cậu là vam quý tộc hay vam thuần chủng sẽ quyết định cuộc sống sau này của cậu đấy_ Toru cau mày nói.
- Là sao?
- Nghe này, đối với các vampire lai, nếu dòng máu vam trong họ là loại vam thường hoặc vam quý tộc thì sẽ chẳng có việc gì để nói cả, nhưng nếu dòng máu trong người họ là vam thuần chủng thì sẽ là cả một vấn đề lớn đấy.
- Là sao?
- Thế này nhé, giả dụ, mẹ cậu là một vampire thuần chủng nhưng lại kết hôn với bố cậu một con người bình thường, thì đứa con của họ chính là cậu sẽ bị coi như một điểm xui xẻo của cả gia tộc thuần chủng đó, và họ sẽ tìm mọi cách để tiêu diệt cậu.
- Kinh dị vậy sao?_ tôi nuốt nước bọt ừng ực hỏi Toru
- Chứ còn gì nữa, đối với một gia tộc thuần chủng mà nói, việc có một thành viên trong gia đình kết hôn với con người là nỗi ô nhục cực kì lớn. Bởi trong mắt họ con người chỉ là lũ vô dụng và hèn nhát không bao giờ có thể xứng với dòng thuần chủng cao quý được.
- Hừ...suy nghĩ quá thiển cận, cái gì mà không xứng chứ, nếu con người mà hèn nhát vô dụng thì họ đã chẳng tồn tại được đến tận bây giờ._ tôi tức giận nói.
- Suyt...nói bé thôi, cậu nên nhớ đây là thế giới của vampire đấy_ Toru vội đưa ngón trỏ lên trước miệng nạt tôi rồi khề chặc lưỡi nói_ ... mà thôi tôi cũng chỉ nói thế để cậu cẩn thận về hỏi rõ lại mẹ cậu tránh gặp phải những rắc rối sau này.
- Ủ..._ tôi gật đầu qua quýt, Trong lòng bỗng cảm thấy sợ hãi. Tuy chỉ qua lời kể nhưng tôi có thể thấy những gia tộc vampire thuần chủng này quả thực rất đáng sợ...

7. Chương 16 - 18

Chương 16

Chương 17

Tôi trở về kí túc xá, trong lòng vẫn không khỏi thắc mắc, không hiểu sao tôi cứ có cảm giác người phụ nữ mà tôi đã nhìn thấy tên trong gia phả tộc Hondo có liên hệ gì đó với mẹ tôi? Và lí do tại sao bà ta lại bị cho là phản tộc?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tôi cứ ngồi suy nghĩ linh tinh như vậy cho đến khi giật mình nghe thấy tiếng chuông đồng hồ vang lên điểm chín khắc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Thôi chết, món quà dùng để đút lót cái tăng bằng ấy (Kai) còn chưa làm"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tôi tá hỏa nghĩ thầm rồi vội vàng ngó xuống cuốn sách dạy làm đồ handmade mà mình đã mượn về từ thư viện.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
A, đây rồi_ tôi reo lên nhìn vào cái hình chụp lọ sao đủ màu sắc trong cuốn sách chắc lười nói_ chắc chắn, cái này rất hợp với hần, chỉ cần cải biên đi một chút là ok thôi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Tôi
vui vẻ nghĩ rồi nhanh chân đi xuống "shop đồ dùng" nằm ngay bên cạnh khu thực xá của học viện Lanci.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Sau
khi lựa được những vật liệu cần thiết cho món quà, tôi phóng về kí túc xá và bắt tay ngay vào công việc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tích tắc...tích tắc...tích tắc...Coong...coong...

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Khi tiếng chuông đồng hồ điểm 12 khắc cũng là lúc tôi hoàn thành xong tác phẩm của mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Oáp, buồn ngủ quá._ tôi kêu lên, lấy tay che cái ngáp rõ dài mệt mỏi vắn vẹo tay chân và ngả lưng xuống ghế măn nguyện nhìn tác phẩm nghệ thuật của mình bật thốt lên:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Chà, mình phục mình quá, đẹp dã măn hehe.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Dưới ánh sáng trắng huyền ảo của cây đèn neong trong phòng kí túc, "lọ sao băng giá" hiện lên đẹp đến
lung linh, trong chiếc lọ thủy tinh trong suốt lấp lánh những ngôi sao nhỏ mang đủ sắc màu nổi bật trên
nền trắng của những bông tuyết giả.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ở
giữa đẹp nhất là cây đàn violon nhỏ nhỏ làm từ gỗ sồi xinh xắn, được tôi ghè đẽo tỉ mỉ, trông chẳng khác
gì một cây đàn violon thu nhỏ cả. Tôi sung sướng ngắm nhìn thành quả của mình rồi vui vẻ dùng lớp giấy
kim tuyến bịt miệng lọ lại sau đó gắn thêm cái nơ vào cổ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Càng nhìn càng đẹp, càng ngắm càng say...là lá la. _ tôi vung vẩy lọ sao trên tay miệng líu lo hát một bài tự
chế. Đúng lúc ấy Mika bỗng từ ngoài mở cửa bước vào, nghe tiếng động, tôi vội đặt lọ sao xuống bàn rồi
chạy ra mỉm cười toe toét hỏi:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Học về rồi hả? Toru đâu?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Ồ, nó xuống thực xá rồi_ Mika nhìn tôi cười gượng gạo rồi nhanh chóng bước vào phòng ngồi xuống bên
bàn uống nước rót ra một ly nước đầy tu ừng ực.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tôi đứng ở cửa nhìn theo bóng Mika cười ngớ ngẩn rồi chợt nhớ ra điều gì vội chạy vào theo toe toét hỏi:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
À Mika này, hôm nay Kai có lên lớp không?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) _
PHỤT..._ nước từ trong miệng Mika phun ra, nó nhìn tôi kinh ngạc, khuôn mặt lộ rõ vẻ thất kinh lắp bắp
nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Sao s..ao cậu lại hỏi vậy?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
À không có gì, chỉ là tôi có chút chuyện cần nói với hần. Thế hôm nay hần có lên lớp không?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
K..hông tôi không biết._ Mika trả lời qua quýt rồi vội nâng cốc nước lên tu ừng ực. Tôi dần mặt ngược đôi

mắt dò hỏi lên nhìn Mika rồi cố nén tiếng thở dài đi đến bên cái bàn học của mình vui vẻ nâng lọ sao lên ngắm nghía.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Cái gì vậy?_ tiếng Mika đột nhiên vang lên ở đằng sau khiến tôi giật mình vội ngoảnh mặt lại cười thật tươi nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Là lọ sao băng giá đó, đẹp không?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Ủ đẹp, nhưng cậu mua à?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Không, tôi tự làm đấy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Tự làm? Cậu định tặng ai hay sao?_ Mika hỏi hộp hỏi tôi

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Ủ, tôi định đem nó cho Kai.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) _CHOANG...._Ngay lập tức, cái cốc trên tay Mika rơi xuống vỡ tan tành, khuôn mặt nó biến sắc nhìn tôi lắp bắp nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - K..a.i?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Tôi nhìn biểu hiện lạ lùng của Mika vội vàng đặt lọ sao xuống lo lắng hỏi:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Cậu sao vậy? đau ở đâu à? Mika, Mika....

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - À, Ổ không sao hơ hơ chỉ tại tôi hơi nhức đầu thôi_ Mika nghe tiếng tôi gọi liền giật mình cười trừ rồi nhanh tay cúi xuống thu dọn mấy mảnh vỡ

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Cậu không sao thật đấy chứ?_ tôi lo lắng hỏi

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Ủ, không sao, À, Yume này, cái lọ sao ấy...cậu cho tôi xem một chút được không?_ Mika ngáp ngừng nói rồi chỉ tay vào lọ sao của tôi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Được chứ sao không, he he tôi đã phải làm suốt cả buổi tối đấy_ tôi vui vẻ nói rồi tiện tay đưa cho Mika lọ sao của mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Mika nhẹ nhàng đón lấy nó rồi sẫm soi trên tay của mình từ lự hỏi:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Sao cậu lại tặng cái này cho Kai vậy?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - À, tặng tiếc gì đâu, chỉ là tôi muốn nịnh nọt hần chút xíu để hần thông cảm mùi lòng mà chừa cho tôi một chỗ ngồi thôi mà_Tôi cười trừ nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Vậy à._ Mika khẽ nhếch môi nói rồi xoay xoay lọ sao trên tay, đôi mắt chợt lóe lên một tia sáng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) _ CHOANG..._ lọ sao trên tay Mika đột nhiên rơi xuống vỡ tan tành những ngôi sao, bông tuyết giả và cả cây đàn violon trong lọ văng ra bắn tung tóe, tôi giật mình chờ người nhìn đứa con của mình mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, đến nỗi không thốt lên lời.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Mika cũng như tôi sững sờ nhìn lọ sao vỡ tan dưới đất rồi ngay lập tức kêu á lên, bật khóc luôn miệng xin lỗi tôi:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Yume ơi, huhuhu...tôi xin lỗi, huhu tôi không cố ý đâu, chỉ tại tôi trượt tay, tôi xin lỗi, lọ sao đẹp như vậy mà tôi lại vô ý làm rơi, tôi ngu ngốc, tôi đáng chết...hức.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) - Tôi chờ người nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Mika cười méo mó nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
- Không sao đâu...hơ hơ, chỉ là một lọ sao thôi mà, lỡ rồi thì thôi, tôi không trách cậu đâu, dù sao thì cái quan trọng nhất là cây đàn violon thu nhỏ vẫn chưa bị vỡ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nghe tôi nói, Mika liền ngưng khóc, ngược khuôn mặt tèm nhem nước mắt lên nhìn tôi cảm kích nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Thật sao? Cậu tốt quá Yume híc híc, tôi xin lỗi, cậu đứng đó thôi để tôi dọn lại cho cậu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Không cần đâu..._ tôi kêu lên định đi đến cùng dọn với Mika thì chợt..

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) _
RỘP..._ một âm thanh giòn tan vang lên, tôi và Mika một lần nữa lại rơi vào tình trạng chết lâm sàn tập hai. Dưới bàn chân nhỏ nhắn, xinh xắn mang trọng lượng gần nửa tạ của Mika, cây đàn violon thu nhỏ mà tôi đã è lưng ra tỉ mỉ ghè, đẽo, đục, căng dây và sơn suốt hơn hai tiếng đồng hồ giờ đã vỡ tan tành.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tôi há hốc mồm nhìn đứa con mini dễ thương của mình nay đã trở thành phế thải đau đớn chỉ chực đâm đầu vào tường chết quách đi cho rảnh, ở bên cạnh Mika một lần nữa lại bật khóc ngon lành.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Sau khi đã hết lời an ủi và động viên Mika, tôi ôm những gì còn sót lại của lọ sao cùng những vật liệu mới đem xuống vườn hoa sau trường ngồi trên cái ghế gỗ dưới gốc cây hoa anh đào và cẩn thận sửa lại lọ sao.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Không biết bao lâu sau đó, khi tôi đã sửa xong lọ sao thì trời cũng đã hơi ửng sáng, quá mệt mỏi do phải thức lâu lại vừa mới lành vết thương, tôi mặc kệ cơn gió đang lùa vào cơ thể mình lạnh buốt, duỗi chân ngủ thẳng cẳng.

Chương 18

Tôi mơ màng lần qua lần lại trên chiếc ghế gỗ, trong giấc ngủ chập chờn tôi thấy gương mặt hiền từ của ba hiện về cùng với hình ảnh của một khẩu súng bạc, nòng súng mà quái đó đang chĩa hẳn về phía tôi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) _
BÙM..._ một âm thanh dữ dội vang lên, viên đạn màu bạc xé không khí nhắm thẳng vào trái tim tôi Không gian ngập tàn...máu...nước mắt...tiếng khóc...tiếng rên rỉ...

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Màu đỏ của máu che phủ tầm mắt của tôi, tiếng khóc dữ dội và thương tâm khiến hai lỗ tai của tôi như bị ù đặc, tâm trí rối bởi một cái gì đó thật đau thương, thật đáng sợ vừa diễn ra

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) _
Bộp_tôi đập tay xuống ghế, vùng mình thức dậy, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.Tôi thở dốc, lấy tay vuốt
những mồ giọt hôi còn đọng lại trên trán rồi dụi mắt nhìn, tìm súyt vọt ra ngoài vì sợ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Kai đang ngồi ngay bên cạnh tôi, tay khoanh trước ngực, hai hàng mi khép hờ, cả người toát ra vẻ lạnh
lùng băng giá, mái tóc màu bạc đầy ma mị khê bay lòa xòa trong gió. Khuôn mặt đẹp nhưng lạnh lẽo của
hắn đập vào mắt khiến tôi giật mình kêu thét lên rồi không chú ý ôm lọ sao ngã lộn tùng phèo xuống ghế,
bàn tọa tiếp đất, đau đến ứa nước mắt.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn vẫn ngồi đó, không nhìn tôi, mi mắt khép hờ, nhưng môi lại khê nhếch lên một đường cong hoàn hảo
chả rõ là châm chọc hay khinh bỉ nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tôi nhìn thái độ mỉa mai của hắn, tức đến phọt máu mũi, vội đặt lọ sao sang một bên, lồm cồm bò dậy, bực
mình quát:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Sao cậu cứ xuất hiện như ma thế? Định giết người không cần chuôi dao, à quên lưỡi dao đấy à?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nghe giọng nói "oanh vàng thổ thổ, chim sẻ chạy đàn" của tôi vang lên, hắn khê cựa mình, neho mắt nhìn
tôi chăm chú, đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào lại nhếch lên tỏ vẻ giễu cợt không thềm nói gì, tôi nhìn
thái độ của hắn mà tức đến nghẹn lời, nếu bây giờ mà có cái kéo ở đây, nhất định tôi sẽ không ngần ngại
mà xông đến cắt xẹt đôi môi mỏng của hắn, để xem còn nhếch môi cười giễu tôi được nữa không? HỦ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Sao không nói gì? Cậu bị ai cắt lưỡi đấy à? Mà nếu thật thì cái người cắt lưỡi của cậu cũng thật kém thông
minh, cần gì phải cắt lưỡi cậu cho nhọc công bởi vốn dĩ cậu có lưỡi đâu...hehe._ Tôi cười gian giảo nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Cô lắm mồm thật đấy._ Hắn lạnh lùng nói rồi thở khì một cái ngả lưng xuống cái ghế gỗ nằm phõn phơ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Này, cậu bất lịch sự nó vừa vừa thôi nhé, người ta đang nói chuyện với cậu

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
đấy không hiểu suốt 16 năm qua cậu đã học được cái quái gì nữa_ tôi tức giận gất um lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn khê chép miệng, ngồi dậy vắn vẹo cái cổ nhúu mày nhìn tôi nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Người ta đã không muốn nói chuyện, mình lại cứ bắt nói, người như vậy phải chăng là có lịch sự?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Ai bảo thế? Làm cứ như tôi muốn nói chuyện với cậu lắm không bằng, nếu không muốn nói chuyện với tôi
cậu có thể nói rằng: "Xin lỗi, tớ đang mệt, không muốn nói chuyện,cậu có thể quay lại khi khác không?"đấy
thế có phải lịch sự hơn không?_ tôi gân cổ lên cãi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Hừ, hình như cô đã quên một điều quan trọng thì phải?_ hần nhếch mép nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Điều gì?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Nếu tôi mà nói những lời vừa rồi thì tôi đã không phải là KAI AKATSUKI Còn nữa, tốt nhất là từ lần sau
cô đừng có ngủ trên cái ghế này nữa

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Tại sao?_ tôi phùng mồm hỏi

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Vì cái ghế này là của tôi_ hần lạnh lùng nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Của cậu?_ tôi ngạc nhiên hỏi lại rồi chạy đến gần cái ghế ngó nghiêng, lần sờ khắp cả sau đó kêu lên_ Ủa,
đâu? Tên cậu đâu? Có chỗ nào ghi cái ghế này là của cậu à? Chỉ tôi xem coi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Hừ, cái này gọi là nhân sinh định mệnh_ hần nhếch mép nhìn tôi nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Là sao?_ tôi hỏi lại, mặt trông đến là đần

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Đồ ngốc, có nghĩa là từ khi chiếc ghế này xuất hiện, định mệnh đã xác định nó thuộc về tôi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Ồ._ tôi hơi ngớ người ra một lúc rồi ôm bụng cười khằng khặc nói_ Haha, Ôi tía má ơi...haha buồn cười
chết mất. Kai -kun tôi thật không ngờ cậu lại là một tín đồ trung thành của dòng phim tình cảm lãng mạn
đấy. Cứu cứu, đau bụng quá...haha, tôi thật không ngờ cậu lại hâm hấp như thế đấy Kai ạ haha._ tôi cười
sặc sụa, nước mắt, nước mũi chảy cả ra.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Cười xong chưa? _ hần lạnh lùng hỏi, neho mắt nhìn tôi, đôi mắt màu tím khê lóe lên tia lửa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tôi nghe hần hỏi, cảm nhận được bầu không khí lạnh đến trên dưới - một00 độ C, vôi vàng nín khe, đứng thẳng dậy, vuốt ngực ho khê nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Khục, khục ờ...ừm, hình như xong rồi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Tốt, cô thấy khung cảnh xung quanh thế nào?_ hần neho mắt nhìn tôi hỏi

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
- Hở?_ tôi ngó người trước câu hỏi lạc điệu của hần, vôi ngó nghiêng xung quanh chớp mắt ngây thơ nói_
Trời xanh, mây trắng, nắng đu đưa, hoa đua nở, chim véo von, suối róc rách...có gì lạ đâu?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
- Ý tôi là phía dưới đất_ hần nhếch mép nói rồi chỉ tay xuống dưới đất, thấy vậy tôi bèn nhìn theo hướng
chỉ của hần, giật mình suýt ngã lộn nhào, trên mặt đất sạch sẽ, những mẩu giấy vụn, mảnh gỗ thừa, sơn lọ
văng tùm lum, mà người bày chúng ra không ai khác chính là tôi, tôi khịt khịt mũi, méo cả mặt nhìn hần
cười hề hề rồi chặt lưỡi nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Chắc, không biết cái đứa nào (tao đây) mà lại vô văn hóa thế nhỉ? mặt đất sạch sẽ thế này mà dám bày
bẩn ra, láo thật đấy...hê hê.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Ở đây có hệ thống camera đấy_ hần nhẹ nhàng nói, tôi nghe mà tưởng sấm đánh bùm bùm bên tai, mặt
tái mét lại, tim đập thình thịch không dám nói gì

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Sao vậy? á khẩu rồi à?_ hần nhếch mép mỉa mai, rồi lạnh lùng nói_xem ra tội của cô nặng rồi đây, đã xả
rác bừa bãi lại thêm cái tội nói dối nữa, tôi có thể xử cô đi quét sân trường đấy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Cậu...cậu là ai mà có quyền phạt tôi?_ tôi vừa sợ vừ tức gắt gỏng nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
- Ha, cô không biết hả? Mọi vampire vi phạm kỉ luật trong học viện đều do Volt xử lý, mà cô cũng đừng
quên tôi là người của Volt, thế nào? Tôi có đủ quyền để xử phạt cô không?_ hần nhướn mày hỏi

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Cậu..._ tôi cảm phần nhìn hấn, tức giận nói_ cậu là đồ ở dơ, lấy việc công trả thù tư...

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Hừ, có lấy việc công trả thù tư hay không là vc của tôi. À, mà cô yên tâm đi, nếu xử phạt cô, tôi sẽ không
bắt cô đi quét sân trường đâu_ hấn khẽ nói

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Thật sao?... mắt tôi sáng lên, vội vàng chạy đến bên hấn toe toét cười_ hớ hớ, thật không ngờ cậu lại tốt
như vậy đấy, Kai. Đa tạ, đa tạ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Cô sẽ không phải quét sân trường, nhưng bù lại sẽ phải quét nóc nhà, yên tâm ở trên đấy có đủ lá và rác
cho cô..._ hấn lạnh lùng nói rồi chỉ tay lên cái nóc nhà cao chót vót, khuôn mặt vẫn vô cảm nhưng trong
đôi mắt màu tím lại khẽ ánh lên tia nhìn thích thú.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Tôi nhìn theo bàn tay hấn chỉ, mặt tái mét ầm ức nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Đồ độc ác, bắt một cô gái liễu yếu đào tơ như tôi lên nóc dọn dẹp mà xem được à? Cậu độc ác nó vừa vừa
thôi chứ. Tôi dọn cái đồng này đi là được chứ gì?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) -
Tốt, dọn mau lên, đừng có gây tiếng động đấy_ hấn nheo mắt nói rồi ngả lưng xuống ghế ngủ thẳng cẳng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

8. Chương 19 - 20

Chương 19

"Ồ chảnh ngứa" tôi lẩm bẩm nói rồi lườm hấn một cái suýt rách mắt nghiêng răng nghiêng lợi cúi xuống thu
dọn mấy thứ linh tinh. Nhưng vừa chạm tay đến một mảnh giấy vụn tôi chợt đứng khựng lại. Thôi chết...lọ
sao bằng giá, sao tôi lại có thể đứng đây cãi nhau lằng nhằng với hấn mà quên mất một việc quan trọng
như vậy nhỉ?

Làm sao bây giờ, liệu khi tôi đưa cho hấn lọ sao, hấn có tức giận mà ném nó đi không nhỉ?

Tôi lo lắng nghĩ thầm rồi nhẹ nhàng đi đến bên gốc cây, cầm lọ sao lên nhỏ nhẹ gọi:

- Này...

Nghe tiếng tôi, hấn khẽ cựa mình ngồi dậy, nhú mày nói:

- Lại cái gì nữa, sao cô còn chưa đi?

- Ờ ừm..._ tôi lóng ngóng một hồi lâu không nói lên lời khiến hấn bực mình gắt:

- Có gì thì nói đi chứ, tôi buồn ngủ lắm.

- Tôi.. tôi...._ tôi hơi ấp úng rồi hít một hơi dài lấy hết dũng khí, đưa lọ sao ra trước mặt hần nhắm tịt mắt lại hét lên:

- Xin cậu hãy nhận lấy thứ này....

Kai hết nhìn lọ sao rồi lại nhìn tôi, khuôn mặt khê ánh lên vẻ ngạc nhiên. một lúc sau như đã hiểu ra chuyện gì đó, đôi mắt hần hơi sáng lên rồi nhếch mép nói:

- Một màn tỏ tình cũ rích, cô không còn thứ gì hay hơn sao?

Tôi hơi ngớ người ra một lúc, rồi ôm bụng cười sặc sụa nói:

- Tỏ tình á? Haha...buồn cười chết mất, cậu đang xơi dưa bở đấy à haha..

Nhìn cái bộ dạng cười ra nước mắt của tôi, hần hơi gần giọng lạnh lùng nói:

- Hừ...cô thích cười như thế hả? Nếu không phải là bày tỏ tình cảm thì tự dưng đi tặng cái thứ này cho tôi làm gì?

- À..._ tôi giật mình vội nín cười, tay vân vê lọ sao ấp úng nói_Cái này..Cậu..cậu..có thể cho tôi ngồi cùng bàn được không? Dù sao thì bàn đó cũng chỉ có mình cậu ngồi thôi mà, giờ thành hai mình cũng đâu có chật hihi....

- À...thì ra là vậy, hóa ra đây là đồ dút lót_ hần hơi nhếch môi gật gù mỉa mai nói, tia sáng trong mắt chợt vụt tắt thay vào đó là một màn sương dày đặc như che phủ cả quãng mắt.

- Ấy..ấy...sao cậu dùng từ thô thiển thế, phải gọi nó là đồ biếu, đồ biếu chứ..._ tôi vội vã phân bua, nhấn mạnh từ đồ biếu

- Hừm thôi được...đưa đây_ hần khê thở dài rồi chìa tay trước mặt tôi.

- Đưa cái gì cơ?_ tôi hơi ngớ người ra hỏi

- Chứ không phải cô định tặng thứ đó cho tôi sao?_ hần gắt lên, tay chỉ vào lọ sao

- À, ừ quên hềê...đây.. đây..._ tôi bật kêu lên, rồi cười toe toét đưa lọ sao cho hần, hần nhẹ nhàng đón lấy nó rồi nheo mắt sầm soi trên bàn tay của mình, môi khê nhếch lên. Thấy khuôn mặt đểu giả của hần, không hiểu sao tôi lại thấy lo lắng, vội gơ hai bàn tay ra hứng phía dưới lọ sao.

Bắt gặp hành động kì cục của tôi, hần khê nhú mày, ngạc nhiên hỏi:

- Cô đang làm cái trò gì thế?

- Có gì đâu, tôi chỉ là đang đề phòng trước thôi.

- Đề phòng? Nhưng mà đề phòng cái gì cơ?

- Thì phải gơ tay ra hứng trước thế này, đề phòng lúc cậu lên cơn, vắt cái lọ của tôi xuống đất chứ sao nữa_ tôi câu.

Phiiii.... Kai nhìn bộ dạng ngu ngốc của tôi khê phì cười, dưới đôi môi mỏng đẹp tựa như cánh hoa anh đào của hần, một hàm răng trắng đều lộ ra, lấp lánh dưới ánh nắng ban mai, đôi mắt tím đẹp nhưng vô hồn khê cong lên, bên má trái xuất hiện một lúm đồng tiền duyên không chịu được.

Thật không ngờ khi cười hần lại đẹp đến mê hồn như vậy, nụ cười này có thể biến hần từ một ác ma trở thành thiên sứ. Tôi khê thu bàn tay lại ngớ ngẩn đứng nhìn nụ cười tỏa sáng của hần, mọi bức bối trong lòng đều tan biến.

Thấy khuôn mặt ngu ngơ của tôi, hần vội thu lại nụ cười của mình, khê ho nhẹ rồi lắc lắc lọ sao trước mặt tôi nói:

- Khụ..khụ...Lọ sao ư?

Tôi hơi giật mình, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hần, vội tĩnh tâm lại, cười nhẹ nói:

- Ủ, tôi đặt tên cho nó là lọ sao băng giá. À...mấy cái bông tuyết giả trong lọ ý, nó hơi bị bẩn, bởi vì trước đó tôi đã làm vỡ lọ một lần, nhưng vẫn đẹp đúng không?

- Chắc...Cô nghĩ gì mà đi mua tặng tôi mấy cái thứ đồ dành cho con gái này?

Nghe hắn nói, tôi tức giận nhú mày nói:

- Hừ...cậu đừng có mà nói thế, cái này tôi tự tay làm đấy, tôi đã phải suy nghĩ rất nhiều trước khi quyết định tặng cho cậu thứ này, vì tôi nghĩ nó rất hợp với cậu.

- Rất hợp với tôi?

- Ừm...Bởi tôi tin rằng khi nhìn thấy nó, cậu sẽ trở lên vui vẻ hơn....__ nói đến đây, tôi dừng lại, nhìn chăm chú vào lọ sao trên tay Kai rồi khẽ mỉm cười nói tiếp:

- Cậu cũng thấy lọ sao này được bao phủ bởi tuyết chứ? Thoạt nhìn, nó tạo cho ta cảm giác lạnh lẽo, cây đàn violon ở giữa chính là tượng trưng cho cậu, lạnh lùng và cô độc trong không gian ngập tràn sự băng giá. Nhưng...cậu có thấy những ngôi sao này không?__ tôi nói rồi chỉ vào những ngôi sao nhỏ lấp lánh đủ sắc màu__ những ngôi sao này chính là tượng trưng cho những người yêu quý cậu, tôi tin rằng, trong học viện này, sẽ có không ít người thật lòng quan tâm đến cậu, luôn ở bên cậu cho dù cậu có trở lên lạnh lùng, hay cô độc như thế nào. một ngày nào đó, những ngôi sao này sẽ khiến những bông tuyết trong lọ sao tan ra, cũng như những băng giá trong lòng cậu....

- Trong những ngôi sao ở đây có cô không?__ một lúc lâu sau Kai đột nhiên lên tiếng hỏi. Đôi mắt màu tím của hắn như được bao phủ bởi một màn sương dày đặc, khiến nó trở lên huyền ảo hơn

Tôi hơi ngỡ người trước câu hỏi của hắn, ngược khuôn mặt ngu không tả được của mình lên lắc đầu, phán một câu xanh rờn:

- Không hiểu...

- Cô....Haizz mà thôi quên đi__ hắn thở dài nói rồi nâng lọ sao lên nhú mày nhìn chăm chăm vào nó rồi khẽ nhếch mép từ từ móc những bông tuyết giả "hơi bẩn" trong lọ ra

Thấy vậy, tôi hoảng kinh vội giữ lấy tay hắn lại kêu lên:

- Cậu làm cái gì thế? Nếu không muốn lấy thì đưa cho tôi, đừng có phá, có biết tôi đã mất gần 7 tiếng đồng hồ để làm ra nó không?

- Hừ...đứng im đi__ hắn gắt rồi sau đó lấy hết những bông tuyết giả ra, đặt một bàn tay của mình lên miệng lọ, một luồng không khí lạnh chợt ủa đến, tôi ngỡ người ra nhìn, kinh ngạc đến độ không thốt lên lời, bên trong lọ sao đột nhiên xuất hiện những bóng tuyết trắng tinh, đẹp đến mê hồn.

- Đẹp quá...__ tôi kêu lên, rồi nhanh chóng giật lọ sao trên tay Kai, cầm lên ngắm nghía, thật kinh ngạc những bông tuyết này đẹp quá, trông giống thật vô cùng, mà khoan đã, sao nó lại lạnh như vậy nhỉ? Chẳng lẽ....Tôi tá hỏa nghĩ rồi lắp bắp hỏi hắn:

- Tuy..ết...thật?

- Đúng...__ hắn gật đầu cái rụp, lạnh lùng nói

- Bậy bạ, đây là mùa thu mà, cậu đang trêu trẻ con đấy à?__ tôi kêu âm lên

- Hừ, chỉ là mấy bông tuyết thôi mà, cô khinh thường tôi quá đấy__ hắn tức giận nói

- Tôi không tin đâu , hay là cậu thố ở đâu được mấy viên đá bào rồi cho vào đây giả làm tuyết hả?__ tôi nghi ngờ hỏi

- Đồ ngốc...được thôi, nếu cô không tin, tôi sẽ cho cô thấy

Hắn nói rồi vung tay cái rẹt, không khí xung quanh chợt lạnh đến thấu xương. Tôi giật mình vội ngó xuống đất, tá hỏa nhìn lớp băng dày đang phủ kín ngay dưới chỗ mình đang đứng. Quá sợ hãi tôi kêu âm lên:

- Ối, có ma__ rồi không chú ý, trượt chân ngã cái oạch đầu đập vào băng đau đến ứa nc mắt.

- Huhuhu đau quá...đau quá..._ tôi kêu lên thống thiết, rồi ôm đầu lồm cồm bò dậy lờ mờ hắt một cái suýt rách mắt nói:

- Cậu có cần chơi ác thế không?

- Hừ..thế bây giờ cô đã tin chưa?

- Ờ ừm...cũng hơi hơi, nhưng mà này, cậu làm thế nào mà điều khiển được băng tuyết thế?

- Vớ vẩn, tôi là ai kia chứ? Thế cô có định đưa trả cái đó cho tôi không? Của tôi chứ của cô à?_ hắt nhứ mày nói rồi chỉ tay vào lọ sao, thấy vậy tôi hơi ngớ người ra, nhìn lọ sao trên tay mình, rồi đưa cho hắt, cười hề hề nói:

- Hihi xin lỗi nha, của cậu đây...

Hắt không nói gì chỉ giằng lấy lọ sao rồi nhanh chân bước đi. Nhưng đột nhiên hắt dừng lại rồi không quay đầu nhìn tôi, hắt lạnh lùng nói:

- một phần năm

- Hở?_ tôi ngớ người ra chẳng hiểu gì cả hỏi lại hắt_ một phần 5 cái gì cơ?

- Đồ ngốc, tôi sẽ cho cô sử dụng một phần 5 cái bàn cuối, nhớ là đừng có xâm chiếm đấy_ hắt nói

- Thật sao?_ tôi kinh ngạc hỏi lại, rồi không kiềm chế được co chân nhảy cẫng lên_ Hura...vậy là cậu cho tôi ngồi cùng rùi đúng không? Hehehe ...You are a cute boy!

Vì quá phấn khích mà tôi không cẩn thận trượt chân ngã cái oạch lồm nhồm, đầu lại đập xuống băng tuyết nữa thì vớ vớ, tôi đau đến không đứng dậy nổi, cứ nằm đó mà khóc thầm.

Hắt không nói gì chỉ khẽ lắc đầu đưa tay lên che miệng rồi bước thẳng...

=====

Ở phía sau một gốc cây phong đỏ gần đó, có một cô gái đang cố lau đi những giọt nước mắt đau thương trên mặt mình cay đắng nói:

- Cậu đã cười sao? Suốt bao nhiêu năm qua tôi đã luôn ở bên cậu nhưng chưa bao giờ cậu dành cho tôi một cái liếc mắt chứ đừng nói gì đến một nụ cười, vậy mà cậu đã làm điều đó với một con nhỏ vừa mới chuyển đến. Tôi hận cậu Kai...Hừ...Yume, là tự do cô chuốc lấy đấy, đừng trách tôi độc ác....

Chương 20

Sau khi dọn dẹp xong đồng rác do chính mình bày ra, tôi uể oải định đứng dậy đi về kí túc xá thì chợt nhìn thấy một chiếc áo cánh đen bị rơi ở đằng sau cái ghế. Tò mò, tôi đi đến nhặt nó lên, mùi hoa anh đào thơm thoang thoảng tỏa ra từ chiếc áo khiến tôi mê mẩn.

Săm soi chiếc áo một hồi, tôi chợt bật thốt lên:

- Ủa? đây là áo của Kai mà, sao nó lại ở đây?

Tôi nhứ mày nhìn chiếc áo rồi lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ, hắt đã dùng chiếc áo này để đắp cho mình, nhưng mình ko để ý nên trong lúc hốt hoảng đã hất nó đi

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, tôi đã lập tức vung tay gõ vào đầu mình tự nhủ:

- Xùy xùy xùy, mình đang nghĩ linh tinh gì thế này, người như hắt thì làm sao biết quan tâm đến ai khác cơ chứ, thui cứ cầm cái thổ tả này về rồi lúc nào đem trả hắt sau cũng được.

Tôi nghĩ rồi sải chân bước về kí túc xá đồng

.

.

- Cậu đi đâu bây h mới về, có biết tôi và Mika lo lắng lắm không?

Vừa mở cửa bước vào Toru đã nhào đến lắc tay tôi như điên hỏi

- Ồ, ừm xin lỗi, tôi ra khuôn viên sau trường sửa lọ sao ấy mà__ Tôi ấp úng nói

- Khuôn viên sau trường?__ Toru đột nhiên hét lên

- Ừ, chỗ đó thì làm sao?__ Tôi nhìn phản ứng của nó nhưn mày hỏi

- Cậu không biết thật hả?__ Toru dò hỏi

- Biết cái gì mà biết cơ?

- Khuôn viên đằng sau dãy nhà cấp C là địa phận của riêng Kai, không có học viên cấp C nào dám mò tới đấy cả đâu__ Toru thì thào nói

- Vớ vẩn, ở đâu ra cái thói độc tài phát xít ấy thế, khuôn viên là của chung chứ có phải của riêng hẳn đâu__ Tôi bất bình nói

- Haizzz..vậy là cậu chưa nghe câu nói cửa miệng của các học viên cấp độ đồng rồi__ Toru thở dài nói.

- Câu gì cơ?

- Đối với Kai, không có gì là không thể. À, nhắc đến Kai mới nhớ, cậu đã xin được chỗ ngồi chưa? Nghe Mika nói là cậu định tặng Kai lọ sao mà?

- Ừ, tặng rồi

- Thế cậu ấy có đồng ý không?__ Toru hỏi hộp hỏi

- Tất nhiên, tôi đã ra tay là gạo xay ra cám mà, he he, chẹp.. nhưng mà hẳn cũng thật ki bo, cả một cái bàn rộng như thế mà chỉ chia cho tôi có 1/5, đúng là chả ga lãng tẹo nào cả__ Tôi chẹp miệng nói

- Thậ hả?__ Toru reo lên, lắc vai tôi như điên cười nói__ Cậu may thật đấy he he, nhưng mà....

- Nhưng mà làm sao?__ Tôi lo lắng hỏi

Toru khẽ nhúu mày, khuôn mặt tỏ vẻ dăm chiêu nói:

- Điều này thật sự rất là lạ, Kai xử xử không giống với tính cách của cậu ấy gì cả, có khi nào...

- Có khi nào cái gì?__ tôi nuốt ruột hỏi

- Hình như Kai đặc biệt quan tâm đến cậu hay sao ấy__ Toru suy nghĩ một hồi rồi kêu lên

- Không hiểu__ tôi ngớ ngẩn nói

- giờ ạ, thế mà cũng ko hiểu. Nhưng thôi không hiểu cũng không sao, mà nếu thật Kai quan tâm đến cậu thì Mika...

- Mika làm sao?

- À, ừm không sao...không sao, đừng để ý__ Toru vội xua xua tay cười lấp lửng

- Nói cái gì chả hiểu__ tôi cầu nhàu rồi căng mắt ngó quanh quất phòng hỏi__ Ủa? Mika đâu rồi?

- À, vừa nãy cậu ta chạy đi tìm cậu, đến giờ vẫn chưa thấy về__ Toru khẽ nhúu mày nói

- Vậy à? Thôi bây giờ cậu ngồi đây nhé, tôi đi kiếm Mika __ tôi nói rồi ko để Toru kịp ư hử gì đã chạy vội ra ngoài

.

.

Đang lơ mơ ko biết đây là chỗ nào chợt tôi giật mình vội quay đầu lại khi nghe thấy có tiếng người gọi mình:

- Yume...

Trái tim tôi khẽ loạn nhịp, người con trai đang đứng dựa vào gốc cây phong đỏ, khuôn mặt đẹp như tranh, nhìn tôi nở nụ cười ấm áp, đôi mắt đen huyền đầy u uẩn khiến ai khi nhìn thấy cũng như bị hút vào.

Tôi bỗng thấy mặt mình đỏ lên, lúng búng cúi đầu ấp úng nói:

- Anh Tooya, sao anh lại ở đây?

- Cái này tôi phải hỏi em mới đúng, sao em lại xuất hiện ở khuôn viên sau dãy nhà khu A vậy?__ Tooya nhìn tôi cười dịu dàng

- Ồ...__ Tôi hơi ngớ người ra một lúc rồi vội nhìn sang cảnh vật xung quanh, tá hỏa kêu lên__ Thôi chết, em xin lỗi, em đi ngay đây.

Xong tôi quay đầu định bỏ đi thì chợt giật mình khi nghe thấy tiếng gọi giật lại:

- Khoan đã đừng đi vội, tôi cũng đang định đi tìm em mà

- Tìm em?__ tôi quay lại, chỉ tay vào mình ngạc nhiên hỏi

- Đúng vậy__ Tooya gật đầu rồi nhanh chóng đi đến chỗ tôi dịu dàng nói__ Em chờ tôi một chút nhé

Rồi anh ấy khẽ mỉm cười đưa tay lên miệng huýt sáo

__ HUÝT...__ từ đằng xa một con quạ đen bay đến, nó phải to gấp mấy lần con quạ bình thường, trên miệng nó ngậm một bức ảnh

- Cupid, tốt lắm đem nó lại đây__ Tooya kêu lên, gật đầu mỉm cười

Con quạ ngoan ngoãn nghe lời bay đến rồi xà xuống vai Tooya thấy tấm ảnh vào tay anh ấy

Làm xong việc nó chợt quay sang nhìn tôi chăm chú, đôi mắt khẽ ánh lên tia sáng, rồi nhanh như chớp nó bay đến xà xuống vai tôi, âu yếm gõ gõ cái mỏ của mình vào má tôi

Vì quá bất ngờ nên tôi không phản ứng đc gì cứ đứng đực ra đấy, ko lẽ con quạ này định mổ nát mặt tôi à? Tôi bàng hoàng nghĩ mặt xanh như tàu lá chuối.

Nhìn thấy khuôn mặt như sắp méo của tôi, anh Tooya bật cười khẽ huýt sáo gọi:

- Cupid, trở về phòng đi, mày hết phận sự rồi

Con quạ nghe gọi liền quay lại nhìn anh Tooya sau đó lại ngó sang tôi, đôi mắt khẽ ánh lên sự thất vọng, rồi nó khẽ gõ mỏ vào má tôi lần cuối rồi cánh bay đi

- Em không sao chứ?__ Tooya nhìn khuôn mặt đực ra của tôi dịu dàng hỏi

- Hơ hơ, em không sao.__ Tôi xua xua tay cười như một con ngố nói

- Ừm, vậy được của em đây__ Anh Tooya đột nhiên nói rồi chìa cho tôi bức ảnh của ba, khung ảnh vỡ đã lành lặn trở lại, vết mực hoen đã ko cánh mà bay, tôi run run đón lấy bức ảnh chờ người nhìn nó rồi ko kiềm chế đc reo lên:

- Tuyệt quá, còn đẹp hơn lúc trước nữa, anh làm thế nào mà hay vậy?

- Đây là một trong những năng lực đặc biệt của dòng thuần chủng, thế nào em có hài lòng không?

- Vâng, em thích lắm. À đúng rồi, em có nói là sẽ đền ơn anh, bây giờ anh muốn em làm gì cứ yêu cầu đi, em sẽ cố gắng hoàn thành.__ Tôi khẳng khái nói

- Haha, lúc đó tôi chỉ đùa thôi, em tin là thật à?

- Không được, có ơn đền ơn, có oán đền oán, anh mau nói đi

- Ừm...vậy thì tôi có một yêu cầu nhỏ__ Anh Tooya hơi cười nói

- Anh cứ nói đi, em sẽ cố gắng hết sức
- Em....có thể ôm tôi một chút được ko?
- Hả?_ tôi giật mình kêu lên, suýt nữa thì ngã lộn nhào, đầu óc choáng váng, tôi lắp bắp hỏi lại:
- Ô..ôm á, anh đang đùa em phải không?
- Sao thế? Khó quá à?_ Tooya nhướn mày hỏi tôi
- Không... không phải, chỉ là em_ tôi ấp úng nói rồi cứ đứng đó nhẩn nhó

Một lúc lâu sau, anh Tooya khẽ thở dài lên tiếng:

- Thôi, nếu em không muốn tôi cũng ko ép_ Nói xong anh ấy định quay đầu bỏ đi, khuôn mặt tỏ vẻ thất vọng
- Khoan, khoan đã..._ tôi vội vã kêu lên rồi ko hiểu mình đã lấy ở đâu ra dũng khí chạy đến khẽ vòng tay ôm lấy anh ấy.

Mùi hương hoa hồng thơm thoang thoảng khiến tôi như mụ đi, trong khoảnh khắc ấy tôi chợt giật mình khi thấy những mảnh vỡ của kí ức, một cảm giác quen thuộc chợt ùa về, vòng tay cùng hơi ấm của anh Tooya khiến đầu óc tôi gần như choáng váng, hơi thở nặng nhọc.

Một lúc lâu sau tôi chợt giật mình buông tay ra, ngượng ngịu nhìn anh ấy rồi ko kịp chào hỏi gì tôi đã phóng giò bỏ chạy.

.
.

=====

Tooya nhìn theo bóng cô gái nở nụ cười ấm áp nói nhỏ:

- Một ngày nào đó anh sẽ mang em trở về bên anh, dù bằng bất cứ giá nào, nhất định đấy.

Rồi anh khẽ huýt sáo gọi:

- Ra đây nào Cupid, mày cũng thấy phải ko? Nàng công chúa nhỏ của cả tao mà mà đã trở về rồi, bắt đầu từ bây h mày hãy thay tao để ý đến cô ấy, nếu có chuyện gì xảy ra phải báo cho tao biết ngay.

=====

Ở một góc nhỏ trong khuôn viên của dãy nhà khu A, có một nhóm vampire đang vây quanh một cô gái thuần chủng cấp độ bạch kim.

- Rima sa-ma chị tính sao đây? Con nhỏ đó dám ôm Tooya sa-ma kìa
- Đúng đó, con nhỏ đó chỉ là 1 vam cấp C mà dám...
- Đừng cuống lên thế, để từ từ ta sẽ giải quyết, những ai dám động đến Tooya sa-ma ta quyết sẽ không bỏ qua._ Cô gái thuần chủng có khuôn mặt đẹp cùng đôi mắt màu xanh nc biển nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói phát ra từ đôi môi nhỏ nhắn ấy nham hiểm đến nỗi khiến người khác rùng mình.
- Nhưng chúng ta học khác khối làm sao để gọi con nhỏ đó ra giải quyết
- Đó là cái vấn đề ta đang nghĩ, phải có một người thân thiết với nó ra tay dụ nó vào tròng..._ Cô nàng thuần chủng dăm chiêu nghĩ
- Nhưng ai hả sa-ma?
- Đúng vậy ai bây giờ?

Đám người lại nhao nhao lên

...

- Để tôi.

Một cô gái với mái tóc đen dài đột nhiên bước đến, đôi mắt khẽ ánh lên sự gian tà.

9. Chương 21 - 22

Chương 21

Vậy là những ngày mùa thu mát mẻ đã đi qua, tôi đã nhập học được gần một tháng, hôm nay là ngày lập đông, thời tiết lạnh vô cùng, từng cơn gió bắc ủa về đem theo hơi lạnh cùng những bông tuyết trắng xóa.

Tuyết gần như bao phủ khắp nơi từ trong ra ngoài, trên sân trường, trên các lối đi và cả trên những nóc nhà cổ kính, rêu phong.

Tôi xoa xoa tay vào nhau ngược mắt ra ngoài cửa sổ nhìn những bông tuyết trắng tinh khôi, lòng chợt cảm thấy vui vẻ. Cũng giống như các vampire khác, mùa đông luôn là mùa yêu thích của tôi.

Những đêm mùa đông thường kéo dài, ánh nắng mặt trời cũng bớt chói chang hơn, đối với các vampire mà nói được sống trong thể giới ít ánh sáng mặt trời quả là điều hạnh phúc.

Cộp...cộp...

- Các học viên đứng.

Tiếng hô đồng dục của Mika đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình thoát khỏi giấc mộng, vội đứng lên cúi đầu chào cô dạy sử:

- Các em ngồi xuống, giở trang 224 bài lịch sử các dòng tộc vampire thuần chủng ra._ Cô Azuki dạy môn lịch sử vampire lên tiếng.

- Vâng ạ...

Những tiếng dạ vâng râm ran nổi lên, tôi ngoan ngoãn mở trang 224 ra, hình ảnh về những vampire thuần chủng thời xưa khiến tôi khẽ rung mình, suýt nữa là gấp sách lại.

Họ vẫn đẹp một cách kiêu sa nhưng những ông tổ của dòng vampire Nhật này có một làn da gần như trong suốt, đôi mắt thì toàn một màu đỏ như máu nhìn rất đáng sợ...

- Các em, trật tự nào, trước khi vào bài, cô muốn hỏi là em Akatsuki (Kai) có đến lớp không?

Tôi giật mình nhìn sang bên cạnh, rõ ràng là hôm nay hần cũng lặn đầu mất tiêu rồi

- Dạ thưa cô không ạ!_ Mika lễ phép đứng lên nói.

- Tốt, bây giờ chúng ta sẽ vào bài, đáng lẽ ra những kiến thức này không được sử dụng trong chương trình giáo dục dành cho vampire cấp C nhưng vừa qua hội đồng vampire đã đưa ra quyết định cho một phần lịch sử về vampire thuần chủng vào sách dạy vam C để chúng ta hiểu hơn về dòng thuần chủng cũng như tổ tiên của vampire Nhật.

Những tiếng râm ran lại nổi lên, các học viên trong lớp có vẻ rất thích thú trước mảng đề tài mới lạ này.

- Chúng ta hãy chú ý vào sách đồng thời nhìn lên bảng, như các em đã biết vampire chúng ta xuất phát từ dòng thuần chủng, họ được ví như vua của loài vampire. Đối với xã hội vam Nhật Bản, dòng tộc thuần chủng lâu đời nhất và được xem là mở đầu cho các dòng vampire về sau là hai dòng tộc Hondo và Akatsuki.

Cô Azuki dừng lại một lát rồi ngó xuống chỗ ngồi của Kai như để khẳng định chắc chắn một điều rằng cậu ta không có trong lớp rồi mới hắng giọng nói tiếp:

- E hèm...theo lịch sử kể lại, thì vì một lí do nào đó mà hai dòng tộc này trở lên thù ghét nhau, hàng ngàn năm trải qua họ vẫn tiếp tục chém giết và coi nhau như kẻ thù...

- Thưa sensei* theo như em biết thì hiện tại hai gia tộc đó rất thân thiết với nhau và còn kết thành thông gia nữa mà_ một cô bạn có mái tóc thắt bím đột nhiên đứng dậy hỏi.

- Đúng vậy, chuyện họ thù ghét nhau là của hàng ngàn năm về trước, nhưng do thời gian đã qua quá lâu sự thù hận cũng dần tan biến, nên hai bên gia tộc đã mở cuộc họp đưa đến quyết định giảm hòa và bàn bạc trở thành thông gia của nhau, xem đó như một mối liên kết thân thiết..._ Cô Azumi gật đầu nhẹ nhàng nói

” Cái mối quan hệ thông gia mà cô Azumi nói đến có phải là do bố mẹ của anh Tooya cưới nhau không nhỉ? Hà...Thảo nào mà anh ấy được xem như Kingdom, một vampire mang trong mình dòng máu của hai gia tộc thuần chủng lớn nhất là Hondo và Akatsuki. Nếu thế thì mẹ anh ấy và bố mẹ của Kai chắc chắn là anh em của nhau rồi...”

Tôi gật gù nghĩ thầm rồi bỗng thấy buồn cười, thì ra đây là lí do tại sao cô Azumi phải hỏi xem Kai có trong lớp không, chắc là cô ấy sợ hấn ta tức lên, chém cho cô mấy phát thì xong.

- Khoan đã thưa sensei, em còn muốn hỏi một điều _ một cậu bạn có mái đầu vuốt keo đen bóng đột nhiên đứng dậy hỏi.

- Em muốn hỏi gì vậy Ban?_ Cô Azumi khẽ cười hỏi.

- Thưa sensei, em nghe nói là nguyên nhân gây ra cuộc chiến tranh của hai gia tộc thuần chủng này có liên quan đến một loại hoa, có đúng thế không ạ?_ Cậu bạn đầu vuốt keo tiếp tục hỏi.

- Cái này, em nghe ở đâu vậy, chuyện này không phải chuyện đùa đâu, dù biết tôi cũng không thể nói cho các em biết được, vì nó không thuộc phạm vi môn Lịch sử_ Cô Azumi khẽ nhún mày nói.

- Cô ơi, kể đi, kể đi mà...

Những tiếng kêu thống thiết của lũ học viên bên dưới vang lên nghe như tiếng những oan hồn đòi mạng. Cô Azumi, khẽ nhắm mắt nhìn những đôi mắt cún con long lanh của lũ trẻ bên dưới thở dài nói:

- Không được, cô không thể kể cho các em nghe được, đây là môn lịch sử chứ không phải môn sinh học

- Cô ơ...iii_ Lũ học viên bên dưới (bao gồm cả tôi) lại kéo dài giọng, ngược khuôn mặt chạy xệ như sắp meo của mình lên nhìn cô Azumi, khiến cô động lòng, khẽ chép miệng thở dài nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu sau rồi nói:

- Thôi được, cô chỉ biết một chút thôi, loài hoa đó có tên là pureblood, xuất phát từ người Hi Lạp cổ đại, nghe nói nó được tạo ra từ chính máu và xương thịt của ông tổ vampire trên hành tinh này, nó có màu đen tuyền giống màu máu của vampire, 5 cánh úp lại trông giống một bông hoa tulip, dòng nhựa đang chảy trong người nó chính là dòng máu thuần chủng nguyên thủy nhất có độ độc cực mạnh.

Cô Azumi dừng lại, khẽ ngoảnh quanh một hồi rồi tiếp tục nói:

- Nó được xem như biểu tượng của dòng thuần chủng, trong tư dinh của các gia tộc này loài hoa pureblood được trồng ở các nơi linh thiêng nhất, hàng ngày đều được tưới máu của thuần chủng để duy trì sự sống. Nó còn được xem là loại thuốc hữu hiệu nhất của vam thuần chủng nhưng...

- Nhưng sao hả cô ?

- Ừm nhưng nó lại là thứ thuốc độc kinh khủng nhất đối với các vampire khác, nếu ăn phải nó, chúng ta sẽ phải chết đau đớn, trong tích tắc thân xác sẽ hóa thành tro.

Cô Azumi khẽ nói trên trán toát cả mồ hôi hột, khuôn mặt hơi xanh, không hiểu sao lúc đó, đôi chân tôi lại tự động đứng dậy, lấy hết dũng khí tôi hỏi nhỏ:

- Thưa sensei?

- Sao vậy em?_ Cô Azumi và tất cả các vam khác đều nhất loạt quay ra nhìn tôi.

- Em muốn hỏi, nếu những vampire lai mang trong mình một nửa dòng máu thuần chủng khi ăn phải loài hoa đó có làm sao không ạ?

Cô Azumi nhìn tôi khẽ gật đầu khoát tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống từ tốn nói tiếp:

- Đối với các vam có một nửa máu thuần trong người khi nuốt phải Pureblood sẽ không chết ngay mà phải hôn mê từ một đến hai tháng, nếu không có biện pháp chữa trị kịp thời cũng sẽ không thể sống nổi, nhưng theo như những gì mà tôi đã biết thì chưa có phương thức nào có thể chống lại loài hoa độc này....

- Thế lí do tại sao nó lại là nguyên nhân gây ra chiến tranh của hai tộc Hondo và Akatsuki vậy sampai?__ một vài tiếng nói từ dưới vọng lên.

- Hừm....cái này thì tôi cũng không rõ, có lẽ chỉ những người sống lâu đời trong hai tộc đó mới có thể biết thôi__ Cô Azumi khẽ nhủ mày nói.

Leng keng...leng keng...

Đúng lúc ấy tiếng chuông báo hết h vang lên, cô Azumi khẽ gạt đầu với cả lớp rồi nhanh chóng xách cặp đi ra ngoài.

Đang trong tâm trạng rối bời vì những điều vừa nghe được trong buổi học hôm nay tôi chợt giật mình khi thấy khuôn mặt dịu dàng của Mika đang kề sát mặt.

- Ủa? Mika sao vậy?__ tôi ú ớ kêu lên.

- Yume, tôi nhờ cậu một việc được không? Vừa nãy cô Azumi có bảo tôi đưa tập hồ sơ này cho thầy Mori là giáo viên của khu A, nhưng giờ tôi lại phải đi xin chữ kí của cô Momo dạy sinh nên không thể đi được, cậu giúp tôi nhé?

- Ừm được thôi__ tôi gạt đầu mỉm cười cầm tập hồ sơ, kéo cao cổ áo, bước ra ngoài.

Dãy nhà khu A hôm nay đột nhiên lại ít đèn điện, bóng tối bao trùm khắp nơi, tiếng gió rít cùng cơn lạnh thấu xương khiến tôi khẽ rùng mình, cảm giác như có ai đó đang đi theo tôi vậy tôi sợ hãi nghĩ rồi...đột nhiên:

__ BỐP...__ một âm thanh ròn tan vang lên.

Tôi cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt đất như tối sầm lại, tôi đau đớn đưa tay lên sờ đầu trong vô thức rồi ngất lịm đi.

=====

[i]* sensei: Trong tiếng Nhật dùng để gọi các thầy cô giáo[/i]

Chương 22

[i]* Chú thích:

Sa-ma: Từ ngữ tôn kính dùng để gọi bề trên.

Sempai: Từ dùng để gọi đàn anh.

Kun : Từ dùng để gọi một cậu bạn trai (vd Kai - kun)[/i]

Trên nền tuyết lạnh cô đơn,
máu và nước mắt của em cứ tuôn rơi,
em chờ anh đến,
em ước được nắm lấy bàn tay anh lúc này
mong mỗi, khắc khoải, từng giây, từng phút
nhưng sao...anh không đến

__ÁO...__ một dòng nước lạnh đột ngột xả xuống mặt khiến tôi rùng mình, khẽ cựa quậy, cảm thấy toàn thân đau buốt, tay chân không cử động nổi, cả khuôn mặt tôi gần như bị đóng băng.

- Còn không chịu dậy?_ Đang trong cơn mê man chợt tôi giật mình khi nghe thấy một giọng nữ cao vút đột nhiên vang lên, liền sau đó là một cú đập thật mạnh vào bụng khiến tôi tối tăm mặt mày.

Dù đau đến ứa nước mắt nhưng tôi vẫn cắn răng để không bật khóc khẽ hé mắt ra nhìn, định đứng dậy nhưng không nổi, toàn thân đã bị dây gai quấn chặt, trên người chỉ còn độc chiếc áo cánh trắng mỏng manh, hai cánh tay tôi bị gai đâm vào máu tứa ra thấm sang chiếc áo trắng.

Tôi cắn răng cố nén đau ngược lên nhìn, đập vào mắt tôi là những gương mặt lạnh lùng, vô cảm, sự ghét bỏ, khinh bỉ thể hiện rõ trong đôi mắt của họ.

- Rima sa-ma, giờ tính sao đây? Chị định làm gì con nhỏ này?

- Cứ bình tĩnh._ một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cực kì thâm hiểm vang lên, nhanh như chớp một cô gái có mái tóc dài và đôi mắt màu xanh nước biển xuất hiện ở ngay bên cạnh tôi, ả nắm tóc tôi dựng dậy, rồi dùng đôi mắt xanh quyến rũ của mình nhìn tôi chằm chằm mỉm cười gian ác hỏi:

- Người có biết chiều hôm nay mình vừa làm chuyện gì không?

Tôi thở hổn hển, cố gắng để không òa lên khóc vì đau, mấp máy môi nói:

- Chị... là ai? Sao tự dưng lại bắt tôi ra đây?

- Ta là ai ư? Điều này người không cần biết. chỉ cần người không quên một điều rằng đừng có bèn mảng đến gần Tooya sempai .

- Anh Tooya??_ Tôi ngạc nhiên kêu lên.

_ BỐP..._ một cái tát nháng lửa đột nhiên giáng xuống khuôn mặt tôi, cô nàng mắt xanh nheo mắt cay độc, gần giọng nói:

- Tên của anh ấy là thứ để cho người có thể thoải mái gọi ư, đồ cấp C láo toét.

- Vậy ra chị đưa tôi đến đây là vì anh Tooya?_ Tôi cắn răng hỏi.

- Hừ, một con bé cấp C mà dám ôm anh ấy, người có biết thân phận của mình là gì không hả?

- Phì, ha ha...._ tôi hơi ngớ người ra một lát rồi khẽ bật cười khan, cảm thấy chuyện này thật điên rồ.

- Người cười cái gì? Dám coi lời nói của ta như một trò đùa à?_ Ầ gần giọng nói, đôi mắt khẽ ánh lên tia lửa giận.

- Tôi cười vì hóa ra một vampire thuần chủng như chị cũng thật hèn hạ, ghen tuông và đánh người một cách vô cớ, vì lí do gì mà chị nghĩ rằng một vampire cấp C như tôi thì không thể đến gần các vampire thuần chủng.

- Ha ha, người thú vị hơn ta tưởng đấy, chết đến nơi rồi còn mạnh miệng.Ta nghĩ người đừng có ôm mơ mộng nhiều, đối với anh Tooya, người chỉ là một con nhỏ thấp hèn thôi.

- Nếu đúng thế thật thì đối với tôi chị cũng chẳng khác gì chỉ là một bà chằn thấp hèn_ tôi cười khẩy đáp lại.

- Người...Tốt thôi, nếu như đã muốn thì ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ.

Ả buông tay ra khỏi tóc tóc, hất mạnh tôi xuống nền tuyết rồi nhẹ nhàng đứng dậy khẽ gật đầu nói với những vampire bên cạnh là tay chân của mình:

- Xử nó đi.

- Vâng ạ!_ những tiếng dạ ran vang lên rồi ngay sau đó họ vây quanh tôi, ra sức đánh đập tôi, mồm liên tục c-h-ử-i rửa như để hả cơn giận.

- Cho mày chết, cho mày chết.

- Đồ vạm C láo toét

.

Những cú đập, cú đá cứ liên tiếp dội xuống người tôi, những cây doi gai được vung lên thi nhau quất xuống, khiến da thịt tôi tứa máu, đau đến độ thấu xương, nước mắt và máu hòa làm một rơi xuống nền tuyết trắng tinh khôi.

Tôi nằm co quắp như một con tôm, hứng chịu những đòn roi giáng xuống cơ thể mình, cảm thấy toàn thân như bốc cháy, nền tuyết trắng nay đã bị nhuộm máu, cái lạnh cắt da như cứa sâu vào vết thương.

Đến lúc tưởng chừng như tôi không thể chịu nổi được nữa thì một giọng nói đột nhiên vang lên.

- Dừng lại...

Những cú đập cú đá và chiếc roi gai đang liên tiếp giáng xuống người tôi chợt khựng lại. Tôi như người mất hết tri giác, đau đớn ngất đi.

Rima nhìn cô gái vừa bước đến xẵng giọng hỏi:

- Người đến đây làm gì? Không phải nhiệm vụ của người xong rồi sao Mika Hintana?

- Xin chị hãy dừng lại, hành hạ cậu ta như thế là đủ rồi, nếu còn đánh tiếp sẽ gây ra án mạng đấy.

- Ô, gì đây? Hối hận à? Ban đầu chính ai là người đã mạnh miệng bảo ta phải xử con nhỏ đó thật nặng tay vào? Bây h sao lại quay ra mèo khóc chuột vậy? _ Rima kéo dài giọng nhếch mép khinh bỉ nói.

- Không phải...chỉ là tôi không muốn chị làm quá lỗ thôi _ Mika lúng túng nhìn dáng người dính đầy máu đang nằm co quắp trên nền tuyết lạnh nói.

- Hừ, không cần người nhắc, miễn con nhỏ đó không chết là được, đừng nhiều lời. Nếu thấy hối hận thì ngay từ đầu đừng giúp ta có phải hơn không? _ Rima nhướn mày nói.

- Tôi không hối hận, vì Kai tôi có thể làm mọi thứ, kể cả việc phải loại bỏ người bạn của mình _ Mika cứng rắn nói.

- Tốt, nếu thế thì người không nên can dự vào chuyện ta xử nhỏ đó như thế nào nữa, chẳng lẽ người muốn con nhỏ này cướp mất Akatsuki của người?

- Không, không bao giờ. _ Mika vội lắc đầu quày quạy nói.

- Ha ha, phải như thế chứ, người thật giống ta đấy, thôi người đi đi.

Mika gật đầu, cúi chào cô gái thuần chủng rồi nhìn Yume lần cuối khẽ thì thầm:

- Không phải lỗi của tôi, là do cậu tự chuốc lấy, tôi sẽ không xin lỗi cậu đâu.

Xong cô quay đầu bỏ đi thẳng mặc cho dáng người nhỏ bé đang nằm quằn quại trên tuyết chờ mong một ai đến cứu.

_ ÀO..._ một dòng nước lạnh ngắt lại vô tình xả xuống người tôi, toàn thân tôi bị nước làm cho đông cứng lại, tôi cắn răng cố mấp má môi, mở mí mắt nặng trĩu ra nhìn, khuôn mặt lạnh lùng của ả thuần chủng đập vào mắt khiến toàn thân tôi đau đớn.

- Sao hả? Có đau không? Đây mới chỉ là đòn cảnh cáo thôi đấy, nếu người mà còn dám đến gần anh Tooya thì tôi sẽ cho người nuốt hoa Pureblood của nhà Ôatsu đấy.

Tôi cảm phần nhìn cô ả, nhưng không thể thốt lên lời, cả người đã mất hết sức lực, đau đau quá.

Cô ả nhìn dáng vẻ bất lực của tôi, cười khẩy rồi quay sang đám tay chân lạnh lùng nói:

- Tránh ra.

Đợi khi đám đàn em tản ra xa, cô ta khẽ hất đầu, vung tay lên, dùng sức mạnh của mình tạo ra trên nền tuyết một cái lỗ rồi hả hê nói:

- Vắt con nhỏ xuống đó rồi lấp tuyết lại, chỉ để chừa phần thân và đầu, nhanh.

Đám vam tay chân dạ ran văng lờn rồi kéo đến xóc tôi dậy và vắt xuống cái hố lạnh lẽo, sau đó chúng thi nhau lấp tuyết lại cho đến khi chỉ còn chừa phần thân và đầu của tôi nổi lên rồi mới hả hê bỏ đi để lại những tròng cười khả ố.

.

.

Toàn thân tôi đông cứng lại vì cái lạnh trong trời mùa đông giá rét, tuyết trắng rơi ngày càng dày, tuyết không có mùi sao tôi lại ngửi thấy mùi máu, tuyết trắng xóa sao tôi lại thấy nó có màu đỏ, phải chăng tôi đang bị ảo giác.

Từng cơn gió lạnh cứ thi nhau quất vào người tôi như những đợt roi mây luân hồi.

Cả người tôi tê cứng, muốn mấp máy môi gọi người đến cứu nhưng không thể, tôi bất lực nhìn những bông tuyết lặng lẽ rơi, nước mắt nóng hổi tuôn trào...có ai, có ai đến cứu tôi không?

"Trời thật lạnh...

Tuyết...trắng tinh khôi.

Sao nó lại trắng đến thế?

Thứ tuyết này là gì?

Tuyết không thể đỏ...

Vậy thì tất cả màu đỏ này...đến từ đâu?"

10. Chương 23 - 24

Chương 23

Trời về đêm càng lúc càng lạnh, duy chỉ có phần ban công chìa ra của tầng 3 khu nhà cấp B là còn chút hơi ấm, lần này Kai chọn chỗ này để ngủ tạm.

Dù là một vampire đồng nhưng cậu có thể đến bất cứ nơi đâu trong học viện Lanci mà không ai dám dị nghị, một mặt là vì cậu là người của Volt với lại dù sao cậu cũng là đứa cháu trai độc nhất của dòng thuần chủng Akatsuki.

Nhưng vấn đề cần bàn ở đây là không hiểu sao dạo này có một thứ đang ám ảnh cậu, khuôn mặt và nụ cười của con nhỏ đó cứ ăn sâu vào tâm trí cậu, trong giấc ngủ, những cơn ác mộng về cái ngày kinh khủng đó đã được thay bằng khuôn mặt và nụ cười tỏa nắng của một cô gái nhỏ.

Cậu không biết làm sao để kiềm chế tình cảm của mình, càng không thể hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì, tại sao lại đồng ý cho cô ngồi chung bàn để bây không dám vào lớp vì sợ phải đối diện với tình cảm của bản thân.

- Haizzz Yume Hana cô thật là biết cách làm cho người khác khó xử đấy!

Cậu lẩm bẩm thở dài, rồi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng nói vọng từ bên dưới sảnh đi.

- He he, công nhận Rima sa-ma chơi độc thật quả này thì con nhỏ đó chết chắc.

- Ủ, vui trong tuyết cơ mà, eo ơi nghĩ đến mà thấy lạnh, ngày hôm nay chỉ nằm trong chăn thôi mà đã thấy rét rồi chứ đừng nói gì đến đắp tuyết ngủ.

- Ha ha, cho đáng đời ai bảo cứ xấn đến các anh trong Volt làm gì...à mà con nhỏ đó tên gì ấy nhỉ?

- Hình như là Yume nghe nói là học sinh mới chuyển đến. Hắc hắc tên nghe thấy ớn.

.

” Yume?” Kai bàng hoàng kêu thầm rồi nhảy phụp xuống đứng chắn ngang trước mặt hai cô gái là hai vam quý tộc cấp B.

__PHỤP...

- Á...__ Hai cô gái rú lên vì sợ, liền sau đó họ trợn mắt nhìn Kai lấp bắp nói__ Akatsuki – kun...

- Nói mau, các cô đã làm gì Yume?__ Kai gần giọng nói, đôi mắt đỏ như máu

- O, bọn mình...

- NÓI MAU.__ Kai lạnh lùng quát lên khiến hai cô gái sợ hãi, tí nữa là òa lên khóc, vội vàng kể mọi chuyện.

-Tôi sẽ xử các cô sau, cứ chờ đấy.

Cậu gần giọng nói rồi trèo qua ban công nhảy phụp xuống tầng một , lao vụt đi, lần thứ hai trong đời, cậu cảm thấy trái tim mình đang đập loạn xạ, sự sợ hãi xâm chiếm trong cậu.

Kai nắm thật chặt tay, miệng lẩm bẩm:

- Yume, hãy chờ tôi, cô mà làm sao thì chết với tôi.

Tại phòng riêng của Tooya, anh đang mệt mỏi tháo cái canavat trên cổ ra rồi tiện tay vắt chiếc áo khoác đồng phục lên ghế, quả là một ngày mệt mỏi.

Tooya nghĩ rồi ngã vật xuống giường lôi tấm ảnh có hình một cô bé xinh xắn dễ thương có đôi mắt màu xanh lam to tròn ra nhìn, khẽ mỉm cười thì thầm:

- Em đang làm gì vậy Yume?

Đúng lúc ấy con quạ đen Cupid từ bên ngoài bay vào, hai cánh của nó vỗ vào nhau bầm bập, mấy cái lông vũ đen bay loạn xạ.

Tooya nhú mày ngồi dậy nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lo lắng của nó ngờ vực hỏi:

- Cupid, có phải Yume đã xảy ra chuyện gì không?

Con quạ khẽ gật gật đầu rồi tung cánh bay ra ngoài, Tooya vội đứng dậy, không kịp mặc lại chiếc áo khoác, anh lao theo con Cupid, bên ngoài trời, tuyết rơi dày đặc, lạnh giá.

- Hãy đợi anh, Yume.

- Yume, Yume...

Trong cơn mê man tôi nghe thấy tiếng ai gọi tên mình thật gần, cố nén đau, tôi khẽ mở mắt ra nhìn, dù đã nhận ra người đang đứng trước mặt mình là ai nhưng tôi lại không thể thốt lên lời, đôi môi đã đông cứng lại, những giọt nước mắt lăn dài trên gò má giờ cũng đóng thành băng.

- Yume, sao em lại ra nông nổi này, chờ tôi một chút, tôi sẽ đưa em lên ngay.

Người con trai lên tiếng rồi dùng sức mạnh của mình kéo tôi lên khỏi cái hố băng lạnh lẽo, đau đớn ôm tôi vào lòng, tôi muốn khóc, muốn mở miệng cảm ơn nhưng không thể, và tôi ngất đi trong vòng tay của người đó....

Chương 24

[i]Phòng bệnh vắng vẻ, cô đơn

Màu trắng của nó khiến em khó thở

Quá khứ và hiện tại

Tất cả đối với em đều mơ hồ
Ước gì anh có mặt lúc này
Ước gì bóng dáng đó là của anh
Nhưng ước mong mãi chỉ là ước mong, anh...vẫn không xuất hiện[/i]

=====

Anh sẽ giết chết tất cả những người làm tổn thương em
Anh thề sẽ không bao h tha thứ cho họ
Anh muốn em mãi nở nụ cười ấm áp
Muốn đôi mắt đó sẽ là của riêng anh
10 năm trước và bây giờ vẫn luôn vậy
Nhưng...anh chợt nhận ra chính mình đang gây tổn thương cho em.

=====

Em..có ghét tôi không, có hận tôi không
Tôi lạnh lùng và vô tình
Tôi ích kỉ và không hề biết đến sự tồn tại của người khác
Nhưng em đã làm tôi thay đổi
Nụ cười và ánh mắt của em khiến trái tim tôi tan chảy
Có phải trong quá khứ tôi đã từng gặp em?
Tôi sẽ ở bên em hay chọn cách rời xa em mãi mãi?

Takeshi nhìn dáng người gầy gò, đáng thương của Yume mà xót xa, cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt, cô gái có nụ cười tỏa nắng và đôi mắt màu xanh lam trong vắt giờ đang nằm gọn trong vòng tay anh, người lạnh ngắt vì bị vùi lâu trong tuyết, đôi môi đỏ hồng dần trở lên trắng bệch, khuôn mặt tím tái lại vì lạnh.

Chiếc áo cô đang mặc trên người thấm đầy máu do bị dây gai đâm vào. Anh nhìn cô, vừa đau đớn vừa căm thù, nếu biết được lũ chó chết nào đã làm cô ra nông nỗi này, anh thề sẽ băm chúng ra làm trăm mảnh.

- Em hãy cố chịu đựng, anh sẽ đưa em ra chỗ ấm áp .

Takeshi thì thầm định bế cô lên thì đúng lúc ấy, Kai và Tooya xuất hiện họ lao đến từ hai ngả khác nhau, hai đấng thuần chủng tối cao, hai con người được cả học viện vampire tôn sùng và kính nể, họ cũng là những người sẽ kế thừa hai dòng tộc lâu đời và quyền lực nhất trong xã hội vampire Nhật Bản Hondo và Akatsuki.

Nhưng lúc này đây, trên khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ của họ không còn cái vẻ đạo mạo, cao quý như bình thường nữa mà thay vào đó là một nỗi sợ hãi vô hình.

Takeshi hơi ngạc nhiên về sự xuất hiện của hai tên đồng loại thuần chủng này, nhưng ngay lập tức anh lấy lại bình tĩnh, lúc này đây anh sẽ không để ai cướp mất cô gái nhỏ của mình.

- Takeshi sao anh/cậu lại ở đây?_ Kai và Tooya cùng đồng thanh hỏi, đôi mắt của họ hướng về phía Yume, tia nhìn ánh lên sự đau đớn xót xa.

Takeshi ôm chặt Yume vào lòng như sợ mất đi một bảo vật vô giá, đôi mắt anh khẽ nhắm lại, ánh lên tia lửa, ngay lập tức những ngọn lửa nóng hừng hực đột nhiên xuất hiện ngay dưới chân của Kai và Tooya, khiến hai người giật mình, vội nhảy dựng lên.

Nhanh như cắt Takeshi bế Yume lên lao vụt đi và để lại một câu nói lạnh lùng:

- Tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh xá, không cần phiền hai người.

Trong trời tuyết lạnh giá ngọn lửa nhanh chóng tắt lụi, Kai và Tooya bàng hoàng trơ mắt nhìn theo bóng Takeshi đưa Yume đi.

Một lúc sau, Tooya nghiêng rằng, nắm thật chặt tay định đuổi theo nhưng Kai đã nhanh tay kéo vai anh giữ lại, tiện tay cậu giáng luôn một cú đấm vào giữa mặt Tooya khiến anh không kịp trở tay lãnh nguyên cú đấm vào giữa mặt ngã nhoài ra tuyết, máu phun ra từ miệng.

Tooya có vẻ bàng hoàng trước sự ra tay của Kai, anh đứng dậy định lao đến trả đòn nhưng... đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, anh đứng khựng lại thu nắm đấm về, phủi tuyết trên áo gầm gừ nói:

- Cậu đang làm cái gì vậy?

- Anh không có tư cách để đến gần cô ấy__ Kai nói lạnh tanh.

- Cậu nghĩ mình là ai mà có quyền ngăn cản tôi đến gần Yume.

- Hừ, Hondo, tôi nghĩ anh nên biết ai là người đã khiến cô ấy ra nông nỗi này__ Kai nhìn Tooya căm hận nói.

- Sao? Akatsuki - kun cậu nói gì ta không hiểu?__ Tooya nhú mày hỏi.

- Hừ, muốn biết sự tình ra sao thì về mà hỏi cái cô bạn thanh mai trúc mã của anh đi, nếu muốn tốt cho Yume thì anh đừng đến gần cô ấy nữa.

Kai nói xong liền quay gót phóng vụt đi, để lại Tooya đứng đó một mình, anh khẽ gằn giọng, đôi mắt ánh lên tia vằn đỏ:

- Rima...

Tôi khẽ tựa mình thức dậy, cảm thấy toàn thân đau nhức, mùi ete xộc vào cánh mũi cay nồng, hai cánh tay tôi đều được băng bó trắng toát trông thật ghê rợn, chỉ vừa mới vào học viện chưa đầy một tháng thôi mà tôi đã phải nằm viện hai lần trong cái tình trạng thân tàn ma dại xác ướp biết đi thế này quả là kì tích trong một cuộc đời.

Tôi cay đắng nghĩ thầm rồi cắn răng ngồi dậy, cảm thấy khó thở.

- Em tỉnh rồi à?__ một giọng nói êm dịu đột nhiên vang lên ở phía cửa ra vào khiến tôi giật mình vội quay đầu lại kêu lên:

- Anh Takeshi...

Takeshi nhẹ nhàng bước đến bên giường tôi nở nụ cười dịu dàng nhìn tôi nói:

- Tỉnh rồi thì tốt, nhưng em còn yếu lắm nên nằm xuống nghỉ ngơi thì hơn.

- Em không sao, cảm ơn anh vì đã cứu em nếu lúc ấy không có anh chắc em khó sống__ Tôi cảm động nói.

- Không cần khách sáo, tôi đền bù vì cái lần dọa em hồi trước là được chứ gì?

- Hơ hơ... __ tôi khẽ cười trừ rồi quay ra ngó quanh quất phòng.

- Em tìm Hondo hay Akatsuki?__ Takeshi nhẹ nhàng hỏi tôi, nụ cười buồn vẫn còn đọng trên môi.

- O, em...__ Tôi lúng túng cúi đầu không biết trả lời ra sao, mặt đỏ ửng lên vì ngượng, quả thật là tôi cũng không biết mình đang mong chờ ai đến nữa, con người có nụ cười dịu dàng, ấm áp và đôi mắt màu đen u uẩn hay là cái tên tóc bạc lạnh lùng cùng đôi mắt tím lạnh lẽo.

Hai người này cứ mãi luẩn quẩn trong tâm trí tôi khiến tôi không tài nào hiểu nổi mình đang nghĩ gì.

- Họ sẽ không đến đâu__ Takeshi khó chịu nói, đôi mắt khẽ ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

- Ờ... sao ạ?__ Tôi lắp bắp hỏi.

- Bọn họ nói vết thương của em không đáng lo và còn nói có việc bận nên đã về trước rồi__ Takeshi xằng giọng nói.

- Vậ..y à?__ tôi lúng túng nói rồi mỉm cười gượng gạo, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật tự nhiên, trong lòng cảm thấy hơi tủi thân, trái tim như bị ai xé toạc.

- Haizz, thôi sáng rồi em ngủ một chút đi.

Takeshi nhìn tôi khẽ thở dài rồi kéo tôi nằm xuống nhẹ nhàng đắp chăn cho tôi sau đó đút tay vào bọc quần đi ra ngoài.

Tôi cắn môi, kéo tấm chăn phủ kín đầu, cảm nhận nỗi buồn đang xâm chiếm toàn cơ thể.

Trời vừa hửng sáng, cả học viện Lanci dường như đều đang chìm trong giấc ngủ yên bình.

Tại khuôn viên phía sau dãy nhà cấp A có khoảng gần chục vampire cấp A, cấp B, cấp C đủ cả đang nằm úp mặt xuống nền tuyết gồng mình lên hứng chịu những đợt roi gai luân hồi liên tiếp giáng xuống cơ thể mình mà không dám hé răng than nửa lời.

Sau khi đã quát roi mỗi tay, Kai khẽ thở khì, vắt cái roi gai sang một bên rồi dùng sức mạnh điều khiển tuyết tạo ra trên mặt đất các hố tuyết lớn.

Cậu khẽ xoa xoa tay vào nhau lạnh lùng quay sang đám vam kia nói:

- Tự đi xuống đó rồi lấp tuyết lại, ai mà dám lên khỏi miệng hố trước bữa trưa thì đừng có trách.

Đám vampire thân tàn ma dại thể nào nhìn cái hố tuyết lạnh lẽo mà mặt dài như cái bơm rồi lại quay ra nhìn Kai không nói không rằng ngoan ngoãn đi xuống hố tuyết tự chôn mình. (__ __!)

Kai nhìn cả đám một lượt hài lòng gật đầu lạnh lùng nói:

- Tốt...

Rồi quay đầu bỏ đi khẽ nói:

- Giờ đến thăm con nhỏ ngốc nghếch đó thôi.

Tại quầy rượu trong thực xá của trường .

Rima lảo đảo đi đến cái bàn rượu dài và ngồi phịch xuống, tên vam tạp vụ đang loay hoay với đồng chén đĩa quay ra nhìn cô hơi ngạc nhiên rồi vội vã cúi đầu xin xoe hỏi:

- Ủa? Rima sa-ma cô làm gì ở đây vào cái giờ này vậy?

- Cho ta một cốc rượu, nhanh lên__ Rima mệt mỏi nhìn tên tạp vụ rồi lạnh lẽo ra lệnh.

- Vâng__ Hắn gật đầu rồi quay sang tửu rượu bạch kim lôi ra một chai rượu vui vẻ nói:

- Đây là rượu máu rồng Nauy mới nhập đấy, đảm bảo cô sẽ thích.

- Nói nhiều quá, rót rượu đi__ Rima gắt lên đẩy cốc rượu về phía hắn.

Tên tạp vụ nhìn cô hơi khó hiểu rồi cầm chai rượu quý rót vào cốc của cô lên tiếng dò hỏi:

- Cô có chuyện gì không vui à Rima sa-ma?

- Hừ, người thì biết cái gì__ Rima lạnh nhạt nói đưa cốc rượu lên miệng uống rồi lẩm nhẩm__ ta đã yêu anh ấy từ lâu lắm rồi, từ lần gặp đầu tiên khi ta còn bé xíu cơ, nhưng bao nhiêu năm rồi mà địa vị của ta trong lòng anh ấy chẳng hơn gì một cô em gái, trong mắt người khác bọn ta cũng chỉ là một đôi thanh mai trúc mã mà thôi.

Ngừng một lát, Rima khẽ vuốt mái tóc dài mượt mà của mình cay đắng nói tiếp:

- Dù vậy ta cũng không hề đòi hỏi gì nhiều chỉ cần được ở bên anh ấy là đủ, nhưng ...ngày hôm qua ta đã thấy anh ấy ôm một con nhỏ khác, mà nó lại chỉ là một con nhỏ cấp C thấp hèn, không những vậy ta còn phát hiện ra đôi mắt anh ấy nhìn con nhỏ đó thật dịu dàng và ấm áp, nó chứa đựng cả một bầu trời yêu thương ta thật không hiểu mình có chỗ nào không bằng con nhỏ đó chứ?

Tên vạm vạp vù tiếp tục rót rượu ồm ồm đôi ba câu dù chẳng hiểu gì cả, đột nhiên có một bóng đen xuất hiện ngay cạnh quầy rượu khiến hắn giật mình suýt đánh rơi chai rượu đáng giá ngàn vàng xuống đất.

Hắn sợ hãi nuốt nước bọt ừng ực cúi đầu cung kính:

- Tooya sa-ma, anh muốn uống rượu gì ạ?

- Không cần, người ra ngoài đi khi nào ta gọi hãy vào__ Tooya nhẹ nhàng nói khẽ hất đầu ra ngoài cửa.

Tên vạm vạp vù lú lú làm theo, vội đi ra ngoài lẩm bẩm trong mồm:

”dòng thuần chủng thật đáng sợ, xuất hiện như ma vậy...”

Rima khẽ để ly rượu sang một bên nhìn Tooya dịu dàng nói:

- Tooya sa-ma anh cũng muốn uống rượu à? Ngồi xuống đây với em.

Khuôn mặt cô khẽ ửng đỏ không hiểu là vì rượu hay là vì nụ cười nữa.

Đáp lại cử chỉ cùng giọng nói dịu dàng của cô gái đang yêu, Tooya chỉ lạnh lùng hỏi:

- Là em phải không?

- Gì cơ ạ?__ Rima nhún mày tỏ vẻ không hiểu.

- Ta hỏi có phải em gọi người đánh Yume không?

- À, thì ra là chuyện đó__ Rima khẽ gạt đầu làm ra vẻ thản nhiên nói tiếp__ Đúng là em làm đó, thì sao nào? Chắc là con nhỏ đó rất hay làm phiền anh phải không? Em chỉ là loại đi cho anh một cái đuôi thôi mà.

Tooya nhìn thẳng vào Rima, đôi mắt ánh lên tia lửa giận, một lúc sau, anh lấy lại bình tĩnh nheo mắt bình thản hỏi:

- Em có tin là ngay lúc này đây ta sẽ giết em không?

Câu nói của Tooya khiến Rima hơi chột dạ, nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh bởi cô không tin chỉ vì một con nhỏ mới chuyển đến mà anh đang tâm giết cô, nghĩ vậy nên cô ngược mặt lên kiên quyết nói:

- Em không tin...

Nhanh như cắt Tooya lao đến dùng bàn tay của mình siết cổ Rima thật mạnh rồi đẩy cô vào quầy rượu. Bàn tay anh cứng như gọng kiềm khiến Rima không tài nào thở nổi, các mạch máu dường như đều ngưng tụ.

Cô muốn dây giũa nhưng không thể, sức lực hầu như đã mất hết, đến khi tưởng chừng như không thể chịu đựng được nữa thì bàn tay đang siết cổ cô của Tooya khẽ nới lỏng, anh vùng tay hất mạnh cô vào quầy rượu.

Chiếc áo trên người cô lấm lem rượu máu, cô ngồi phịch xuống thở hổn hển, sợ đến độ tứ chi bải hoải, Tooya nhìn Rima một lượt bình thản nói:

- Bây giờ thì em đã tin rồi chứ? Nếu lần sau em còn động đến cô ấy nữa thì sẽ còn nhẹ nhàng thế này đâu.

Nói xong anh quay đầu bỏ đi.

- Tại sao? Tại sao anh lại làm như thế với em chỉ vì một con nhỏ vừa chuyển đến__ Rima uất ức gào lên ở đằng sau.

Tooya khẽ quay đầu lại, thờ dãi nhìn Rima nói:

- Để ta nói cho em biết, Yume chính là cả thế giới của ta, cô ấy là bảo vật vô giá mà ta đã cất giữ trong lòng suốt mười năm qua.

Rima ngồi chết lặng trong quây rượu nhìn theo bóng Tooya cay đắng kêu lên:

- Mười năm của anh, thế còn mười năm của em thì sao? Em không cam tâm, anh sẽ chỉ là của em thôi, rồi em sẽ khiến con nhỏ đó biến mất khỏi học viện này.

11. Chương 25 - 26

Chương 25

Sau khi rời khỏi quây rượu, Tooya quyết định đi đến bệnh xá thăm Yume, có lẽ giờ này cô bé đã ngủ rồi.

Biết vậy nhưng nếu không được nhìn thấy gương mặt cô lúc này chắc anh sẽ không thể yên tâm mà ngủ tiếp mất.

Vì sợ cô động mình thức dậy, anh cố đi thật nhẹ và khẽ khàng đẩy cửa bước vào.

Yume đang nằm trên chiếc giường nhỏ bên cạnh cửa sổ, cả người cô chìm trong giấc ngủ yên bình. Sự xuất hiện của cô như làm bừng sáng cả căn phòng lạnh lẽo, tối tăm này, ánh sáng vàng hắt vào từ khung cửa sổ bên cạnh càng khiến cô trở lên xinh đẹp hơn, một vẻ đẹp thanh khiết và dịu dàng như ánh trăng mùa thu.

- A...a đói quá, thịt gà đâu thịt dê đâu? Ta muốn ăn híc, híc.

Yume đột nhiên ú ớ kêu lên, hai tay vung loạn xạ khiến tấm chăn rớt ra, miệng cô khẽ chem chép trong rất dễ thương. Tooya nhìn điệu bộ của cô bật cười nói:

- Phì. Lúc ngủ còn nói mơ nữa chứ, ngốc.

Rồi anh nhẹ nhàng bước đến, vươn tay đắp lại tấm chăn bị lệch cho cô, mỉm cười dịu dàng, đã mười năm rồi mà cô vẫn chẳng thay đổi gì cả, từ ngoại hình cho đến tính cách, tất cả mọi thứ của cô đều đã in sâu vào tâm trí anh.

Ánh mắt Tooya chợt dừng lại ở chiếc cổ cao và trắng ngần của Yume, trong phút chốc anh bỗng cảm thấy cả người rạo rực, trong lòng dấy lên một nỗi khao khát cực đại, ước mong duy nhất của anh lúc này là được xé toạc cái cổ trắng muốt kia và thưởng thức dòng máu thơm ngon trong đó.

Bản năng của một vampire khiến anh không làm chủ được bản thân mình, từ từ cúi xuống nhưng khi hàm răng nanh của anh vừa chạm vào cổ cô thì anh chợt giật mình khựng lại, anh cắn răng, nắm thật chặt tay và thu nanh về, chỉ đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

Đúng lúc ấy một mảnh băng nhọn hoắt xé không khí đột nhiên nhắm thẳng về hướng Tooya khiến anh giật mình vội ngẩng lên, tay bắt gọn lấy mảnh băng.

Khẽ quăng mảnh băng đi, Tooya bình thần đứng dậy và đi ra ngoài khép cửa phòng bệnh lại. Anh đứng dựa vai vào cạnh tường từ tốn nói:

- Cậu quá khi dễ ta rồi đấy Akatsuki.

- Hành động của anh lúc nãy trông chẳng khác gì một con mèo ăn vụng cả Hondo.

- Haha cậu luôn khiến ta cảm thấy thú vị, loài mèo cũng dễ thương đấy chứ? __ Tooya bình thản nói.

- Hừ, tôi nghĩ anh cũng biết rồi phải không? Tốt nhất là anh không nên đến gần Yume, để tránh gây tổn thương cho cô ấy__ Kai lạnh lùng nói.

- Cậu nhầm rồi Akatsuki, người gây tổn thương cho Yume không chỉ riêng mình ta đâu, cả cậu cũng có phần đấy.

- Anh nói gì tôi không hiểu?__ Kai nhú mày lạnh lùng hỏi.

- Cậu nên biết trong cái học viện này cũng có không ít người sẵn sàng làm mọi việc bỉ ổi vì cậu, còn người đó là ai thì cậu tự mình tìm hiểu đi, ta không muốn nói nhiều làm gì.

Tooya bình thản nói rồi thông thả bước đi để lại một câu nói lạnh lùng:

- Còn nữa, nếu không bảo vệ được Yume thì đừng mạnh miệng bảo ta tránh xa cô ấy, với thể lực hiện nay của cậu trong nhà Akatsuki thì đến bảo vệ mình cậu còn không làm nổi nói gì đến việc bảo vệ Yume?

Kai nhìn theo bóng Tooya chợt thấy khó hiểu, tại sao một người như Tooya lại có thái độ quan tâm thái quá đến một cô gái như vậy nhỉ? Cậu nghĩ rồi lên tiếng gọi giật lại, trong giọng nói có pha chút ngờ vực:

- Khoan đã, anh và Yume có quan hệ gì vậy? Tại sao lại quan tâm đến cô ấy như thế?

Nghe Kai nói Tooya chợt đứng khựng lại, rồi không quay đầu xuống, anh bình thản nói:

- Cái này cậu không cần biết.

- Chắc chắn là anh đã quen Yume từ trước, tại sao lại không nói gì? Có phải cô ấy có mối quan hệ gì đó với tộc Hondo không?_ Kai nhíu mày hỏi, bắt đầu cảm thấy mọi chuyện xung quanh cô gái này thật mơ hồ.

- Điều gì khiến cho cậu nghĩ vậy hả Akatsuki - kun?_ Tooya hỏi lại, trong giọng nói của anh có pha chút ưu tư.

- Tôi nghĩ là mình đã từng gặp cô ấy trước đây, hình như là trong chính tư dinh của tộc Hondo.

_RẦM....

Một âm thanh kinh khủng đột nhiên vang lên, Tooya nắm tay đâm mạnh vào bức tường kiên cố bên cạnh khiến nó bị lủng một lỗ khá lớn, anh từ từ quay đầu lại, đôi mắt đen huyền chợt biến thành màu đỏ.

Nhanh như cắt Tooya lao đến nắm cổ áo của Kai gần giọng nói:

- Nếu như cậu không muốn Yume biến mất hoàn toàn thì đừng nhắc lại chuyện này nữa, cô ấy và tộc Hondo không hề có quan hệ gì cả.

.

.

Kai nhìn chằm chằm theo bóng Tooya vừa khuất dạng, trong lòng bỗng dấy lên bao thắc mắc, phản ứng thái quá vừa rồi của hắn khiến cậu cảm thấy rất kì lạ, rốt cuộc thì Yume và gia tộc Hondo có quan hệ gì?

Và tại sao Tooya lại liên tục phủ nhận mối quan hệ đó? Đường như hắn đang cố bảo vệ Yume khỏi điều đang sợ gì đó đã xảy ra trong quá khứ. Xem ra mọi việc bắt đầu rắc rối đây.

Tôi tựa mình thức dậy, cảm thấy khoan khoái trong người, mấy vết trên tay thương cũng đã đỡ bớt hơn, tôi liếm đôi môi khô rát của mình rồi quay sang bên cạnh với lấy ca nước.

_ PHỤT...(~~~)

Tôi chợt giật mình phun hết chỗ nước trong mồm ra khi thấy một dáng người thanh tú đang ngồi ngủ ngon lành trên bậu cửa sổ.

Tôi cắn môi để khỏi bật hét lên, lấy bẫy đưa tay lên chặn ngực, má ơi, thiếu chút nữa là con bay mất tim rồi.

Híc híc cái tên Kai này đúng là ma hiện hình mà, đến chỗ hắn chọn để ngủ cũng đặc biệt nữa, ghế trong phòng có thì không ngồi lại đi ngồi trên bậu cửa sổ.

Nhưng mà phải công nhận hắn đẹp thật đấy, cả người toát ra vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng cũng không kém phần quyến rũ, mái tóc màu bạc đầy ma mị khẽ bay lòa xòa trong gió khiến người khác như bị hút vào, trong khoảnh khắc tôi chợt thấy trái tim mình đập mạnh.

Tôi thở phà phà cố lấy lại hơi thở bình thường, bỗng dưng nhớ lại câu nói hôm qua của anh Takeshi: " Bọn họ nói vết thương của em không đáng lo và còn nói có việc bận nên đã về trước rồi"

Máu nóng đột nhiên dâng lên trong đầu tôi phùng phùng, hừ đã nói là vết thương của tôi không đáng lo thì còn đến đây làm gì định giả mèò khóc chuột à?

Tôi bực mình nghĩ rồi tiện tay vắt cái gối vào mặt hấn cáu tiết hét lên:

- Ai cho cậu vào đây hả?

Nhanh như cắt hấn giơ tay lên túm lấy cái gối và đáp trả, tôi giật mình định giơ tay lên đỡ lấy nhưng không kịp cái gối đã phản chủ quay lại đập thẳng vào mặt tôi một cách không thương tiếc.

Tôi âm ỨC nuốt nước mắt vào trong, xả hận bằng cách dấm thùm thụp lên cái gối lằm bằm rửa:

- Đồ đểu, đồ vô lại, không biết thương tình bệnh nhân gì cả.

Hấn nghe tôi nói khê nhếch mép cười, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi bậc cửa sổ khê liếc mắt nhìn tôi rồi đi đến bên cái bàn nhỏ cầm quả táo trong rổ lên gặm ngon lành.

Tôi lằm bằm nói: "đúng là đồ tự nhiên như ruồi" rồi nhúu mày nhìn hấn phùng mồm trợn má gắt:

- Sao cậu lại vào đây? Còn ăn táo chùa của tôi nữa chứ.

Hấn khê nhúu mày tiện tay vắt luôn quả táo còn đang ăn dở ra khỏi cửa sổ lạnh lùng nói:

- Tôi cũng không muốn gặp cô đâu, chẳng qua trời lạnh quá mà ở đây lại ấm nên ghé vào ngủ tạm thôi, cô nên cảm ơn trời là tôi còn chưa tàn nhẫn đến độ ném cô ra khỏi giường đấy.

- Cậu... Tôi tức đến độ mắt nẩy lửa, định vung tay ném cái gối vào người hấn lần nữa thì đúng lúc ấy cánh cửa phòng bật mở, Toru và Mika bước vào.

Toru không kịp chú ý đến Kai nó nhìn tôi dấm dấm rồi lao đến bên giường với tốc độ tên lửa rống lên:

- Huhu, sao cậu lại ra nông nổi này, làm tôi lo lắng muốn chết .

- Tôi không sao hehe vẫn khỏe như vâm nè_ tôi cười trấn an Toru.

- Còn nói không sao. Hức, lúc cậu biến mất tôi và Mika đã phải chạy khắp học viện kiếm đấy. Thế bây giờ cậu thế nào rồi_ Toru nhìn tôi thân tình hỏi.

- Chắc, lúc này thì không sao nhưng bây h thì có sao rồi đấy_ tôi nhúu mày bực tức nói.

- Là sao?_ Toru trở mắt nhìn tôi hỏi.

- Thì tại cái tên mắc dịch ấy tự nhiên xuất hiện làm tôi bực mình suýt nữa là lên cơn nhồi máu cơ tim_ tôi cau có nói.

- Tên mắc dịch nào cơ?_ Toru ngơ ngạc hỏi.

- Thì hấn chứ ai_ tôi bực mình hắt mặt về phía Kai, nhưng quái chẳng thấy tăm hơi hấn đâu cả, chỉ còn lại những cơn gió nhẹ thổi vào làm tấm rèm trước cửa sổ tung bay phấp phới.

- Nào có ai đâu?_ Toru ngó tôi như ngó một đứa bệnh hoạn nói.

Tôi nhìn quanh quất phòng chơ chợp mắt ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa hấn đâu rồi nhỉ? vừa này còn ở đây mà.

- Hơ hơ, chắc cậu ngủ lâu quá nên quáng gà rồi, à nhắc mới nhớ sao không thấy Mika đâu nhỉ con nhỏ vừa này cũng ở đây mà?_ Toru cười rồi đột nhiên lên tiếng thắc mắc.

- Eo Ơ hay phòng này có ma?_ tôi bủn rủn kêu lên.

_ Cồp._ Toru vung tay cù đầu tôi một cái rõ đau rồi lôi ra một cái túi to linh kinh nói:

- Bậy bạ, ma nào mà ma chắc là có việc gì nên nó đi trước thôi. Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó cậu xem tôi đem đến cho cậu thứ gì này?

Tôi nhìn món đồ trên tay Toru nhào đến ôm lấy nó kêu lên sung sướng:

- Ôi má Ơ thật dê tái, thật bò tái cả rượu máu nữa, huhu, tuyệt quá.

Nói xong tôi vực đầu xuống đám thức ăn xực ngon lành mọi bực tức khó chịu trong lòng đều nhanh chóng tan biến hết. (_ ____*)

Nhắc đến Kai sau khi thấy sự xuất hiện của hai cô gái lạ, cậu nhanh chân nhảy qua cửa sổ lủi mất.

Sau màn tiếp đất an toàn, cậu khẽ xoa hai tay vào nhau vừa đi vừa nghĩ thầm:

” Vậy là yên tâm rồi, vẫn còn gân cổ lên cãi nhau được chắc là không sao nữa.”

.
.

- Kai - kun chờ đã..

Đang đi đột nhiên cậu giật mình khựng lại khi nghe thấy tiếng ai gọi mình, một cô gái có mái tóc đen dài chạy đến.

Cậu nhúm mày dứt hai tay vào bọc quần lạnh lùng hỏi:

- Cô gọi tôi có việc gì?

- Học học, cậu không biết tôi sao?_ Mika thở hổn hển nói.

- Cô là ai sao tôi phải biết?_ Kai nhúm mày khó chịu đáp.

- Tôi là Mika Hintana con gái của ông Nobu Hintana cận vệ trong nhà cậu mà, cậu không biết thật sao?_ Mika hồi hộp nói.

- À, Nobu Hintana cận vệ nhất đẳng, tôi có biết ông ấy nhưng thế thì sao?

- Ờ ừm, thì...thì..._ Mika lúng túng kêu lên, rõ ràng là Kai chẳng hề để ý đến cô dù rằng họ đã sống trong cùng một nhà suốt hơn chục năm.

Thấy khuôn mặt đỏ bừng và thái độ ấp úng của Mika, Kai khó chịu xẵng giọng nói:

- Rắc rối..._ rồi quay đầu bỏ đi thẳng.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Kai chợt đứng khựng lại quay đầu xuống nhìn Mika nói:

- Khoan đã, tôi muốn hỏi cô một việc.

- Được cậu cứ hỏi đi_ Mika hấp tấp nói, đôi mắt chợt sáng rõ lên, nhìn Kai chờ đợi.

- Cô có phải bạn của cái con nhỏ mắt mèo kia không?_ Kai lạnh lùng hỏi.

- Mắt mèo? Ý cậu là Yume?_ Mika ngơ ngác nói.

- Đúng vậy.

- Phải nhưng sao?_ Mika nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

- Từ bây giờ nếu cô ta có xảy ra chuyện gì cô hãy báo cho tôi một tiếng_ Kai nhếch môi nói rồi nhanh chóng bước đi.

Mika thần thờ nhìn theo bóng Kai đau đớn ngồi thụp xuống uất ức kêu lên:

- Sao cậu lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao hả Kai, sao không thử một lần liếc mắt nhìn tôi, chỉ một lần thôi cũng không được hả?

Hơn chục năm qua cô đã luôn dõi mắt theo cậu, cô ghét cái mái tóc trắng ma mị của cậu, ghét khuôn mặt đẹp đến mê hồn nhưng lại lạnh lùng đến đáng sợ của cậu, ghét nỗi đau mà cậu đang giữ trong lòng, ghét điệu bộ kiêu căng của cậu, ghét cái cách cậu không để ý đến sự tồn tại của cô, ghét, ghét tất cả nhưng sao... càng ghét lại càng yêu.

Chương 26

Những ngày mùa đông tiếp tục kéo dài, cả học viện Lanci như đang chìm trong một vùng băng tuyết lạnh lẽo, những dãy nhà tầng, những lâu đài nguy nga cổ kính cùng những hàng cổ thụ cao ngất tất cả đều được bao bọc bởi một màu tuyết trắng xóa đầy huyền ảo.

Và khi tháng mùa đông đầu tiên vừa kết thúc cũng là lúc học viện mở cửa cho các học viên về thăm nhà, cái thông tin sốt rêu này đã khiến tôi cảm thấy rạo rức trong người, sung sướng đến độ trần trọc mấy đêm không ngủ được.

Từ bé đến giờ chưa lúc nào tôi rời xa nhà lâu như vậy, tôi nhớ, nhớ tất cả những gì thuộc về nơi tôi đã từng sinh sống. Nhớ mẹ - người phụ nữ đẹp có đôi mắt xanh dịu dàng, nhớ ngôi nhà nhỏ làm bằng gỗ sồi nâu núp dưới tán hoa anh đào cổ thụ, nhớ những chiều ngồi trên chiếc đu quay nhỏ đếm lá vàng rơi, nhớ cánh đồng hoa oải hương sau chiến đê thơm ngát, nhớ cả những người bạn quanh xóm dễ thương.

Tất cả những thứ giản dị đó đều khiến tôi nhớ da diết, có lẽ chỉ đến khi đi xa rồi tôi mới biết trân trọng nó.

.

.

Đúng 2 giờ đêm lựa lúc thành phố đã chìm sâu trong giấc ngủ yên bình, nhà nhà đều tắt đèn đóng cửa, cánh cổng gỗ sồi kiên cố từ từ mở ra, hàng ngàn vampire trong Lanci xếp hàng ngay ngắn nối đuôi nhau bước ra thế giới bên ngoài, trên tay ai cũng拎 kỉnh nào vali nào cặp xách v..v

Không khí trên mặt đất ẩm hơn nhiều so với trong học viện, tôi khoan khoái vươn vai hít thở bầu không khí trong lành, hôn tạm biệt Toru và Mika rồi xách vali nhắm hướng nhà ga.

Nơi tôi sống thuộc dạng vùng sâu vùng xa của Kansai, cách thành phố trung tâm này mấy nghìn km, ở đó có đồi núi có rừng cây có suối róc rách và không khí thì vô cùng sạch sẽ, trong lành.

Tôi mua một vé dành cho chuyến tàu đêm rồi xách vali lên đó ngồi đợi, trên chuyến tàu đã lỡ giờ về Kansai chỉ có lèo tèo vài ba người, họ đều đã ngủ ngon lành trên chiếc ghế của mình.

Tôi nhìn họ khẽ mỉm cười, giá mà vampire cũng có được cuộc sống bình yên như con người không phải chịu sự giằng buộc từ máu thì tốt biết mấy, tôi thở dài sườn sượt rồi kêu lên:

- Oáp, buồn ngủ quá!

Lấy tay che cái ngập rồ dài, tôi cảm thấy cơn buồn ngủ đang xâm chiếm toàn cơ thể, có lẽ là vì mấy hôm rồi bị mất ngủ nên h mới liêu xiêu thế này. Tôi nghĩ rồi không do dự vươn vai gục đầu vào thành ghế đánh một giấc ngon lành.

Chàng hotboy nổi tiếng đẹp trai, hào hoa của trường đại học Tokyo, Kata Inzuka quyết định rời xa phố xá ồn ào một thời gian để trở về Kansai thăm ông nội. Cậu chọn đi chuyến tàu đêm lúc 2 giờ để được tận hưởng sự yên tĩnh và rộng rãi.

Khi vừa bước chân lên toa tàu, nhìn thấy Yume đang ngủ ngon lành, cậu đã giật mình sửng sốt, lần đầu tiên trong đời cậu thấy một cô gái đẹp như vậy. Cô có hàng lông mi dày cong vút che rợp cả quãng mắt hơi thâm, suối tóc đen dài và mượt như mơ chảy dài trên thành ghế.

Làn da rất trắng, sống mũi nhỏ và xinh nhìn chỉ muốn véo một cái. Nhưng thứ đẹp nhất trên khuôn mặt thanh tú đó vẫn là đôi môi đỏ như máu, hơi mím lại e ấp như cánh hồng nhưng (cậu tự hỏi không biết cô dùng loại son gì?).

Cậu cứ đứng đó nhìn cô gái lạ một hồi lâu trong lòng cảm thấy rạo rức, cậu từng qua lại với không ít con gái nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy trái tim mình đập mạnh như vậy, cô gái này thật sự không giống với những cô gái cậu từng gặp trước đây, cô ấy mang một vẻ đẹp giản dị không hào nhoáng, nhưng lại thanh khiết, dịu dàng như ánh trăng.

Vốn mạnh dạn trong việc làm quen với phái nữ lại tự tin với vẻ bề ngoài điển trai của mình, cậu không do dự bước đến chỗ Yume đang ngủ, trong lòng mang quyết tâm phải chinh phục bằng được cô gái xinh đẹp và bí ẩn này.

- Tôi ngồi đây được không?_ Cậu lịch sự lên tiếng, mỉm cười thật dịu dàng.

Nhưng mặc cho cậu gọi và lay mấy lần, Yume vẫn tiếp tục ngủ ngon lành, cậu cứ đứng trơ ở đó một hồi lâu, bắt đầu cảm thấy nôn nóng, cuối cùng không đợi cô cho phép, cậu nhẹ nhàng đặt vali sang một bên rồi ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

Mùi hoa oải hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người cô khiến cậu ngây ngất, mái tóc dài khẽ vương trên vai cậu.

Một lúc sau cậu lấy hết dũng khí quay sang nhìn cô, thấy trái tim mình đang đập thình thịch, nhìn gần trông cô còn đẹp hơn gấp bội, khuôn mặt xinh xắn như được tía vẽ tỉ mỉ.

Cuối cùng không nén được lòng mình cậu khẽ vươn tay, hất lộn tóc vương trên mặt cô sang một bên rồi nhẹ nhàng đẩy đầu cô xuống vai mình.

Đúng lúc ấy có một bàn tay đột nhiên đưa ra chặn giữa vai cậu và đầu cô gái, cậu khẽ ngẩng đầu lên, sững sốt...

12. Chương 27 - 28

Chương 27

Một thiếu niên trạc 17, 18 tuổi đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Kata, ban tay hấn đặt xuống vai cậu lạnh đến rùng mình. Trong phút chốc cậu cứ ngồi đó trợn mắt nhìn hấn mà không thốt nổi lên lời, đây là lần đầu tiên cậu thấy một chàng trai đẹp như vậy, một vẻ đẹp rực rỡ đến ngạt thở khiến vạn vật xung quanh đều phải cúi đầu, vẻ đẹp này giống như được tạo hóa ban tặng.

Đôi mắt màu đen u uẩn của hấn nhìn cậu chằm chằm, tia nhìn ánh lên sự lãnh lẽo u tối rất đáng sợ. Đứng trước hấn, cậu thấy mình thật nhỏ bé, thật tầm thường. Những tự tin về bản thân ban đầu của cậu đã bị đập vỡ hoàn toàn.

Sau một hồi chết đứng như Từ Hải cậu mới lấy lại được bình tĩnh nhú mày bực tức hỏi:

- Cậu đang làm cái gì thế? Sao lại làm phiền chúng tôi?

- "Chúng tôi" ?_ hấn nhướn mày hỏi lại bằng một cái giọng bình thản đến đáng sợ.

- O, ừm đúng, chúng tôi, là hai chúng tôi đó_ Cậu ấp úng nói rồi lấy tay chỉ vào mình và cô gái bên cạnh là Yume.

- Hừ, tốt nhất là anh nên rời khỏi chỗ này ngay lập tức, trước khi tôi cho anh biến mất hoàn toàn vì cái tội quấy rối bạn gái tôi_ Hấn nhếch mép cười nhẹ nhàng.

- Bạ..n gái? _ Kata kinh ngạc kêu lên rồi quay sang ngó Yume vẫn đang ngủ ngon lành.

- Đúng vậy, cô ấy là bạn gái của tôi, lúc này tôi có bảo cô ấy lên xe chờ trước vì còn bận mua vài thứ đồ ai ngờ lúc lên đây lại thấy cảnh tượng hai người thân mật như vậy, chắc là tôi phải gọi cô ấy dậy để hỏi rõ sự tình mới được_ Hấn giễu cợt nói rồi vươn tay định đánh thức cô gái.

Thấy vậy cậu hoảng kinh vội đứng dậy lùi xuống phía cuối xe, cảm thấy cả người nóng bừng lên vì ngượng, trong phút chốc cậu có cảm giác mình giống như một con mèo ăn vụng vậy.

Kata ngồi xuống cái ghế trong toa cuối cùng, dù vậy đôi mắt của cậu vẫn không tài nào dời khỏi hai con người mang vẻ đẹp lạ lùng kia. Nhìn tên con trai ngồi xuống ngay bên cạnh cô gái âu yếm để cô dựa vào vai mà đầu cậu phùng phùng lửa giận, cảm giác ghen tị tràn ngập trong tim cậu, ước gì người ngồi đó là cậu chứ không phải là hấn và ước gì cô gái đó thuộc về cậu...

Tooya đứng tựa lưng vào thành ghế nhìn theo tên con trai, đôi mắt anh khẽ nheo lại ánh lên tia nhìn giận dữ, may cho hấn là họ đang ở trên thế giới của con người nên anh không muốn hành xử khinh xuất chứ nếu không hấn đã phải sớm đền tội vì dám động đến Yume rồi.

Anh nghĩ rồi khẽ thở dài ngồi xuống ngay bên cạnh Yume, dịu dàng đẩy đầu cô xuống vai mình, bị thay đổi tư thế đột ngột nên cô hơi chĩa quây, chêm chêm miệng rồi dụi dụi đầu vào vai anh ngủ ngon lành như một con mèo nhỏ.

Tooya vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô khẽ thì thầm, hơi thở lạnh lẽo của anh phủ vào mặt cô:

- Sao em lúc nào cũng như vậy? Ngay một chút ý thức về sự nguy hiểm cũng không có, thế này thì làm sao ta có thể để em rời xa vòng tay anh dù chỉ là trong một giây phút thôi, cô em họ bất đắc dĩ?

=====

Tu..Tu..Tu Xịch...xịch...xịch...

Tiếng tàu hỏa vang lên dội vào tai khiến tôi giật mình tỉnh dậy, thấy toàn thân mỏi nhừ, không biết tôi đã ngủ được bao lâu rồi.

Tôi nghĩ rồi uể oải đưa tay lên che cái ngáp rõ dài, vươn tay vặn vẹo toàn thân, chợt bàn tay đang vung lên của tôi đụng phải một người. Ủa? Tàu rộng lắm mà, sao tự dưng lại có người ngồi cạnh tôi nhỉ?

Tôi tá hỏa nghĩ rồi vội nhìn sang bên cạnh định lên tiếng xin lỗi thì:

- Á, má ơi...

Tôi bất thần bật hét lên, giật mình suýt chết khi thấy anh Tooya đang ngồi khoanh tay nhắm mắt ngủ ngon lành ở ngay bên cạnh mình, đã thế tôi lại còn ngọt xót dựa cả người vào anh ấy mới chết chứ. Ôi, ôi xấu hổ quá.

Nghe thấy tiếng hét "nhỏ nhỏ" của tôi, anh Tooya khẽ nhú mồm, hàng lông mi dài hơi động đậy. Ngay lập tức tôi vội đưa tay lên bịt miệng, ngồi xịch người vào trong, ngượng đến nổi mặt đỏ như quả cà chua chín.

Anh Tooya nhanh chóng bị đánh thức, từ từ mở mắt quay sang nhìn tôi cười như không có chuyện gì hỏi:

- Hừm, em ngủ có ngon không?

- O, em...cũng bình thường ạ_ tôi ấp úng nói rồi vội nhìn vào vai anh ấy tự nghĩ không biết trong lúc ngủ tôi có chảy nước miếng ra đó không nhỉ?(_ __!)

Thấy khuôn mặt đang tím lại vì lo lắng của tôi Tooya hơi nhồm dầy nhú mồm hỏi:

- Em làm sao thế? Không khỏe ở đâu à?

- Không, không..em không sao_tôi lắc đầu quây quây, xua xua tay lia lịa rồi vội kiểm chủ đề khác nói lảng đi_Ồ, ừm sao anh lại có mặt ở đây vậy Tooya sempai?

- À, ta có việc phải đi qua Kansai, thật không ngờ lại đi cùng chuyến tàu với em._Tooya cười cười nói.

- Vậy à?_ tôi hỏi mà mắt sáng rõ lên_Hay quá, nhà em ở Kansai đó, không ngờ lại cùng đường với anh, trùng hợp vậy.

- Ừm, trùng hợp thật_ Tooya khẽ cười lặp lại, trong giọng nói có pha chút thích thú.

- Anh có việc gì mà đến cái nơi hẻo lánh đó vậy?_ Tôi nhú mồm dò hỏi.

- Chỉ là ghé thăm họ hàng thôi. Nhưng có vẻ như họ đang gặp trục trặc gì đó nên không đến đón ta nội trong ngày hôm nay được, chắc là phải tạm thuê phòng thôi._ Tooya khẽ nén tiếng thở dài nói.

- Ừm..._ Tôi nhăn trán suy nghĩ rồi bật thốt lên_hay là thế này đi, nếu rảnh anh vào nhà em chơi nhé, nhà em cũng không cách trung tâm Kansai là mấy đâu. Nhà lại chỉ có hai mẹ con em thôi.

- Hả? Ừm, nếu được vậy thì tốt quá, ta cũng muốn được đi thăm quan nơi em ở._ Tooya khẽ gật đầu mỉm cười nhẹ nhàng nói, đôi mắt màu đen huyền đang nhìn tôi chăm chú của anh ấy chợt ánh lên tia sáng.

Tôi bị cái nhìn của anh ấy làm cho ngượng vội quay đầu sang hướng khác, cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch. Mọi chuyện rồi sẽ ra sao đây?

Dẫn một thằng con trai về nhà đã thế đó lại là một vampire nữa chứ, không biết mẹ tôi sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Haiz, thôi kệ...đâm lao thì phải theo lao thôi.

Chương 28

Tôi xách vali thông thả bước đi trên con đường nhỏ rải sỏi dọc theo triền núi, nơi đây chẳng thay đổi chút nào kể từ khi tôi đi cả, vẫn vẹn nguyên một vẻ đẹp đơn sơ và giản dị như vậy.

Tôi mỉm cười nghĩ thầm rồi khoan khoái hít một hơi thật sâu, những cơn gió lạnh thi nhau phả vào mặt khiến tôi khẽ rung mình.

Vì bây giờ đang là mùa đông nên cảnh vật xung quanh có vẻ xơ xác, những cành cây trơ trụi bám đầy tuyết, đây đó không còn nghe thấy tiếng chim hót nữa, trên các nóc nhà, ống khói...tuyết trắng đã phủ kín, màu trắng tinh khôi của nó không khỏi khiến tôi hoa mày chóng mặt.

- Em định đứng đây ngắm cảnh cả buổi sang đây à? _ Giọng nói dịu dàng của anh Tooya đột nhiên vang lên cắt ngang mạch cảm xúc của tôi.

Thấy vậy tôi bèn ngượng ngùng quay đầu lại nhìn anh ấy rồi cười hì hì nói:

- Đây là một xóm núi nhỏ phía sau ngoại ô vùng Kansai, ở đây rất yên tĩnh anh có thể yên tâm mà nghỉ ngơi. À..mà thôi không chém nữa giờ anh đi theo em, nhà em ở ngay gần đây thôi

Nói xong tôi vươn tay nhắc cái vali lên vai rồi nhanh nhẩu chạy lên trước, cảm giác sung sướng như một đứa trẻ mới đi xa về.

- Nhà em đây rồi...

Tôi quay lại nói với anh Tooya rồi cứ đứng đó bần thần ngắm ngôi nhà thân yêu của mình.

Ngôi nhà làm theo kiểu kiến trúc nhật cổ, toàn bộ đều được dựng bằng gỗ sồi nâu, trên tầng áp mái, tuyết trắng đã phủ kín, nổi bật trên đó là những cây rêu xanh vẫn kiên cường bám trụ. Trên nóc nhà vài chú chim bồ câu nhỏ đang xỉa cánh, coi bộ rất vui vẻ.

Bao quanh ngôi nhà là những cây cổ thụ lá vàng đang mùa rụng lá, cành cây trơ trụi được đắp đầy bởi những bông tuyết. Những chiếc lá vàng hình trái tim rơi đầy trên mặt đất.

Ngay trước cửa, nhà hàng hoa anh đào cổ thụ đứng trơ trọi, khẽ rung mình trong tuyết lạnh. Đâu đó dậy lên mùi hoa oải hương thơm thoang thoảng hòa quyện với mùi hoa sói thơm nồng.

Tất cả tạo lên một vẻ đẹp đơn sơ, giản dị nhưng cũng thật cổ kính.

Thấy tôi cứ đứng nguyên tại chỗ, mặt dần ra nhìn ngôi nhà, anh Tooya khẽ xua xua tay lên tiếng dò hỏi:

- Yume, em làm sao vậy?

Nghe tiếng gọi, tôi như thoát khỏi cơn mê, vội quay sang nhìn anh ấy cười thật tươi rồi chỉ vào ngôi nhà ngượng nghịu nói:

- Đây là nhà em đó, ừm...cũng không lớn lắm nhưng cũng được coi là một ngôi nhà tuyệt vời.

Tooya khẽ mỉm cười nheo mắt chăm chú nhìn ngôi nhà và cảnh vật xung quanh, nhẹ nhàng nói:

- Ừm, giản dị nhưng thanh khiết và rất đẹp.... _ Ngừng một lát, anh ấy khẽ nói tiếp _ giống như cô chủ của nó vậy.

- Hử? _ Tôi kêu lên rồi giật mình trở mắt nhìn.

Cái..cái gì cơ? "giống như cô chủ của nó vậy" nghĩa là sao? Chẳng lẽ...chẳng lẽ anh ấy đang khen tôi đẹp? Hơ hơ, không phải tôi đang nghe nhầm đấy chứ.

Tôi hốt hoảng nghĩ thầm rồi cứ đứng chôn chân ở đó dần mặt ra chẳng hiểu gì cả.

Một lúc lâu sau, tôi lấy lại bình tĩnh, cắn môi khẽ liếc mắt về phía anh Tooya, trong phút chốc cả người tôi như đông cứng lại trước cái nhìn dịu dàng đầy u uẩn của anh ấy.

Tôi bỗng cảm thấy khó thở, mặt đỏ bừng lên vì ngượng, vội quay đầu chạy vào trong. Nhưng chưa đi được mấy bước tôi chợt giật mình khi nghe tiếng gọi giật lại:

- Yume, chờ đã.

Nghe tiếng gọi, tôi hơi khựng người, rồi cứ đứng đó không quay đầu lại, lấy bầy hỏi:

- Có chuyện gì ạ?

- Em quên vali này__Tooya khẽ cười, trong giọng nói có mang ngữ khí trêu chọc.

Tôi thấy cả người nóng ran lên vì ngượng, vội vàng quay đầu lại vớ lấy cái vali rồi nhắm mắt nhắm mũi chạy vào trong, hấp tấp đến nỗi không để ý vấp chân vào viên đá ngã oạch ra đất

__ BỊCH...- Ui da, đau quá.

Tôi khẽ rên rỉ, lấy tay xoa xoa cái đầu gối rồi nhanh chóng đứng dậy chạy vào nhà, huhu mắt mặt chết đi được.

Tooya nhìn theo bóng Yume bật cười trước những hành động quá ngố của cô bé, tự cảm thấy trong lòng thật thanh thản, từ khi Yume trở về thế giới Vampire anh đã cười nhiều hơn, hạnh phúc hơn, cô ấy chính sáng tia sáng le lói trong cuộc đời đen tối của anh.

Những vết thương khắc sâu trong lòng từ lâu đã khiến anh không còn là một cậu bé ngây thơ nữa, bóng tối đang dần che phủ toàn bộ tầm nhìn của anh, có lẽ chỉ Yume mới có thể cứu anh ra khỏi vùng lầy đen tối này, chỉ mình cô ấy, đúng vậy, vì thế bằng bất cứ giá nào anh cũng phải giữ cô ấy ở bên cạnh, kể cả là việc phải loại bỏ một ai đó ngáng đường.

Nhưng...đây không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, bây giờ anh sẽ đi gặp người cô sau bao năm xa cách của mình.

- Shita sa-ma, không biết cô sẽ phản ứng thế nào khi thấy ta đây?

Anh khẽ thì thầm rồi nhanh chân bước theo Yume.

13. Chương 29 - 30

Chương 29

[i]Chú thích:

(1) Onisama: anh trai

(2) Otousama: bố[/i]

Tôi nhanh chân bước vào trong sân, trong lòng rạo rực bao cảm xúc nhớ nhung da diết, không kiềm chế được bản thân, tôi vội vàng bắc tay lên miệng réo thật to:

- Mẹ ơi, mẹ...con về rồi đây.

Nghe tiếng tôi gọi, mẹ tôi hốt hải chạy ra từ trong bếp, trên tay bà vẫn cầm cái liễn lớn. Nhìn thấy tôi đang đứng trong sân, khuôn mặt mẹ tôi khẽ bừng sáng, môi bà nở một nụ cười tuyệt đẹp, cất tiếng gọi tôi tha thiết:

- Yume..

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt bà, trong lòng tôi chợt dâng lên bao cảm xúc trẻ thơ. Sau những ngày sống trong một thế giới hoàn toàn xa lạ cuối cùng tôi cũng trở về bên mái ấm gia đình, bên vòng tay của mẹ, người phụ nữ hiền dịu mà tôi yêu nhất trên đời.

Tôi nghĩ rồi gạt nước mắt lú lú chạy đến ôm lấy bà, siết chặt trong vòng tay của mình, hít hà mùi hương hoa lan thơm dịu thân thuộc .

Sau giây phút mẹ con sum họp đầy nước mắt (nước mũi), tôi chợt nhớ đến anh Tooya, chắc là anh ấy đợi từ nãy đến giờ suốt ruột lắm rồi, tôi lo lắng nghĩ rồi vội buông mẹ ra mỉm cười thật tươi chỉ tay về phía anh Tooya nói:

- Mẹ, hôm nay con dẫn bạn về nhà ăn cơm, anh ấy là một vampire thuần chủng, đàn anh lớp trên của con đây. À...Xin lỗi mẹ vì con chưa xin phép đã tự ý.

Mẹ tôi nghe nói thì khẽ nhú mày rồi đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của tôi. Đôi mắt bà chợt mở lớn, đồng tử dần ra, chiếc liễn trên tay bà rơi xuống đất vỡ tan tành.

_ CHOANG.

...

- Cậu, cậu là...

Mẹ tôi lắp bắp nói rồi đưa tay lên che miệng, nhìn chăm chăm vào anh Tooya, khuôn mặt bà lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Tooya bình thản bước đến, nhìn mẹ tôi nở một nụ cười nhẹ nhàng nói:

- Chào cô, cô là mẹ của Yume? Cháu là Tooya Hondo, rất vui vì được gặp cô.

Dừng một lát, Tooya lịch sự cầm lấy bàn tay của mẹ tôi đưa lên môi hôn, rồi nhẹ nhàng nói, đôi mắt đen huyền chợt ánh lên tia sáng giễu cợt :

- Cô thật sự rất đẹp, một vẻ đẹp của đẳng thuần chủng cao quý.

Nghe câu nói của anh ấy, mẹ tôi chợt giật thót cả người vội giật bàn tay của mình ra, lùi lại một bước, cả người bà khẽ rung lên bần bật.

Thấy biểu hiện lạ lùng của bà, tôi nhú mày lo lắng hỏi:

- Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ không khỏe chỗ nào à?

Thấy mẹ tôi vẫn đứng im như phỗng, tôi vội lay mạnh vai bà dồn dập gọi:

- Mẹ, mẹ...

Phải một lúc lâu sau bà mới nghe thấy tiếng tôi gọi, vội giật mình quay ra nhìn tôi mỉm cười dịu dàng nói:

- Ủ, mẹ không sao đâu, chỉ hơi choáng chút thôi, con đừng lo, à, Yume này...

- Sao mẹ?

- Biết thế này là không đúng, con vừa mới về còn mệt nhưng con có thể giúp mẹ ra phố mua ít trứng cá hồi và rau rong biển không?

- Mua chi vậy mẹ?_ tôi mỉm cười hỏi.

- À, mẹ định đãi bạn con món sushi trứng cá hồi ấy mà, lâu lắm mới có khách đến nhà phải làm món gì đặc biệt chứ_ Mẹ tôi cười nói rồi móc trong túi ra một ít tiền đưa cho tôi.

- Vâng ạ!

Tôi cầm lấy chỗ tiền vui vẻ chào mẹ và anh Tooya rồi nhanh chân bước ra cổng, vừa đi vừa nhảy chân sáo, hát líu lo một bài đồng ca của người dân Kansai, trong lòng rạo rức niềm vui.

Sushi trứng cá hồi hãy đợi ta he he.

Đợi khi bóng Yume đã đi khuất, Shita mới quay ra nhìn Tooya chậm rãi nói:

- Cậu không thay đổi mấy từ lần đầu tiên ta gặp cậu nhỉ? Thiếu gia nhà Hondo, cậu thực sự đã trở thành một thiếu niên anh tuấn phi phạm rồi.

- Hửm, xem cách xưng hô này không giống với kiểu một người cô nói với cháu của mình nhỉ?__ Tooya mỉm cười khẽ nói.

- Cô cháu? Nực cười. Cậu quên là ta đã bị xoá tên khỏi gia phả nhà Hondo rồi ư? Ta bây giờ là Shita Watashi, không hề có bất cứ một mối liên hệ nào với cái gia tộc ác quỷ ấy.

- Xem ra cô vẫn còn rất hận tộc Hondo, chuyện xảy ra cách đây mười năm rồi còn gì.__ Tooya bình thản nói, tay anh khẽ vờ về một bông tuyết nhỏ.

- Hận ư? Một từ đó không đủ đâu, phải nói là ta căm thù tộc Hondo các người, những gì mà các người đã làm với Yume và ba Yume đời đời ta cũng không quên__ Shita giận dữ nói, nắm thật chặt 2 bàn tay của mình để kiềm chế nỗi đau trong tim chỉ trực trào ra.

10 năm đã qua nhưng bà vẫn không thể quên được cái ngày ấy, ngày mà người chồng thân yêu của bà, người đã bất chấp tất cả để yêu một vampire như bà đã mãi mãi ngã xuống, đau đớn chết trong vũng máu, cả đời này bà cũng không thể tha thứ cho họ, những người ruột thịt duy nhất còn lại của bà và Yume, đặc biệt là "ông ta".

- Nhưng sao tự dưng cậu lại xuất hiện ở đây vậy?__ Shita đột nhiên lên tiếng hỏi, trong lòng có chút lo lắng.

- Ta chỉ muốn đến thăm người cô của mình thôi cũng không được hả? Dù sao thì ta cũng muốn biết trong những năm qua cô và Yume sống như thế nào, nhưng có vẻ như hai người sống rất tốt__ Tooya bình thản nói, khuôn mặt lạnh lẽo đến đáng sợ.

- Cậu không giống bố cậu chút nào, khác với Nathan Onisa-ma (1), cậu mạnh mẽ và rất đáng sợ.__ Shita nheo mắt nói, bà đang cố tìm ra trên khuôn mặt đứa cháu trai của mình một điểm gì đó giống với người anh quá cố, nhưng tuyệt nhiên không có, hai người này hoàn toàn khác nhau không thể tin được họ lại là hai bố con .

- Ha ha, cảm ơn cô đã quá khen Shita sa-ma, chắc cô đang tìm hình bóng của Otousama (2) trong ta, dù sao thì hai người cũng đã có một thời mặn nồng còn gì__ Tooya khẽ cười trong giọng nói có pha chút giễu cợt.

__PHÙNG...

Cây hoa sói bên cạnh đột nhiên bốc cháy dưới cái nhìn này lửa của Shita, bà nắm thật chặt tay cổ lấy lại bình tĩnh, mặt tái mét đi vì lo lắng, vội vã nói:

- Cậu, ta cấm cậu không được nhắc đến chuyện này, đặc biệt là trước mặt Yume, tình cảm giữa ta và Nathan đã là quá khứ, hiện tại trong lòng ta chỉ có ba Yume thôi.

- Cô không cần phải cuống lên thế đâu, ta chỉ là buột miệng nói ra thôi mà.__ Tooya khẽ cười nói.

- Khoan đã, cậu đã đến đây, chẳng lẽ "ông ta" đã biết chỗ trốn của ta?__ Shita lo lắng hỏi.

- Hửm? Về việc của "ông ta" thì cô yên tâm đi, hiện tại "ông ta" vẫn đang ngủ, chắc phải còn lâu mới có thể dậy, nên tạm thời Yume sẽ không bị nguy hiểm.

- Phù, thế thì tốt, ta mong rằng quyết định cho con bé trở lại thế giới vampire của mình là đúng, nhưng... đó chỉ là tạm thời, khi mà "ông ta" thức dậy chắc chắn "ông ta" sẽ truy sát con bé đến cùng.

- Cái này thì cô yên tâm, ta sẽ luôn bảo vệ Yume, bằng bất cứ giá nào cũng không để cô bé tổn thương, dù có phải đối đầu với "ông ta" và cả gia tộc Hondo ta cũng không từ.

Shita khẽ gật đầu hài lòng, rồi chợt giật mình lo sợ, lời nói vừa rồi của Tooya cho thấy tình cảm của cậu ta với Yume là không hề đơn giản, nhưng nếu suy đoán của bà là thật thì chuyện này làm sao có thể chấp nhận được, bà bàng hoàng nghĩ rồi lấy bầy nói:

- Cậu, đừng..đừng nói là cậu với Yume...

- Ha ha, cô thật là thông minh đấy, Shita sa-ma, nếu tính ý ra từ đầu thì cô phải biết ta đã yêu Yume không phải là ngày một ngày hai mà là từ 10 năm về trước, vào cái lần tiên mà ta gặp cô ấy. Ngày xưa, bây giờ và mai sau vẫn vậy, ta sẽ mãi chỉ yêu mình cô ấy thôi.__ Tooya bình thản nói, đôi mắt của anh chợt ánh lên tia nhìn dịu dàng.

- Cậu, cậu điên rồi, hai đứa là anh em họ cơ mà, cậu đừng quên Yume là vam lai, hai loài vam khác nhau lại có quan hệ huyết thống thì làm sao yêu nhau được, nếu cậu cứ cố chấp sẽ chỉ gây tổn thương cho Yume thôi_ Shita sợ hãi kêu lên.

- Anh em họ ư? Cái đó chỉ là vỏ bề ngoài mà thôi, để ta nói cho cô biết thực sự trong cơ thể ta không hề có huyết thống của tộc Hondo._Tooya khẽ nói.

- Cá...i gì? Cậu nói thế nghĩa là sao? Ta không hiểu? cậu không phải là người của tộc Hondo ư?_ Shita kinh ngạc kêu lên.

- Cái này từ từ cô sẽ hiểu, nhưng có lẽ ta nên kết thúc cuộc nói chuyện tại đây, bây giờ ta phải đi có việc, phiền cô gửi lời chào đến Yume. Cô chỉ cần là biết đối với ta Yume quan trọng hơn bất cứ thứ gì, ta sẽ làm tất cả để bảo vệ cô ấy. Tạm biệt!

Tooya khẽ nói, gật đầu chào Shita rồi phật tay một cái biến thành đàn hơi bay mất.

Shita nhìn theo bóng đứa cháu trai, trong lòng mang bao thắc mắc, con người này thật là bí ẩn, những uẩn khúc trong thân thể của cậu ta có lẽ chỉ mình cậu ta mới biết, nhưng có một điều bà có thể chắc chắn, đó là tình cảm của cậu ta với Yume là thật lòng, nếu giao Yume cho cậu ta chắc chắn con bé sẽ được an toàn.

Chương 30

Sau khi rời khỏi Lanci, Kai trở về tư dinh của gia tộc Akatsuki, nơi mà từ lâu cậu đã không còn xem nó như là nhà của mình.

Ngồi dưới gốc cây hoa anh đào trong khu đất phía Tây bỏ hoang, những hình ảnh đau đớn trong quá khứ lại hiện về.

Chính tại nơi đây đã cướp đi tuổi thơ bình yên của cậu, biến cậu thành một ác ma lạnh lùng, vô cảm, những vết thương sâu nặng trong lòng giờ lại đang trĩu nặng hành hạ cả thể xác và tinh thần của cậu. Một cánh hoa anh đào từ trên nhẹ nhàng rơi xuống, cậu bắt lấy cánh hoa vỡ nát trong bàn tay, cười nhạt cay đắng nghĩ cho số phận của mình.

Dù mang trong mình dòng máu thuần chủng Akatsuki, là người duy nhất có khả năng lãnh đạo gia tộc trong tương lai nhưng cậu cũng lại là người cô độc nhất, đau khổ nhất. Những vampire sống trong gia tộc này nếu không xem thường khinh bỉ cậu thì cũng giọng nịnh hót bợ đỡ, chưa có một ai quan tâm đến cậu thật lòng, ngoại trừ bà ấy.

Đang thả mình trôi theo những quá khứ cay đắng, Kai chợt giật mình khi nghe thấy những tiếng bước chân đang đi về phía mình.

” Lại lũ ruồi vo ve, thật phiền phức”

Cậu khẽ nhíu mày nghĩ rồi làm như không có chuyện gì xảy ra vẫn ngồi nguyên tại chỗ cũ, khuôn mặt lạnh lùng và bình thản đến đáng sợ.

Những tiếng bước chân ngày một gần hơn, rồi đột nhiên một giọng nói giễu cợt vang lên:

- Ủa? Ai như thiếu gia của dòng họ Akatsuki vậy nhỉ? Thất lễ quá, xin lỗi đã làm phiền người đáng thuần chủng cấp độ ĐỒNG cao quý.

- Ha ha...ha ha...

Liên sau đó những tiếng cười khà ồ vang lên không ngớt, cả lũ ruồi bọ thi nhau ôm bụng cười cợt xem đó là truyện hài thể giới.

Thì ra lũ ruồi bọ ấy là người của dòng thuần chủng Nato. Một gia tộc có quan hệ họ hàng gần với nhà Akatsuki.

Kể dẫn đầu là Jaien, vampire thuần chủng cháu trai thứ nhất của gia tộc Nato. Đi cùng hắn còn có mấy tên vam quý tộc mặt mũi khó ưa.

”Lũ ngu”

Kai nghĩ thầm rồi làm như không nghe thấy tiếng gì, đầu vẫn dựa vào gốc cây hoa anh đào, bình thản ngủ tiếp.

- Sao vậy? Xem ra cậu Akatsuki từ khi bị giáng cấp cũng trở thành đồ phế thải đồng luôn rồi, phải không tụi bay?

- Đúng, đúng

- Ha ha...

Những tiếng nói tiếng cười khả ố lại liên tục vang lên, nhưng Kai vẫn như vậy, bình thản và lạnh lùng, trong đôi mắt của cậu, những lời nói của bọn chúng chẳng khác nào tiếng vo ve của lũ nhặng rồi hơi.

Mỗi miệng để chọc tức nhưng Kai vẫn tỏ ra không thêm quan tâm khiến Jaiei tức đến trào máu, thái độ khinh thường của Kai khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục. Quá giận dữ hắn bực tức hét lên:

- Sao không nói gì? Mày thực ra cũng giống mẹ mày mà thôi, loại đàn bà phản bội bỏ chồng theo loài người, hai mẹ con chúng mày thực không xứng làm vampire thuần chủng.

Khi vừa nói xong câu đó, ý thức được mình đã lỡ lời, hắn vội đưa tay lên bịt miệng, nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, làm sao có thể cứu vãn được.

Ngay lúc này đây điều duy nhất hắn có thể làm là bỏ chạy đi thật nhanh để bảo toàn tính mạng.

Nghĩ vậy nên hắn xoay đầu định phóng đi nhưng không kịp, Kai đã xuất hiện ngay bên cạnh hắn, cậu dùng sức mạnh của mình khiến toàn thân Jaiei bị đóng băng.

Ước mong duy nhất của Kai bây giờ là khiến cho tên vạm này biến mất hoàn toàn, hắn có thể sỉ nhục cậu như thế nào cậu cũng chấp nhận, nhưng hắn lại to gan dám sỉ nhục mẹ cậu, điều đó là không thể tha thứ được.

Sự tức giận tột cùng khiến Kai mất đi lí trí, đôi mắt màu tím hừng hực lửa, lũ vạm tay chân đứng bên cạnh nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo đáng sợ Kai thì sợ đến mất mặt, vội nhào nhào chạy đi trước khi bị vạ lây.

Kai đá văng Jaiei xuống đất, nắm lấy cổ áo hắn vung tay đâm cật lực, máu từ mồm, từ miệng hắn chảy ra ồ ạt.

Quá đau đớn và sợ hãi, Jaiei liên tục van xin nhưng Kai không còn nghe thấy gì nữa, trong đầu cậu bây giờ chỉ còn sự hận thù sâu sắc.

Đúng vào lúc ấy, đột nhiên có một dây leo lao đến, trói thật chặt Kai lại rồi ném cậu ra xa.

Tức giận vì bị phá đám, Kai gồng mình bứt đứt sợi dây rồi đứng dậy, gườm gườm nhìn kẻ phá đám.

Người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đang đứng trước mặt cậu khẽ nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng.

Trái tim Kai chột đau nhói, trong giây phút cậu ước mình có thể lao đến đâm chết hắn ngay lập tức, khuôn mặt ác quỷ đội lốt người kia khiến cậu hận đến tận xương tủy. Đúng hắn chính là người đã sinh ra cậu, kẻ đứng đầu gia tộc Akatsuki - Kotoshi Akatsuki.

Kotoshi hết nhìn Kai rồi lại nhìn khuôn mặt đầm máu của Jaiei, lạnh lùng buông một câu gọn lỏn:

- Đi theo ta.

.

.

_ BÓP...

Một cú tát đột nhiên giáng xuống khuôn mặt của Kai, năm vết móng tay dài xuất hiện khiến một bên má của cậu nhuộm máu, đôi mắt cậu bùng bùng lửa giận.

- Đồ mất dạy, sao mày có thể hành động lỗ mãng như vậy trong cái gia tộc này hả? _ Ông Kotoshi lạnh lùng lên tiếng, nhìn thẳng con trai với đôi mắt ghét bỏ.

Chẳng dễ tâm đến những giọt máu đang nhỏ từng giọt xuống chiếc áo trắng, Kai không hề đưa tay lên lau chúng, lạnh lùng nói:

- Ông xử phạt xong rồi chứ, nếu xong thì tôi đi__ nói rồi cậu đứng lên cậu bỏ đi thẳng.
- Mày...mày đứng lại đây, đồ bất hiếu sao mày dám không nghe lời ba mày hả?__ Ông ta giận dữ hét lên.
- Ba?__ Kai quay đầu lại khẽ nheo mắt hỏi rồi cười nhạt nói__ Tôi chưa bao giờ nghĩ ông là ba của tôi, xin đừng sử dụng cái đại từ mi mi ấy để xưng hô với tôi, nhầm lẫn. Tôi nói cho ông biết, tôi chịu cú tát vừa rồi của ông vì tôi là một thành viên trong gia tộc Akatsuki chứ không phải vì tôi là con của ông. Ông không xứng đáng là ba của tôi.
- Mày, đồ phản bội, mày cũng cùng một ruộc với mẹ mày__ ông ta nghiêng răng nói.
- Im đi, không biết ai mới là người phản bội đâu? Ông hay mẹ tôi điều đó còn là một ẩn số, ông có thể che mắt được ai chứ không che mắt được tôi đâu. Tạm biệt.

Kai lạnh nhạt nói rồi nhanh chóng phóng vút đi, trái tim cậu lại chịu thêm một vết thương nữa, quá đau, quá sâu.

Ngay bây giờ cậu cần một người để xoa dịu vết thương cho cậu. Phải rồi chỉ có cô ấy, mình cô ấy mà thôi, cậu muốn được thấy nụ cười ấm áp ấy, muốn được thấy đôi mắt xanh long lanh và đẹp như ánh dương ấy.

Nhưng...biết tìm cô ấy ở đâu bây giờ?

Cậu vừa đi vừa nhíu mày suy nghĩ. À, đúng rồi chỉ có ông ta mới giúp được cậu. Kai gật gù nghĩ rồi rẽ hướng trường Lanci.

14. Chương 31

Chương 31

Kai nhìn chăm chăm vào cánh cổng làm bằng gỗ sồi trước mặt rồi:

__ UYÊNH...

Cậu vung tay đập mạnh vào cánh cổng khiến nó suýt lũng, mọi vật xung quanh đều rung mình ớn lạnh. Một cánh cửa nhỏ đột nhiên bật mở, ông bảo vệ thò đầu ra lầu bàu:

- Có chuyện gì thế? Trường đang tạm nghỉ rồi.
- Ông ta vừa nói vừa ngẩng đầu lên thì chợt giật mình khi bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng của Kai đôi mắt ông ta mở lớn, mặt xám ngoét lại rồi nuốt nước bọt ừng ực dịu giọng nói:
- Cậu Akatsuki, có việc gì mà cậu đến học viện vào giờ này?
- Tôi muốn gặp ông ta__ Kai nói rồi lạnh lùng chiếu đôi mắt tím về phía phòng hiệu trưởng.
- Ồ, chắc không được đâu cậu Akatsuki, ông ấy đang bận__ Ông bảo vệ ngại ngần nói.
- Thế ông có mở cửa không?
- Ừm, xin lỗi cậu, nhưng đây là quy định..

__ ROẠT...ROẠT...

Một loạt âm thanh lạnh lẽo đột nhiên vang lên, miệng ông bảo vệ cứng đờ lại, cả người bị băng dính chặt vào khung cửa nhỏ, khuôn mặt méo mó trông rất đáng thương.

- Bây giờ thì mở được rồi chứ? Trừ phi ông muốn đứng đây cùng với đồng băng này cho đến khi có người tới giúp__ Kai lạnh lùng thần nhiên nói.
- Ồ, ờm vưng...__ Ông bảo vệ khổ sở mấp máy môi nói không ra tiếng rồi vội gật gật cái đầu.

Kai nhếch mép hài lòng rồi khẽ vung tay, đám băng bốc hơi nhanh chóng, ông bảo vệ len lén nhìn Kai rồi đưa tay lên sờ cái cổ đáng thương mếu máo mở cổng.

Kai bước vào bên trong học viện lạnh lùng liếc ông bảo vệ một cái rồi đút hai tay vào túi quần nhanh chóng đi đến phòng hiệu trưởng.

Ông bảo vệ già nhìn theo bóng Kai trở mắt ngạc nhiên rồi khẽ bật thốt lên:

- Sao hôm nay cậu Kai lại "lương thiện" thế nhỉ? Mình còn tưởng sau khi được mở cổng cậu ấy sẽ tức giận mà vất mình xuống ao chứ?

.
.

__ RẦM...

Kai kéo cánh cửa gỗ trước mặt khiến nó bắn mạnh sang một bên suýt nữa thì văng đi luôn. Cậu lạnh lùng bước đến bên cái bàn làm việc nhỏ cạnh cửa sổ trong phòng.

Người đàn ông có bộ râu dài đến ngang ngực đang cúi đầu vào đám giấy tờ không ngẩng mặt lên nhìn Kai nhẹ nhàng nói:

- Cháu không có học phép lịch sự sao Kai? Vào phòng ta mà không gõ cửa, cũng không chào người ông này một tiếng nữa.

- Ông đừng nhiều lời nữa, cho tôi mượn hồ sơ cá nhân của Yume đi, ông giữ tất cả hồ sơ của các học viên đúng không?

- Yume? Ý cháu là em Hana? __ Ông hiệu trưởng từ từ ngẩng mặt lên nhú mày nói.

- Chứ còn ai vào đây nữa, ông đưa cho tôi nhanh lên __ Kai lạnh lùng nói.

- Hừm, không biết cháu cần nó có việc gì nhưng nói chuyện với ông mình như vậy hình như không được phải phép cho lắm. Cháu không thể bắt lạnh lùng đi được sao? Làm như thế sẽ chỉ khiến cháu xa cách mọi người hơn thôi.

- Hừ, tôi chẳng cần gần gũi với một ai hết, chính các người đã ruồng bỏ tôi, biến tôi thành ra như thế này mà giờ còn trách tôi? __ Kai nhướn mày hỏi.

- Haizz, Kai à, ta biết là cháu vẫn còn hận ta vì ta không thể bảo vệ cháu khiến cháu bị giáng xuống cấp Đồng, nhưng cháu hãy hiểu cho ta...

- Thôi đi, tôi không muốn nghe cũng không cần bắt kì ai bảo vệ, ngày xưa bây giờ và mãi mãi về sau cũng vậy. Nhưng, tôi nghĩ ông đã nhầm rồi, tôi hận ông không phải vì ông không bảo vệ được tôi mà là vì ông đã để cho mẹ tôi lấy "hắn" __ Kai cảm phẫn nói.

- Hắn, ý cháu là Kotoshi? Kai, ta nghĩ cháu đang nhầm lẫn ở đâu thì phải, chính Ran - mẹ cháu mới là người đáng trách, con bé đã bỏ cả dòng tộc để chạy theo con người.

- Ông im đi, không được trách mẹ tôi. __ Kai kích động gầm lên khiến những bức ảnh trên tường rơi xuống vỡ tan tành __ Ông biết gì mà nói, ông có tận mắt thấy mẹ tôi bỏ đi không? Có tận mắt thấy bà ấy phản bội lại gia tộc không?

Hay ông chỉ nghe được điều đó qua sự đơm đặt của "hắn". Các người đều tin "hắn ta", có ai trong các người biết được nỗi oan của mẹ tôi không? Một người không bảo vệ được con gái mình như ông thì không xứng đáng làm cha.

Kai tức giận hét lên, tiện tay ném luôn chiếc đèn chụp trên bàn ra bên ngoài, khiến nó bắn xa cả chục km, đôi mắt màu tím của cậu rừng rực lửa hận.

- Kai, bình tĩnh đã nào, nỗi oan của mẹ cháu là sao? Thực ra đã có chuyện gì xảy ra giữa Ran và Kotoshi vậy? Cháu hãy nói cho ta biết được không? __ Hiệu trưởng nhú mày nhìn Kai rồi bật dậy hỏi dồn dập.

- Nói cho ông biết ư? Liệu còn có ích không? Mọi chuyện đã quá muộn rồi__ Kai nhếch mép khinh bỉ nói rồi chợt nhớ ra mục đích chính đến đây của mình cậu khẽ nén tiếng thở dài cố kìm lại cơn giận dịu giọng nói:

- Hừm, thôi không nói chuyện đó nữa, ông đưa cho tôi hồ sơ của Yume đi.

- Cháu, có vẻ rất quan tâm đến Hana?__ Hiệu trưởng nhíu mày hỏi.

- Đó không phải việc của ông, thế ông có chịu đưa cho tôi không?__ Kai khó chịu đáp.

Hiệu trưởng Akatsuki khẽ nhíu mày nhìn Kai một cái rồi khàn khàn gọi:

- Memo đem hồ sơ của Yume Hana lớp 10C1 ra đây.

Dứt lời, một con chim phượng hoàng đỏ rực bay đến, trên miệng là một tập hồ sơ, nó khẽ nhún mình thả tập hồ sơ cho hiệu trưởng Akatsuki rồi ngoan ngoãn đến đậu trên kệ sách rửa rửa lông thỉnh thoảng lại khẽ liếc mắt nhìn Kai.

Nhanh như chớp Kai giật lấy tập hồ sơ trên tay hiệu trưởng rồi mở ra xem . Kai nhìn dòng địa chỉ nhà trên hồ sơ khẽ gật đầu hài lòng rồi để nó xuống bàn lạnh lùng bước ra ngoài không quên để lại một câu:

- Dù sao cũng phải cảm ơn ông.

Nhưng chưa đi được mấy bước chợt cậu giật mình khi nghe thấy tiếng gọi giật lại:

- Khoan đã Kai...

- Sao? Ông còn có điều gì muốn nói nữa?__ Không quay đầu lại Kai lạnh lùng hỏi.

- Cháu...thích Hana phải không?

Kai hơi chững người lại, rồi bực mình xẵng giọng nói:

- Chuyện đó không liên quan đến ông.

- Chuyện tình cảm của cháu ta không muốn xen vào, nhưng là ai thì được chứ Yume Hana thì cháu nên tránh xa con bé đó ra__ Ông Akatsuki khàn khàn nói.

- Tại sao?__ Kai quay đầu lại nhíu mày hỏi.

- Đừng hỏi tại sao? Hãy tin ta đi nhưng điều ta khuyên cháu chỉ là muốn tốt cho cháu thôi. Mọi thứ xung quanh Yume Hana rất mơ hồ và đáng sợ cháu không nên đến gần con bé nếu không cháu sẽ gặp nguy hiểm.

- Ông biết điều gì liên quan đến Yume đúng không?__ Kai ngờ vực hỏi.

- Biết ta cũng không thể nói cho cháu, thôi cháu đi đi, từ lần sau đừng hành động tùy tiện như vậy nữa.

Ông Akatsuki nói rồi bình thản ngó xuống tập giấy tờ trước mặt tiếp tục làm việc.

Kai khẽ thở dài rồi bỏ ra ngoài vì cậu biết dù có cố gắng hỏi thế nào thì ông ta cũng không hé rang nửa lời, chỉ tốn công vô ích mà thôi. Nhưng những bí mật về Yume chắc chắn cậu sẽ tìm cho ra cho bằng được.

- Một lá, hai lá, ba lá...

Tôi ngồi thờ thẩn trên chiếc đu quay nhỏ đếm những chiếc lá vàng rơi đầy trên mặt đất, cảm thấy nỗi buồn đang xâm chiếm toàn cơ thể, sao anh ấy lại bỏ đi không nói với tôi một tiếng nào nhỉ? Đã nói là sẽ ở đây chơi cơ mà, hay là tại nhà tôi nhỏ quá khiến anh ấy không hài lòng, có khi nào anh ấy ghét tôi rồi không?

Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu giả thiết cứ đặt ra trong đầu khiến tôi như muốn nổ tung. Tôi bặm môi bó gối ngồi xệp xuống vò vò chiếc lá trong lòng bàn tay.

__ Cộp..cộp...

Những tiếng bước chân đột nhiên vang lên, tôi giật mình ngẩng đầu lên. Trước mặt tôi là một người con trai lạ hoắc, ăn mặc bảnh bao và khá điển trai. Anh ta nhìn tôi nở nụ cười quyến rũ, trên tay là một đóa hoa hồng đỏ.

- Anh là ai vậy?__ Tôi khẽ đứng dậy nhú mào hỏi, rồi nhìn chăm chăm vào đóa hoa hồng trong lòng không khỏi thắc mắc.

- Anh là Kata cháu của ông Inzuka hàng xóm nhà em, anh vừa từ thành phố về thăm ông tiện thể sang chào hỏi hàng xóm.

- À, ra anh là cháu ông Tobu, sao bây giờ em mới thấy anh nhỉ? Thế mà em cứ nghĩ là ông Tobu không có gia đình đấy__ Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

- Ô, ở tại gia đình anh bạn nên không đến thăm ông thường xuyên được__ Kata ấp úng nói.

- Vậy à. Nhưng bây giờ mẹ em không có ở đây__ Tôi khẽ mỉm cười nói.

- Không sao tôi sang đây là để gặp em mà__ Kata mỉm cười nói.

- Gặp em?__ Tôi ngạc nhiên lấy tay chỉ vào mũi mình rồi nghi hoặc hỏi__ Nhưng có chuyện gì ạ?

- Tặng em.

Kata nói rồi đưa bó hoa hồng lên trước mặt tôi, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của tôi đưa lên môi hôn.

Như một phản xạ tự nhiên tôi khẽ rút tay lại, lùi người về sau. Anh ta có vẻ ngạc nhiên trước thái độ của tôi nhưng ngay lập tức đã nở một nụ cười tươi nhẹ nhàng nói:

- Em đừng sợ, đây chỉ là một cách chào hỏi của người phương Tây thôi, còn đóa hoa hồng này em cứ coi như là một món quà cảm ơn vì trước giờ gia đình em đã thay anh chăm sóc ông.

- Cảm ơn anh__ Tôi lí nhí nói rồi ngượng ngịu cầm lấy bó hoa, đúng lúc ấy mẹ tôi từ trên núi trở về, đằng sau là một giỏ thuốc lá, tôi nhanh trí để mẹ nói chuyện với anh ta rồi chạy ra cánh đồng hoa oải hương sau triền núi. Những người như anh Kata tôi không thích, vừa mới gặp đã tỏ ra thân mật lại còn tặng hoa nữa chứ, quá ảo.

.

.

Phía sau triền núi, mùi hoa oải hương thơm thoang thoảng lay động cả tâm trí tôi, trên cánh đồng những làn gió nhẹ thổi qua tạo thành từng đợt sóng nhỏ nối đuôi nhau chạy dọc theo triền núi, không khí lạnh bao trùm cả không gian, tôi ngả người nằm xuống vệt cỏ xanh, nhắm mắt hít hà mùi thơm của quê hương, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Kata chán nản đi ra phía sau triền núi, cảm thấy bức tức vô cùng, cô gái tên Yume đó thật là kì lạ, chẳng lẽ cô ta không hề có cảm giác gì với anh, nhận hoa rồi nhưng cũng chẳng tỏ thái độ vui mừng gì cả lại còn bỏ đi để anh ở lại nói chuyện với mẹ cô ta nữa chứ. Tuy mẹ cô ta cũng đẹp nhưng già quá rồi anh không có hứng thú nên đành nói vài ba câu rồi bỏ về.

Đang bức mình chợt anh thấy một dáng người quen thuộc đang nằm ngủ ngon lành trên vệt cỏ xanh, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương khẽ nấp mình trong đám cỏ khiến trái tim anh đập thình thịch liên hồi.

Xem ra ông trời vẫn còn cho anh cơ hội, không ngờ đi ra đến đây lại gặp cô ta. Anh mỉm cười sung sướng, đôi mắt khẽ ánh lên ngọn lửa ham muốn. Không kiềm chế được lòng mình Kata đi đến bên Yume. Bàn tay anh đặt nhẹ trên má cô gái rồi trượt xuống cổ, tự động mở một chiếc cúc áo đầu tiên.

Anh liếm môi nuốt nước bọt ừng ực rồi từ từ cúi xuống, đúng vào lúc môi Kata chuẩn bị chạm vào môi Yume thì đột nhiên có một bàn tay lạnh ngắt túm lấy cổ áo anh và...

__ BỐP...

Một cú đấm như trời giáng xuống mặt Kata, anh ngã bật ra đằng sau, hộc cả máu mồm.

Kata đưa tay lên lau máu rồi cố nén đau đứng dậy nhìn kẻ vừa đánh mình.

Mắt anh suýt nữa thì lồi ra khi nhìn thấy chàng trai đang đứng trước mặt mình. Mái tóc màu bạc của hắn khiến anh rung mình sợ hãi, khuôn mặt đẹp như tạc toát lên vẻ lạnh lùng kiêu hãnh, một vẻ đẹp ma quỷ rất đáng sợ.

Hắn đứng đó, mái tóc bạc bay lòa xòa trong gió, đôi mắt màu đỏ như máu căm phẫn nhìn anh. Kata thấy hơi thở của mình gấp gáp, trái tim đập liên hồi, cảm giác sợ hãi xâm chiếm toàn cơ thể, trong phút chốc anh đã nghĩ mình có thể sẽ chết vì tên con trai này.

Kata sợ hãi khẽ khàng lùi lại, nhanh như chớp hắn đã xuất hiện ngay bên cạnh nắm lấy cổ áo anh gần giọng nói:

- Đồ loài người bẩn thỉu.

Rồi vung tay giáng thêm một cú đấm mạnh nữa vào cằm khiến Kata có cảm giác như quai hàm của mình sắp rụng ra.

Trong khi anh còn đang đau đớn sợ đến độ người run lên lấy bầy thì hắn vẫn tiếp tục tiến đến, cả người phát ra sát khí. Đứng vào lúc ấy chợt có tiếng nói hoảng hốt vang lên:

- Có chuyện gì vậy?

Tôi tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng động mạnh, cảnh tượng trước mắt khiến tôi bàng hoàng sửng sốt. Kai và anh Kata hàng xóm đang đánh nhau rất ác liệt.

Khuôn mặt Kai trông thật đáng sợ, đôi mắt tím của hắn biến thành màu đỏ như máu, khuôn mặt lạnh te không biểu cảm, bàn tay dính đầy máu, ở bên cạnh anh Kata đang nằm sõng xoài dưới đất, tay ôm lấy cái mũi xẹt đầy máu của mình.

Tôi hoảng kinh vội chạy đến chỗ bọn họ rồi nhanh chóng đỡ Kata đứng dậy gay gắt hỏi:

- Hai người đang làm cái gì vậy? Sao đột nhiên lại đánh nhau?

Như vớ được cái pháo cứu sinh Kata vội lùi ra sau lưng tôi uất ức kêu lên:

- Là hắn, lúc anh tỉnh cờ đi ngang qua thấy hắn đang cởi áo của em rồi còn định hôn em nữa, anh chạy đến ngăn hắn thì bị hắn đánh cho một trận thừa sống thiếu chết như thế này đây.

Tôi nghe Kata nói thì bàng hoàng sửng sốt vội sờ tay xuống chiếc áo, một cái cúc đã bị tuột ra. Sao hắn có thể làm chuyện đó được tôi không tin, tôi nghĩ rồi mở to mắt ngẩng đầu lên nhìn Kai lấy bầy hỏi:

- Cậu...cậu đã làm như vậy thật ư? Nói mau lên, có đúng là cậu làm không, không phải đúng không?

- Muốn nghĩ thế nào tùy cô, nhưng tôi khuyên cô đừng có dễ dãi quá, bạ chỗ nào cũng có thể ngủ được hết__
Hắn nhếch mép khinh khỉnh nói.

- Nói như vậy là cậu không phủ nhận. Tôi thật không dám tin, tưởng cậu chỉ lạnh lùng vô tình thôi nhưng hóa ra cậu còn là một con người bỉ ổi như vậy đấy. Dễ dãi ư? Cậu là ai mà có quyền phán xét tôi, cậu biết gì về tôi mà nói. Vì có đứa con như cậu nên mẹ cậu mới bỏ đi đấy.

Tôi nói xong thì chợt giật mình nhận ra đã lỡ lời. Tôi vội đưa tay lên bịt miệng bàng hoàng giương mắt nhìn hắn.

Khuôn mặt Kai trở lên trắng bệch, hắn nhìn tôi bằng đôi mắt trân trối rồi bật cười ha hả lạnh lùng nói:

- Ha ha đúng vậy, tôi vốn biết mình là một đứa con hư. Xin lỗi hình như tôi đã làm phiền giây phút riêng tư của hai người.

Xong hắn lạnh lùng quay đầu bỏ đi thẳng, ánh mắt đau thương của hắn chạm vào mắt tôi, lạnh giá.

Tôi như người mất hồn vội chạy theo níu tay hắn lại hối lỗi nói:

- Xin lỗi, xin lỗi cậu, đáng ra tôi không nên nói như vậy, xin lỗi...

Nhưng không để tôi nói hết câu hắn đã lạnh lùng hất tay tôi ra nhìn tôi khẽ nói:

- Xoa dịu vết thương ư? Xem ra tôi đã nhầm, cô chỉ làm trái tim tôi đau thêm mà thôi.

Tôi đứng đó nhìn theo bóng hắn rồi ngồi sụp xuống òa lên khóc, hình như tôi vừa mới làm vỡ một trái tim làm bằng pha lê, vì không cẩn thận nên tôi đã làm vỡ nó mất rồi...

15. Chương 32 - 33

Chương 32

Kai đã bỏ đi được một lúc lâu rồi mà tôi vẫn ngồi đó thẫn thờ, không hiểu sao tôi lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy với hắn. Tôi sai, sai thật rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của tôi, Kata bèn quỳ xuống, rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay dịu dàng nói:

- Em lau nước mắt đi.

Tôi giật mình hơi ngẩng đầu lên nhìn anh ta rồi sụt sùi nói:

- Cảm ơn anh.

Nhưng không kịp để tôi với lấy chiếc khăn thì Kata đã nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên rồi cầm chiếc khăn tay định lau nước mắt cho tôi.

Ngay lập tức tôi quay mặt đi vội đẩy anh ta ra và đứng bật dậy nhỏ giọng nói:

- Ừm, xin lỗi anh nhưng muộn rồi em phải về thôi, anh cũng nên đi rửa vết thương trên mặt đi.

Nói đoạn tôi cầm đầu chạy thẳng, để mặc anh ta ngồi đó một mình bàn tay đang cầm chiếc khăn buông thõng trong không khí.

-- Yume, con về rồi đấy hả? Vào ăn dâu tây đi.

Vừa thất thủ bước vào sân tôi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng mẹ vọng ra từ nhà bếp.

- Vâng, mẹ cứ để đấy chốc con ăn sau.

Tôi nói rồi đi nhanh về phòng mình nằm phịch xuống tấm nệm trải trên nền gỗ. Đưa tay lên gác trán tôi buồn bực nhìn lên cái trần nhà ngấm mấy con thạch sùng đang nô đùa.

Tại sao cứ có chuyện gì tôi không vui là lại liên quan đến hắn nhỉ? Tôi cũng biết là lần này mình sai thật rồi, đáng lí ra dù hắn có nói tôi là loại con gái dễ dãi thì tôi cũng không nên nhắc đến mẹ hắn mới phải.

Nhưng...có thật là hắn làm chuyện đó không nhỉ? Tôi nhú mày nghĩ và bắt đầu cảm thấy nghi ngờ về những lời anh Kata nói.

Một người như Kai tuy không phải là tốt đẹp gì lại có đôi chút lạnh lùng tàn nhẫn và hơi khùng khùng nhưng chắc chắn hắn không phải là hạng người chuyên đi làm mấy cái chuyện khuất tất ấy.

Con gái trong học viện xếp hàng dài chờ hắn, có những cô còn xinh hơn cả hoa hậu thế mà hắn còn chẳng thèm liếc mắt đến thì với một con bé bình thường như tôi hắn cần gì?

Tôi nghĩ rồi tự dừng ngồi bật dậy quả quyết nói:

- Không ổn rồi mình phải tìm hắn hỏi cho ra lẽ mới được.

Nói đoạn tôi bước nhanh ra khỏi phòng định bụng sẽ đi tìm hắn. Ngang qua phòng khách thấy mấy quả dâu tây chín thơm lừng mẹ để trên bàn tôi chợt giật mình khựng lại, không kịp suy nghĩ gì cả, tôi lao đến vơ lấy chúng rồi đút vào túi chạy ra ngoài.

.

.

- Haizz...Biết hắn ở đâu mà tìm đây.

Tôi khẽ than thở đưa tay lên vuốt mấy giọt mồ hôi trên trán rồi ngồi phịch xuống một gốc cây có tán rộng. Chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng nói chuyện ở gần đó.

Tò mò tôi rón rén đi đến nơi phát ra tiếng nói, một người con trai đang ngồi nghe điện thoại ở dưới gốc cây phong.

- Kata Inzuka...

Tôi khẽ bật thốt lên rồi im lặng lắng nghe. Tiếng nói của anh ta tuy không lớn nhưng cũng đủ để lọt đến tai tôi.

- Thành phố có gì hay không mà? Ở đây chán chết chẳng có cái quái gì chơi cả.

...

- Hừ, tao cũng muốn về lắm chứ, cái chỗ khỉ ho cò gáy này khiến tao phát ốm nhưng mà tao còn đang bận câu mồi.

...

- Mà mày không biết được đâu, con nhỏ đẹp dễ sợ, đây là lần đầu tiên tao thấy một cô gái như vậy đấy, mấy con bồ cũ của tao chỉ đáng xách dép.

...

- Nhưng con nhỏ kiêu lắm tao tán mãi mà không đổ, nó còn chẳng thèm liếc tao đến nửa con mắt nữa.

...

- Mà nhắc đến lại thấy tức, vừa nãy thấy nó đang ngủ, tao định hôn trộm một cái ai dè đúng lúc ấy lại có thằng điên nào tự xưng xuất hiện đâm tao mấy phát giờ vẫn còn đau đây này.

...

- Mày không biết đấy thôi, thằng này trông đáng sợ lắm, nguyên cái đầu nó nhuộm màu trắng bạc, còn cả đôi mắt nữa đỏ ngầu như gà chọi, chẳng biết nó có đeo kính sát trùng không nữa, lúc bị nó đâm tao còn tưởng không còn răng ăn cháo đấy chứ.

...

- Mẹ - kiếp đang hay thì phá, tiếc đứt ruột.

...

Tôi đứng đó gần như chết sững lại khi nghe thấy cuộc nói chuyện này, thì ra chân tướng của sự việc là như vậy, chính Inzuka đã giở cái trò đồi bại đó chứ không phải Kai.

Thật không ngờ con người anh ta lại bỉ ổi như vậy dám làm nhưng không dám chịu, đã thế còn tráo vu oan giá họa cho người khác nữa.

Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy giận bản thân mình ghê gớm, sao khi không lại đi tin lời Kata nói cơ chứ. Cũng vì cứu tôi mà Kai đã đánh anh ta, tôi đã không cảm ơn thì thôi lại còn mắng hấn thậm tệ nữa.

Nhưng con người hắn cũng thật là bị vu oan như vậy mà không thề lên tiếng thanh minh, nếu lúc đó hắn chịu nói với tôi là mình không làm thì mọi chuyện đâu có thành ra như thế này, bây giờ thì tôi biết làm thế nào để xin hắn tha thứ đây?

Nhưng tạm gác lại chuyện đó qua một bên. Bây giờ tôi phải cho cái tên đáng chết kia một bài học trước đã.

Tôi nghĩ rồi nhẹ nhàng bước đến trước mặt Kata chống nạnh khinh bỉ nhìn anh ta, nghe thấy tiếng động mạnh Kata vội ngẩng đầu lên, anh ta có vẻ bàng hoàng trước sự xuất hiện của tôi, chiếc điện thoại đang cầm trên tay rơi xuống đất gây làm đôi.

Một lúc lâu sau khi đã lấy lại bình tĩnh, Kata vội đứng dậy nhìn tôi nở nụ cười sát gát nhẹ nhàng nói:

- Em có chuyện gì muốn nói với anh à.

- Phải em đang rất muốn nói chuyện với anh đây__ Tôi mỉm cười nói rồi nhẹ nhàng bước đến gần, vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt anh ta.

_ BỐP...- Cú tát này để đánh cho tôi cùng nụ hôn suýt bị anh cướp.

Tôi vung tay tát thêm một cái nữa gần giọng khẽ cười nói:

_ BỐP...- Cú tát này đánh thay cho Kai.

Chưa hả giận, tôi còn xông đến túm lấy cổ áo Kata lên gối thật mạnh vào bụng anh ta nói với giọng khinh khi:

- Còn cái này để dành cho những cô gái đã bị anh chà đạp.

Xong tôi khẽ phỉu bụi trên tay rồi hả hê đứng nhìn con người đang nằm lăn lộn trên đất, mặt xung vu lên vì bị lãnh hai cái tát rõ đau tàn nhẫn buông một câu:

- Cho chết .

Rồi quay đầu bỏ đi thẳng không thèm liếc anh ta đến nửa con mắt. Hừ ... cho đáng đời cái đồ dê xồm, như thế là vẫn còn nhẹ đấy, từ giờ thì cứ phải gọi là tổn đến già luôn.

Nhưng thôi, mặc kệ anh ta bây giờ tôi phải đi tìm Kai cái đã. Tôi nghĩ rồi chạy vội đi.

.
.

Khi đã thấm mệt, tôi dừng chân nhìn lên cái đồng hồ, chán nản lắc đầu. Đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua nhưng tôi vẫn không tài nào tìm ra Kai. Tất cả những chỗ mà hần có thể chọn để ngủ tôi đều đã lần mò đến, không những vậy tôi còn hỏi cả những người dân trong xóm nhưng những gì nhận được chỉ là một cái lắc đầu.

Có khi nào hần tức rồi bỏ về luôn không nhỉ? Nhưng hần vừa mới đến sức đâu mà về, vampire dù mạnh thật đấy nhưng cũng không thể cười mây đập gió không biết mệt như Tôn Ngộ Không được, đặc biệt là Kai một vampire cần ngủ hơn cần máu, chắc giờ này hần đang trốn ở một góc nào để ngủ thôi.

Tôi gật gù nghĩ rồi ngồi lên một gốc cây trơ đã bị chặt đi từ lâu khẽ dấm nhẹ vào đôi chân tê nhức của mình thở dài:

- Ôi mỗi chân quá, đến bao h mới tìm được hần đây.

Đang than thân trách phận chợt tôi giật mình khi thấy hai cô gái đi hái thuốc trên núi trở về, cuộc trò chuyện rôm rả của họ vô tình lọt vào tai tôi:

- Chắc là thiên thần rồi, đẹp trai kinh khủng__ cô gái tóc ngắn mơ màng nói.

- Không phải đâu, là ác ma đấy. Thiên thần phải ấm áp chứ sao lại lạnh lùng như vậy được__ Cô gái xoa tóc phản bác.

- Cậu chẳng biết cái gì cả, ác ma mà lại trắng từ đầu đến chân thế à? tóc này, quần áo này cả làn da nữa, trắng vô cùng, nếu là ác ma thì phải vận đồ đen chứ__ Cô nàng tóc ngắn cãi lại.

- Hừ, cậu có thấy thiên thần nào tóc bạc không? chỉ ác ma mới có tóc màu bạc thôi, vả lại xung quanh chỗ anh ấy ngủ toàn tuyết bao phủ không khí lạnh như địa cực không phải ác ma thì là gì__ Cô gái tóc dài đắc chí nói.

- Chẹp, hay anh ấy là hiện thân của cả ác ma và thiên sứ.

- Chắc vậy, nhưng là cái gì thì cũng đẹp thật đấy, không ngờ trên đời này lại có người đẹp như vậy, mấy diễn viên điện ảnh cứ phải gọi là xách dép.

...

Tôi nghe cuộc nói chuyện của hai cô gái mà mồm cứ há hốc ra. Tóc bạc, đẹp trai, trắng từ đầu đến chân, tuyết. Người này... chẳng phải là Kai sao? Nhưng hắn làm gì trên núi nhỉ?

Tôi nghĩ rồi vội chạy bổ đến chỗ hai cô gái nủ tay họ lại hỗn hỗn hỏi:

- Các chị ơi, các chị gặp chàng trai đó ở đâu?

Hai cô gái có vẻ hơi bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của tôi. Thấy khuôn mặt ngơ ngác của họ, tôi hỏi lại lần nữa bằng cái giọng nằn nì:

- Các chị nói cho em biết đi, thực sự là em đang có việc gấp mà.

- Ở trên đồi thuốc lá kia kìa. Em cứ leo thẳng, lên đến đỉnh thì quẹo trái chỗ có cây hoa anh đào đấy, thiên thần đang nằm ngủ ở trên cây.

Cô gái tóc ngắn chỉ tay nói. Tôi chăm chú nghe lời chỉ dẫn của họ rồi quay ra rồi rít cảm ơn, nhanh chân chạy lên đồi thuốc.

.

.

Phải mất đến 30 phút tôi mới leo được lên đỉnh đồi. Đồi tuy không cao nhưng cũng có nhiều vách đá cheo leo, dây dợ quấn chằng chịt nên việc đi lại hơi khó khăn.

Càng lên cao không khí lại càng lạnh. Tôi kéo cao cổ áo rồi quẹo trái theo đúng như chỉ dẫn của hai cô gái kia. Đi thêm một quãng nữa tôi chợt giật mình đứng khựng lại, trên một cành lớn chìa ra của cây hoa anh đào cổ thụ, Kai đang nằm ngủ ngon lành. Mai tóc bạc của hắn hòa cùng màu tuyết trắng bao phủ xung quanh làm bừng sáng cả khu rừng đồi tối tăm lạnh lẽo.

Tôi hơi thần thờ ngẩn nhìn khung cảnh trước mặt. Đúng là đẹp như thiên thần thật. Lơ ngơ một hồi tôi chợt giật mình nhớ ra chuyện quan trọng cần làm.

Tôi bặm môi, hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí lên tiếng gọi nhỏ:

- Kai...

Âm thanh phát ra từ miệng tôi có vẻ ngượng ngùng, hình như đây là lần đầu tiên tôi gọi tên hắn thì phải. Nhưng đáp lại tiếng gọi "tha thiết" của tôi hắn vẫn mặc nhiên ngủ ngon lành, không thềm dả động gì cả.

Biết hắn vẫn còn đang giận nên tôi cố nhẫn nhịn gọi thêm đôi ba câu nữa, nhưng những gì tôi nhận được chỉ là mấy tiếng côn trùng kêu lách cách.

Tôi nhìn hắn nắm thật chặt tay cổ kim lại cơn giận. Vampire vốn là một sinh vật cực nhạy và thính chỉ cần nghe được tiếng bước chân thôi chúng cũng có thể nhận ra đó là ai. Một vampire thuần chủng như Kai chẳng lẽ lại có thể ngủ say đến nỗi không biết tôi đến?

Rõ ràng là hắn đã nghe thấy tiếng tôi gọi nhưng lại không thềm ư hử gì đã vậy còn giở vờ ngủ nữa chứ. Bực bực không chịu được.

Tôi hần học nghĩ rồi không kiềm chế được bản thân tức tối hét lên:

- KAI AKATSUKI...

Đến lúc này thì hắn không thể làm ngơ được nữa bèn vươn vai ngồi dậy, khẽ liếc mắt nhìn tôi một cái hắn lạnh lùng khinh khỉnh nói:

- Có chuyện gì?

Nghe tiếng hắn hỏi tôi giật thót cả người, lúng túng không biết nên nói gì cứ đứng đó cúi gằm mặt xuống. Mãi một lúc lâu sau, tôi cố lấy lại bình tĩnh hít một hơi thật sâu rồi móc từ trong túi ra mấy quả dâu tay nhắm mắt nhắm mũi hét lên:

- Xin lỗi cậu, tất cả là tại tôi, vì tôi ngu ngốc nên đã hiểu lầm cậu.

Nói xong tôi không đủ dũng khí để ngẩng mặt lên nhìn hắn cứ cúi gằm xuống chờ đợi hắn mắng nhiếc nhưng mãi mà chẳng thấy hắn ư hử gì, tò mò tôi ngẩng đầu lên thì ôi thôi hắn đã bỏ đi được một quãng xa rồi.

Tôi cay cú dứt mấy quả dâu tây lại túi rồi chạy theo hắn luôn mồm xin lỗi, van vãn, nhưng đáp lại thái độ thành khẩn của tôi hắn chỉ lạnh lùng bước tiếp.

Cuối cùng không chịu được nữa, tôi lao đến định bầu vào vạt áo hắn giữ lại nhưng không ngờ tôi trượt tay, chân ngang đá chân chiêu loạn quạng hụt chân rơi xuống vách đá bên cạnh.

Tôi lao xuống bên dưới với tốc độ cực nhanh, nhìn vách đá sâu hoắm mà tôi bàng hoàng kêu thét lên sợ hãi, một viên đá từ trên đỉnh rơi xuống đập vào đầu khiến tôi choáng váng. Đột nhiên có một vòng tay lạnh giá nhẹ nhàng ôm lấy tôi, mùi hương hoa anh đào thơm thoang thoảng. Tôi nhắm mắt chìm vào trong vô thức.

Chương 33

Tôi tỉnh dậy trong trạng thái đầu óc như buốt, toàn thân tê mủi, tôi lắc mạnh đầu đưa tay lên sờ cục máu bầm trên gáy chỗ bị viên đá ban nãy đập trúng:

- Ui da, đau quá.

Tôi rên rỉ kêu lên rồi khẽ nhủ mày lắm lắm bẩm ngạch nhiên nói:

- Quái lạ, sao mình vẫn chưa chết nhỉ, mà hoặc giả mình không chết thì chí ít cũng phải chấn thương sọ não hay gãy chân gãy tay chứ?

Đang suy nghĩ miên man chợt tôi giật mình khi nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Nếu không chết thì cô hãy rời khỏi ngực tôi đi.

Nhanh như chớp tôi quay đầu lại nhìn khổ chủ của giọng nói vừa rồi, khuôn mặt lạnh như băng của Kai đập vào mắt khiến tôi có cảm tưởng như mình vừa mới xuống âm phủ gặp diêm vương xong.

Quá sợ hãi tôi vội bật ra khỏi người hắn, tiếng hét của tôi vang vọng cả núi rừng:

- Ôi tía má ơi...ma .

Một lần nữa, cái đầu đáng thương của tôi lại va vào đá, tôi nhắm mắt đưa tay lên xoa xoa cục u trên đầu, đau đến nỗi không thốt lên lời, mặt mũi cứ cứng đờ lại.

Kai nhìn khuôn mặt đờ đẫn của tôi, hắn đưa tay lên che miệng bật ho khù khụ rồi tàn nhẫn buông hai từ:

- Hậu đậu.

Đã ức chế vì bị hai vết thương ở gáy và đầu hành hạ, giờ lại nghe hắn nói móc nói mỉa, bực mình tôi vùng tay định lao đến túm lấy cổ hắn xối một trận cho hả giận. Chỉ tại hắn giận dai không thêm tha thứ làm tôi bị ngã phải ở dưới cái hố sâu hoắm này trong tình trạng thương tích đầy "đầu".

Mặc cho tôi hùng hổ lao đến túm lấy cổ áo, hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ mắt nhắm nghiền lại không chống cự.

Một giọt mồ hôi trên trán hắn đột nhiên rơi xuống tay tôi nghe đánh tách. Tôi giật mình khựng lại, mở to mắt nhìn hắn, lúc này tôi mới để ý kĩ đến khuôn mặt hắn. Trên trán hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, làn da trắng bệch trở lên tái xanh, hai hàm răng nanh nhọn hoắt của hắn nghiến chặt lại như đang cố gắng để không bật kêu lên.

Tôi bản thân nhìn hắn, bàn tay vẫn nắm lấy cổ áo, hình như hắn đang đau.

- Còn không mau buông tay ra.

Giọng nói lạnh lùng như băng vang lên khiến tôi sực tỉnh, vội vã buông tay ra ngó khắp người hắn, lơ mơ trong bóng tối tôi nhận ra ống quần của hắn dính đầy máu .

Tôi héch mũi lên hít một hơi thật sâu, mùi máu phát ra từ người Kai khiến tôi rùng mình sợ hãi lắp bắp hỏi:

- Cậu..u, cậu bị thương?

Hắn hé mắt nhìn tôi rồi khẽ lắc đầu không nói gì, chống tay xuống đất dựa lưng vào vách đá ngồi thẳng dậy. Hắn khoanh tay trước ngực bình thản nhìn tôi làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Tôi nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn bật hét lên giận dữ:

- Đừng có nói dối, cậu đang ra mồ hôi kia kìa.

Nói rồi tôi lao đến dùng lực xé toạc ống quần của hắn ra, một vết xoạc dài do đá nhọn đâm phải xuất hiện trên ống chân của hắn, máu liên tục túa ra tí tách rơi xuống nền đất, vài mảnh đá nhọn ngoan cổ vẫn còn găm trên ống chân hắn. Tôi bàng hoàng sợ hãi run run đưa tay ra định chạm vào vết thương của hắn. Nhanh như cắt hắn nhੌm dậy giữ lấy bàn tay tôi lạnh lùng nhắc nhở:

- Đừng động vào, máu tôi rất độc vết thương này vài tiếng sau sẽ liền ngay thôi nên đừng diển cái bộ mặt ấy nữa, tôi không thích.

Tôi cắn môi nhìn hắn rụt rè rút tay ra khỏi tay hắn rồi cứ ngồi đó nhìn chằm chằm vào vết thương trên chân hắn, nước mắt không hiểu sao cứ tuੌn ra ừừ dội. Tôi đưa tay lên lau nước mắt cố dần tiếng nấc nghẹn ngào trong tim lại nhưng vô ích, càng lau nước mắt lại càng tuੌn, càng nén tiếng nấc lại càng bật ra, cuối cùng không kiềm chế được bản thân tôi òa lên khóc nức nở như một đứa trẻ con đang đòi kẹo.

Nghe tiếng tôi khóc Kai chợt giật mình sững sờ. Hắn quay ra ngੌ tôi chăm chăm, đôi mắt tím lạnh lùng khẽ ánh lên tia nhìn bối rối.

Sau một hồi lâu nghe tôi khóc ồ ồ òa òa, cuối cùng không chịu nổi được nữa hắn bực tức đưa tay lên bịt lỗ tai quát:

- Này, cô không thể thôi khóc được à?

Bực mình tôi cũng vặc lại:

- Tôi cứ khóc đấy, cậu làm gì được tôi nào huhu..oa oa...

Kai bắt lực nhìn tôi, khẽ thở dài rồi đưa tay lên vò tóc. Đột nhiên hắn vươn tay ra kéo tôi lại gần, những ngón tay lạnh như băng của hắn đưa lên mặt tôi nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt nóng hổi, rồi nhۄm mày lạnh lùng nhìn tôi, trong giọng nói của hắn có chút ấm áp:

- Đừng khóc nữa, tôi không thích cô khóc dù vì bất cứ lí do gì.

Tôi hơi giật mình rồi trừng mắt lên nhìn hắn, tức tối hất tay hắn ra sau nói:

- Đừng quan tâm đến tôi, cậu là đồ ngốc hay đồ điên vậy? Bị tôi làm cho ra như vậy mà còn không mau tránh xa tôi ra? Huhu...tôi vốn biết mình là một đứa vô dụng mà, luôn luôn như vậy chỉ biết làm khổ người khác thôi, là tôi nghe lời người ta mắng cậu, là tôi hậu đậu đến nỗi rơi xuống vách đá hại cậu bị toác chân. Tất cả cũng chỉ tại tôi, tốt nhất là cậu nên cầu trời khấn phật cho tôi biến mất khỏi mắt cậu hoàn toàn đ...

Bàn tay lạnh giá của Kai đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, siết thật mạnh. Tôi giật mình nghe tiếng xương kêu răng rắc. Hắn từ từ cúi xuống sát tai tôi gần giọng nói, ngữ điệu lạnh lùng đến đáng sợ:

- Cô thử nhắc lại câu đó thêm một lần nữa xem, tôi sẽ không tha cho đâu.

Tiếng nói lạnh lẽo của hắn vang bên tai khiến tôi khẽ rùng mình vội vàng nín khóc, nuốt nước bọt ừng ực rồi ngước mắt lên nhìn hắn đầy sợ hãi.

Thấy khuôn mặt hoang mang lo lắng của tôi, hắn bèn dịu nét mặt xuống rồi khẽ liếc mắt nhìn tôi lạnh lùng hỏi:

- Cô có bị đau chân không?

Tôi lắc đầu theo phản xạ.

- Còn tay?

Tôi lại lắc đầu lần nữa, mặt ngu ngơ chẳng hiểu hắn hỏi mấy cái này để làm gì.

- Tốt..._hắn khẽ nhếch mép nói rồi nhìn tôi chăm chú nghiêm giọng lạnh lùng nói:

- Nghe này, bây giờ cô tự leo lên trên đi, một vampire như cô chắc đủ khả năng chứ?
 - Tất nhiên, tôi thừa khả năng là đằng khác, cao như vậy nhằm nhò gì__ Tôi hếch mặt lên nói, rồi chột quay qua thắc mắc:
 - Vậy còn cậu?
 - Tôi sẽ lên sau, đợi khi nào vết thương liền tôi sẽ lên__ Hấn lạnh lùng nói.
- Tôi ngơ ngác nhìn hấn một hồi lâu rồi lấy tay chỉ vào mũi mình hỏi:
- Cậu thấy mặt tôi nó thế nào?
- Hấn có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi dớ dẩn của tôi, nhú mày tỏ vẻ không hiểu, bực mình tôi giận dữ nói:
- Cái mặt tôi giống kẻ vong ân phụ nghĩa lắm hả, lên một mình ư? Cậu có cho tiền tôi cũng chẳng lên.
- Tôi nói rồi bực mình quay phắt người lại dựa đầu vào vách đá quyết định đánh một giấc ngon lành không quên để lại một câu:
- Khi nào lành chân nhớ gọi tôi, Oáp, buồn ngủ quá.

ZZZZZ

Kai nhìn Yume đang dựa lưng vào vách đá ngủ ngon lành, cảm thấy bình yên vô cùng, những đau đớn những mệt mỏi cậu phải chịu trong thời gian qua đều như tan biến hết. Đắp cho cô chiếc áo cánh của mình cậu khẽ thì thầm:

- Ước gì cô ở bên tôi mãi thế này.
- Chiếc áo đột nhiên tuột khỏi người Yume, Kai vươn tay ra định đắp lại cho cô, bàn tay cậu chột khựng lại, cả người Yume như đang run lên từng đợt, nước mắt tuôn ra dữ dội, cô chấp hai tay vào nhau, thở hổn hển mê man nói:
- Cứu con ba ơi, cứu con, đừng...đừng, xin các người đừng bắn, ba ơi đừng chết, con xin lỗi, con xin lỗi...
- Kai đưa tay ra nắm chặt lấy tay Yume, cậu khẽ vuốt mồ hôi trên trán cho cô gần giọng nói:
- Rốt cuộc thì trong quá khứ đã có chuyện gì đã xảy ra với em? Tôi nhất định sẽ tìm ra.

16. Chương 34 - 35

Chương 34

__ Lích chích...lích chích...

Tiếng động nhỏ vang lên bên tai khiến tôi giật mình choàng tỉnh giấc, con chim chích bé nhỏ đang đậu trên vách đá bên cạnh khẽ tròn mắt nhìn tôi rồi vỗ sải cánh bay đi.

Tôi ngơ ngác gỡ đầu gỡ tai rồi dụi dụi mắt ngó quanh quất cố tìm kiếm dáng người quen thuộc nhưng đáp lại cái nhìn của tôi chỉ có những vách đá im lìm, lạnh lẽo.

- Hấn bỏ đi rồi ư?__ tôi nhú mày lắm bầm tự hỏi rồi ngó xuống bên dưới thấy chiếc áo cánh trắng có dính vài giọt máu của Kai đang nghị trị trên người, tức mình tôi vô nát nó rồi ném sang một bên.
- Đồ độc ác, đồ dã man, sao có thể để một cô gái "chân yếu tay mềm" như mình ở dưới vách đá chứ? Huhuhu sao số tôi lại khổ như thế này.

Tôi gào lên rồi cứ ngồi bệt tại chỗ độc thoại trong vòng "một phút" sau đó tự động đứng dậy trèo lên vách đá.

Đến lưng chừng vách tôi đột nhiên dừng lại suy nghĩ một lúc rồi vội nhảy xuống bên dưới cầm lấy chiếc áo của Kai mặc vào người cho tiện. Dù sao thì tôi cũng không đành bỏ lại một chiếc áo xịn như vậy dưới cái sơn cốc hẻo lánh này. Thôi thì cứ coi như đang là tích đức cho con cháu cố gắng vác nó lên vậy.

Mùi hương hoa anh đào hòa quyện với mùi máu trên áo của Kai như đang quẩn lấy cơ thể khiến trái tim tôi xao xuyến, trong phút chốc cái lạnh tỏa ra từ nó khiến tôi khẽ rùng mình, lạnh gáy.

Tôi bám vách bước lên trên mặt đất hít hà bầu không khí trong lành của núi đồi. Khẽ rùng mình một cái, tôi nhanh chóng cởi chiếc áo của Kai ra, rồi nhìn nó cầu nhàu:

- Hừ, đúng là chủ nào vật nấy, áo gì mà lạnh như áo ma vậy.

Tôi nghĩ rồi vò chiếc áo trong lòng bàn tay mình khẽ hướng mắt về phía trung tâm Tokyo thở dài náo nê. Cuối cùng thì kì nghỉ tháng cũng kết thúc, mấy ngày ở nhà dường như tôi đã quên đi thân phận của mình, quên đi nơi mà tôi cần phải trở về, nơi chỉ dành cho những *vampire*

- Lanci...mình phải trở về đó thôi.

Tôi khẽ thì thầm rồi quay đầu rảo bước về nhà, những khó khăn, những nguy hiểm nào còn đang chờ tôi phía trước đây?

_Phụp...

Một dáng người thanh tú từ trên cây nhảy phụp xuống, đôi chân tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Cậu khẽ phủi bụi trên áo rồi hướng đôi mắt tím lạnh lùng của mình nhìn theo bóng cô gái đang khuất dần, thở một hơi dài mệt mỏi nói:

- Con nhỏ này, làm mình không thể ngủ được. Haizz...

Hôm sau khi màn đêm đã buông xuống, tôi xách va li cùng hàng trăm hàng nghìn vampire khác bước vào cánh cổng gỗ sồi của học viện Lanci, ngôi trường lại trở về với cái vẻ náo nhiệt của nó, những tiếng bước chân dồn dập vang lên không ngớt, người nào người tay xách nách mang, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng.

Đang lơ ngơ trong sân trường, chợt tôi giật mình khi thấy một vật thể lạ đang lao về phía mình cùng với đó là tiếng hét lạnh lạnh:

- YA Yume...

Toru lao đến chỗ tôi với tốc độ tên bắn, cô nàng nhảy lên ôm chầm lấy cổ tôi, hôn chùn chụt khiến tôi một phen sờn gai ốc. Vội vàng gỡ tay Toru ra tôi rùng mình nhả mặt nói:

- Khiếp quá, suýt nữa thì cậu cho tôi về châu ông tổ rồi đấy.

- He he, lạnh lùng thế, tại bạn nhớ quá thôi mà_ Toru cười lí lắc.

- Ủ thì nhớ, hại chết bạn xong thì ngồi trước bàn thờ ngắm ảnh bạn cho nhớ luôn một thể_ tôi đùa rồi cũng cúi xuống hôn vào cổ Toru một cái thật kêu khiến cô nàng cười tít mắt.

- Ủa? Mika đâu rồi?_ tôi lên tiếng hỏi rồi vội nguẩy đầu ngó nghiêng xung quanh.

- À đang ngồi ừ ừ trong kí túc xá kia kìa_ Toru chán nản chép miệng nói

- Là sao?_ Tôi ngơ ngác hỏi lại, có chuyện gì vậy nhỉ?

- Hừm, hình như là vì trong kì nghỉ Kai không có ở tư dinh của tộc Akatsuki nên con nhỏ mới buồn, chẹp, không hiểu là Kai bỏ đi đâu nữa.

_ Thịch....

Nghe nhắc đến Kai, tôi bỗng giật thót cả người, mặt đỏ bừng lên vì ngượng. Trong phút chốc tôi có cảm giác mình giống như người vừa bị bắt quả tang ăn vụng vậy.

Thấy biểu hiện khác thường của tôi, Toru bèn quay qua khẽ lay lay vai gọi:

- Ủa? Cậu sao vậy Yume? Không khỏe ở đâu à?

Tôi giật mình khẽ chơm chớp mắt ngây thơ rồi vội bật cười xuề xòa:

- Không sao, không sao. À, cậu vào kí túc trước nhé, tôi phải đi rửa cái mặt đã.

Tôi trả lời lấp liếm rồi vội kéo va li bước thẳng.

Toru nhìn theo bóng con bạn khẽ trở mắt ngạc nhiên:

- Ủa? Sao lại rẽ hướng Đông nhỉ? đây là kí túc xá khu A mà?

Tôi nhắm mắt nhắm mũi vừa đi vừa lan man suy nghĩ, những điều Toru nói là sao? Kai không về nhà là vì đến chỗ tôi ư? Còn Mika nữa tại sao cô ấy lại buồn nhỉ? Có khi nào...Mika thích...

_BỐP...

Vì mãi suy nghĩ linh tinh nên tôi không chú ý đường đâm sầm vào một người, chiếc vali rơi xuống đất kêu đánh rầm.

- Xin lỗi, xin lỗi...tôi không cố ý.

Tôi nhăn nhó đưa tay lên xoa xoa cái mặt rồi vội cúi đầu xin lỗi rồi rít.

- Yume...

Một giọng nói trầm ấm đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình vội ngẩng đầu lên nhìn. Người con trai đang đứng trước mặt tôi hai tay khoanh trước ngực phong thái đĩnh đạc, một vẻ đẹp trời phú vừa dịu dàng vừa u ẩn nhưng cũng có nét đáng sợ. Đôi mắt đen huyền nhìn tôi đầy chăm chú tựa hồ như bầu trời về đêm sâu thăm thẳm.

- Tooya sempai _ Tôi ngẩn ngơ một hồi rồi lấp bắp nói ngượng ngùng cúi đầu xin lỗi _ Anh không sao chứ? Xin lỗi anh tại em không để ý.

Tooya nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi khẽ bật cười nói:

- Không sao. Nhưng em về nghỉ cuối tháng có vui không, hôm đó xin lỗi em vì ta chưa chào tạm biệt đã bỏ đi.

Nghe nhắc lại chuyện đó, tôi bỗng thấy giận dữ, nguẩy mặt đi chỗ khác khẽ nói:

- Em nào có quyền trách anh, anh muốn đi thì đi muốn về thì về cần gì phải nói với em.

Nhìn khuôn mặt xị ra của tôi, anh Tooya khẽ mỉm cười dịu dàng xoa đầu tôi mắng:

- Ngốc...hơn ai hết em là người duy nhất trên đời này có quyền trách ta đấy.

- Ô... _ Trước câu nói lạ lùng của Tooya tôi kinh ngạc tròn mắt nhìn, khuôn mặt bỗng đỏ ửng lên, thế là thế nào nhỉ? Tôi là người duy nhất ư?

Bất gặp cái nhìn lạ lùng của tôi Tooya cười nhẹ nhàng rồi vội chuyển chủ đề khác:

- Phải rồi, em có việc gì mà đến đây vậy?

- Ô, ừm...em định vào nhà vệ sinh rửa cái mặt _ tôi thật thà nói.

- Vậy ư? Thế thì em có thể mượn nhà vệ sinh trong phòng ta đây _ Tooya khẽ cười nửa đùa nửa thật nói.

- Hửm? Sao cơ ạ? _ tôi ngơ ngác hỏi lại rồi vội quay đầu ngó nghiêng xung quanh, tầm mắt với dòng chữ to đùng "KÍ TÚC XÁ CẤP A" đập vào mắt khiến tôi giật mình hoảng hốt kêu lên:

- Thôi chết, em nhầm đường.

"Mình đúng là ngu mà, lúc nào cũng hành động ngu ngốc trước mặt anh ấy" tôi nhăn nhó lẩm bẩm rồi tự vỗ tay vào đầu mình ngượng ngùng quay người định bỏ đi.

- Khoan đã...

Một bàn tay dịu dàng đột nhiên vươn ra kéo tay tôi giữ lại. Tôi hơi giật mình vội quay đầu xuống đáp ứng hỏi:

- Có...có chuyện gì vậy ạ?

- Nơi của em sắp tuột rồi kìa.

Tooya nói rồi nhẹ nhàng xoay người tôi lại, dùng những ngón tay trắng muốt của mình dịu dàng thắt lại chiếc nơ trên cổ tôi.

Những ngón tay dịu dàng của anh ấy lướt trên áo khiến trái tim tôi đập thành thịch liên hồi, mặt đỏ bừng lên vì ngượng.

Khoảnh khắc ấy mọi vật xung quanh như đóng băng, kim đồng hồ ngừng quay, từng phút từng giây như chậm lại.

Tôi như người lạc vào cõi mê, cứ đứng nguyên tại chỗ mặc cho những ngón tay mảnh khảnh ấy dịu dàng lướt đi trên cổ áo.

- Xong rồi.

Tôi như người vừa thoát khỏi cơn mê vội vàng xách cái va li cầm đầu bỏ chạy quên cả chào tạm biệt. Huhuhu sao mà tim tôi lại đập mạnh thế này?

Chắc chắn là anh ấy có nghe thấy rồi, ngượng quá huhu...

Cách đó không xa có hai cô gái đang đứng theo dõi cảnh tượng đó từ nãy đến giờ, khuôn mặt họ khẽ ánh lên vẻ giận dữ đáng sợ.

- Rima sa-ma, con nhỏ đó...__ Cô gái cấp độ bạc lên tiếng dò hỏi.

- Im đi, không cần nói nhiều ta tự biết, người đã đưa hắc vào trót lọt rồi chứ?__ Cô gái có khuôn mặt đẹp lên tiếng, giọng nói lạnh lùng phát ra sát khí.

- Dạ vâng, em đã cho hắc giả dạng làm người khuân đồ cho sa-ma để vào đây rồi, hiện hắc đang đợi lệnh ở phía sau khu nhà hiệu bộ cũ bỏ hoang.

- Tốt, một vampire như hắc chắc chắn sẽ hút sạch máu của con nhỏ đó, như vậy thì ta không cần động tay vào mà cũng có thể tiêu diệt nó một cách dễ dàng.

- Đúng vậy thưa sa-ma.

- Hừm, bây giờ còn một việc cuối cùng nữa__ Rima đắm chiêu nói.

- Việc gì vậy sa-ma?

- Người hãy gọi Mika Hintana đến đây cho ta__ Rima khẽ nhếch môi nói, đôi mắt khẽ ánh lên vẻ gian tà, vì Tooya sa-ma vì tình cảm 10 năm của mình, cô có thể làm bất cứ điều gì, kể cả...giết người.

Chương 35

Tôi ngồi bó gối nhìn những vampire đang lướt vèo vèo trước mặt, tự cảm thấy bản thân mình thật quá yếu kém. Chẳng là hôm nay thầy Hiroshi có việc bận nên chúng tôi có tiết tự học môn thể dục. Vì thế mà các cô gái trong lớp đã tổ chức một cuộc thi bóng rổ chuyên nghiệp.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy các vampire chơi bóng rổ, đúng là được mở rộng tầm mắt. Ngày xưa ở trường trung học của loài người tôi luôn được coi là cây bóng rổ số một của trường vì xét cho cùng cột lưới ở đó chỉ cao tầm hai mét mà thôi. Còn đối với môn bóng rổ của vampire thì sao? Gần chục mét là con số tôi có thể ước chừng về cái cột lưới ấy. Với chiều cao này nó đòi hỏi ở người chơi phải có sức bật cực cao và khả năng nhanh nhẹn tuyệt đối, mà những tổ chất ấy thì hình như tôi không được mẹ di truyền cho thì phải híc híc.

Những cái bóng sượt qua sượt lại cùng hàng loạt tiếng vụt vèo liên tục vang lên trong không khí khiến tôi không khỏi hoa mày chóng mặt.

Dù vậy tôi vẫn cố ngẩn cổ nhìn theo quả bóng nâu đang được chuyền qua chuyền lại trên tay các cô gái xinh đẹp một cách lẹ làng.

Đây không phải là loại bóng bình thường như bóng da hay bóng hơi, nó có kích thước nhỉnh hơn quả bóng rổ một chút, được làm từ hợp chất sắt nặng khoảng hơn chục kí, bề ngoài bọc một lớp da nâu có tính đàn hồi cao.

Đang bận nghĩ không biết cái đầu nhỏ bé của mình sẽ thành ra thứ gì nếu bị quả bóng kim loại kia đập trúng thì tôi chợt giật mình khi thấy Toru mồ hôi nhễ nhại đang ngồi ngay bên cạnh, con nhỏ thở hổn hển với tay lấy chai nước có pha chút máu đã điều uống một hơi.

Khẽ quệt tay lên mép Toru quay ra nhìn tôi giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa? Sao cậu không ra chơi, đau chân à hay không biết bật cao? (đồ bạn đều).

Sẵn buồn bực trong lòng giờ lại bị chém đều tôi quay sang lừ mắt nhìn nó rít lên:

- Hừ, tôi bị câu đá đều của cậu ngáng gậy chân đấy.

- Haha đùa thôi mà, đừng giận, ở đây thiếu gì người không chơi được bóng rổ chứ. __ Toru vỗ vai tôi cười hỉ hả.

- Biết vậy nhưng sao cùng là vampire mà các cậu lại có thể bay nhảy như vượn thế? Còn tôi thì... là tè như gà ấy.__ tôi ủ rũ nói.

- Haha mới vậy mà đã tự ti rồi thì khi chứng kiến giải bóng rổ của các vam thuần chủng trong Lanci cậu sẽ như thế nào? __ Toru bật cười nói.

- Bóng rổ dành cho vampire thuần chủng? __ tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ cứ hai năm một lần học viện sẽ tổ chức cuộc thi "bóng rổ purelood", tất cả những vampire thuần chủng đều có thể tham gia.

- Ủa? vậy thì chia đội thế nào? __ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- À, vì số lượng thuần chủng trong học viện không nhiều nên hình thức thi sẽ là một chọi một. Quán quân trong mấy năm gần đây đều thuộc về Takeshi sempai của Volt đấy.

- Vậy còn...

- Cậu muốn nói đến Kai - kun và Tooya sempai chứ gì? __ Tôi chưa kịp thắc mắc thì Toru đã nhanh miệng cắt ngang, giọng điệu rất chi là tinh tướng.

- Ừ, chẳng phải họ là hai vampire mạnh nhất sao? Không lẽ trong môn bóng rổ này lại kém đến thế? __ Tôi gật đầu hỏi tiếp.

- Không phải thế đâu, chỉ tại họ chưa bao giờ tham gia cuộc thi bóng rổ này thôi.

- Tại sao vậy?

- Ai biết, chắc tại họ không thích. Nhưng mà tôi có thể khẳng định một điều... __ Toru lấp lửng nói.

- Điều gì?

- Nếu hai người này mà cùng nhau đăng kí tham gia thì chắc chắn sẽ có một trận thư hùng xảy ra trên sân bóng rổ, chà...đến lúc đó thì không biết ai sẽ giành chiến thắng đây nhỉ? __ Toru chống cằm mơ màng nói.

Tôi nhú mày định quay sang hỏi Toru thêm một số điều nữa thì chợt giật mình bởi giọng nói nhẹ nhàng của Mika vang lên ở ngay bên cạnh:

- Toru, Toko gọi kìa, vào nhanh đi...

- Ờo, nhanh thế? Mới ngồi nghỉ có chút thôi mà?__ Toru uể oải than vãn nhưng vẫn đứng dậy chạy về phía sân bóng.

Tôi và Mika cùng nhìn theo bóng Toru khẽ chép miệng rồi bật cười. Với tay lấy chai nước Mika lên tiếng hỏi tôi:

- Sao cậu không ra chơi?

- Tôi không biết chơi__ Tôi lắc đầu thành thật nói.

- Ừm, vậy giờ cậu có bận việc gì không?__ Mika hỏi tôi, đôi mắt hơi sáng lên.

- Không, tôi chẳng bận gì cả. Nhưng sao cậu lại hỏi vậy?__ Tôi ngơ ngác hỏi lại.

- Tốt quá, cậu có thể giúp tôi việc này được không? Quả bóng tụi tôi đang chơi bị tróc da, cậu vào nhà kho sau dãy nhà hiệu bộ cũ lấy giúp tôi quả bóng khác được không? Năn nỉ đó, quả bóng kia cầm khó quá__ Mika làm bộ mặt cún con nhìn tôi, đôi mắt long lanh như sắp khóc.

- Ồ được thôi, cậu cứ vào chơi đi, tôi đi lấy chốc đem ra cho__ Tôi cười khì rồi đẩy Mika về phía trước.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm, vậy tôi vào chơi trước nhé, tụi nó réo dữ quá__ Mika cười thật tươi nói rồi vẫy vẫy tay với tôi nhanh chân chạy vào sân bóng.

Tôi cũng cười đáp trả rồi quay đầu rảo bước về phía nhà kho sau dãy nhà hiệu bộ cũ trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác sợ hãi khó hiểu.

- Ủa? Yume đi đâu vậy?__ Toru đẩy quả bóng sang cho Mika rồi nhìn theo Yume ngạc nhiên hỏi.

- À, cậu ấy mắc vệ sinh__ Mika trả lời lấp lửng, rồi nhảy bật lên cao nhẹ nhàng thấy quả bóng vào rổ.

- Ya, hay lắm Mika.

- Tuyệt vời!

- Vào rồi, giỏi lắm.

.
.

Những tiếng khen ngợi vang lên không ngớt, một cô bạn cùng đội vỗ vai Mika cười thật tươi rồi cầm lấy quả bóng trong tay bật xuyết xoa:

- Quả bóng này hay ghê, chơi mấy năm rồi mà không tróc da nhỉ?

- Ừ__ Mika nhỏ giọng gật đầu rồi chợt cảm thấy trái tim mình đau nhói, khẽ hướng mắt về phía dãy nhà hiệu bộ bỏ hoang, cô tự nhủ thầm:

"Yume, xin đừng trách tôi, mặc dù tôi cũng rất quý cậu, nhưng thành thực mà nói cái tình bạn ít ỏi đó không thể nào sánh với tình yêu mà tôi dành cho Kai trong suốt 15 năm qua được..."

Tại phòng của Tooya Hondo

__ Cộc..cộc..cộc...

- Vào đi Anuka.__ Tooya bình thản lên tiếng, bàn tay vẫn mãi nghịch ngợm chiếc mở cửa con quạ Cupid?

Một chàng vampire quý tộc nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào rồi kính cẩn cúi đầu dợm nói:

- Anh Tooya, hình như trong học viện có mùi của vam cấp E.

- Ta biết, đó là lí do tại sao ta lại gọi cậu đến đây. Hãy nhanh chóng cho người xử lý hẩn gọn ghê đi, tốt nhất là đừng gây ra vụ lùm xùm gì đáng tiếc.

- Vâng, em biết, em sẽ tìm cho ra tên vampire cấp E đấy, nhưng có cần phải điều tra xem hẳn là do ai sai đến không ạ?

- Không cần, ta đã biết người ấy là ai, chỉ cô ta mới có thể nghĩ ra mấy cái trò ngu ngốc này, vì vậy cậu chỉ cần lặng lẽ xử lí hẳn thôi, nhớ là không được để cho mọi người biết, sự xuất hiện của một vampire cấp E trong trường chắc chắn sẽ gây ra sự hoang mang sợ hãi. _ Tooya đắm chiêu nói, bàn tay trắng muốt vẫn mãi mê vuốt lông con Cupid.

- Vâng, anh thật biết nghĩ sâu xa, em sẽ đi làm ngay.

- Khoan đã, mùi của tên đó phát ra từ đâu? _ Tooya đột ngột lên tiếng hỏi.

- Dạng hình như là sau dãy nhà hiệu bộ cũ.

- Ừm, khá gần sân thể dục nhỉ, vậy cậu hãy cho người kiểm tra xem có lớp nào học gần đó không rồi giải tán, bảo họ về lớp trước để tránh gặp phải sự cố đáng tiếc, những tên vạm cấp E này sẽ không từ một cái gì đâu.

- Em biết rồi, thưa anh.

Chàng trai tên Innuka kính cẩn cúi đầu rồi vội vã bỏ đi. Tooya nhìn theo khe thở dài rồi lại quay sang con quạ nhúu mày mắng:

- Sao mà lại ốm ngay lúc này hả? Ta thực sự rất lo cho Yume, không biết con bé có làm sao không? Tên vampire cấp E ấy... Rima, rốt cuộc thì cô ta lại định giở trò gì nữa đây?

17. Chương 36

Sau dãy nhà hiệu bộ cũ, cỏ mọc um tùm, dường như nơi đây đã lâu rồi không có người ghé qua dọn dẹp, phải khó khăn lắm tôi mới có thể gạt cỏ và đi đến trước dãy nhà kho cấp bốn nơi chứa các thứ đồ linh tinh.

Nhìn tấm biển xiêu vẹo trước mặt, tôi khẽ nhúu mày rồi kéo phăng cánh cửa ra vào bằng một lực khá mạnh, những bụi bẩn bám trên vách bay tứ tung, đập thẳng vào mặt tôi:

- Khụ...khụ...khụ...

Tôi bật ho thành tiếng, lấy tay phe phẩy đuổi đám bụi trước mặt đi rồi bước vào trong ngó đảo đảo. Một mùi mốc meo ẩm thấp bốc lên khiến tôi cảm thấy nôn nao trong ngực, đầu óc quay cuồng.

Tôi chun mũi rồi đi đến bên những đồng hồ đã được phủ bạt kĩ lưỡng trong góc nhà kho và bắt đầu tìm kiếm. Dường như đồ đạc ở đây, ít nhiều đều đã bị hư hỏng hoặc quá cũ kĩ, mã tấu thì bị mẻ, kiếm bạc gãy lưỡi, mất chuỗi... còn cả những li, đĩa được chạm trổ tinh xảo nhưng đã han gỉ ...

Không có dấu hiệu gì cho thấy đây chính là nhà kho của một học viện danh tiếng như Lanci, "vampire school" duy nhất của xứ phù tang.

Đúng là khó hiểu, tôi nghĩ rồi khẽ lắc đầu thở dài, đi đến bên một cái thùng lớn tiện tay kéo phăng tấm bạt đang phủ trên mặt nó xuống, bên trong thùng những trái bóng nâu tròn đang nằm lẫn lộn, bụi bám dày đặc.

- A...đây rồi...

Tôi khẽ reo lên rồi thò tay vào thùng nhắc một quả bóng rổ lên trước mặt ngăm ngía, chợt cảm thấy thất vọng, những trái bóng ở đây nom còn xấu mã hơn cả trái bóng đã tróc da mà tụi Mika đang chơi. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn cúi xuống lật hết trái này đến trái nọ, mặt mũi đỏ gay lên vì phải hít mấy lít khí bụi.

Cuối cùng sau một hồi chọn lựa kĩ lưỡng, tôi cũng tạm hài lòng với một trái bóng còn khá sạch sẽ và ít hư hỏng. Tôi cầm nó trên tay rồi dùng chiếc khăn vắt bên cạnh lau sạch sẽ lớp da bên ngoài.

_ KẾT....KẾT....KẾT...

Một tiếng động khe khẽ vang, ánh sáng hắt vào từ cửa nhà kho tắt hẳn, bóng tối lạnh lẽo bất chợt bao trùm lên cả căn phòng. Tôi sợ đến điên hồn vội quay đầu lại, quả bóng trên tay rơi xuống nền nhà kêu đánh rầm.

Mặc kệ quả bóng đang nằm chổng trơ trên nền đá vỡ, tôi lập cập đứng dậy, đôi chân run lẩy bẩy từng bước tiến về phía cửa nhà kho, lẩy dững khi hết to lên:

- AI ĐÓ...RA ĐÂY ĐI...

Nhưng đáp lại tôi chỉ là một khoảng không gian lạnh lẽo đến đáng sợ, tôi có cảm giác như tim mình đang chạy marathon, còn cơ thể thì cứ run lên từng đợt. Bước chân tôi ngày càng gấp gáp, trong đầu vẽ ra bao nhiêu giả định kinh khủng.

Không lẽ tiếng động vừa rồi là...ma??? Cũng có thể lắm chứ, ở cái nơi khí ho cò gáy này, cây cối lại mọc um tùm thì có vài ba con ma cư ngụ là đúng rồi.

Nghĩ đến đây tôi ko khỏi rùng mình lạnh xương sống, "ma người" đã đủ kinh rồi h lại còn "ma của ma cà rồng" nữa chứ, eo ơi...tôi không muốn nghĩ nữa đâu. Tốt nhất là chuồn sớm...

Nghĩ đoạn, tôi "nước mắt lưng tròng" vội chạy đến bên cánh cửa định mở nó ra, nhưng bàn tay vừa chạm vào nắm đấm cửa, cả người tôi chợt run lên vì sợ hãi, cảm giác như có dòng điện chạy xoẹt qua cơ thể.

Một bàn tay lạnh ngắt với những ngón tay gầy guộc đầy xương đang vuốt ve cổ tôi, hơi thở nồng nặc mùi máu hôi tanh phả ra trong không khí khiến tôi cảm thấy như mình đang ở giữa chiến trận thời kì mạc phủ, xung quanh toàn là xác chết và máu văng tung tóe.

Tôi kinh hãi quay phắt người lại, muốn hét lên thật to nhưng không thể, tưởng như có một áp lực nào đó đang đè chẹn ở cổ họng.

- Đừng cưỡng lên như thế chứ cháu gái.

Một người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt tôi, thân hình gầy rộc, chiếc áo dạ nâu mỏng khê bay lất phất trong gió. Khuôn mặt tái nhợt như xác ma chết trôi đập vào mắt khiến tôi sợ hãi vội bắn người ra xa.

Đôi mắt ông ta rực một màu đỏ đáng sợ, hau háu nhìn vào từng mạch máu trên cơ thể tôi, bàn tay gầy guộc, nổi đầy gân xanh chằng chịt với những móng tay nhọn hoắt đen đúa đang vươn ra, cố sức nắm lấy cổ tôi kéo lại.

- KHÔNG, BUÔNG TÔI RA....khắc...khắc...

Tôi hét lên thật to, rồi dùng những ngón tay mảnh dẻ của mình cố gắng bẫy bàn tay bẩn thỉu đó ra, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi cực độ.

Càng ngày những chiếc răng nanh vàng khè và nhọn hoắt ấy càng tiến đến gần hơn, cổ tôi bị những móng vuốt của ông ta ghì thật chặt đến nổi bật tứa máu, mùi máu tanh xộc lên trong không khí lan tỏa ra bên ngoài.

Tôi cắn răng dùng hết sức bình sinh của mình, hẩy mạnh ông ta ra rồi vịn tay xoay một cú khiến cả người ông ta rơi ịch xuống sàn đá lạnh lẽo.

Chớp lấy cơ hội, tôi vội quay người định lao đến bên cửa chạy ra ngoài, nhưng chân tôi chưa đi được bước nào thì cả người tôi đã bị kéo lại. Ông ta đang dùng bàn tay gớm ghiếc của mình nắm thật chặt lấy cổ chân tôi rồi ném thật mạnh vào góc nhà.

_RẦM...

Một tiếng động kinh hoàng vang lên, cả người tôi bắn vào đồng đồ ngổn ngang trong góc kho, đầu đập xuống nền đá, đau đến nỗi không còn cảm giác.

Tôi khê lúc lắc đầu, gương người ngồi dậy, cảm thấy mọi vật xung quanh như đang trôi dần đi.

_PHỤT...

Một dòng máu tươi từ miệng tôi phun ra, thứ chất lỏng đặc quánh này khiến tôi cảm thấy rùng mình khi chạm phải, có lẽ tôi là vampire duy nhất trên đời này thấy sợ máu.

Người đàn ông cấp E từ từ tiến đến gần tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ ham muốn tột độ, đôi mắt đỏ như máu của ông ta hau háu nhìn vào cổ tôi không chớp mắt.

Tôi muốn chạy, thật sự muốn chạy nhưng cơ thể lại không biết nghe lời, một cơn đau đột nhiên ập đến khiến đầu tôi nhức buốt, một mảnh kí ức nhỏ nhoi chợt ùa về.

tôi khẽ nhíu mày ngừng đầu lên nhìn người đàn ông cấp E, chợt bàng hoàng kinh hãi, chập chờn trước mắt tôi là hình ảnh của một người đàn ông khác, vẫn làn da tái xanh, vẫn đôi mắt đỏ rực, vẫn bàn tay gầy rộc với những đường gân xanh chằng chịt và móng tay nhón hoắt đen đúa, nhưng sao nụ cười trên khuôn mặt ấy lại hiền thế?

Đôi mắt nhìn tôi cũng thật trĩu mến, thân thương. Người ấy-vừa có nét đáng sợ của một vampire khát máu lại vừa cho tôi cảm giác yêu quý đến vô cùng của một...người cha....

- Ba ơi....

Tôi nghĩ rồi đột nhiên bật thốt lên, không hiểu tự lúc nào, nước mắt đã tuôn lã chã mẩn đấng cả bờ môi, thực ra chuyện này là sao? Tôi là ai? Ba tôi là ai? Làm sao ba tôi có thể là một vampire cấp E được chứ? Tôi không biết, thật sự không biết.

Tôi đau đớn nắm mạnh tay vào đầu, một cơn đau ập đến khiến tôi tối tăm mặt mày, đầu óc dường như trống rỗng, hăm ranh nanh nhọn hoắt ấy cứ thế từ từ kè sát vào cổ tôi.

Tôi dùng những ý chí cuối cùng của mình ra sức đẩy người đàn ông đó ra nhưng không thể, cả cơ thể như bị tê liệt sau cú ngã vừa rồi. Tôi bất lực thống hai tay xuống nhắm mắt buông xuôi, có lẽtôi sắp chết.

Đúng vào lúc tưởng chừng như chiếc cổ của mình đã nằm trọn trong hàm răng năng vàng khè ghớm ghiếc ấy thì đột nhiên có một bóng người lao đến chắn ngang giữa tôi và tên vạm cấp E, bờ vai của người ấy lãnh trọn phát cắn chí mạng, máu tủa ra ướt đầm vai áo.

Mùi hương hoa anh đào hòa quyện với mùi máu quen thuộc khiến tôi đỡ dần cả người, phải mất một lúc lâu sau mới ậm ừ kêu lên:

- Kai...

- Còn không mau tránh ra? Tôi sắp không giữ được hân nữa rồi.

Kai nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi lạnh lùng nói, khuôn mặt trắng bệch có điểm vài giọt mồ hôi trên trán. Nghe hân quát tôi chợt giật mình, bỏ ra ngoài, luống cuống không biết nên làm gì.

Tên vạm cấp E bị mất bữa ăn thì giận dữ lồng lộn lên lao thẳng đến cho Kai, trông ông ta lúc này rất đáng sợ, khuôn mặt nổi gân xanh chằng chịt.

Tôi bò giật lùi ra phía góc nhà, bỗng bàn tay tôi chạm phải một vật cứng và rất sắc, nhanh như cắt tôi cầm vật đó lên, thì ra là một thanh kiếm bạc hơi mẻ.

Như người chết đuối vớ đc phao, tôi ném nó cho Kai rồi hét lên:

- Kai....kiếm...

Nghe tiếng tôi gọi hân không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên bắt gọn và rồi:

— XOET...

Một đường kiếm sắc ngọt bổ xuống, cơ thể người đàn ông vỡ ra làm đôi, nụ cười man rợ cùng ánh mắt bàng hoàng vẫn còn hiện trên khuôn mặt đáng sợ đó, có lẽ bản thân ông ta cũng ko thể ngờ rằng cái chết lại đến với mình nhanh như vậy.

Nhìn thân xác của ông ta từ từ hóa thành tro, trái tim tôi khẽ nhói đau, những mảnh kí ức đau đớn như đang cào xé tâm can tôi. Tại sao người đàn ông này lại đem đến cho tôi cảm giác thân quen như vậy, tại

sao khi nhìn thấy ông ta chết trong lòng tôi chợt dâng lên một nỗi niềm thương cảm, tại sao tôi không thể nhớ ra ba tôi là ai? Tại sao?

- Cô có sao không?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Kai từ từ tiến đến chỗ tôi, khuôn mặt hơi ánh lên vẻ lo lắng. Hắn ôm lấy bờ vai bị thương rồi ngồi phịch xuống trước mặt tôi một mồi dựa người vào vách tường.

Một lúc sau, mãi không thấy tôi lên tiếng Kai bắt đầu lo lắng quay ra nhìn tôi chòng chọc nhú mày hỏi:

- Cô bị thương ở đâu à?

Tôi vẫn lặng im không nói gì, nói đúng hơn là không thể lên tiếng bởi cổ họng đã nghẹn cứng lại, nước mắt như được đà cứ thế tuôn ra xối xả mà chẳng hiểu tại sao.

Kai nhìn khuôn mặt tèm nhem nước mắt của tôi bực mình quát lớn:

- Đừng có khóc nữa, cô mà khóc thì chết với tôi.

Lời đe dọa của hắn khiến tôi giật mình vội ngẩng đầu lên, nhanh như cắt hắn nắm lấy cằm tôi giật về phía mình, môi tôi chạm môi hắn, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát...nụ hôn mang hương vị của hoa anh đào...

_ Cộp...cộp...cộp...

Tiếng bước chân gấp gáp ngày một tiến đến sân tập thể dục, chiếc áo dạ đen bay lật phật trong gió lạnh.

Chàng vampire quý tộc đang chỉ đạo cho đám vam cấp C trở lại lớp chợt giật mình vội quay người lại cung kính cúi đầu:

- Tooya sa-ma sao anh lại ra đây? Việc này để mình tụi em làm cũng được mà.

- Ta có chút lo lắng, là lớp nào vậy?_ Tooya nhẹ nhàng nói, tay chỉ vào đám vam cấp C đang đứng lơ nhố rỗng rần kéo nhau vào lớp, có một vài cô gái vẫn chần chừ dừng nán lại để ngắm cho được khuôn mặt của người được coi là kingdom kia.

- Dạ thưa anh là lớp 10C1.

- 10C1?_ Tooya nhú mày hỏi lại rồi chợt cảm thấy lo lắng_ Có ai vắng mặt không?

- Dạ có, hình như là có một cô gái tên Yu...

- NGÀI TOOYA ...

Một người đàn ông trung niên với khuôn mặt khắc khổ đột nhiên chạy đến, hấp tấp cúi chào Tooya, trông ông ta có vẻ đang rất lo lắng.

- Siroto sao ông lại đến học viện tìm ta?_ Tooya nhú mày hỏi

- Thưa ngài có chuyện gấp ạ.

- Chuyện gì để sau đi, giờ ta đang bận_ Tooya nóng nảy nói

- Không được thưa ngài, chuyện này rất hệ trọng..."ông ta" hình như đang chuẩn bị tỉnh giấc._ Người đàn ông hấp tấp nói.

- Sao? "ông ta" chuẩn bị dậy ư? Chuyện này là thế nào?

- Ko hiểu sao những cây hoa trong gia tộc đều tự dưng héo rũ, trên nóc nhà ngập tràn dơi. Liệu có phải...

Tooya hơi nhú mày, khuôn mặt đăm chiêu lo nghĩ, vậy là điều anh lo sợ sắp trở thành hiện thực, đã đến lúc ông ta thức dậy thật rồi, tính ra thì ông ta đã ngủ khá lâu, một giấc ngủ kéo dài cả chục năm. Sau giấc ngủ dài này chắc chắn ông ta sẽ mạnh hơn nữa, liệu rằng anh có đủ sức đương đầu với ông ta để bảo vệ Yume không?

Tooya nghĩ đến đây rồi chợt giật mình nhúm mày lo sợ, một mùi máu nhẹ nhàng bay đến vương trên cánh mũi khiến anh cảm thấy bàng hoàng bất kên lên:

- Mùi máu của Yume...

Rồi không kịp suy nghĩ gì cả, Tooya lao đi với một tốc độ tên bắn khiến cho ông già Siroto cận vệ trong tộc Hondo không hiểu gì cả vội vã hét lên ở đằng sau:

- Ngài Tooya, còn chuyện....

Nhưng chưa kịp nói hết câu, bóng Tooya đã mất hút sau bụi cây.

...

— CHOANG...

Một tiếng động mạnh vang lên, cánh cửa nhà kho bị bật tung ra, tôi như người tỉnh khỏi cơn mê, vội vã đẩy Kai ra, khuôn mặt đỏ bừng lên nhìn ra phía cửa.

Anh Tooya đang đứng tựa người vào thành cửa, khuôn mặt đẹp như tạc lăm tấm mồ hôi, đôi mắt đen u uẩn lạnh lùng nhìn tôi không chớp mắt.

Trong phút chốc tôi bỗng cảm thấy ngạt thở, một bầu không khí lạnh lẽo bao trùm lên cả căn phòng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy giận dữ như vậy, khuôn mặt dịu dàng bỗng trở lên đáng sợ. Ánh mắt lạnh lùng lộ rõ vẻ... khó chịu.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, cúi gằm mặt xuống không hiểu sao lại cảm thấy có lỗi, giống như người vừa bị bắt quả tang ăn trộm. Ở bên cạnh tôi, Kai vẫn trưng cái bộ mặt lạnh lùng đứng đờ đẫn đến khó hiểu.

Không khí ngột ngạt đó cứ kéo dài một lúc lâu cuối cùng kết thúc bằng một cái nhếch mép của anh Tooya. Anh ấy khẽ mỉm cười, dịu nét mặt lại rồi đi đến bên cạnh tôi, quỳ một gối xuống, nhìn tôi dịu dàng nói:

- Môi em có máu kìa...để anh lau giúp...

Rồi không để tôi kịp ư hử gì, anh ấy nhẹ nhàng đưa tay lên kéo tôi lại gần để môi tôi áp lên môi anh ấy mùi hương hoa hồng dịu nhẹ, rồi cũng rất nhẹ nhàng anh ấy đẩy tôi ra, nở một nụ cười chiến thắng nói:

- Xong, sạch rồi đấy.

Tôi nhìn Tooya dờ dẫm cả người, có cảm giác như mình là một con búp bê bị hết người này đến người khác đem ra chơi đùa.

Tooya lúc này mới quay sang nhìn khuôn mặt xám xịt của Kai, nở một nụ cười nửa miệng bình thản nói:

- Cậu nghĩ sẽ có thể thắng ta sao?

- Hừ, anh thật hèn hạ quá đấy, quý ngài Hondo.

- Nghĩ sao tùy cậu, dù sao thì ta cũng phải cảm ơn cậu vì đã cứu Yume...

Tôi nhìn hai đấng vampire thuần chủng trước mặt, khuôn mặt họ lạnh te, đôi mắt cùng phát ra sát khí có thể giết người mà trong lòng không khỏi tức giận. Cuối cùng không chịu được nữa, tôi vùng đứng dậy hét lên thật to:

- Tôi là đồ chơi cho hai người đấy à? Tôi ghét hai người.

Rồi tôi quay người hùng hổ bước đi, nhưng chưa kịp nhấc chân lên thì cả mặt đất đã như tối sầm lại, tôi cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, tứ chi bải hoải. Tôi cố sức điều khiển cơ thể mình nhưng không thể, cả người ngã lăn ra đất rồi ngất lịm đi. Vị ngọt vẫn đọng lại trên đầu lưỡi.

18. Chương 37

Tôi tựa mình thức dậy và chắc chắn một điều rằng mình đang ở bệnh xá, cái mùi thuốc nồng nặc và không khí lạnh lẽo này đã trở lên quá quen thuộc với tôi, có khi tôi còn trở thành khách quen của mấy cô y tá trong đây ấy chứ.

Tôi nghĩ rồi vươn vai thức dậy, vắn vẹo tay chân, vết thương lần này có vẻ không nặng lắm, chỉ là xây xát vài chỗ và đầu hơi choáng thôi.

Có lẽ tôi nên ra ngoài và tận hưởng bầu không khí trong lành một chút, ở trong đây mãi chắc cơ thể tôi cũng lạnh theo căn phòng này mất.

Nghĩ đoạn tôi quay ra thả chân xuống giường rồi định xỏ dép vào thì...

__ Á...

Tôi bật thét lên nho nhỏ, giật mình đến nỗi cắn cả vào lưỡi, nước mắt tràn qua khóe mi.

Tooya sempai ngồi ngay bên cạnh mép giường, khuôn mặt anh tĩnh lặng như tờ, dáng người thanh tú đẹp như một bức tượng làm bằng thạch cao.

Nghe tiếng động mạnh, anh ấy từ từ quay ra nhìn tôi, ánh mắt không còn vẻ dịu dàng trìu mến như trước nữa, thay vào đó là một tia nhìn lạnh lẽo pha chút trách móc.

- Em định đi đâu vậy?

Nghe tiếng anh ấy gọi, tôi bỗng cảm thấy ngạt thở, lúng túng rút chân lên gãi đầu ấp úng nói:

- Ô, không phải..em chẳng đi đâu cả. Nhưng...nhưng sao anh lại ở đây ạ?

- Sao ta lại không được ở đây?__ Anh ấy nhướn mày lên nhìn tôi, hỏi ngược lại.

- Không...em không có ý đó, chỉ là...__ Tôi lúng túng vội vã giải thích

- Chỉ là sao?

- Chỉ là em giật mình khi thấy anh xuất hiện bất ngờ thôi.__ Tôi xịu mặt xuống nói, có cảm giác như mình đang bị anh ấy xoay như xoay chong chóng.

Mãi một lúc lâu sau không thấy Tooya lên tiếng, tôi liền từ từ ngẩng đầu lên khe liếc nhìn anh ấy, chợt nghe con tim mình thót lại.

Đôi mắt đen huyền của anh ấy ánh lên vẻ đau đớn, cô đơn. Khoảnh khắc nhìn thấy nó, tôi thấy lòng mình hơi trùng xuống, cảm giác như có tảng đá đang đè nặng nơi trái tim.

Khe níu áo anh ấy, tôi dè dặt hỏi:

- Anh giận à Tooya sempai?

Nghe thấy tiếng gọi, anh ấy quay ra nheo mắt nhìn tôi, rồi dịu dàng nâng cằm tôi lên hỏi như đang trách móc:

- Nếu là em thì em có giận không?

- Em đã làm sai gì sao?__ Tôi ngơ ngác hỏi lại.

- Em làm ta tức giận như vậy mà vẫn không biết lỗi của mình?

- Thật sự là em không biết mình đã làm sai cái gì mà.__ Tôi khổ sở nói.

- Hừ, là ai đã quên mất "lời hứa" để người con trai khác hôn lên đôi môi này hả?__ Tooya nhúu mày nói, ngửi khí lạnh lùng pha chút đáng sợ. Anh ấy nhẹ nhàng dùng những ngón tay mảnh khảnh xoa xoa bờ môi của tôi.

Lời hứa, lời hứa nào nhỉ? Mà nhắc đến mới nhớ, chuyện này lẽ ra người nên tức phải là tôi mới đúng, sao anh ấy lại quay ra bắt lỗi tôi chứ? Thật không công bằng, tôi vẫn còn chưa hết giận vì cái vụ trong nhà kho hôm qua kia mà.

Tooya sempai đúng là....càng ngày càng đáng ghét hơn rồi. Tôi hẳn học nghĩ nhưng vẫn không dám nói ra, khẽ đẩy tay anh ấy sang một bên, rồi giận dỗi nguẩy đầu đi.

Tooya nhìn khuôn mặt tức tối của tôi nhếch môi nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi nghiêm giọng gọi:

- Yume...

- O...dạ__ Nghe tiếng gọi tôi giật mình, vội quay đầu ra, chẳng lẽ tôi lại làm sai điều gì nữa à?

- Đừng rời khỏi phòng, bên ngoài rất lạnh, nó có thể sẽ khiến em bị ốm nặng hơn đấy.

- Vâng.__ Tôi ngoan ngoãn gật đầu, có cảm giác như mình là một chú cún con bị anh ấy dắt qua dắt lại vậy.

Hài lòng với thái độ nghe lời của tôi, anh Tooya đứng dậy nhìn tôi mỉm cười dịu dàng nói:

- Vậy em nghỉ ngơi cho tốt vào, anh có việc phải đi trước đây.

Nói đoạn, anh ấy vươn tay khẽ xoa đầu tôi rồi nhanh chóng bước ra ngoài, tiện chân đá luôn đôi dép của tôi vào gầm giường.

Tôi nhìn theo mà "nước mắt lưng tròng", vội vã cúi xuống gầm giường ngó đôi dép lê của mình giờ đã chìm trong bóng tối. Có lẽ chúa trời đã chỉ định đời này kiếp này tôi sẽ phải gắn mình trong cái phòng bệnh đáng ghét huhuhu...

Sau khi rời khỏi phòng bệnh của Yume, Tooya trở về nơi làm việc của mình. Anh đang chuẩn bị thực hiện một việc mà người khác nhìn vào sẽ cho là vô nhân tính, việc này có thể sẽ khiến anh mất đi một cô bé yêu anh thực lòng. Dù vậy, anh vẫn phải làm, vì cô ấy, vì người con gái anh yêu.

...

- Chuẩn bị xong rồi chứ?

- Thưa anh tất cả đã hoàn tất, chỉ còn chờ anh ra lệnh.

- Tốt, bắt đầu đi...

- Vâng ạ!

- Đến lúc rồi, Fire started...

Tooya ngồi trên ghế chống tay lên cằm, đôi mắt anh ánh lên tia lửa đỏ rực, khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ đăm chiêu rất khó đoán khiến ai khi nhìn vào cũng phải cúi đầu e sợ. Anh khẽ vươn tay vuốt ve bông hoa hồng cắm trong lọ thì thầm nói:

- Anh sẽ làm điều đó vì em, tất cả những gì khiến em sợ hãi, anh sẽ cho chúng biến mất hoàn toàn..."giấc mơ" [1] của anh.

__ RẦM...XOẠT...- Lũ vô dụng, các người làm ăn kiểu gì vậy hả? Có một con bé cấp C thôi mà cũng không giải quyết nổi. Tại sao lại đi giao việc cho cái tên cấp E vô dụng đó chứ?

Rima hét lên giận giữ, cô vung tay hất tung tất cả những đồ đạc trên bàn vào lũ hầu cận đang quỳ dưới đất khiến chúng sợ hãi co rúm người lại.

- Sa-ma xin tha lỗi cho chúng em, tại lúc đó cậu Akatsuki...

Rima gào lên, tay chỉ thẳng ra bên ngoài, ánh mắt giận dữ của cô khiến cánh cửa ra vào bốc cháy. Lũ vam hầu cận kêu rú lên vì sợ hãi, rồi không ai bảo ai tự động rời khỏi phòng để bảo toàn tính mạng.

Còn lại một mình, Rima chán nản ngồi phịch xuống chiếc ghế bành, cô đã tốn biết bao nhiêu công sức để nghĩ ra kế hoạch này vậy mà cuối cùng vẫn không thể giết được con nhỏ đó, mà tình cảm của anh Tooya cũng chẳng giành được lại chỉ tự rước họa vào thân

Nghĩ đến đây cô chợt cảm thấy rừng mình lạnh xương sống, có lẽ bây giờ Tooya sa-ma đang rất giận, anh ấy đã từng cảnh báo trước nhưng cô lại không nghe, còn tự hành động theo ý mình. Bây giờ thì cô nên làm gì đây? Một khi anh ấy đã nổi giận sẽ rất đáng sợ...

Đang nóng lòng nghĩ cách làm hòa chợt cô giật mình khi nghe thấy tiếng nói vọng vào từ bên ngoài:

- Rima sa-ma có chuyện hệ trọng vừa xảy ra.
- Chuyện gì để sau, giờ ta đang mệt__ Rima gất gồng lên tiếng.
- Không được đâu thưa sa-ma chuyện này vô cùng quan trọng. Tư dinh tộc Ôatsu đã bị...
- Bị làm sao?__ Rima nhú mày hỏi, lòng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi cực độ.
- Dạ, tư dinh...tư dinh đang bốc cháy ạ.
- Hả? Người..người nói cái gì?__ Rima kêu lên, cảm thấy chân tay rụng rời, sao mọi chuyện lại trở lên như thế này? Tư dinh nhà cô làm sao lại bị bốc cháy? Rima nghĩ rồi chạy xộc ra bên ngoài nắm lấy vai của cô nàng hầu cận lắc như điên dồn dập hỏi:
- Chuyện gì đã xảy ra? Sao lại cháy? Ba mẹ ta có bị thương không?
- Dạ... hai người họ đều không sao, nhưng...tư dinh thì vẫn đang cháy không cách nào cứu chữa được.
- Tại sao lại xảy ra chuyện này? Không được, ta...ta phải đến đó xem sao...__ Rima bàng hoàng kêu lên rồi quay người định phóng đi, nhưng nhỏ vam hầu cận đã nhanh tay giữ cô lại vội vã kêu lên:
- Đứng, sa-ma ko thể trở về tư dinh đc, mọi người trong gia tộc đều đã di cư đi nơi khác hết rồi, ngọn lửa đó quá kinh khủng, đến ba cô và các vampire lão luyện khác cũng không thể dập tắt nó.
- Không thể dập tắt ư? Đúng rồi, chắc chắn ngọn lửa này là do anh ấy gây ra để trừng phạt ta. Ta phải đi tìm anh ấy, chỉ có anh ấy mới có thể kết thúc việc này.

Rima kêu lên rồi vội vã chạy đi, nhắm hướng phòng kí túc xá 01, nơi có vị trí đẹp nhất học viện.

...

- Anh Tooya...

Quên cả gõ cửa Rima lao nhanh vào căn phòng, đi đến trước bàn làm việc của Tooya, nơi anh đang ngồi chơi với con quạ Cupid.

- Rima đấy hả? Ta đang chờ em đấy__ Tooya khẽ nói, ngẩng đầu lên nhìn Rima chăm chú.
- Anh Tooya, xin anh, xin anh hãy cứu lấy tộc Ôatsu, hãy cho dừng ngọn lửa ấy lại, em biết em sai rồi em sẽ không làm những chuyện đó nữa đâu__ Rima nhìn Tooya tha thiết nói. Khuôn mặt cô ánh lên vẻ bi thương.
- Rất tiếc, em đến muộn rồi, tư dinh nhà Ôatsu đã hoàn toàn cháy rụi__ Tooya nhẹ nhàng nói, tựa hồ như không.

__ Phụng...- Bàng hoàng, Rima ngồi sụp xuống, cảm thấy đầu óc quay cuồng, chỉ vì những hành động ngu ngốc của mình, cô đã hại cả gia tộc không có nơi để ở.

- Em đừng lo lắng về chỗ ở, ta đã sắp xếp cho những người trong tộc Ôatsu một căn biệt thự ở Mĩ rồi, em hãy cùng gia đình sang đó sinh sống và hòa nhập với cộng đồng vampire bên đó đi.
- Không...em không muốn rời nước Nhật, không muốn rời xa anh, xin anh đấy, đừng tàn nhẫn với em như thế. Dù sao thì em và anh cũng đã từng lớn lên bên nhau, chẳng lẽ anh không có chút tình cảm gì với em sao?__ Mika đau đớn kêu lên, nước mắt cô tuôn lũ chã

Tooya khẽ nhắm mắt đứng dậy đi đến bên cô gái, anh quỳ một gối xuống dịu dàng xoa đầu cô nói:

- Thật lòng xin lỗi em nhưng trái tim ta lại không thể lớn đến thế, nó chỉ có thể chứa một người mà thôi.

Tooya nói xong liền đứng dậy bỏ ra ngoài, đối với anh những chuyện kiểu này cần phải giải quyết dứt khoát.

Bàn chân anh vừa định bước qua vạch cửa thì Rima đã nhào đến vòng tay ôm chặt lấy anh khóc lóc van xin:

- Đừng, huhuhu...anh đừng đi, đừng bắt em xa anh, em đã sai rồi, anh hãy cho em cơ hội sửa sai được không? em hứa sẽ không làm như vậy nữa, chỉ cần anh để em ở bên cạnh anh là được...

Tooya khẽ gỡ tay Rima ra, anh khẽ thở dài dùng những ngón tay trắng muốt, đẹp như mơ của mình lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói:

- Đúng, em đã sai, nhưng cái sai của em là đã không hiểu ta, ta không phải là người dịu dàng như em đã thấy, bản thân ta độc ác hơn bất cứ ai trên đời này. Dù sao thì ta vẫn muốn nói lời xin lỗi và cảm ơn em, tạm biệt Ôatsu...

Rima đứng chết trân tại chỗ, cô nhìn theo cho đến khi bóng Tooya khuất hẳn mới quỳ sụp xuống đưa tay lên ôm mặt, hết rồi, hết thật rồi, 10 năm tình yêu của cô đã bị ngọn lửa kia thiêu rụi hoàn toàn....

[1]: Yume trong tiếng nhật có nghĩa

là giấc mơ

19. Chương 38

Trong phòng bệnh tĩnh lặng như tờ, một tiếng hét thất thanh đột nhiên vang lên...

- Á...._ Tôi choàng tỉnh dậy, run rẩy đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hình như tôi vừa mới gặp ác mộng, một cơn ác mộng thật kinh hoàng. Không hiểu sao dạo này tôi hay gặp những cơn ác mộng như vậy, tần suất xuất hiện của người đàn ông đó ngày một dày hơn.

Ông ta là một người có cung cách kì dị với khuôn mặt trắng bệch và những nếp nhăn hằn sâu trên trán. Mái tóc bạc dài quá đầu gối, cái mũi khoằm hơi héch lên lộ rõ vẻ kiêu ngạo, khinh bỉ. Đôi mắt màu xanh xám nhìn tôi đầy sự ghét bỏ.

Trong giấc mơ giọng nói lạnh lùng, cay độc của ông ta cứ liên tục rít lên khiến đầu óc tôi như muốn nổ tung:

” Mày là đồ con hoang, mày là đồ con hoang... ”

Tôi nhắm mắt, khẽ tựa lưng vào thành giường thở dốc, cảm thấy cơ thể như đang run lên từng đợt. Tại sao người đàn ông đó lại ghét tôi đến vậy? Vì có gì mà ông ta cứ liên tục xuất hiện trong giấc mơ hành hạ tôi?

Đang suy nghĩ mông lung chợt tôi giật mình khi thấy một bàn tay nhẹ nhàng đặt xuống vai mình. Nhanh như chớp, tôi hất mạnh bàn tay đó ra rồi vớ lấy chiếc gối bên cạnh hung bạo đập thẳng vào người đó hét lên:

- Buông ra, đồ ác ma...

- Em sao vậy Yume?

Một giọng nói trầm ấm đột nhiên vang lên, tôi giật mình há hốc mồm nhìn người đối diện, chiếc gối trên tay rơi bộp xuống đất.

- Takeshi sempai? Sao anh lại ở đây? Em...em xin lỗi, em ko biết..._ Tôi lắp bắp nói rồi vội vã cúi đầu xuống, tay nắm chặt lấy mép chăn. Khuôn mặt nóng bừng lên vì ngượng .

Ồi! Đúng thật là chưa đâu vào đâu đã hành động lỗ mãng, cũng may người đó là anh Takeshi chứ phải Kai chắc hẳn đã vắt tôi qua cửa sổ mất rồi. Tôi rùng mình nghĩ, tóc gáy bỗng dựng đứng cả lên.

- Trông em có vẻ không được vui, đã có chuyện gì xảy ra à?_ Takeshi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh tôi, dùng bàn tay ấm áp của mình xoa xoa mái tóc hơi rối của tôi, đôi mắt nâu khẽ ánh lên tia sáng.

Hành động thân mật và có chút đường đột này khiến tôi giật mình, vội lén người ra xa tránh bàn tay của anh ấy rồi mỉm cười xuề xòa nói:

- Em không sao, chỉ là ngủ nhiều quá thôi. Anh đến từ lúc nào vậy?
- Tôi đến được một lúc rồi, nhưng thấy em vẫn ngủ say nên không tiện lên tiếng._ Anh ấy mỉm cười nói, nhẹ nhàng thu bàn tay bị tôi "từ chối" về.

...

Một bầu không khí tĩnh lặng bỗng bao trùm lên tất cả, Takeshi sempai vẫn ngồi nguyên tại chỗ, khuôn mặt anh toát lên vẻ đăm chiêu, khó hiểu.

Tôi bỗng cảm thấy ngạt thở trước bầu không khí khó chịu này, định bụng sẽ lên tiếng để phá tan nó thì đúng lúc ấy một giọng nói trầm buồn đột nhiên vang lên:

- Tôi...sẽ bảo vệ em...bằng bất cứ giá nào, dù có phải hi sinh cả tính mạng...

Tôi há hốc mồm nhìn Takeshi, chờ người ra trước câu nói lạc điệu của anh ấy, bảo vệ, bảo vệ cái gì cơ? Đang định lên tiếng hỏi lại thì anh ấy đột ngột đứng dậy, nhìn tôi mỉm cười nói:

- Thôi, em nghỉ ngơi đi và đừng có làm mình bị thương nữa...những lời nói của tôi lúc này, em đừng bận tâm. Rồi cũng như lúc đến, nhẹ nhàng như một cơn gió, anh ấy dứt tay vào túi quần thông thả bước ra ngoài.

Khẽ khép cánh cửa lại, khuôn mặt Takeshi trở lên tối sầm, cuộc nói chuyện ban sáng chợt hiện về trong đầu anh.

" Trong căn phòng có tầng áp mái, rêu xanh bám đầy vách. Một người đàn ông râu tóc bạc phơ đang nói chuyện với đức ngài hiệu trưởng đáng kính. Họ chính là hai huyền thoại đã xây dựng lên học viện này.

- Yume Hana, đúng vậy đó là tên của cô bé_ Hiệu trưởng Akatsuki nhẹ nhàng nói, khuôn mặt đăm chiêu lo lắng.
- Ông định làm gì tiếp theo? Không thể chỉ vì một người mà làm ảnh hưởng đến học viện này được.
- Ta biết, nhưng ta đã hứa với Shita là phải bảo vệ nó.
- Ông có biết mình đang chống đối với ai không? Khi "Ngài ấy" thức dậy, Ngài ấy sẽ truy diệt con bé đến cùng, và học viện của chúng ta cũng sẽ bị trừng trị theo.
- Đừng nói nữa, ta dĩ nhiên là biết điều đó nhưng học viện Lanci là nơi dành cho tất cả các vampire, con bé là một vampire vì vậy nó cũng có quyền đc học ở đây.
- Nhưng nó có thể sẽ làm ảnh hưởng đến các vampire khác.
- Vậy ông nói ta phải làm gì? Đang tâm giao nộp con bé cho Ngài ấy chắc. Ta ko thể làm chuyện đó được, dù sao thì Shita cũng từng là học trò của ta_ Hiệu trưởng Akatsuki gay gắt nói.
- Giờ không phải là lúc để lòng thương cảm trỗi dậy, ta nói cho ông hay một khi Ngài ấy đã thức giấc nếu ông không giao nộp con bé thì ta sẽ là người làm việc đó. Cả đời ta đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết để xây dựng lên cái học viện này bởi vậy ta không thể để nó bị phá hủy chỉ vì một đứa con hoang...
- Ông...sao có thể nói như vậy? Trước đây ông đã từng rất quý Shita cơ mà.
- Phải ta đã từng rất quý và coi con bé là con nhưng kể từ khi nó chạy theo loài người phản bội lại dòng Vampire thuần chủng thì ta đã không còn coi nó là học trò của mình nữa rồi,_ Người đàn ông dứt khoát nói.
- Ông quả là ích kỉ._ Hiệu trưởng Akatsuki khinh bỉ nói.
- Không ích kỉ thì không phải là vampire, xin thứ lỗi cho ta vì ko thể làm khác được. Một là đuổi con bé đi, hai là giao nộp nó cho Ngài ấy, ông chỉ được chọn một trong hai.

- Đừng ép ta, ông biết là ta ko thể làm điều đó được mà, hai cách mà ông nói, nó quá tàn nhẫn với con bé.
- Tùy ông, nếu ông không làm được thì ta sẽ làm, có trách thì trách tại sao mẹ nó lại là một Uragirimono[1] của tộc Hondo.

Người đàn ông râu tóc bạc phơ lạnh lùng nói rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài, đối với ông ta không gì có thể sánh bằng sự an nguy của cái học viện này, nơi đã tạo lên tên tuổi của ông.”

Cuộc nói chuyện của hai trưởng lão già đã kết thúc nhanh chóng nhưng họ ko thể ngờ rằng câu chuyện bí mật này đã vô tình lọt vào tai Takeshi.

Anh đã phải mất cả buổi sang để có thể nuốt trôi cái sự thật đáng sợ này. Thì ra thân phận của Yume vốn không hề đơn giản như vậy, mẹ của cô ấy là một Uragi, loại vampire bị nguyền rủa muôn đời, không những vậy bà ta còn là Uragi của tộc Hondo - một gia tộc chuộng dòng thuần đến mức cực đoan, nếu chuyện này chẳng may bị bại lộ ra, ko biết sẽ có sự trừng phạt khủng khiếp nào giáng xuống đầu Yume nữa.

Trong phút chốc, anh bỗng thấy rùng mình sợ hãi, một sắc màu u ám chột che phủ trước mắt anh như đang dự báo về một tương lai đen tối sắp ập đến.

Khẽ hé mắt nhìn Yume qua khe cửa, cô bé đang nô đùa với mấy chú chim nhỏ, khuôn mặt khả ái, cùng nụ cười vô tư khiến trái tim anh như bị ai bóp nghẹt. Anh phải làm gì để đôi mắt kia không rơi lệ, nụ cười trên đôi môi kia không khép lại?

Bảo vệ cô ấy, liệu anh có đủ sức không khi mà người đang đe dọa tính mạng cô ấy chính là người có quyền lực và sức mạnh lớn nhất xã hội vampire Nhật Bản hiện nay?

Câu hỏi này thực ra vốn đã có lời giải đáp, vì một khi tình yêu đã thăng hoa thì mọi khó khăn nguy hiểm sẽ chỉ là phù du...

Anh nghĩ rồi mỉm cười thông thả bước đi. Phía sau bức tường có một người đang chăm chú dõi theo anh, đôi mắt ánh lên sự yêu thương sùng bái...

...

Một con chim nhỏ chột sà xuống bên mép giường, nó vui vẻ nhảy lóc chóc lên lòng bàn tay tôi, mổ mổ ra chiều rất thích thú.

Đang nô nghịch với chú chim nhỏ, chột một tiếng động mạnh vang lên khiến tôi giật mình:

_ RẦM...

Cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra bằng lực khá mạnh, một thằng nhóc mang vẻ đẹp thiên thần hùng hổ bước vào, đôi mắt đen lay láy ánh lên vẻ khó chịu.

Tôi há hốc mồm nhìn người trước mặt, lỗ tay bóp mạnh khiến con chim sợ hãi, vội vã phóng vụt đi.

Sao trên đời lại có một chàng trai "xinh xắn" đến vậy nhỉ? Một vẻ đẹp khiến cả con trai và con gái ghen tị. Cậu nhóc nom kém tôi một, hai tuổi gì đó, mặc đồng phục của lớp B, tầng lớp quý tộc. Khuôn mặt trắng hồng ánh lên vẻ kiêu ngạo.

- Lau nước miếng đi, ghớm quá_ Thằng nhóc nhìn tôi khinh bỉ nói.

- Hửm?...Nước miếng?_ Tôi giật mình ú ớ kêu lên, rồi vội vã ngậm miệng lại nhìn thằng nhóc cười hì hì lấy lại phong độ:

- Này nhóc, em vào nhầm phòng à?

- Nhầm phòng thì tôi còn đứng đây không? Đúng là đồ con quạ!_ Thằng nhóc nhìn tôi, cau kính nói.

Cái cái...gì cơ? Con quạ á? Cái thằng nhóc chết tiệt này ko biết chui ra từ cái lỗ nẻ nào, tự tiện vào phòng tôi rồi còn rửa tôi là con quạ nữa chứ. Thật ko ra thể thống gì cả, dù nó có là vam quý tộc hơn tôi một nấc nhưng cũng không được phép xúc xược như thế chứ.

Tôi nghĩ mà lòng phùng phùng lửa giận, tuy nhiên ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, nở một nụ cười hình bán nguyệt nhẹ nhàng hỏi nó:

- Hây, nhóc em và chị có quen nhau không, sao em lại ăn nói vô lễ thế?

- Ngày nào tôi chả nhìn thấy cô, cái bản mặt ngu ngơ đáng ghét.__ Thằng nhóc khoanh tay trước ngực gắt lên với tôi, trông cái mặt nó như đang vẽ lên dòng chữ "Tôi ghét cô".

Càng nói chuyện tôi càng muốn vùng chân đá cái thằng này ra khỏi cửa, vô lễ bất lịch sự, nhỏ tuổi hơn mà dám xưng tôi gọi cô với tôi. Cũng may cho nó tôi thuộc dạng người không thích bạo lực chứ phải người khác chắc đã đá nó sang Nam cực rồi.

Tôi hít một hơi hật sâu, cố kìm cơn giận nghiêng răng hỏi nhỏ:

- Cậu nhìn thấy chị ở đâu?

- Phòng anh tôi__ Nó đáp gọn lỏn.

- Phòng anh cậu?__ Tôi kinh ngạc kêu lên, và càng khẳng định cái lỗ nẻ mà thằng này chui lên chính là bệnh viên thần kinh trung ương. Sao mà nó dám vu oan dá họa cho tôi, một người ko dám vào phòng con trai bao giờ cơ chứ.

Đến lúc này, tôi không nhìn được nữa hét lên với nó:

- Này nhóc, đừng có ăn nó xằng cuội, anh nhóc là ai chị còn ko biết mà nhóc dám bảo chị vào phòng anh nhóc là sao?

- Hừ...cô lằng tai à? Tôi có nói là cô vào phòng anh tôi đâu, tôi nói là tôi nhìn thấy cô ở đó đấy chứ__ Thằng nhóc cẩu bần nói

- Là sao?

- Tức là trong phòng anh tôi có treo tranh vẽ cô chứ sao.

- Tranh vẽ tôi?__ Tôi ngu ngơ hỏi lại, rồi cứ dần mặt ra nhìn thằng nhóc, thề có chúa tôi chẳng hiểu nó đang nói cái gì.

Nhìn thấy bản mặt đánh chết cũng ko hiểu của tôi, thằng nhóc bực mình gất:

- Thôi không nói với cô nữa, mất thời gian. Không hiểu sao một người ưu tú như anh tôi lại thích con nhỏ gốc nghèo là cô.

Nó nói rồi dứt tay vào túi quần thong thả bước ra ngoài. Tôi nhìn theo dáng vẻ cao ngạo của đó, bực mình cầm cái gối lên nhắm đầu nó mà ném cật lực. Nhưng cái gối chưa kịp đáp xuống đầu thằng nhóc thì đã bay ngược lại đập trúng mặt tôi, vì ko kịp phản ứng lên tôi lĩnh nguyên cái gối, ngã dúi vào thành giường, đau đến ứa nước mắt.

Thằng nhóc quay đầu lại nhìn tôi cười sảng khoái, giọng điệu trêu chọc:

- Hahaha...cho đáng đời, ai bảo cô dám đập gối vào người anh tôi. À...còn nữa, tôi học lớp 10B1, cùng khối với cô, cấm cô gọi tôi là nhóc...

Nói đoạn nó quay người bỏ đi và nhanh chóng mất hút sau cánh cửa.

Tôi nhìn theo nó và chợt nhận ra một chân lí thì ra vampire cũng có lúc bị thần kinh, điển hình là cái thằng vừa nói chuyện với tôi xong.

Đang lĩnh hội cho hết cái chân lí đáng được ghi vào sổ sách đó thì cánh cửa lại bật ra lần nữa, Toru ko biết từ đâu lao vào phòng với tốc độ tên bắn rồi không thềm tháo giày, nó trèo lên giường bệnh của tôi, tự nhiên như một con ruồi.

Tôi nhìn nó chán nản nói:

- Cởi giày ra đã, bẩn kinh.

Nhưng con nhỏ ko thềm đếm xỉa đến lời nhắc nhở của tôi, nó cười toe toét hứng khởi vỗ vai tôi nói:

- Công nhận cậu hên thật, quen những bốn người của Volt. Thật may mắn quá nhờ đến đón cậu mà tôi mới được gặp Takumi của Volt đấy, ui ui...cậu ấy dễ thương kinh khủng.
 - Takumi, ai cơ?__ Tôi ngơ ngác hỏi lại.
 - Thì là cái người vừa mới nói chuyện với cậu đấy.
 - Hả? Là cái thằng nhóc xác xược ấy á. Nó là người của Volt à?__ Tôi kinh ngạc kêu lên.
 - Ừa thế cậu ko biết à? Takumi là vam quý tộc duy nhất của Volt, người có chỉ số IQ cực cao, cậu ấy kém tụi mình một tuổi nhưng được đặc cách học nhanh hơn một lớp, nổi tiếng với khuôn mặt xinh như con gái...Bla...bla ...bla__ Toru nói một thôi một hồi khiến tôi chóng cả mặt vội vã bịt mõ con nhỏ lại thều thào nói:
 - Thôi, tôi mệt lắm rồi, cậu đến để đưa tôi về kí túc hay đến để tám chuyện đây?
- Con nhỏ cúi kính gỡ tay tôi ra rồi vừa xếp đồ vừa làu bàu:
- Để cho người ta tám tí cũng không được à? Bực mình.
- Tôi nhìn Toru khế cười, cuối cùng cũng thoát khỏi cái phòng bệnh đáng ghét này. Không biết tôi còn phải vào đây lần nào nữa không???

[1] Uragirimono: trong tiếng Nhật nghĩa là kẻ phản bội, viết tắt là Uragi

20. Chương 39

Tôi thức dậy khi đồng hồ vừa điểm 9 tiếng, ở giường bên Toru và Mika vẫn đang ngủ ngon lành. Với tay lấy chiếc áo khoác treo trên thành giường, tôi rón rén bước ra ngoài và khép cửa lại.

Học viện đang bước vào những ngày cuối đông, tuyết rơi thưa dần nhưng cái lạnh thì vẫn kéo dài dai dẳng. Không khí buổi sáng tĩnh lặng như tờ, đây đó trên các hành lang nổi lên tiếng nói chuyện, trao đổi của mấy học viện thức dậy sớm.

Tôi khẽ xoa hai tay vào nhau, xuýt xoa trước cái lạnh cắt da cắt thịt của tháng 12. Lạnh thế này mà được ngồi nhâm nhi một tách cacao nóng thì tuyệt phải biết. Tôi liếm môi nghĩ, trong lòng không khỏi thêm thuồng. Nhưng biết kiếm cacao ở đâu bây giờ? Thực xá của học viện chỉ toàn rượu máu và nước trái cây có mỗ cả buổi cũng chả tìm được đồ uống nóng.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, đôi chân tự động rảo bước về một hướng vô định. Đến khi giật mình dừng lại tôi mới biết mình đang đứng trong khuôn viên của dãy nhà cấp B, nơi dành riêng cho các vampire quý tộc.

Nghĩ đến cảnh mình bị ông bảo vệ xích cổ cho lên văn phòng vì tội xâm phạm bất hợp pháp tôi lại thấy rùng mình ớn lạnh, vội vã quay đầu bỏ đi trước khi có kẻ tọc mạch nào đó nhìn thấy.

Bàn chân tôi chợt khựng lại khi nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên gần đó, tò mò tôi đi đến chỗ vừa phát ra tiếng nói và núp người sau một lùm cây.

Dưới bóng cây cổ thụ một tốp vampire cấp C đang vây quanh một cậu nhóc quý tộc có dáng người mảnh khảnh như con gái. Dẫn đầu đám vam cấp C ấy là một thuần chủng, anh ta có khuôn mặt khá đẹp nhưng đôi mắt lại toát lên vẻ gian xảo khó ưa.

- Chắc mày cũng biết tại sao tao lại gọi mày ra đây chứ Takumi?__ Tên thuần chủng lên tiếng, giọng nói của hắn đầy vẻ giễu cợt.

"Takumi? Chẳng phải là tên của thằng nhóc xác xược hôm nọ?" Tôi thầm kêu lên trong đầu rồi lại căng mắt tiếp tục "hóng hót".

...

- Tôi không hiểu anh đang nói gì? Việc lôi một thành viên của Volt ra đây là điều ko thể tha thứ được, người bị hỏi tội là anh mới phải Usui Hayate__ Takumi thẳng thừng đáp.

- Mày...được lắm, đồ hót lẻo hồm nay tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu. Ai biểu mày dám mách với ông việc tao ăn trộm đồ của thằng Takeshi.

- Cấm anh gọi Takeshi sempai là thằng, anh ăn trộm đồ của ai tôi không thèm biết nhưng nếu anh dám động vào đồ của Takeshi sempai, tôi quyết không tha.__ Takumi hét lên tức tối

- À há, giờ mày lại vào vai người bảo hộ của thằng Takeshi đấy à? Mày đúng là đứa ngu nhất trên đời đấy Takumi, mày tưởng thằng Takeshi nó quý mày thực sự sao? Nó chỉ giả bộ vậy thôi. Tao nói cho mày biết, nếu tao ghét mày một thì nó phải ghét mày mười. Vậy mà mày lại đi bảo vệ nó ư? Haha, đúng là ngu.

- Anh...im miệng đi cho tôi, không được phép nói xấu Takeshi sempai, ai chẳng biết anh ghen tị với anh ấy.

- Mày...câm mồm ngay__ Usui gầm lên, tát một cái thật mạnh vào má Takumi khiến cậu nhóc ngã dúi dụi, đôi mắt đỏ lừ lên như sắp khóc. Khẽ cười gằn một cái Usui đi đến bên Takumi, nắm cổ áo cậu nhóc kéo dậy rồi mỉm cười cay độc nói:

- Còn mày, mày nghĩ mày ngon sao? Cái thứ rác rưởi như mày thì đến quyền được đồ kị cũng chẳng có. Lúc nào cũng một điều sempai, hai điều sempai y như con cún bên chân thằng Takeshi vậy. Mày trung thành như thế nhưng nó có coi mày ra gì không? Đối với nó mày thực ra chẳng khác gì con chó, một con chó mà nó căm ghét.

- Anh im đi.Takeshi sempai rất yêu quý tôi, anh ấy tuyệt đối không giống như những lời anh nói__ Takumi hét lên, hất tay Usui ra khỏi cổ áo mình.

- Haha, yêu quý ư? Mày đừng quên vì ai mà mẹ nó phải chết. Chính vì sự xuất hiện của mày và mẹ-mày, hai thứ rác rưởi ô uế nên bà ta mới tự sát đấy. __ Usui nhếch môi cười khà ố.

Takumi há miệng ra định nói gì đó nhưng lại thôi, khuôn mặt cậu nhóc tái mét lại, cả người lạng im bất động.

- Sao? Bị nói trúng tim đen rồi hả? Mày tự suy nghĩ đi liệu thằng Takeshi nó có thể yêu quý mày ko? Hay tất cả những tình cảm tốt đẹp mà từ trước đến nay của nó giành mày chỉ là giả tạo?__ Usui tiếp tục đế.

- Câm mồm ngay.__ Takumi hét lên giận dữ nhảy xổ đến chỗ Usui hung bạo vung tay định dấm vào mặt hấn cho bô tức.

Trước hành động quá khích của Takumi, Usui vẫn bình thản héch mặt lên tỏ vẻ bất cần, hấn nhếch môi cười khẩy, giọng nói đầy vẻ châm biếm cay độc:

- Đánh đi, tao cho mày đánh đấy, đảm bảo sau khi đánh tao xong hai mẹ con mày sẽ phải dất tay nhau cuốn xéo khỏi gia tộc. Mày nên hiểu là chúng tao đã phải nhục nhã như thế nào khi chấp nhận chứa chấp hai mẹ con mày.

Bàn tay đang định đưa lên của Takumi chợt dừng lại trên không trung rồi từ từ hạ xuống, đôi môi cậu mím lại đầy vẻ bất lực. Cậu không lo cho cậu nhưng lại lo cho mẹ cậu, bà sẽ phải sống ra sao đây nếu bị đuổi khỏi gia tộc nhà Hayate.

- Sao thế? Không đánh được à? Nếu mày không đánh được thì để tao đánh__ Usui cười khẩy rồi dùng lực hất mạnh Takumi xuống đất. Sau đó hấn gặt đầu ra hiệu cho đám đàn em xông đến.

Những cú đập cú đánh liên tiếp giáng xuống người Takumi, cậu nhóc nằm ngửa tại chỗ mặc cho nhưng bàn chân thô bạo giáng xuống người mình mà ko một tiếng rên la. Khuôn mặt đẹp như thiên thần trải trặt những vết thương.

Tôi đứng núp sau lùm cây, bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt. Khuôn mặt bầm dập ánh lên vẻ bi thương và cam chịu của Takumi khiến tôi cảm thấy đau lòng, lồng ngực phập phồng không yên.

Tôi khẽ nhắm mắt lao đến chỗ Takumi như một kẻ bị thôi miên, cố dùng cả thân thể mình che cho thằng nhóc. Nhưng cú đập cú đá thô bạo cứ thế giáng xuống tấm lưng mỏng manh của tôi đau đến nỗi muốn thổ huyết.

Thằng nhóc giật mình trừng mắt nhìn tôi, khuôn mặt nó lộ rõ vẻ bàng hoàng hét lên tức tối:

- Cô làm cái quái gì vậy, còn không mau tránh ra...

"Mình đã cứu nó mà nó còn gào lên với mình" Tôi bực bội nghĩ thầm rồi cũng hét vào mặt nó:

- Hừ, cậu im miệng cho tôi, lúc nào rồi mà còn già mồm.

- Cô...Dừng lại, đừng đánh nữa, tôi bảo dừng lại..._ Thằng nhóc quay ra hét lên với lũ vam cấp C, khuôn mặt nó tái mét trông thật đáng thương.

- Dừng lại..._ Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, đám vam cấp C vội dừng ngay động tác. Usui đi đến chỗ tôi và Takumi, khuôn mặt hắn ánh lên vẻ thích thú.

- Hàng của mày hả Takumi? Mày làm tao bất ngờ đấy, một thằng con nít vắt mũi chưa sạch như mày mà cũng có con người yêu ra hồn nhỉ?

Usui cười khoái trá, bàn tay hắn khẽ nắm lấy cằm tôi hất lên

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra, Usui_ Takumi gần giọng nói.

- Ồ, bảo vệ bạn gái cơ đấy, nói cho mày hay mày càng làm thế tao lại càng thêm muốn có nó, để xem mày làm gì được tao?

- Cô ta là người mà anh Takeshi thích, tôi cấm anh động vào_ Takumi nghiêng răng nói.

- Takeshi?_ Usui hỏi lại, đôi mắt sắc và dài khẽ lóe lên tia sáng, hắn liếm môi nhìn tôi không chớp mắt rồi nhẹ nhàng nói_ Là của Takeshi thì tao lại càng muốn có, hay thật đúng là mỡ dăng miệng mèo.

- Tôi nói anh đừng có đụng đến cô ta nếu không đừng trách tôi

- Hừm? Vậy mày làm gì được tao?_ Usui nhếch môi cười khả ố, bàn tay hắn đưa lên vuốt nhẹ má tôi.

- Buông ra..._ Tôi hét lên rồi vội bắn người ra đằng sau né tránh bàn tay của hắn.

Khuôn mặt Takumi chuyển từ đỏ sang xám xịt, cậu nhóc trừng mắt nhìn Usui rồi nhẹ nhàng đưa tay lên miệng:

_ HUÝT....

Chỉ trong vòng chưa đầy 5 giây, một đàn dơi đột ngột xuất hiện trên không trung. Chúng theo hướng chỉ tay của Takumi lao thẳng đến chỗ Usui và ra sức cắn xé.

- Á, đau quá, rút đi...lũ dị hợm, aaaa_ Usui thét lên đau đớn, cố gắng gạt đám dơi ra khỏi người mình nhưng không thể, cuối cùng không chịu được nữa, hắn hét lên rồi vội vã bỏ chạy:

- Mày cứ đợi đấy, thằng rác rưởi.

Takumi khẽ nhếch môi nhìn theo bóng Usui rồi nhẹ nhàng đỡ tôi dậy đi đến bên một cái ghế gỗ dưới gốc cây cổ thụ.

- Cô đã nghe thấy hết rồi à?

- Ừ_ Tôi nhẹ nhàng gật đầu.

- Không muốn hỏi thêm gì sao?_ Takumi quay ra nhướn mày nhìn tôi hỏi.

- Ừm, có thật là cậu muốn kể cho tôi nghe?_ Tôi dè dặt hỏi.

- Nếu cô không thấy phiền..._ Takumi thờ ơ nói.

- Cậu..và Takeshi sempai có quan hệ gì?

- Tôi và anh ấy là anh em cùng cha khác mẹ_ Takumi khẽ nói, đôi mắt cậu nhìn về một hướng vô định khuôn mặt ánh lên vẻ bi thương.

- Mẹ tôi là con gái của một vampire quý tộc phục vụ cho gia tộc thuần chủng Hayate. Bà có quan hệ bất chính với cậu hai của gia tộc ấy, người đã có vợ và một đứa con trai 3 tuổi. Mọi việc bị phát giác khi mẹ tôi mang thai và đẻ tôi ra, lúc ấy vì quá phẫn uất nên mẹ anh Takeshi đã tự sát...

- Tự sát?__ Tôi bàng hoàng kêu lên

- Đúng vậy, vì thế mà mẹ tôi nghiễm nhiên trở thành thiếu phu nhân của gia tộc Hayate dù chẳng có một ai thừa nhận bà, vì sự phân biệt đẳng cấp gay gắt nên cho đến tận bây giờ trong mắt mọi người chúng tôi vẫn chỉ là những thứ rác rưởi trào cao.

- Vậy người vừa nãy có quan hệ thế nào với cậu?

- Hẳn ta là Usui Hayate, anh họ tôi. Cũng như hẳn ta, tất cả những người trong gia tộc Hayate đều không coi mẹ con tôi ra gì...duy chỉ có anh ấy, Takeshi sempai. Anh ấy chưa bao giờ coi thường tôi, luôn luôn kính trọng mẹ tôi. Anh ấy là người dạy cho tôi tất cả mọi thứ, cho tôi đủ dũng khí để sống đến tận bây giờ. Và, dù anh ấy có thực sự ghét tôi, hận tôi, coi tôi là một thứ tiêu khiển như Usui đã nói thì tôi cũng không bao giờ trách anh ấy...__ Takumi khẽ thở dài khuôn mặt trở lên trầm tư khó hiểu.

...

- Tôi nghĩ anh ấy sẽ không hận cậu đâu, nên hận cậu, ghét cậu thì anh ấy đã không cho cậu nhiều thứ đến thế, có lẽ đối với anh ấy cậu đã trở thành một đứa em trai thực sự, tin tôi đi...

Tôi nhìn Takumi mỉm cười nói, đột nhiên thấy tâm hồn mình thanh thản. Cậu nhóc có vẻ bề ngoài hơi xấu xược này lại là một người có trái tim ấm áp.

Takumi quay ra nhìn tôi, nhếch môi cười nhẹ nhàng rồi khẽ nói:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao...

- Hửm? Cậu nói gì cơ tôi nghe không rõ, tại sao cái gì?__ Tôi nhú mày nhìn cậu ta hỏi lại.

- Kệ cô, tôi có nói cái gì đâu

- Có mà, rõ ràng tôi có nghe thấy cậu nói cái gì đó.

- Buồn cười, tôi nói cái gì kệ tôi liên quan gì đến cô?

- Nói đi mà, nhóc. Nói cho chị nghe đi.

- Đây, ai cho cô xưng chị gọi nhóc với tôi?

- Vậy thôi, không xưng chị nữa, nhưng vừa nãy cậu nói cái gì nhắc lại cho tôi nghe đi.

....

Takumi

- Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao anh ấy lại thích cô

Trong cái thế giới vampire này chỉ có hai màu đen và đỏ. Màu đen của bóng đêm và màu đỏ của máu. Nhưng bản thân cô ấy lại mang một màu sắc khác. Màu vàng của ánh nắng mặt trời ấm áp và màu xanh dương của biển dịu êm. Vẻ đẹp ấm áp và rực rỡ này tỏa sáng trong sắc màu u tối của thế giới vampire.

Nhưng có lẽ...Yume Hana mãi mãi chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ đối với cái thế giới vampire đầy màu sắc u ám này, một thế giới mà chỉ có sự bất công và thù hận đúng như cái tên của cô ấy.

21. Chương 40

Cuối đông, một tia nắng vàng hiếm hoi khẽ xuyên qua tán lá tỏa bóng xuống mặt đất lạnh lẽo. Kai nằm trên chiếc ghế gỗ dưới gốc cây hoa anh đào cổ thụ đang thời kì trở mầm non. Chiếc bóng của cậu lơ lửng trên mặt đất.

Khẽ đưa tay lên môi Kai chợt bật cười, cảm giác như vị ngọt từ nụ hôn ngắn ngủi hôm ấy vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi.

...

- Quác...quác...quác...__ Một âm thanh chường tai đột nhiên xuất hiện trong bầu không khí tĩnh lặng.

Con quạ đen xầu xí từ đâu bay đến, nó liên tục vỗ cánh bầm bập vào nhau và rít lên nhưng âm thanh chói tai.

Kai khẽ nhú mày tỏ vẻ khó chịu rồi cầm một viên sỏi liệng trúng người con quạ.

- ÓE...__ Con quạ rống lên thảm thiết rồi rơi bộp xuống đất, máu từ cổ tuôn ra xối xả. Viên sỏi nhỏ không biết do vô tình hay cố ý đã cắt đứt động mạch của nó.

Kai nhìn con quạ đang nằm thoi thóp trên mặt đất, thở hắt ra một cái rồi từ từ đứng dậy lạnh lùng nói:

- Ông ra đây đi, không cần phải thăm dò tôi bằng cái thứ xầu xí này đâu.

- Hừ...Xem ra người vẫn luôn như vậy, lạnh lùng và tàn nhẫn. Đến con quạ cũng không tha mạng.__ Người đàn ông bước ra từ sau thân cây cổ thụ, khuôn mặt như được đúc ra từ một khuôn với Kai, chỉ có điều trên khuôn mặt đó đã điểm vài nếp nhăn và tàn nhan thể hiện rõ sự lão hóa theo thời gian. Đôi mắt dài và sắc lẹm của ông ta ánh lên vẻ gian ác.

- Như nhau cả thôi.Tôi nói rồi, tôi sẽ không lương thiện với bất cứ thứ gì liên quan đến ông.

- Haha, vẫn là cái thái độ chống đối ngu ngốc ấy. Ta nghĩ người nên hiểu làm như vậy chẳng có ích gì cho người cả, nó sẽ chỉ khiến người thất bại thê thảm hơn mà thôi.

- Đừng vòng vo nữa, ông tìm tôi có việc gì nói mau.

- Ta đến đây chẳng phải vì thương nhớ gì người đâu. Chỉ là vì ta với trách nhiệm của một phó chủ tịch hội đồng vampire đến nhắc nhở người đừng có hành động khinh suất nữa. Có phải người vừa mới ra tay hạ sát một vampire cấp E không?__ Ông Kotoshi lạnh lùng hỏi, đôi mắt đen khẽ nheo lại.

- Trừ khử loại căn bã của xã hội đó thì có gì là sai?__ Kai nhướn mày hỏi lại.

- Không sai nhưng cũng không được phép, trừ khi người là người của hội đồng vampire, nếu không người không có quyền được tự do sinh sát như thế.

- Ra vậy. Nếu thế thì bắt tôi đi, tôi không chống cự đâu. Dù sao thì tôi cũng đang háo hức muốn được ăn cơm tù của hội đồng vampire các ông.__ Kai nói với vẻ bất cần.

- Yên tâm đi, người sẽ không bị bắt hay xử phạt gì đâu. Vì đây là lần đầu tiên lại rơi vào trường hợp bắt đắ dĩ nên người chỉ bị nhắc nhở thôi. Nhưng nếu còn có lần sau thì chắc chắn ta sẽ là người đầu tiên giao nộp người cho hội đồng vampire tối cao. Ta chỉ muốn nhắc nhở người như vậy thôi. Tốt nhất là đừng có làm gì để xấu mặt ta.

Kotoshi lạnh nhạt nói rồi quay đầu định bỏ đi. Nhìn theo bóng người cha độc ác và đầy thủ đoạn của mình, Kai không kiềm được lòng lên tiếng hỏi giật lại:

- Giết một vampire cấp E đã phải vào tù vậy thì một người đang tâm giết chính vợ mình sẽ bị xử phạt như thế nào?

Nghe câu hỏi của thằng con trai bất hiểu, ông Kotoshi giật mình quay đầu lại nghi hoặc hỏi:

- Người nói thế là có ý gì? Giết vợ mình là sao?

- Điều này người rõ nhất là ông mới phải. Có đúng không ông Kotoshi Akatsuki?

- Đừng có ăn nói linh tinh, đây không phải là chuyện cho một thằng trẻ người non dạ như người phát ngôn linh tinh đâu.__ Kotoshi lạnh lùng quát.

Kai nhìn người cha ruột của mình, cay đắng nói:

- Ông vẫn như vậy, luôn cho rằng mình một tay che cả bầu trời coi những người khác chỉ là lũ vô dụng. Nhưng ông đã nhầm, ông có thể che mắt được ai chứ không che mắt nổi tôi đâu. Những việc làm xấu xa bỉ ổi của ông từ lâu tôi đã nhìn thấu.

- Câm mồm, đồ con bất hiếu, sao người có thể ăn nói như vậy với cha mình hả?__ Kotoshi nghiêng răng hét lên, đôi mắt đỏ ngầu long sòng sọc.

- Những gì tôi nói đều là sự thật. Cái ngày của 10 năm về trước ấy. Ngày mà ông tiễn mẹ tôi "đi", tôi đã nhìn thấy tất cả. Những gì ông đã làm ngày hôm đó cả đời này tôi cũng không quên.

- Người...người...câm nói bây.

- Haha, nói vậy? Được thôi, vậy tôi hỏi ông mẹ tôi đang ở đâu?__ Kai bật cười khan cay đắng hỏi.

- Mẹ người...Bà ta còn ở đâu được chứ. Chắc chắn là đang hạnh phúc ở thế giới con người rồi.__ Kotoshi nheo mắt thần nhiên nói.

- Im ngay...Đồ nói dối__ Kai bật hét lên giận dữ__ Đến giờ này mà ông vẫn còn có thể đang tâm đổ hết mọi tội lỗi cho mẹ tôi sao? Hạnh phúc ư? Phải rồi, có lẽ giờ này bà ấy đang hạnh phúc ở trên thiên đàng đấy. Một người cả đời dành hết tình yêu cho ông thì làm sao có thể bỏ đi theo con người được chứ? Sự thật là bà ấy chưa từng phản bội ông, phản bội gia tộc. Người ngoại tình người phản bội ở đây chính là ông...

Kai gằn giọng nói rồi chỉ thẳng tay vào mặt Kotoshi. Sự giận dữ của cậu khiến cây cối xung quanh bị đóng băng.

Kotoshi khẽ nhíu mày trừng mắt lên nhìn Kai, gằn giọng nói:

- Người không được ăn nói xằng cuội.

- Hừ, đừng tưởng tôi không biết gì cả. Ông yêu con dâu của gia tộc thuần chủng Hondo, cũng chính là em gái của ông và mẹ tôi Maria Akatsuki, người đã được gả cho Lathan Hondo (xem lại tập truyện lúc Yume đọc gia phả). Việc hai người vụng trộm bị mẹ tôi phát giác. Để bịt đầu mối ông đã không ngần ngại giết mẹ tôi rồi lập hiện trường giả tạo ra một vụ bỏ trốn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu bà, một con người vô tội

Kai lạnh lùng nói, môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt. Khuôn mặt cậu bình thản nhưng trái tim thì như bị ai cào xé đau đến thấu tâm can.

Kotoshi thực sự bàng hoàng trước những gì mà Kai nói. Ông ta hơi lùi ra đằng sau, lông mày khẽ giật giật. Trên trán mồ hôi rơi tí tách.

- Làm sao, làm sao mà...?__ Ông ta giật mình kêu lên

- Ngạc nhiên lắm phải không? Chắc ông không thể ngờ rằng những việc làm xấu xa, bỉ ổi của mình lại bị một thằng nhóc 5 tuổi nhìn thấy phải không? Haha, đúng là nhân tính không bằng trời tính. Nhưng tôi vẫn biết rốt cuộc thì tại sao? Vì có gì mà ông nở đối xử như vậy với mẹ tôi, người đã yêu ông suốt cả cuộc đời. Ông nói đi...__ Kai găm lên, đôi mắt cậu hằn lên những tia đỏ rực.

- Những lời nói này đều không đúng sự thật. Người phản bội là mẹ người, không phải ta. Ta không làm gì sai cả...__ Kotoshi trừng mắt nói rồi vội vã bỏ đi như sợ nếu còn ở lại đây thêm một phút nào nữa chắc chắn ông ta sẽ ngã quỵ.

Kai nhìn theo bóng Kotoshi đã khuất, bật cười thành tiếng. Bàn chân của cậu dường như không thể đứng vững được nữa.

- YA...CHẾT ĐI...

Cậu ngã khụy xuống rồi hét lên, động mạnh nắm đấm xuống mặt đất. Những mảng đá thạch được nát dưới nền đất vỡ nứt ra tạo thành một lỗ hổng lớn. Máu từ tay Kai tuôn ra xối xả.

Đau, thật sự rất đau. Trái tim cậu như đang vỡ ra làm trăm mảnh, nỗi đau thể xác không thể thấm vào đâu so với nỗi đau tinh thần.

Kí ức của 10 năm về trước lại ngập tràn trong trí óc như những mũi dao nhọn hoắt đâm sâu vào trái tim vốn đã đóng thành băng của Kai.

Tôi đưa tay lên bịt miệng, ngồi bệt xuống sau một gốc cây phong. Nước mắt đã lăn dài trên gò má.

Sau khi đi lấy thuốc ở bệnh xá về, tình cờ ngang qua đây tôi đã được chứng kiến cuộc đụng độ của hai cha con Kai. Tất cả những gì nghe thấy được qua cuộc nói chuyện của họ đã khiến tôi vô cùng bàng hoàng.

Tôi nhìn theo bóng dáng cô độc của Kai đang quỳ trên nền đá lạnh mà thấy vô cùng xót xa. Còn nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau tận mắt nhìn thấy cha mình giết mẹ nữa chứ. Thà rằng hấn đừng nhìn thấy, thà rằng cứ để hấn tin rằng mẹ hấn đã bỏ đi theo con người có lẽ còn bớt đau hơn.

Chỉ là một người ngoài cuộc khi biết được sự thật này tôi còn thấy đau lòng. Vậy thì Kai, hấn sẽ đau đến mức nào?

Tôi nghĩ rồi nhẹ nhàng đứng dậy, lau sạch nước mắt trên mặt rồi bước đến bên cạnh hấn. Trông hấn lúc này chẳng khác gì một con mãnh thú bị thương, đôi mắt màu tím bạc trừng lên giận giữ

Kì lạ là tôi không hề thấy sợ hãi cứ từ từ tiến đến chỗ hấn. Nghe thấy tiếng bước chân, Kai giật mình ngẩng đầu. Hấn có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi xuất hiện. Đôi mắt màu tím như dịu lên, trong khoảnh khắc một tia nhìn ấm áp chợt lóe lên trong mắt hấn.

Nhưng đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi. Bởi ngay sau đó hấn đã cup mắt xuống rồi lạnh lùng quay đầu sang hướng khác, không thèm đếm xỉa đến tôi.

Thu hết can đảm, tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Kai. Dùng chiếc khăn tay của mình lau máu cho hấn.

Khi bàn tay của tôi vừa chạm vào những ngón tay lạnh giá của Kai, hấn liền giật mình quay đầu lại. Đôi mắt tím nhìn tôi trừng trừng.

Tôi bị cái nhìn của hấn làm cho sợ hãi nhưng vẫn một mực không bỏ tay ra. Bất ngờ hấn nổi giận hất mạnh tay tôi và hét lên:

- Cút đi...Đừng có thương hại tôi...

Theo đà của cánh tay, tôi ngã dúi ra đằng sau. Lưng đập vào cạnh bồn cây đau đến ứa nước mắt.

Dù có bị đối xử phũ phàng nhưng tôi vẫn không hề thấy tức giận, bởi tôi biết tôi đau một thì hấn đau gấp triệu lần. Tôi nghĩ rồi như một đứa trẻ ngoan cố nhất quyết giữ lấy bàn tay hấn lau sạch máu trên đó rồi vừa làm vừa kể lể:

- Đừng có tự hành hạ bản thân mình nữa. Dù cậu có là một vampire thuần chủng tối cao, sức mạnh vô biên. Nhưng nếu cứ tiếp tục đổ máu như thế này thì bản thân cậu sẽ gặp nguy hiểm đấy. Chưa kể những con côn trùng đáng ghét còn có thể xâm nhập vào người cậu một cách bất hợp pháp, xong rồi, sạch rồi...

Tôi nói rồi khẽ mỉm cười kéo tay hấn đứng dậy đi đến bên chiếc ghế gỗ dưới gốc cây hoa anh đào rồi ấn hấn ngồi xuống. Lần này hấn không tỏ vẻ giận dữ, cũng không bày đặt hất tay tôi ra chỉ ngoan ngoãn bước theo tôi, để mặc cho tôi kéo đi. Có lẽ tôi đúng là truyền nhân của Vô Tòng giết hổ xí lộn cứu hổ rồi, hehe.

Ngồi bên cạnh hấn mà tôi cảm nhận một luồng khí lạnh và âm u đang bao trùm cả không khí. Bất giác tôi thấy cả người như đang run lên cầm cập.

Khẽ quay đầu ra len lén nhìn hấn, tôi chợt giật mình cắn cả vào lưỡi khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của hấn đang chiếu thẳng vào mình.

Tôi còn chưa kịp định thần lại sau ánh mắt ấy thì hấn đã đột ngột ngã người nằm xuống, đầu gối vào đùi tôi tự nhiên như một con ruồi.

Trước hành động bất ngờ của hấn. Tôi hoảng kinh vội ú ớ kêu lên:

- O...này...

- Một chút thôi, tôi muốn ngủ...

Hấn nói đơn giản rồi nhanh chóng nhắm mắt lại làm một giấc ngon lành. Ngồi nhìn hấn ngủ mà tôi thấy tim mình đập thình thịch, hai bàn tay trở lên thừa thãi hơn bao giờ hết. Đây là lần đầu tiên tôi được ngắm

khuôn mặt hần gần như vậy, thật sự là đẹp, một vẻ đẹp lạnh lùng, quyến rũ đúng thực là tạo hóa của thiên nhiên.

Tôi nghĩ rồi bất giác mỉm cười, đột nhiên thấy nhớ đến khuôn mặt của Tooya sempai. Hai người này hình như có rất nhiều điểm tương đồng trên khuôn mặt. Mũi này, lông mày này rồi còn cả...môi nữa. Thực sự rất giống.

Đang trôi trong dòng suy nghĩ miên man, chợt tôi giật mình khi thấy một chiếc vòng màu bạc lấp ló sau cổ áo Kai.

Người như hần mà cũng đeo vòng cổ ư? Tôi nghi hoặc nghĩ rồi lấy hết dũng khí nhẹ nhàng cầm chiếc vòng lên xem. Dây vòng không có gì đáng nói. Nó khá nhỏ được làm từ vàng trắng, được nối với nhau bằng những mắt xích, trên mỗi mắt xích đều được khắc chữ "Kai".

Nhưng điều đặc biệt là viên đá treo ở dây vòng. Nó giống như một viên ngọc thạch màu xanh dương, trong suốt. Viên đá không có hình thù rõ ràng, trông nó chẳng khác gì một mảnh vỡ từ chiếc bình thủy tinh nào đó.

Nó chẳng có gì đặc biệt vậy thì Kai đeo viên đá này để làm gì nhỉ? Lại còn có vẻ rất nâng niu nữa chứ.

Tôi nghĩ rồi chợt giật mình suýt thì hét toáng lên khi thấy bàn tay lạnh lẽo của Kai đang nắm chặt lấy tay mình.

Hần khẽ nhú mày một cái rồi không mở mắt ra nhìn tôi, lạnh lùng nói:

- Đừng đụng vào thứ này...

Biết ý, tôi vội vàng giật tay mình ra rồi ngượng ngùng đưa lên gãi đầu, cảm thấy đùi mình đang tê rân rân. Hình như đối với hần chiếc vòng này có một vị trí cực kì quan trọng.

Cuộc nói chuyện của hai bố con Kai không chỉ có một cô gái biết mà có đến hai người.

Còn một người nữa đang mang trong mình mối tình thâm nặng không được đáp trả. Nếu người Kai yêu là một cô gái thuần chủng xinh đẹp giỏi giang thì chắc chắn Mika sẽ buông tay, chấp nhận mất Kai.

Nhưng cậu ấy lại chọn trao trái tim bằng giá của mình cho một con nhỏ cấp C không hề xứng đáng. Ko những vậy, cô ta còn có mối quan hệ lỏng lẻo với Kingdom Tooya và cậu chủ của gia tộc thuần chủng Hayate - Takeshi.

Điều này khiến Mika không thể chấp nhận được. Bằng mọi giá cô phải khiến Yume biến mất. Nhưng cô sẽ không ngu ngốc đi làm theo mấy cách gây đổ máu như của Rima Ôatsu mà cô sẽ có kế hoạch của riêng mình.

Mika nghĩ rồi quay đầu bước vào trong.

"Em biết mình đang làm sai, yêu anh nhưng lại đang cửa sâu vào vết thương của anh. Dù vậy em vẫn phải làm, vì yêu anh, chỉ vì yêu anh mà thôi, ước gì anh có thể biết đến sự tồn tại của em..."

22. Chương 41

Khi tiếng chuông đồng hồ vừa điểm 12 giờ trưa tôi mới lết được cái thân tàn về kí túc xá. Qua ngày hôm nay cuối cùng tôi cũng thấu hiểu được nỗi thống khổ của người dân lao động khi bị bọn tư bản cầm quyền ức hiếp.

Ở cái đất nước Nhật Bản hiện đại này xem ra chế độ phân biệt giai cấp vẫn còn rất gay gắt. Điển hình là trường hợp của tôi đây.

Sau khi xả hơi bằng một giấc ngon lành trên cặp đùi đáng giá ngàn vàng của tôi rất nhẹ nhàng hần dứt tay vào túi quần bỏ đi không quên để lại một câu:

- Hết việc của cô rồi.

Đấy, có cay không cơ chứ? "Hắn" ở đây là ai chắc mọi người cũng biết. Một đứa con của thể hệ giai cấp tư bản mới đầy độc ác và thâm hiểm. Còn tôi ư? Tất nhiên tôi phải là một người lao động cần cù chất phát bị ức hiếp, bóc lột nặng nề rồi.

Chep! Vậy mà lúc này tôi còn cảm thấy thương hắn, vì hắn mà khóc nữa. Ngẫm đi ngẫm lại hóa ra tôi cũng chẳng khác gì một con hầu, một nô lệ chính cống. Ông trời ơi! Công lí ở đâu ra bây giờ?

Tôi vừa than thầm trong đầu vừa thần thờ bước vào phòng C11.

- Này, Yume, làm gì mà đứng ngẩn ra thế?

Nghe tiếng gọi, tôi vội ngẩng đầu lên. Khuôn mặt tươi cười của Mika đập vào mắt khiến tôi giật mình vội hất tung Kai cùng tư tưởng triết lí Mac Lê-nin ra khỏi đầu, ú ớ kêu lên:

- Ô, ủa. Mika à?

- Không tôi thì ai? Làm gì mà mặt mũi cứ ngẩn ngơ ra thế?__ Mika bật cười nhìn tôi nói.

- Hi hi, không có gì, đang tự kỉ tí ấy mà.__ Tôi cười xuề xòa đáp.

- Ừm không có gì thì tốt. Vào trong đi tôi đang có việc cần nhờ cậu đây.__ Mika nói rồi kéo tuột tôi vào phòng chạy bổ đến bên giá sách và lấy ra một tập truyện chữ được in từ máy tính.

- Có chuyện gì vậy? Cái gì đây?__ Tôi hỏi rồi chỉ vào tập truyện trên tay Mika.

- Không có gì chỉ là tôi muốn nhờ cậu đọc giúp trang truyện này thôi. Tôi đang bập bẹ học chữ Kansai nhưng có mấy chỗ khó quá chẳng hiểu gì cả. Cậu là người gốc Kansai đúng không, giúp tôi đi?__ Mika nói rồi giở trang truyện đầu tiên ra đưa cho tôi.

- Đọc cái này á?__ Tôi nghi hoặc hỏi lại rồi giở cuốn truyện lên khê phe phẩy.

- Ừ, đọc đi và đừng thắc mắc gì cả.__ Mika nói rồi đưa một cốc nước cho tôi.

- Ừm, được rồi.__Tôi nhú mồm tỏ vẻ khó hiểu nhưng cũng gật đầu đồng ý cầm lấy cốc nước tu một hơi và bắt đầu đọc.

...

- ...Viên đá màu xanh này thật kì lạ. Rốt cuộc thì nó có điều gì đặc biệt để khiến hắn nâng niu như vậy? Chắc chắn là nó phải mang trong mình một sức mạnh siêu nhiên nào đó. Nếu mình ăn trộm nó và đem tặng cho anh Tooya...

"Nhân vật trong truyện cũng tên là Tooya ư? Kì lạ thật!" Tôi thầm thắc mắc nhưng vẫn tiếp tục đọc:

- ...hắn là anh ấy sẽ rất cảm kích mình. Đến lúc đó chắc chắn tình cảm của mình và anh ấy sẽ tiến triển thêm bước nữa...

"Ôi lạy chúa, sến quá!" Tôi nhăn mặt nghĩ thầm rồi định đọc tiếp thì đúng lúc ấy Mika chợt lên tiếng chặn lại:

- Đến đây thôi. Đọc nhiều quá, chán.

- Ít vậy à?__ Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, thế thôi__ Mika gật đầu nói rồi nhanh tay giật cuốn truyện trên tay tôi nhét vào cuối chồng sách. Xong cô nàng quay ra nhìn tôi mỉm cười rạng rỡ nói:

- Thôi bây giờ thì xuống thực xá đi, Toru đang đợi đấy.

- Ừ.

.

.

Sau một hồi chen lấn đến chỗ cả mỡ cuối cùng chúng tôi cũng lựa được đồ ăn và bắt đầu tìm bàn để ngồi. Thật may mắn hôm nay có món canh rong biển, loại canh vừa bổ vừa mát mà tôi thích nhất.

Sau khi bị bọn "tư bản" cầm quyền hành hạ ức hiếp mà được ăn món canh này thì cũng đáng. Tôi gật gù nghĩ trong khi cái bụng đã sôi lên ùng ục.

Đột nhiên cả thực xá như nóng hần lên, người người dồn về một phía. Những tiếng hét inh tai nhức óc của đám vampire nữ như những tia sét xé rách bầu không khí yên bình của học viện.

Tôi một tay cầm khay thức ăn, một tay đưa lên bịt lỗ tai trong lòng thầm rửa ông trời tại sao đã sinh ra cái miệng rộng còn để thêm cái tai thính làm gì? (Ông trời cầm búa: tau giết mày bây giờ).

- Tránh ra.

Đột nhiên trong cái khoảng không hỗn tạp ấy có một giọng nói lạnh lùng vang lên. Tiếng nói không to, không nhỏ cũng không có sức công phá cả thế giới nhưng nó có thể khiến những ai nghe thấy phải rùng mình ớn lạnh.

Chả thế mà ngay lập tức những tiếng la hét inh ỏi tắt hẳn bầu không trở lên im lặng một cách đáng sợ. Đám vampire nữ mặt mày méo xẹo vội vã tản sang hai bên. Có vẻ như tiếng nói của người này rất có uy lực đối với các học viên.

Tôi nghĩ rồi vội bỏ bàn tay đang bịt ở tai xuống, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tôi còn chưa kịp tận hưởng hết cái bầu không khí yên bình này thì ở bên cạnh Toru bắt đầu giở chứng. Con nhỏ ra sức huých mạnh vào tay tôi và gọi liên tục:

- Yume, Yume...

- Cái gì vậy?__ Tôi nhú mày quay sang hỏi.

- Nhìn đi.__ Nó nói đơn giản rồi khẽ hất đầu về phía trước.

Tò mò tôi cũng quay đầu lại nhìn về hướng nó chỉ. Khuôn mặt lạnh lùng cùng đôi mắt tím tuyền hồ như vực sâu thăm thẳm của Kai đập vào mắt khiến tôi giật mình suýt ngã, trái tim khẽ đập lỡ một nhịp.

Không biết phải bao nhiêu lâu sau, khi mà bàn chân tôi đã trở lên tê cứng hần vẫn tiếp tục nhìn tôi như vậy. Tia nhìn lạnh lùng nhưng lại có cái gì đó thật ấm áp, thật xao xuyến...

- Đây Yume, hình như Kai đang định đi về phía bọn mình kia__ Tiếng nói đầy kích động của Toru vang lên bên cạnh khiến tôi giật mình vội thoát ra khỏi cái nhìn của hắn, quay mặt đi chỗ khác khẽ lầm bầm:

- Cái đồ mặt sắt. Nhìn gì mà nhìn.

Nói rồi tôi cau mày, kéo tay Toru và Mika bỏ đi. Ngang qua chỗ hắn tôi cố làm ra vẻ thản nhiên tiếp tục bước đi như chưa từng quen biết.

Đến khi tôi chỉ còn cách hắn có chục cm thì đột nhiên bàn chân tôi vấp phải một cái gì đó, không kịp giữ thăng bằng nên cả người tôi đổ ập về phía trước tiếp đất một cách an toàn và tất nhiên theo quán tính, đồng thức ăn trên tay tôi cũng được rơi tự do. Đặc biệt hơn là bát canh rong biển vừa bổ vừa mát còn chọn nơi hạ cánh là chiếc áo của người đối diện.

Ngay khi sự cố không may này vừa xảy ra, bầu không khí trong thực xá chợt trở lên im lặng hơn bao giờ hết, đến cả mấy con ruồi, con muỗi lăm mồm cũng không dám lên tiếng ho he.

"Tiêu mình rồi.." Tôi cay đắng nghĩ thầm rồi lồm cồm bò dậy miệng cố nặn ra một nụ cười tươi tắn ngược đầu lên nhìn người xấu số trước mặt.

Khuôn mặt xám xịt cùng ánh mắt vẫn lên những tia lửa của Kai khiến nụ cười trên môi tôi chợt đông cứng lại, mồm há hốc ra như phải gió.

Chỉ trong phút chốc không khí trong thực xá lại nóng lên lần nữa bởi những tiếng xì xầm to nhỏ:

- OMG sắp có án mạng xảy ra.

- Không biết Kai sẽ xử lý thế nào đây? Chôn sống hay cho ngâm rượu.

- Đúng là ngu hết chỗ nói. Đụng ai không đụng lại đụng trúng Kai.

.
.
Tôi mặt mày méo xệch nhìn chiếc áo trắng tinh trên người hắn giờ đã được nhuộm màu cháo lòng, thơm phức mùi thức ăn mà chỉ hận không thể tự ngắt đi ngay lúc này. Huhuhu...ôi cái số của tôi, lần này thì tiêu thật rồi.

- Này, Yume, làm gì để cứu vãn tình thế đi chứ.__ Toru khẽ huých vai tôi lo lắng nói.

Như người tỉnh khỏi cơn ác mộng, tôi giật mình, cố nặn ra một nụ cười dễ thương nhất, xun xoe chạy đến bên hắn dùng chiếc khăn tay của mình lau lau chỗ bẩn trên áo hắn.

Nhanh như chớp những ngón tay thon dài và lạnh băng của hắn nắm chặt lấy cổ tay tôi khiến tôi hoảng kinh suýt chút nữa thì kêu rú lên, chiếc khăn tay rơi bộp xuống đất.

Những học viên bên cạnh, người thì lấy tay che mặt, người thì cố căng mắt ra để nhìn cho kĩ cảnh tượng giết người đẫm máu có 102 sắp xảy ra.

Nhưng trái với dự đoán của mọi người, Kai chỉ cúi xuống sát tai tôi gần giọng nói:

- Cô có biết mình vừa mới làm cái gì không hả?

- Tôi...tôi xin lỗi, tôi thật sự không cố ý mà.__ Tôi meo máo nói.

- Nếu không muốn chết thì mau đền đi.

- Đền? Nhưng đền cái gì cơ?__ Tôi ngây ngô hỏi lại.

- Tôi muốn ngủ và cần một thứ của cô. Nói thế cô hiểu chứ?__ Hắn nói lạnh băng.

- Ngủ? Nhưng khoan...__ Tôi ngơ ngác một hồi rồi khẽ kêu lên, nhưng chưa kịp nói hết câu thì bóng Kai đã nhanh chóng mất hút trong đám đông để lại cho tôi cùng hàng trăm vampire đang chứng kiến mọi chuyện ở đây bao thất bại.

Hắn thực sự nhân từ vậy sao? Không giết tôi thật à? Kì lạ thật, hay là hắn có âm mưu gì khác? Tôi nghĩ rồi chợt thấy rung cả mình trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình bị chôn xuống hố bằng vĩnh cửu cùng nụ cười ma quái của hắn.

Xung quanh những học viên khác đã nhanh chóng tản ra các hướng, tiếng xì xầm vẫn vang lên không ngớt, xem ra thái độ "phật tử" của Kai lúc này khiến ai cũng phải ngạc nhiên khó hiểu.

Còn tôi thì phải mất đến cả chục phút dờ dẫm cả người rồi mới có thể bắt đầu đánh chén bữa trưa đáng nguyện rửa này.

.
.
Khi tôi vừa dứt miếng thịt dê thứ hai vào miệng thì Mika chợt đứng phắt dậy, ôm bụng meo máo:

- Ừm, tôi đau bụng quá. Hai cậu cứ tiếp tục ăn đi nhé, tôi phải đi ấy ấy đây...

- Ừ, đi đi, không thì lại....__ Tôi và Toru đồng thanh nói, cố nén tiếng cười sắp trào ra trong cuống họng.

- Đồ đểu, đem trả luôn hộ tôi chén đĩa nhé.__ Mika nói rồi hốt hải chạy đi.

Nhìn theo bóng Mika, không hiểu sao tôi lại khẽ thở dài, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an.

23. Chương 42

Cuối đông trời lạnh cắt da cắt thịt, một mình Kai lầm lũi bước đến bên cái bồn nước trong khuôn viên chính của học viện Lanci. Mớ thức ăn bẩn thỉu dính trên người khiến cậu vô cùng khó chịu.

Khẽ lẳng chiếc cặp sách bên trong có đựng cái áo sạch sang một bên, Kai vươn tay mở hết tất cả các vòi nước trong bồn ra.

__ Rào...__ Những dòng nước lạnh ngắt từ chiếc vòi phun liên tục xả mạnh vào người Kai khiến chiếc áo trắng trên người cậu ướt nhẹp, lớp đồ ăn bẩn thỉu được gột rửa sạch sẽ.

Khẽ hất mớ tóc ướt nhẹp đang bết lại trên trán sang một bên, Kai nghiêng răng bực tức nói:

- Con nhỏ hậu đậu, chỉ tại cô ta mà mình phải chịu bẩn như thế này. Nếu phải người khác chắc mình đã cho chết không toàn thây rồi.

Nói đoạn, cậu giật phăng chiếc áo ướt nhẹp đang mặc trên người xuống, vắt sang một bên rồi nhanh tay vớ lấy cái cặp lôi chiếc áo sạch ra ngoài và mặc vào.

Một tia sáng màu xanh chợt lóe lên qua lớp áo. Cậu khẽ nhú mồm nhìn xuống cổ rồi vội cúi chiếc vòng trên cổ ra và cất vào cặp, lẩm bẩm khó chịu:

- Hừ, sao lại phát quang khi có nước cơ chứ? Phiền phức.

...

Chiếc vòng này có thể nói là một chiếc vòng bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả. Nhưng riêng đối với Kai nó lại có vị trí vô cùng quan trọng vì nó là di vật duy nhất mà cậu có được từ mẹ, cũng là mảnh vỡ cuối cùng còn sót lại từ thân thể bà.

Kai nghĩ rồi khẽ thở hắt ra một cái, cầm chiếc cặp sách và bỏ đi, lớp 10C1, nơi ấy có một người còn đang nợ cậu. Là cô ấy nợ cậu, hay cậu nợ cô ấy thực sự Kai cũng không biết.

Kai vẫn tiếp tục bước đi mà không biết ở đằng sau bức tường có một cô gái đang dõi theo cậu chăm chú, nụ cười của cô ánh lên vẻ đáng sợ.

.

.

Lớp học vắng tanh không một bóng người, có lẽ bọn chúng vẫn còn đang trong thực xá. Vậy càng tốt, đỡ nhức óc. Kai nghĩ thầm rồi gục đầu xuống chiếc cặp để trên bàn và đánh một giấc. Cả người cậu chiếm đến bốn phần năm cái bàn.

Đang thiu thiu giấc nồng chợt cậu giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân của một cô gái liền theo đó là một giọng nói dịu dàng cất lên:

- Kai-kun...

...

- Tìm tôi? __ Kai hỏi mà ko ngẩng đầu lên.

- Vâng.

- Chuyện gì?

- Tôi tới chuyển lời giúp Yume.__ cô gái ngập ngừng nói.

Nghe thấy tên Yume, Kai từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô gái bằng đôi mắt lạnh te. Khuôn mặt cô ta trông rất quen nhưng cậu lại không thể nhớ ra là ai.

- Cô là ai? Sao lại chuyển lời giúp cô ta?__ Kai nhú mồm khó chịu nói.

- Tôi là Mika, bạn thân của Yume, vì Yume đang bận nên nhờ tôi...Cậu không nhớ tôi là ai à?__ Mika rụt rè hỏi.

- Không__ Kai đáp nhanh rồi hỏi tiếp__ Cô ta đã nói cái gì?

"Không" đơn giản và lạnh lùng đúng cung cách của cậu ấy nhưng sao...cay đắng quá. Mika đau đớn nghĩ thầm rồi khẽ cười khổ nói:

- Yume nói muốn đền cho cậu. Địa điểm là khuôn viên sau dãy nhà cấp C. Chỉ vậy thôi, tôi đi đây.

Rồi như một hành động dứt khoát, Mika quay đầu bỏ đi, những giọt nước mắt mặn chát đã lăn dài trên gò má của cô:

"Cậu có biết sự lạnh lùng và cay độc của cậu vừa làm tổn thương một người con gái không hả Kai?"

.

.

Sau khi cô gái tên Mika gì đó đã bỏ đi, Kai vươn vai đứng dậy, khuôn mặt vẫn toát lên vẻ lạnh lùng không biểu cảm. Nhưng thực chất trong trái tim cậu lại đang hỗn loạn và ngập tràn những cảm xúc khó hiểu.

Có một cái gì đó tượng trưng cho niềm vui, sự hồi hộp và bồi hồi khó tả.

- Đền ư? Hay thật, để xem cô cho tôi cái gì nào?

Kai khẽ nhếch môi cười thầm rồi nhanh chóng bước ra ngoài, chiếc cặp vẫn nằm chổng tro trên bàn.

Trời đang dần về chiều, còn khoảng đôi ba tiếng nữa là đến giờ lên lớp, tôi cùng Toru xách cặp thanh thoi đi dạo trên sân trường. Những bông tuyết trắng còn sót lại của những ngày cuối đông khiến cảnh vật xung quanh trở lên đẹp vô cùng, một nét đẹp bình dị và tinh khôi.

- Yume, Yume chờ đã...

Đang đi tôi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng gọi từ đằng xa vọng lại. Mika đang co giò chạy về phía chúng tôi, trông khuôn mặt cô nàng sốt sắng vô cùng.

- Học, học cuối cùng cũng tìm thấy hai cậu._ Mika thở hổn hển bầu vào vai tôi nói.

- Có chuyện gì vậy?_ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Có một người muốn chuyển lời đến cậu.

- Chuyển lời đến tôi?_ Tôi hỏi và chỉ vào mũi mình.

- Ủ!

- Cài gì vậy, nói tôi nghe với._ Toru háng hót.

Mika nhìn Toru khẽ nhú mày rồi đẩy con nhỏ sang một bên khẽ thì thầm vào tai tôi:

- Kai nói muốn cậu phải đền cho vụ ban trưa, cậu ấy còn bảo cậu vào lớp lấy hộ cậu ấy đôi giày để trong cặp rồi đem ra bồn nước trong khuôn viên chính của học viện.

- Khuôn viên chính? Kì cục, tôi tưởng phải là khuôn viên sau dãy cấp C chứ?_ Tôi nhú mày lo lắng hỏi lại.

- À ừm, tôi không biết được, chắc cậu ấy muốn đổi chỗ. Thôi cậu đi nhanh lên_ Mika giục.

- Ủ._ Tôi gật đầu rồi chào Toru và Mika rồi thất thểu xách cặp đi lên lớp.

Ôi chúa ơi còn đem cả giày nữa chứ, hẳn định hành hạ tôi như thế nào đây? Chẳng lẽ bắt tôi xỏ giày cho hần như một con hầu? Tôi nghĩ mà hai mắt đã rưng rưng.

.

.

Buổi trưa yên tĩnh, lớp học vắng te không một bóng người. Trên cái bàn cuối cùng cạnh cửa sổ, chiếc cặp của Kai đang nằm chổng chơ. Tôi nhẹ nhàng đặt cặp của mình vào chỗ ngồi rồi mới quay sang bên cạnh bắt đầu lục tìm đôi giày của Kai.

Nhưng lật lên lật xuống bao nhiêu lần mà tôi vẫn chẳng thấy đôi giày nào cả. Bên trong chiếc cặp hoàn toàn trống tuếch, đến một mẩu giấy vụn nho nhỏ cũng không có.

Chợt bàn tay đang mò vào cặp Kai của tôi đụng phải một vật cứng nhỏ. Tò mò, tôi cầm nó lên xem, màu xanh dương của viên đá treo trên chiếc vòng cổ bạc khiến tôi chói mắt.

Tôi khẽ nhú mày nhìn nó một hồi lâu rồi tư lự nói:

- Đây chẳng phải là chiếc vòng cổ của Kai sao? Hắn đi đâu mà lại bỏ nó trong cặp thế này?

Nói đoạn tôi khẽ thở dài dứt chiếc vòng vào chỗ cũ sau đó tiếp tục làm phận sự của mình.

Mãi một lúc lâu sau khi đã thất bại trong việc tìm ra đôi giày thú đáng ghét, tôi đành thất thểu đi đến chỗ hẹn gặp hắn, trong lòng ngùn ngụt lửa giận. Tôi cá là hắn đang ngồi cười phe phởn vì đã làm cho tôi cười lừa đây mà. Nhưng dù có giận đến mấy thì tôi cũng phải cố kiềm chế, cố tỏ ra ngoan ngoãn để làm vừa lòng hắn. Vì dù sao người sai trước cũng là tôi mà.

Tôi cứ vừa đi vừa nghĩ mà không biết bản thân đã đứng trước khuôn viên chính của học viện Lanci tự lúc nào. Chà! Khuôn viên chính có khác, đẹp thật. Tôi gật gù nghĩ rồi nhanh chân đi đến bên cái bồn nước đứng chờ hắn.

Nhưng...5 phút, 10 phút, 15 phút, rồi 30 phút đã trôi qua mà vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu. Trong khuôn viên chính của học viện chỉ có mỗi cái bóng thui thui của tôi cùng mấy con quạ đen lăm lăm.

Cuối cùng khi tiếng chuông báo giờ vào lớp của học viện vang lên thánh thót cũng là lúc sức chịu đựng của tôi đến giới hạn cuối cùng.

Tôi nắm chặt hai tay lại, nghiến răng ken két rồi giận dữ bước vào lớp. Bây giờ thì tôi cũng hiểu, hóa ra đây là cách trả thù của hắn, thật hèn hạ.

Vừa bước chân vào cửa lớp tôi chợt giật mình trước bầu không khí căng thẳng đang bao trùm lên tất cả. Trong lớp các học viên đã có mặt đầy đủ, khuôn mặt ai cũng lộ vẻ lo lắng, sợ hãi.

...

- Ai đã lục cặp của tôi, nói mau. Đừng để tôi nhắc lại lần nữa, nếu tự mình nhận lỗi tôi sẽ khoan hồng cho chết toàn thân.

Giọng nói lạnh lùng của Kai đột ngột vang lên khiến cả lớp được một phen run cầm cập.

Tôi nhẹ nhàng đi vào lớp, cố gắng bước thật nhanh đến chỗ Toru đang đứng khẽ kéo tay con nhỏ hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu đi đâu bây giờ mới về, trong lớp vừa xảy ra chuyện lớn đấy.__ Toru thì thào nói.

- Nhưng là chuyện gì mới được chứ?__ Tôi suốt ruột hỏi.

- Kai bị mất đồ, có đứa đã lục cặp của cậu ấy và lấy nó đi.

- Cái gì? Thật không?__ Tôi ngạc nhiên kêu lên.

- Trông cái mặt tôi giống kẻ đang đùa lắm à?__ Toru khẽ gất rồi lại quay đầu ra, trên trán còn lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Trong lúc tình hình còn đang căng thẳng thì thầy chủ nhiệm bước vào. Bắt gặp bầu không khí không được bình thường này, ông ấy khẽ kinh ngạc kêu lên:

- Có chuyện gì vậy các em? Sao không khí lớp căng thẳng thế?

- Dạ, Kai kun bị mất đồ ạ.__ Một cậu học sinh rụt rè lên tiếng.

- Sao? Mất đồ? Akatsuki á? Thật không? Ai, ai giở trò ăn trộm hả? Khai mau...__ Thầy chủ nhiệm thống thiết gào lên, tay vung loạn xạ, nước miếng phun vèo vèo.

- Òn ào quá, im đi.__ Kai khẽ nhú mày lạnh lùng quát. Ngay lập tức ông thầy chủ nhiệm vội im re, khuôn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, trên trán còn lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Phải công nhận là từ khi có sự xuất hiện của ông thầy chủ nhiệm từng tưng, không khí lớp càng căng thẳng hơn gấp bội

Giữa lúc ấy, chợt có một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Thưa thầy, em biết thủ phạm là ai.

Từ trong đám học viên, Mika nhẹ nhàng bước ra và đi đến chỗ thầy chủ nhiệm, khuôn mặt xinh đẹp, khả ái ánh lên vẻ cương quyết, dứt khoát.

- Em mau nói đi, em Hintana_ Như bắt được vàng thầy chủ nhiệm vội quàng giục.

- Người ăn cắp chính là...cậu ta - Yume Hana...

Bàn tay nhỏ nhắn ấy chỉ thẳng vào khuôn mặt ngô nghê của tôi, lời kết tội vang lên sang sảng.

Ngay lập tức tất cả các học viên trong lớp đều quay lại nhìn tôi, khuôn mặt ai cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nhưng nếu cộng tất cả những sự kinh ngạc đó lại chắc cũng không thể sánh bằng nỗi bàng hoàng trong tôi lúc này. Tôi là thủ phạm ăn trộm đồ ư? Không thể nào.

- Này, Mika, cậu bị điên à, Yume lúc ấy làm gì có trong lớp._ Toru bức xúc kêu ầm lên.

- Tôi không bị điên, những điều tôi nói là sự thật. Xin lỗi cậu Yume nhưng tôi không thể vì cậu là bạn mình mà che dấu tội lỗi cho cậu được_ Mika lạnh lùng nói.

- Không sao lại, tôi không..._ Tôi ú ớ kêu lên, lắc lắc đầu lia lịa.

- Haha, này Mika, em đừng kết luận vội như thế, phải có bằng chứng gì chứ._ Thầy chủ nhiệm khề nhìn tôi cười trừ.

- Tất nhiên là em có bằng chứng, chính mắt em đã nhìn thấy cậu ta lục túi của Akatsuki - kun không tin thấy cứ thử lục cặp cậu ta mà xem.

"Phải rồi, cặp, mình đâu có làm gì xấu sao phải sợ" Tôi nghĩ rồi vội chạy đến chỗ ngồi, đem chiếc cặp của mình giao cho Mika tự tin nói:

- Đây, cậu cứ khám thoải mái đi.

Mika lạnh lùng nhìn tôi, không nói gì chỉ nhanh tay giật lấy cái cặp rồi đổ hết sách vở ra ngoài. Tất cả mọi thứ từ cái bút cho đến mẫu giấy vụn đều bị lôi ra ngoài để kiểm tra. Các học viên trong lớp đều cổ căng mắt lên hồi hộp theo dõi.

Đột nhiên bàn tay đang lục lợi chiếc cặp của Mika khựng lại, một nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên làn môi đẹp ấy.

- Cậu nói mình không ăn trộm vậy đây là cái gì?_ Mika nói rồi giơ chiếc vòng có viên đá màu xanh lên cho tất cả mọi người chiêm ngưỡng.

Tôi nhìn chiếc vòng trong tay Mika, không dám tin vào con mắt của mình nữa. Tại sao, tại sao chiếc vòng đó lại nằm trong cặp của tôi?

- Mình không có ăn trộm đâu, thật mà, tin mình đi..._ Tôi ghen ngào nói rồi ngược mặt lên nhìn tất cả mọi người.

Nhưng những gì tôi nhận được chỉ là những ánh mắt khinh bỉ, những lời nói cay độc. Không một ai, không một người nào tin lời tôi nói.

Ngay đến Toru người bạn thân nhất của tôi cũng lặng lẽ quay mặt đi nơi khác như sợ bắt gặp ánh mắt tội nghiệp của tôi.

Giữa vào lúc ấy, khi tôi đang bị vây hãm bởi những cơn thủy triều đáng sợ thì chợt có một bàn tay to lớn và rắn chắc nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, truyền cho tôi sức mạnh, hơi thở lạnh lẽo của người ấy phủ vào mặt tôi, mát dịu.

- Đừng có khóc, khóc thì người ta tin cô à?

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai khiến tôi giật mình vội ngược khuôn mặt tìm nhem nước mắt lên nhìn người đối diện.

- Kai._ Tôi kinh ngạc kêu lên, đôi mắt mở to nhìn hấn chăm chăm rồi ú ớ không lên lời_ Sao... sao cậu lại... Nhưng tôi còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị những tiếng xì xầm đầy bất mãn xung quanh át đi.

...

- Cầm..._ Bàn tay đang nắm tay tôi của Kai càng siết mạnh hơn, hấn khẽ gần giọng buông một từ gọn lỏn khiến không khí lớp học trở về trạng thái im re ban đầu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không kiềm chế được lòng mình Mika vội lên tiếng.

- Kai à, cậu đang làm gì vậy, Chính Yume là người...

- Tôi nghĩ người ăn trộm mới chính là cô_ Kai tàn nhẫn kết luận, bàn tay còn lại của hấn chỉ thẳng vào mặt Mika.

- Sao lại... chiếc vòng nằm trong cặp của Yume cơ mà_ Mika lắp bắp nói, khuôn mặt khả ái hơi biến sắc.

- Hừ, chỉ vì nó ở trong cặp mà dám kết tội cho con nhỏ ngốc nghếch này lấy trộm ư? Cô ta không có gan làm chuyện đó đâu. Trừ phi có người đã ăn cắp nó rồi đổ vạ cho cô ta.

- Cậu...

- Cô nói là cô đã tận mắt thấy con nhỏ này ăn trộm nhưng...tôi lại cho rằng chính cô mới là người tự tay lấy chiếc vòng._ Kai lạnh lùng nói, đôi mắt tím nhìn thẳng vào khuôn mặt Mika.

Trong giây phút, Mika hơi hoảng trước những lời buộc tội đanh thép của Kai nhưng ngay lập tức cô ta lấy lại được bình tĩnh, nở một nụ cười tươi tắn nói:

- Có lẽ những bằng chứng vừa rồi chưa đủ khiến cậu tin. Nhưng...bây giờ tôi sẽ đưa ra những chứng cứ thuyết phục hơn để cậu biết rằng Yume Hana là một kẻ trộm.

Nói đoạn Mika rút ra một cái thẻ nhớ nhỏ rồi đi đến bên chiếc máy chiếu riêng của lớp làm những thao tác đơn giản trên máy tính.

Một lúc sau trên màn hình lớn hiện lên hình ảnh một cô gái đang lục lọi chiếc cặp rỗng của Kai, bàn tay lẩn sơ hết ngăn này đến ngăn khác.Và cô gái trong đoạn băng đó, không ai khác chính là tôi.

- Mọi người đã thấy rồi chứ, vừa rồi là đoạn băng tôi đã ghi lại để đề phòng Yume Hana tìm cách chối tội. Còn đây là chứng cứ cuối cùng.

Mika nói rồi rút từ trong túi ra một chiếc máy ghi âm nhỏ được thiết kế như một cây bút và bật nó lên. Từ trong chiếc máy giọng nói ngỏ nghê của tôi vang lên rõ mồn một:

"...Viên đá màu xanh này thật kì lạ. Rốt cuộc thì nó có điều gì đặc biệt để khiến hấn nâng niu như vậy?...Chắc chắn là nó phải mang trong mình một sức mạnh siêu nhiên nào đó. Nếu mình ăn trộm nó và đem tặng cho anh Tooya...hấn là anh ấy sẽ rất cảm kích mình. Đến lúc đó chắc chắn tình cảm của mình và anh ấy sẽ tiến triển thêm bước nữa..."

- Đây là đoạn ghi âm mà tôi đã tình cờ nghe thấy từ miệng Yume đủ để khẳng định, cậu ta chính là thủ phạm ăn trộm đồ.

Mika lạnh lùng nhìn tôi nói. Đôi môi đẹp khẽ nhếch lên một nụ cười thách thức.Tôi dường như không còn đủ sức để đứng vững, những gì tôi vừa trông thấy, vừa nghe thấy thực sự khiến tôi bàng hoàng.

- Cậu bĩ ổi, sao lại làm thế với tôi?_ Tôi uất ức gào lên với Mika, nước mắt rơi lã chã xuống cổ áo.

- Kai-kun giờ thì cậu tin rồi chứ?_ Không thèm đếm xỉa đến tôi, Mika quay sang Kai hỏi.

Nghe nhắc đến Kai tôi chợt giật mình quay sang bên cạnh nhìn hấn.

Khuôn mặt Kai trở lên trắng bệch, đôi mắt màu tím như được che phủ bởi một màn sương ướt đẫm và lạnh lẽo vô biên. Bàn tay đang nắm tay tôi của hấn khẽ buông thông, vai hơi chếch ra. Tôi bàng hoàng hết nhìn

hắn lại nhìn vào bàn tay trống rỗng của mình, cảm giác như đang có một bức tường lớn đứng chắn trước hai chúng tôi.

- Cô đã ăn trộm nó thật ư? Để đem đến cho hắn đúng không?__ Kai khẽ cay đắng hỏi tôi.

- Cậu không tin tôi?__ Tôi run run hỏi lại hắn

- Tin cô? Cô đã làm gì với lòng tin của tôi? Cô nói tôi phải làm sao để tin cô đây?

- Xin cậu, hãy tin tôi một lần này thôi, thực sự tôi không có ăn trộm... huhu tôi không ăn trộm thật mà...__ Tôi bầu vào vạt áo hắn nức nở thanh minh, nước mắt tuôn mặn đắng bờ môi.

- Cút ra, hèn hạ__ Kai hét lên và...

__ Bóp...

Một cú tát mạnh chọt giáng xuống khuôn mặt tôi khiến cả người tôi ngã dúi ra đằng sau, năm đầu ngón tay còn hằn trên má.

Tôi sững sờ, hắn sững sờ và tất cả mọi người xung quanh cũng đều sững sờ. Bàn tay ấy, bàn tay đã cho tôi niềm tin khi tôi bị người khác nghi ngờ giờ lại quay ra tát tôi. Đau quá, thật sự rất đau. Tôi phải làm sao để trái tim mình không vỡ nát ra đây?

Tôi đau đớn nghĩ rồi gượng đứng dậy nhếch môi bật cười khan:

- Haha...Nhục nhã quá, sớm biết thế này thì tôi đã chẳng sướng đến phát run khi nhận được lòng tin bố thí từ cậu. Sớm biết thế này thì tôi đã không tốn công thanh minh, tốn công giải thích. Sớm biết thế này thì tôi đã không tin vào tình bạn thực sự của vampire. Sớm biết thế này thì tôi đã không bao giờ tin Vampire cũng là con người, cũng có tình cảm, mục đích của cậu xem ra đã đạt được rồi đấy, Mika...

Tôi nói rồi lao nhanh ra khỏi lớp cổ gắng không đánh rơi một giọt nước mắt nào. Người khác nói tôi yếu đuối, đúng thế tôi rất yếu đuối, rất mu muội nhưng khi đã bị tổn thương quá mức, liệu tôi còn có thể yếu đuối được không?

Khi đã chạy rất xa khỏi nơi ấy tôi mới dám ngồi bệt xuống ôm mặt khóc, khóc cho những tủi hờn cay đắng, khóc cho sự ngu ngốc của bản thân. Tôi muốn về, thật sự muốn về nhà, có lẽ ngay từ đầu tôi nên hiểu thế giới này vốn không thuộc về tôi...

24. Chương 43

Tôi không biết rằng mình đã ngồi sau góc khuất ấy và lặng lẽ khóc trong bao lâu, nước mắt cứ vô tình rơi xuống, tí tách, tí tách. Chúng như những mũi kim nhọn hoắt liên tục xoáy sâu vào trái tim vốn đã mỏng manh dễ vỡ của tôi.

Không biết đã bao nhiêu lần tôi tự nhủ với lòng mình là không được phép yếu đuối, không được phép để cho những giọt nước mắt đang ghét kia rơi xuống.

Nhưng tôi lại không làm được điều đó bởi trái tim tôi đang rỉ máu? Niềm tin trong tôi đang dần sụp đổ. Tôi không biết mình đau vì bị Mika phản bội, bị mọi người vu oan, bạn bè quay mặt hay đau vì hắn, vì người đã từng cho tôi niềm tin nhưng lại tàn nhẫn tước đoạt nó bằng một cú tát thẳng tay?

Cay đắng quá, chua xót quá nhưng trách ai bây giờ được cơ chứ, có trách thì chỉ trách bản thân tôi quá ngu ngốc, quá yếu đuối mà thôi.

Tôi nghĩ rồi gục đầu xuống hai đầu gối, khẽ bật cười chua chát, cười cho chính số phận của tôi lúc này.

Phải rất lâu, rất lâu sau đó tôi vẫn cứ ngồi tự kỉ trong bóng tối như vậy. Chỉ đến khi hồi chuông báo kết thúc buổi học vang lên tôi mới bắt đầu lao đảo đứng dậy. Hai bàn chân đã tê cứng lại, cả người run lên cầm cập vì cơn gió lạnh cuối đông, những hạt mưa phùn nhỏ lất phất phủ vào mặt khiến tôi tỉnh táo hơn, bước chân cũng vững vàng hơn.

Ánh sáng trắng từ những chiếc đèn xung quanh sân trường khiến đôi mắt sưng đỏ của tôi đau nhức. Tôi lấy hai tay che mắt lảo đảo bước đi, trong lòng đang phân vân không biết mình nên vào lớp hay đến kí túc xá.

Lúc này từ bên trong lớp học, tất cả các học viên đều đang nối đuôi nhau bước ra ngoài trông khuôn mặt ai cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi sau một ngày học tập vất vả. Chỉ ít phút sau, sân trường vắng vẻ bỗng chốc trở lên nhộn nhịp bởi những tiếng bước chân, tiếng cười đùa của học viên Lanci.

Nhìn những vampire đang vui vẻ cấp sách chuẩn bị trở về kí túc xá kia, tôi bỗng cảm thấy bản thân mình thật đơn độc, thật đáng thương chẳng khác gì một hạt cát bé nhỏ không đáng được lưu tâm.

Vô tình nhận ra sự xuất hiện của tôi, những bàn chân kia chợt khựng lại, không khí vui vẻ bỗng lắng xuống. Mặc kệ cơn buồn ngủ đang hành hạ, tất cả bọn họ đều dừng bước quay đầu lại nhìn tôi. Những ánh mắt với muôn vàn sắc thái biểu cảm khác nhau. Khinh bỉ có, ghét bỏ có, thương hại có, chán ghét có. Tất cả, tất cả đều hướng về phía tôi. Tôi cắn răng đứng lặng người trước sân trường, cảm thấy thật hối hận vì đã trốn rời khỏi góc tối bình yên ấy. Có lẽ thông tin về việc tôi trộm đồ của Kai đã qua truyền miệng đến được tai tất cả các vampire trong học viện.

Sau vài giây lắng đọng, không khí trong toàn trường bỗng chốc trở lên rạo rực bởi những tiếng xì xầm to nhỏ, những câu nói đầy vẻ khinh bỉ.

- Có phải con nhỏ đó không? Yume Hana ý.

- Phải rồi, nó ăn trộm đồ của Kai - kun đấy, eo ơi nhìn cái mặt thánh thiện thế, vậy mà lại...

- Thì nó là vam lai, loại vam thấp kém nhất trong cấp C mà. Chắc chắn là bản tính xấu xa của con người trong nó trời dạy.

- Hừ, đúng là cái đồ dơ bẩn trộm đồ của Akatsuki kun xong mà còn không biết nhục vẫn mặt dày đứng trong cái học viện này.

- Ủ, sao hiệu trưởng không đuổi nó đi nhỉ?

Những lời nói vô tình ấy như những mũi gai nhọn hoắt đâm vào trái tim tôi. Tôi thấp hèn vậy sao? Đáng khinh vậy sao? Tôi đã làm gì sai để bị người ta sỉ vả thế này? Tôi mang trong mình một nửa dòng máu của loài người thì là đáng khinh ư?

Tôi cay đắng nghĩ thầm, muốn khóc nhưng lại không khóc nổi, nước mắt đã không còn có thể chảy ra nữa rồi. Lúc này đây tôi chỉ muốn được yên tĩnh, muốn được ở một mình. Tôi mệt mỏi lắm rồi, họ hành hạ tôi như vậy chưa đủ hay sao?

Tôi nghĩ rồi quay đầu định bỏ chạy. Đúng lúc ấy một tiếng hét lớn chợt vang lên:

- Ê, con nhỏ đó định bỏ chạy kia...đánh chết nó đi.

Một viên sỏi nhỏ không biết từ đâu bay tới đập trúng đầu khiến tôi choáng váng, hai chân lảo đảo rồi ngã khụy xuống, đầu gối bị trầy một mảng lớn, máu rỉ xuống nền đá cẩm thạch. Nhìn thấy tôi gục ngã, đám vampire tàn nhẫn đó liên tục hét sung sướng. Chưa hả dạ, chúng còn tiếp tục ném những túi nước, những viên sỏi to nhỏ khác nhau vào người tôi.

Trời cuối đông lạnh cắt da cắt thịt, nước trên người tôi gần như đóng băng, những mảng da bị tróc xót đến thấu xương. Tôi cắn răng chịu đau, thu người lại ngồi bó gối hững hờ chịu những cơn mưa đá. Trông bộ dạng tôi lúc này chẳng khác gì một chú cún bị người ta hất hủi.

Đúng lúc ấy, chợt có một tiếng "xoẹt" sắc ngọt vang lên, liền sau đó là những tiếng la hét thất thanh.

Tôi giật mình vội ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trước mặt, những cánh tay bị đất lìa rơi trên đất, máu me văng tung tóe. Cảnh tượng kinh dị này khiến tôi sợ đến độ không thốt nổi lên lời, tay chân run lẩy bẩy, mắt mờ cả đi. Từ trong đám đông, một dáng người thanh tú nhẹ nhàng bước đến rồi bế xốc tôi lên, mùi hương hoa quỳnh rũ khiến tôi cảm thấy trái tim mình nhẹ bẫng đi, cảm giác lâng lâng khó tả.

Tôi nén đau, khó nhọc đưa tay lên dụi đôi mắt sưng mọng của mình nhúu mày nhìn người trước mặt rồi ngạc nhiên kêu lên:

- Tooya sempai, sao anh lại...
 - Ta xin lỗi vì đã đến muộn. Em không sao chứ?__ Tooya nhìn tôi trù mến hỏi.
 - À, dạ, em không sao, nhưng bọn họ...__ Tôi lấp bắp nói rồi chỉ tay về đám vampire đang đứng lơ nhố đằng sau.
 - Bọn chúng ư? Em đừng lo, ta chỉ cảnh cáo chúng chút thôi, những hình ảnh vừa rồi em nhìn thấy đều là ảo ảnh.__ Tooya mỉm cười nhẹ nhàng nói.
- Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi chợt rụt rè lên tiếng:
- Anh...chưa nghe chuyện gì sao?
 - Chuyện gì?
 - Nếu, nếu em nói ra liệu anh còn đối tốt với em thế này không? Chắc chắn anh sẽ không tin em đâu vì em chỉ là một vampire cấp C thấp...
 - Đừng nói nữa...__ Tooya sempai dịu dàng nói rồi từ từ cúi xuống đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi tôi như để khẳng định chắc chắn rằng anh ấy chưa bao giờ khinh bỉ tôi, coi thường tôi.
- Tôi không hề chống cự, cũng không đẩy anh ấy ra, chỉ nhẹ nhàng chấp nhận nụ hôn ngọt ngào ấy. Trái tim tôi bây giờ đã quá đau đến mức mất cảm giác rồi, ước gì tôi có thể rời xa cái học viện này, rời xa những thứ tình cảm rắc rối với đám vampire mang trong mình lòng kiêu hãnh và sự ích kỷ kia. Tôi nghĩ mà không biết nước mắt đã lăn dài trên gò má từ lúc nào...
- Em khóc à? Xin lỗi ta...__ Tooya sempai ngẩng đầu khẽ nói, đôi mắt đen huyền như đang che phủ cả một màn sương ướt đẫm, buồn nhưng đẹp đến mê hồn.
 - Không sao đâu, chỉ cần anh tin em là được, đối với em như thế là đã đủ.
- ...
- Một khoảng lặng kéo dài đột nhiên xuất hiện giữa hai chúng tôi, anh Tooya vẫn tiếp tục bước đi, thoáng chốc tôi đã thấy cánh cửa phòng hiệu trưởng lấp ló sau những bức tường rêu phong. Sao anh ấy lại đưa tôi đến đây nhỉ? Tôi nghĩ thầm rồi vội vã kéo áo anh ấy hỏi nhỏ:
- Đây không phải là dãy nhà hiệu bộ sao? Anh định đưa em đi đâu vậy?
 - Yume, em có muốn cùng ta rời xa nơi này không?__ Tooya sempai đột nhiên hỏi tôi, giọng nói của anh vô cùng nghiêm túc.
 - Rời xa nơi này? Ý, ý anh là sao?__ tôi lấp bắp hỏi lại.
 - Haha. Em đừng lo, không phải rời xa nơi này luôn đâu, chỉ là một kì nghỉ phép ít ngày mà thôi.__ Tooya khẽ bật cười nói
 - Nghỉ phép ít ngày?__ tôi ngần ngại nói.
 - Ừ.
 - Cùng với anh?
 - Đúng vậy, chỉ có ta và em.
 - Em, em rất thích nhưng liệu có được không?__ Tôi hỏi mà bỗng thấy buồn ngủ ghê ghớm, hai mí mắt như đang đeo trĩu chỉ muốn sụp hẳn xuống.
 - Tất nhiên là được, chỉ cần em muốn ta có thể làm bất cứ điều gì.
 - Nhưng, bỏ đi thế này mọi người sẽ nói em đang trốn tội.
 - Đừng lo, ta sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Đến khi em trở về, tất cả những người đã từng nghĩ oan cho em sẽ phải quỳ xuống mà xin lỗi .
 - Không cần đâu, chỉ cần họ không nghi ngờ em là được rồi. Nhưng ừm...em thấy buồn ngủ quá...

Tôi mơ màng nói rồi chợt buông thông hai tay, dụi đầu vào lòng anh ấy mà ngủ ngon lành.

- Đúng vậy, em hãy ngủ đi, đến khi em thức dậy, em sẽ thấy mình ở một nơi bình yên hơn, nơi đã du ngủ trái tim ta trong suốt từng ấy năm.

Tooya khẽ nói rồi bế Yume bước thẳng vào phòng hiệu trưởng. Có lẽ cô ấy không biết rằng, cơn buồn ngủ đến nhanh như vậy là do tác dụng của một loại thuốc ngủ thông qua nụ hôn vừa rồi.

.

.

- Cậu chưa gõ cửa đâu Hondo__ Ông Akatsuki khẽ cau mày nói, bàn tay vẫn bận sột soạt với những trang giấy.

- Ta tự nghĩ không biết mình có thể mọc thêm một cánh tay nào nữa để có thể gõ cửa phòng ông không?__ Tooya nhẹ nhàng nói rồi bước đến trước bàn làm việc của hiệu trưởng Akatsuki.

Người đàn ông già nghe thấy thế thì giật mình vội ngẩng đầu lên, đôi mắt tinh anh của ông nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngủ ngon lành trong vòng tay của Tooya, khẽ hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Hãy về hỏi cháu trai của ông ấy.__ Tooya nhếch môi nói.

- Kai ư? Sao lại liên quan đến nó?__ Ông Akatsuki nhíu mày hỏi.

- Cái này tự ông tìm hiểu, hôm nay ta đến đây vì có việc muốn xin phép ông.

- Xin phép ta?

- Phải. Ta muốn rời xa học viện ít hôm, coi như là một kì nghỉ phép ngắn ngày và ta muốn ông chấp thuận điều đó. Tất nhiên...

- Tất nhiên là cậu vẫn sẽ đi nếu ta không đồng ý, đúng không?

- Rất mừng vì ông đã hiểu.

- Cậu sẽ mang theo cả cô bé?__ ông Akatsuki hỏi rồi khẽ liếc mắt nhìn Yume.

- Điều này thì ông không cần hỏi, giờ ta đi được chứ?__ Tooya nói rồi nhanh chóng quay đầu định bỏ đi.

- Khoan đã...cậu không định thông báo gì cho gia tộc Hondo sao? Có thể họ sẽ rất lo lắng cho cậu, dù sao thì cậu cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc.

- Lo lắng cho ta ư? Ông nghĩ hơi nhiều rồi đấy Akatsuki sensei. Nếu bọn họ biết được dòng máu đang chảy trong người ta thực sự không phải là của tộc Hondo thì họ sẽ làm gì nhỉ?__ Tooya nói mà như tự hỏi chính mình, giọng nói đầy vẻ châm biếm.

- Cậu nói thế là có ý gì Tooya?

- Nếu một ngày ông biết được thực ra mình còn có một đứa cháu trai nữa thì ông sẽ nghĩ sao?

- Cháu trai ư? Ta chỉ có một đứa cháu trai thôi mà, cậu nói nhầm cái gì vậy?__ ông Akatsuki kinh ngạc hỏi lại, người đang đứng trước mặt ông đây không phải là một người có thói quen nói ra những câu cợt nhả, không có ý nghĩa.

- Haha, ông nghĩ vậy cũng tốt, đã thế thì hãy quên những lời tôi vừa nói đi.

Tooya nói rồi nhanh chóng mất hút sau cánh cửa gỗ sồi. Trái tim anh đang đau nhưng khuôn mặt thì vẫn tĩnh lặng như thường. Có mấy ai biết được dòng máu thực sự đang chảy trong huyết quản của anh là gì? Chính cái sự thật này đã gặm nhấm con người anh từ 10 năm trước. Bắt đầu từ khi đó anh đã không còn tin ai trừ một cô bé đã tuổi ăm trái tim anh.

Tiếng động nhẹ vang lên khiến Tooya giật mình vội thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung, mỉm cười nói:

- Cậu đến tiền ta sao Akatsuki?
- Anh muốn đưa cô ấy đi đâu?_ Kai nhẹ nhàng bước đến đứng đối diện với Tooya, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn cô gái đang nằm ngủ ngon lành kia.
- Cậu đang quan tâm hay quản thúc đây?
- Anh nói thế là có ý gì?
- Chẳng phải cậu luôn nghĩ cô ấy là kẻ ăn trộm sao. Cậu nên đội ơn trời vì hai bàn tay ta đang bận chứ nếu không ta đã chẳng để yên cho cậu vì dám tát cô ấy rồi._ Tooya gần giọng nói.
- Đe dọa thừa, tôi muốn hỏi anh đang định đưa cô ấy đi đâu?_ Mặc kệ lời đe dọa của Tooya, Kai vẫn tiếp tục hỏi.
- Cậu không có tư cách hỏi. Ta đã cảnh báo từ trước nhưng cậu không nghe, còn ngu ngốc không hiểu những lời ta nói. Lần này ta sẽ không đợi cậu tự giải quyết nữa, ta sẽ xử lý con bé đó theo cách của mình.
- Con bé đó?_ Kai khẽ nhíu mày hỏi lại.
- Khi ta trở về mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ, đến lúc đó cậu có hối hận cũng không kịp. Ta sẽ khiến thứ tình cảm mới nhen nhúm trong lòng cô ấy với cậu biến mất hoàn toàn. Hẹn gặp lại.

Tooya nói rồi nhanh chóng bỏ đi để lại Kai đứng lặng một mình trên sân trường, khuôn mặt lạnh lùng thoáng vẻ bất thần. Thực ra chưa bao giờ cậu không tin cô ấy cả, cậu biết cô ấy không phải là người như vậy. Nhưng lúc đó khi nghe thấy cô ấy nhắc đến Tooya Hondo trong đoạn ghi âm cậu đã không kiềm chế được bản thân, đã để cho cơn ghen lấn áp.

Vì sự ích kỷ, ghen tuông vô lối của mình, cậu đã làm tổn thương cô ấy, để cô ấy phải chịu khổ. Qua sự việc lần này rốt cuộc cậu cũng hiểu, Yume trong lòng cậu quan trọng hơn bất cứ thứ gì, cậu thà để mất chiếc vòng chứ không thể để mất cô ấy. Nhưng...liệu cô ấy có còn chút cảm giác gì với cậu không???

Câu hỏi này có lẽ phải chờ cô ấy giải đáp.

25. Chương 44

Một điệu sáo buồn vang lên bên tai khiến tôi giật mình tỉnh giấc, mùi hương thơm mát của hoa hồng hòa quyện cùng vị ngọt ngào của cỏ ấu theo gió bay vào cánh mũi làm lay động cả tâm hồn tôi.

Ư..m thơm quá, lại mát nữa, đây có phải là thiên đường không nhỉ? Nếu là thiên đường thì chắc là tôi đã chết thật rồi, chết trong sự ghê lạnh của mọi người. Cũng may ông trời còn biết thương xót để tôi yên nghỉ ở một nơi thơm mát thế này.

Tôi nghĩ rồi từ từ mở mắt ra. Ánh nắng vàng lọt qua tán phong đỏ tạo thành những đốm nắng tròn tinh nghịch nhảy nhót trên những vệt cỏ.

Tôi chống tay tựa mình ngồi dậy, chớp mắt ngắm nhìn khung cảnh thần tiên trước mặt rồi khẽ reo lên:

- Đẹp quá!

Ánh nắng vàng như mật ong nhẹ nhàng rải trên cánh đồng hoa thơm ngát. Từng cơn gió thổi qua cuốn những cánh hồng mỏng manh thành từng vòng tròn nhẹ nhàng bay lên không trung. Trên trời ong bướm bay lượn từng đàn.

Tôi chống cằm ngẩn ngơ ngắm nhìn khung cảnh trước mặt rồi khẽ lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa:

- Đúng là thiên đường rồi, chỉ có thiên đường mới đẹp thế này thôi. Aida cảnh đẹp thế này thì có chết cũng đáng.

- Đây không phải là thiên đường đâu.

Một giọng nói êm ru đột nhiên vang lên, từ một tán lớn của cây phong đỏ, Tooya sempai nhẹ nhàng nhảy xuống trên tay anh là cây sáo dài được trạm trổ khéo léo.

- Anh Tooya...__ tôi kinh ngạc kêu lên.
 - Sao em lại ngạc nhiên vậy? Em quên là mình đã đồng ý cùng đi nghỉ phép với ta à?__ Tooya nhìn tôi cười hiền.
 - Nghỉ phép?__ Tôi dần mặt hỏi lại rồi chợt nhớ đến cuộc đối thoại với anh Tooya lúc ở trường.
 - A...em nhớ rồi__ Khi kí ức đã được nối liền, tôi khẽ kêu lên rồi bật cười khi khi.__ Xin lỗi sempai chắc tại em ngủ lâu quá nên quên.
 - Nhớ rồi là tốt, em thấy nơi này thế nào?
 - Ừm, giống như thiên đường vậy. Nhưng chúng ta sẽ ăn và uống bằng cái gì? Chỗ này...__ Tôi nhăn mặt thắc mắc.
 - Ngốc__ Tooya khẽ cốc đầu tôi một cái rồi đứng dậy chỉ tay về phía đằng xa nói:
 - Có một ngôi nhà nhỏ ở đằng kia, đó là nhà của ta, bây giờ ta sẽ đưa em đến đó.
 - Trong cánh đồng hoa này có một ngôi nhà gỗ nhỏ ư? Tuyệt quá!__ Tôi khẽ reo lên rồi cuống quýt xỏ giày vào tung tăng chạy trước, cảm thấy trái tim như đang dao động từng hồi.
 - .
 - .
- Tôi và anh Tooya men theo con đường nhỏ chạy dọc trên cánh đồng hoa hồng để đến chỗ ngôi nhà gỗ. Đây là lần đầu tiên tôi được đi giữa cánh đồng hoa lớn như vậy, những bông hoa hồng rực rỡ sắc màu như đang chào đón chúng tôi. Vẻ đẹp quyến rũ của chúng khiến tôi không cưỡng lại được vươn tay ngắt vài bông.
- Mãi ngắt hoa, tôi sơ ý vấp chân phải một bụi cỏ cả người ngã nhào vào luống hoa hồng trước mặt. Những bông hoa bị tôi đè lên cánh rung lả tả, gai của chúng đâm vào da thịt tôi tứa máu.
- Ui da, đau quá!__ Tôi suýt xoa kêu lên rồi lồm cồm bò dậy khẽ thổi phù phù vào những chỗ bị gai đâm.
- Nhìn thấy hình ảnh thê thảm của tôi, Tooya sempai vội vã đi đến, khuôn mặt anh thoáng vẻ lo lắng. Hai hàng lông mày thanh tú nhíu lại.
- Em bắt cần quá đấy.
- Anh lên tiếng trách móc rồi khẽ kéo bàn tay tứa máu của tôi đưa lên sát miệng.
- Ngọt quá!__ Tooya dùng lưỡi liếm sạch chỗ máu còn sót lại trên ngón tay tôi rồi chợt kêu lên.
 - Ngọt ư? Nhưng cái gì cơ ạ?__ Tôi đỏ mặt hỏi lại.
 - Máu của em. Nó rất ngon.
 - Nhưng...nhưng em nghe Takeshi sempai nói là vampire không thích hút máu của đồng loại. Em và anh cùng là vampire sao máu của em lại ngon được.__ Tôi thắc mắc.
 - Vậy chắc là em đã nghe nói vampire chỉ hút máu của đồng loại khi rất yêu người đó đúng không?
 - Vâng.
 - Tốt lắm, thế thì em cũng phải biết, đối với một vampire, chỉ có máu của những người họ yêu thương nhất mới có vị ngọt.
 - A...__ Tôi ngẩn ngơ gật đầu rồi chợt giật mình kêu lên, nói như vậy chẳng phải... chẳng phải muốn ám chỉ tôi là người anh ấy yêu thương nhất sao? Hờ hơ, tôi đang nghĩ cái linh tinh gì thế này? Sao có thể chứ, việc này tuyệt đối không thể xảy ra. Tôi sao xứng...
- Nhìn khuôn mặt thộn ra của tôi, anh Tooya khẽ mỉm cười dịu dàng rồi quay đầu lại khụy gối xuống vòng tay ra đằng sau nhẹ nhàng nói:
- Chân em bị xước đúng không? Mau lên đi.

- Em...em vẫn đi được mà__ tôi ập ứng nói, cảm thấy cả người nóng bừng lên.

- Lên đi__ Mặc kệ lời khước từ yếu ớt của tôi, anh Tooya khẽ ra lệnh, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại mang một sức mạnh truyền đạt to lớn.

Tôi ngượng ngịu nhìn tấm lưng rắn chắc và đẹp tuyệt mỹ kia rồi cũng chậm chạp đi đến ngập ngừng trèo lên đó.

- Bám chắc vào__ Anh Tooya nhắc rồi kéo hai tay tôi vòng qua cổ anh ấy. Tôi hơi giật mình cả người đổ ập xuống, khuôn mặt đỏ bừng lên mà chẳng hiểu tại sao.

- Tốt lắm, giữ nguyên nhé!__ Tooya sempai khẽ mỉm cười rồi nhẹ nhàng đứng dậy công tôi đi dọc theo con đường nhỏ men theo cánh đồng hoa để đến ngôi nhà gỗ. Tấm lưng mạnh mẽ của anh ấy như bao trọn cả cơ thể tôi, khiến tôi có cảm giác thật an toàn.

” Bên anh em có cảm giác thật bình yên, một thứ gì đó thật ngọt ngào len lỏi trong tim em, nhưng đó có phải là tình yêu thật sự hay tất cả chỉ là ngộ nhận?”

Một đấng thuần chủng cao quý, mang trong mình dòng máu vua đầy kiêu hãnh bỗng chốc trở lên bình dị và chân thành như bao chàng trai bình thường khác.

Còn gì hạnh phúc hơn khi được công cô gái mình yêu thương trên lưng? Anh đã chờ ngày này 10 năm rồi, ngày mà anh đưa cô ấy trở về căn nhà gỗ nhỏ trong cánh đồng hoa hồng, nơi anh đã ấp ủ giấc mơ được sống cùng cô ấy, nơi du ngủ trái tim anh trong suốt từng ấy năm. Còn ai yêu cô ấy hơn anh, còn ai đủ khả năng bảo vệ cô ấy bằng anh? Cô ấy sinh ra vốn dĩ chỉ để dành cho anh mà thôi.

Tooya nghĩ rồi khẽ mỉm cười, nụ cười khiến cho những bông hồng ngậy ngát trong buổi chiều đông viên mãn.

- Nếu em chỉ là một giấc mơ, anh nguyện sẽ ngủ mãi trong giấc mơ ấy.

~~Cô bé ấy đã xuất hiện trước mặt anh, nhẹ nhàng như một cơn gió. Đôi mắt long lanh màu nước biển khiến trái tim băng của anh tan chảy.

”- Anh ơi, sao trông anh luôn có vẻ buồn bã vậy?

- Hửm, ờ anh...À mà em có quan hệ gì với tộc Hondo vậy? Hình như anh chưa bao giờ nhìn thấy em trong gia tộc này.

- Hihi đây là lần đầu tiên em theo ba mẹ đến đây mà.

- Mẹ em? Bà ấy là ai?

- Người búi tóc vận đồ đen kia kìa.

...

- Vậy ra em là con của cô Shita, thế thì là em họ anh rồi. À, mà cũng không đúng, chúng ta thật ra chẳng có quan hệ gì cả...haizz.

- Anh nói gì thế, em chả hiểu. Lại còn thờ dài nữa chứ?

- Haha, chuyện này em chưa hiểu được đâu, đợi lớn lên rồi từ từ em sẽ biết.

- Lớn lên ư? À, anh ơi, đám tang của ai vậy anh?

- Ủm, là của ba mẹ anh.

- Ba mẹ anh ư? Vậy chắc anh phải đau khổ lắm nhỉ?

-

- Sao anh không nói gì mà chỉ cười? À cho anh cái này nè.

- Bông băng ư? Nhưng sao em lại đưa anh cái này?

- Mẹ em nói khi một người nào đó đau khổ, trái tim của người đó sẽ tan nát và rất đau đớn nên...em nghĩ anh cần chỗ bông băng này để băng bó trái tim của mình.

-...

- Sao anh không nói gì? Hay chỗ bông băng này không đủ?

- Không, đủ rồi, cảm ơn em..."

Và trong buổi chiều tang tóc ấy, cô bé đã nở một nụ cười thật tươi, nụ cười tỏa nắng khiến tâm hồn anh xao động.

Có lẽ em ngây thơ hề ko biết rằng bắt đầu kể từ khi đó hình bóng em đã chiếm trọn trái tim anh.

.
.

...

Sau một chặng đường khá dài cuối cùng chúng tôi cũng đến được căn nhà gỗ nằm ở chính giữa vườn hoa hồng.

Căn nhà nhỏ chỉ có một tầng được làm toàn bộ bằng gỗ bên cạnh còn có hệ thống nhà bếp tách riêng.

Hai đầu hồi nhà trồng hai cây phong đỏ, trước mặt có một khoảng đất trống khá rộng, quanh năm gió thổi đều hiu.

...

- Em thấy thế nào? Chúng ta sẽ ở đây vài ngày nhé!_ Anh Tooya chợt mỉm cười nói rồi nhẹ nhàng đặt tôi ngồi xuống. Bên cạnh, những lá phong khô rơi ngập cả bậc thềm.

- Tuyệt quá!_ Tôi khẽ mỉm cười rồi nhanh nhẹn đứng dậy thích thú xỏ đôi tông lớn vào chân, loẹt quẹt chạy khắp nhà thăm thú.

Bên trong căn nhà, mọi vật đều được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng. Ở phòng khách, ánh đèn neon vẫn leo lét sáng, bao trùm lên không gian là một màu vàng ấm áp, hương thơm nồng nàn từ hoa hồng và cỏ đồng nội càng khiến con người ta ngây ngất.

- Đây là phòng của em, nhìn xem có thích ko?_ Anh Tooya khẽ cười trước khuôn mặt đê mê của tôi, bàn tay chỉ vào một căn phòng nhỏ nằm ngay bên trái phòng khách.

Căn phòng với tông màu trắng là chủ đạo, nổi bật trên nền trắng tinh khôi đó là màu xanh nước biển của chiếc rèm che. Gió lùa qua những ô cửa sổ thổi vào khiến những chiếc chuông gió bị dao động, kêu leng keng thật vui tai.

- Đẹp quá!

Tôi chồm chóp mặt ngẩn ngơ ngắm nhìn căn phòng nhỏ, khẽ kêu lên rồi chợt quay đầu lại nhìn anh Tooya thắc mắc:

- Nhưng, em quên đem theo hành lí rồi, làm sao bây giờ?

- Đừng lo, ta chuẩn bị hết rồi, quần áo của em đã được để sẵn trong tủ. Bây giờ em nghỉ ngơi đi ta ra ngoài có chút việc.

- Anh định đi đâu?_ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Trồng rau._ Anh Tooya mỉm cười nói rồi lấy từ trong túi ra một nắm hạt giống.

- Trồng rau ư? Cho em làm với._ Tôi cười tí mắt rồi nhanh tay giật lấy túi hạt giống chạy biến ra bên ngoài, ở đằng sau còn vọng lại tiếng cười dịu dàng của anh Tooya.

...

- Em muốn trồng cà chua.
- Ủ, thì em trồng cà chua, ta có nói gì đâu.
- Thế anh sẽ trồng cái gì?
- Ủm, ta sẽ gieo hạt dưa leo.
- Hay quá, vậy em bên trái anh bên phải nhé!

.

.

- Ô, anh lẩn sang của em rồi.
- Hửm, đâu có.
- Có mà, vết chân to đùng kia chứ đâu.
- Ờ thì...dưa leo tốt cho sức khỏe hơn nên cần phải trồng nhiều hơn, ta nghĩ thế.
- Không phải, cà chua mới tốt, dưa leo chỉ ăn sống được thôi.
- Chẹp, nhưng đằng nào cũng thế rồi.
- Em không biết, đã thế thì em cũng phải được đền bù.

Tôi nói rồi với lấy cái cuốc, xẻ một luống đất lớn về phía mình, nhanh tay gieo những hạt giống của cây cà chua xuống. Xong đâu đó, tôi khẽ phúi bụi trên áo hài lòng nhìn thành quả của bản thân rồi giơ cái cuốc lên reo hò:

- Người gieo hạt cà chua đã chiến thắng win...win...
- Thật...trẻ con!_ Anh Tooya bật cười, khẽ xoa đầu tôi mắng.
- Anh chưa rửa tay mà._ Tôi giật mình ôm lấy đầu rồi thét lên nho nhỏ.
- Ờ nhỉ? Thôi không sao đâu, chỉ là đất thôi mà._ Tooya mỉm cười nói rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bậc thềm gỗ.
- Vâng...chỉ là đất thôi._ Tôi thiếu não nói rồi cũng ngồi xuống, ngả người ra đằng sau, nhìn đám đất bị quần tứ tung mà bật cười thành tiếng.

Anh Tooya cũng khẽ cười rồi lấy từ trong túi ra một chiếc sáo dài đưa lên miệng thổi.

Âm thanh trong trẻo của điệu sáo buồn đưa tôi vào giấc ngủ êm đềm tự lúc nào. Trên trời cao, ông trăng cũng phải mỉm cười nhìn xuống, đôi mắt khẽ hấp hấy niềm vui.

.

.

Vậy là kì nghỉ ngắn bình yên và vui vẻ tại ngôi nhà gỗ trong vườn hoa hồng đã trôi qua nhanh chóng. Khi tôi thức dậy vào ngày thứ 6, xung quanh chỉ còn tiếng chim chóc riu rít, mọi vật đều im ắng đến mức lạ kì.

Trên chiếc bàn ăn nhỏ, tôi phát hiện ra phong thư mà anh Tooya để lại.

” Yume...

Xin lỗi em vì không từ mà biệt. Ta có việc phải trở về học viện gấp. Em cứ ở đó thêm một ngày nữa rồi sẽ có người đến đón.

Cảm ơn em vì đã cùng ta trải qua kì nghỉ này, tuy ngắn ngủi nhưng đối với ta nó đã trở thành khoảng thời gian đẹp nhất.

Hẹn gặp lại em ở học viện.

Tooya”

Tôi nhìn dòng chữ xiên xiên trên tờ giấy mà trong lòng không khỏi hụt hẫng. Vậy là khoảng thời gian bình yên ngắn ngủi đã kết thúc, tôi sắp phải trở về Lanci thật rồi. Tôi biết dù có cố gắng chạy trốn thế nào thì cuối cùng cũng phải quay trở lại đó đối mặt với những thách thức phía trước.

Nhưng...có chuyện gì gấp mà anh Tooya phải vội vã trở về Lanci thế nhỉ? Tôi nghĩ mà bỗng cảm thấy rùng mình, ớn lạnh.

26. Chương 45 - 46

_ RÀO....

- Lạnh quá! Khụ, khụ...

- Anh Tooya, cô ta tỉnh rồi.

- Tỉnh rồi sao? Rất tốt. Giờ thì ra các cậu ngoài trước đi ta có việc cần nói riêng với cô ta.

- Vâng.

...

Khi chỉ còn lại hai người trong căn phòng kín, Tooya mới nhẹ nhàng rời khỏi chiếc ghế bành đi đến bên cô gái đang bị trói chặt vào thanh xà lớn, cả người run lên bần bật vì lạnh.

- Mika Hintana, cô biết ta chứ?

Nghe thấy tiếng gọi, Mika hơi giật mình ngược mặt lên nhìn người đối diện, đồng tử trong mắt cô giãn rộng ra thể hiện rõ sự bàng hoàng sợ hãi.

- T..ooya sempai...

- Thật may là cô vẫn chưa mất hết ý thức._ Tooya mỉm cười nói._ Chắc cô cũng biết tại sao hôm nay ta lại "mời" cô đến đây chứ?

- Em, em thật sự không biết_ Mika run run nói mặc dù bản thân cô vẫn luôn cho rằng Tooya sempai có một mối quan hệ gì đó rất đặc biệt với Yume, người mà cô đã năm lần bảy lượt hãm hại.

- Haha khá khen cho cái vẻ ngây thơ giả tạo của cô, chẳng trách mà Yume tin cô đến nỗi bị hại hết lần này đến lần khác.

- Không phải, em và Yume là bạn thân mà làm sao em có thể hại cô ấy được._ Mika lên tiếng biện minh, giọng nói đầy vẻ khản khản.

- Ta không thích đánh con gái vì vậy đừng làm gì để khiến ta phải động tay, động chân_ Tooya gần giọng nói, đôi mắt anh khẽ ánh lên tia nhìn lạnh lẽo khiến toàn thân Mika đông cứng lại vì sợ.

- Em, em...

- Sao hả? Không nói được gì à? Có cần ta phải kể ra những việc làm xấu xa của cô không?_ Tooya khẽ mỉm cười tay vờ vờ lộn tóc ướm nhẹ của Mika._ Lần thứ nhất, cô lừa Yume ra gặp Rima Ôatsu, để cô ấy bị bọn chúng đánh rồi vùi xuống tuyết. Lần thứ hai, cô lại tiếp tục sử dụng lòng tin của Yume đối với mình, đang tâm giao nộp cô ấy cho một vampire cấp E khát máu. Còn lần này, bằng những thủ đoạn độc ác, cô đã gán cho Yume cái mác kẻ trộm, khiến cô ấy bị cả học viện hắt hủi. Nếu...ta đoán không nhầm thì tất cả "chỉ" có vậy?

Mika mở to mắt nhìn người trước mặt, dường như tất cả những việc cô đã làm với Yume, anh ta đều biết. Một đấng thuần chủng cao quý như vậy tại sao lại đặc biệt quan tâm đến Yume?

- Làm sao...làm sao mà anh lại biết được? Chuyện này rõ ràng là chỉ...

- Chỉ có mình cô và Ôatsu biết thôi chứ gì? Haha, cô thủ đoạn là vậy nhưng cũng thật ngây thơ đấy._ Tooya khẽ cười.

- Ngây thơ?

- Đúng vậy, cái sai của cô là đã đánh giá quá thấp dòng thuần chủng. Cô nghĩ rằng những việc làm của mình có thể qua mắt được ta sao? Vì không muốn Yume bị tổn thương nên ta đã bỏ qua cho cô hai lần. Nhưng tấm gương của Rima Ôatsu không khiến cô tỉnh ngộ mà vẫn tiếp tục lần tới làm ra những việc khiến ta căm ghét. Vì vậy lần này ta quyết sẽ không tha cho cô__ Tooya lạnh lùng nói, đôi mắt đen huyền tỏa ra sát khí đáng sợ.

- Anh Tooya.

- Cô cũng nên biết rằng chỉ cần ta phẩy tay một cái thì dòng họ Hintana của cô sẽ biến mất hoàn toàn. Nếu không muốn điều tồi tệ đó xảy ra thì hãy mau mau thừa nhận tất cả lỗi lầm đi.

- ĐỪNG, đừng mà, em sẽ nói huhu... Là em, là em đã hại Yume, chính em đã ăn trộm chiếc vòng của Kai rồi để vào cặp của Yume, chính em đã lừa cô ấy để thu đoạn ghi âm và đoạn băng, mọi việc làm xấu xa đều do em dàn dựng, em sai rồi, xin anh, đừng tiêu diệt dòng họ nhà em mà huhu__ Mika vừa khóc vừa khấn khoản van xin.

__ TẠCH...__ Tooya khẽ bấm cái nút trên máy ghi âm rồi mỉm cười hài lòng nói:

- Xong rồi, âm thanh rất chân thực.

- Máy ghi âm?__ Mika dùng khóc ngơ ngạc nhìn chiếc máy trên tay Tooya.

- Có gì mà ngạc nhiên? Ta chỉ dùng chính cách của cô để đối phó với cô thôi. Yên tâm đi những lời nói "chân thành" này sẽ nhanh chóng được phát trên toàn trường, rồi mọi người sẽ biết hết sự thật thôi.__ Tooya mỉm cười nói.

- Tooya sempai, đừng mà...

- Có gan làm sao lại không có gan chịu? Sự trừng phạt của ta vẫn chưa dừng lại ở đây đâu. Thực ra ta đã rất muốn giết cô nhưng nếu cô chết, Yume sẽ buồn, dù sao cô cũng từng là bạn thân của cô ấy vì vậy ta sẽ tha chết cho cô.

- Cảm ơn anh.

- Đừng vội mừng, tội chết thì có thể tha nhưng tội sống thì vẫn phải xử.__ Tooya nhẹ nhàng nói, đôi mắt anh khẽ nheo lại.

- Ý, ý anh là...

- Ta không có thói quen hành hạ con gái. Nhưng rất tiếc cô không phải là con gái vì những người phản bội bạn bè chỉ xứng đáng là loài cầm thú. Ta sẽ chỉ xin một bên má của cô thôi.__ Tooya nói rồi nhẹ nhàng rút ra một con dao găm nhỏ, dưới ánh sáng trắng của chiếc đèn, con dao lóe lên những tia sáng màu bạc.

- Với loại dao này, vết thương sẽ mãi mãi không liền sẹo. Tốt nhất là cô đừng nói gì với Yume, nếu không ta sẽ không đảm bảo mạng sống của cô đâu.

- Đừng, đừng mà. Không...Á Á Á Á Á...

.

.

__ CỘP, CỘP...__ Tiếng bước chân vang lên rõ mồn một trong căn phòng kín. Một dáng người thanh tú bước đến gần Mika, khuôn mặt cao ngạo toát lên vẻ lạnh lùng cố hữu.

Mika khó nhọc ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, mái tóc màu bạc cùng khuôn mặt điển trai đập vào mắt khiến cô giật mình vội vã đưa tay lên che má, khóc thút thít:

- Kai à, đừng nhìn, cậu đừng có nhìn, bây giờ tôi xấu lắm.

- Cô lúc nào cũng xấu nên không cần che đâu.__ Kai tàn nhẫn nói.

Mika hơi sững người trước lời nói của Kai. Cô khẽ mỉm cười chua xót rồi buông bàn tay đang ôm một bên má dính đầy máu xuống nhìn Kai nói:

- Cậu thật sự rất tàn nhẫn. Cậu có thể đánh tôi, chứ-i tôi nhưng đừng dày xéo trái tim tôi như vậy. Cậu có biết tôi đã yêu cậu như thế nào trong suốt 15 năm qua không?
 - Tình yêu của cô chỉ khiến tôi chán ghét.
 - Tôi biết chứ. Cậu đã nghe thấy hết những lời tôi nói rồi đúng không, rồi cả những việc làm xấu xa của tôi trước nữa. Chắc là bây giờ cậu ghét tôi lắm.__ Mika ngậm ngùi nói.
 - Thực ra tôi đã biết cô hại Yume từ lâu rồi.__ Kai lạnh lẽo nói.
 - Cái gì? Làm sao mà...__ Mika ngạc nhiên hỏi.
 - Hừ, chỉ có loại ngốc nghếch như con nhỏ đó mới không biết rằng mình bị chính bạn thân bán đứng thôi.
 - Vậy...vậy tại sao cậu không tố cáo tôi?__ Mika run rẩy hỏi.
 - Vì tôi không muốn cô ta phải đau như tôi. Tôi hiểu rất rõ cảm giác bị người thân phản bội đau như thế nào. Cái sai lớn nhất của tôi là đã không tin con nhỏ đó đến cùng, đã để cho cuộn băng ghi âm của cô lừa phỉnh...__ Kai khẽ nắm chặt tay nói, hình ảnh về cái tát hôm ấy lại hiện về.
 - Thì ra là vậy.__ Mika khẽ nói rồi bật cười khan__ Haha, vậy ra cũng chỉ vì Yume, vì sợ cô ta đau mà cậu không trừng phạt tôi. Cậu thật sự vì cô ta mà làm nhiều như thế sao?
 - Cũng không hẳn. Thật ra nguyên nhân chính khiến tôi không làm hại cô là vì...ba cô, ông Nobu Hintana.
 - Ba tôi? Nhưng sao...
 - Tôi nợ ông ấy một ân tình, vì vậy không giết cô là cách tôi trả ơn cho ông ấy. Nhưng dù không tự tay giết cô, tôi vẫn có cách trừng phạt của riêng mình.
 - Cậu nói vậy là sao?
 - Khi nói chuyện với Tooya Hondo, tôi đã cố tình tỏ ra không biết về sự hiện diện của cô. Và đúng như tôi dự đoán, anh ta đã vì Yume mà thay tôi trừng phạt cô.
 - Tại sao? Tại sao cậu lại làm thế với một người yêu cậu hết lòng?__ Mika gào lên uất ức.
 - Vì sao ư? Vì cô là loại người mà tôi ghét nhất trên đời. Đã xây dựng lòng tin nơi người khác rồi lại đập đổ nó chỉ vì những lợi ích cá nhân. Nếu cô nói nguyên nhân của sự phản bội bạn bè là vì tôi thì tôi lại càng căm ghét cô hơn.__ Kai nói rồi lạnh lùng bỏ đi, không mảy may liếc nhìn Mika một cái.
- Còn lại một mình, Mika kiệt sức ngã nhào ra nền đất lạnh lẽo. Nước mắt cô tuôn lã chã, tại sao vậy? Tại sao cô làm tất cả vì tình yêu mà cuối cùng những gì nhận được cũng chỉ là sự căm ghét của mọi người? Cô đã bán tình bạn để đổi lấy tình yêu là sai sao?

Chương 46

- Phù...mệt quá, cuối cùng cũng trở về đây rồi. Cố lên nào Yume, mày không được chùn bước, chaizo...__ Tôi nhìn cánh cổng gỗ sồi đang từ từ mở trước mắt, quả quyết nói rồi hùng hổ bước vào trường.
- Mạnh miệng là vậy nhưng khi đã đường đường chính chính đứng giữa sân trường Lanci trong lòng tôi vẫn không khỏi lo lắng khi nghĩ đến một vụ bạo hành sắp xảy ra. Híc!
- Nhưng thật kì lạ, tôi đã đứng đực ở đây được mấy phút rồi mà vẫn chẳng thấy một viên sỏi hay quả trứng thối nào đập vào người. Những vampire trên sân trường vẫn thản nhiên đi lại, thản nhiên làm việc của họ mà không hề chú ý đến tôi. Thành thoảng cũng có một vài người dừng lại liếc tôi đôi chút nhưng thay vì những ánh mắt căm ghét khinh thường họ lại nhìn tôi mỉm cười đầy hối lỗi.
- Ngay lúc này đây tôi chỉ mong mình có một cái loa lớn để hét to lên rằng "What the hell?". Đúng là tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra thật, chẳng phải mới mấy ngày trước thôi tôi còn bị cho là tội nhân thiên mà, sao bây giờ lại bị "giáng chức" xuống dân thường thế?
- Tôi nghĩ rồi khẽ nhún mày dè chừng bước đi, trong lòng ko ngừng cầu mong tất cả những chuyện này không phải là mơ.

Vừa bước chân vào phòng kí túc xá cả người tôi đã bị bao trọn bởi một cái ôm nồng ấm. Người ấy siết chặt tôi trong vòng tay của mình, mạnh đến nỗi tôi suýt bị ngạt thở:

- Yume à, cuối cùng thì cậu cũng trở về rồi__ Toru kêu lên rồi nhả tay ra nhìn tôi cười vui vẻ.

Đáp lại cử chỉ thân mật ấy tôi chỉ biết đứng chết trân nhìn Toru, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

- Yume à, tha lỗi cho tôi nha.

- Tha lỗi cho cậu?__ Tôi ngơ ngẩn hỏi lại, vẫn chưa tin hẳn vào chuyện đang xảy ra.

- Ủ, cho tôi xin lỗi vì đã không tin cậu. Mọi chuyện đã được làm sáng tỏ rồi thì ra tất cả mọi việc đều do con nhỏ Mika làm. Tôi thật không ngờ lòng dạ nó lại xấu xa đến thế__ Toru khẽ lắc vai tôi nói.

- Mọi chuyện đã được làm sáng tỏ rồi ư? Làm sao mà mọi người biết?__ Tôi khẽ nhủ mày hỏi.

- Tự con nhỏ thú nhận tất cả, chắc là lương tâm cắn rứt.

- Vậy à__ Tôi nói rồi khẽ quay đầu ra ngoài, cảm thấy nhoi nhói trong lòng. Đáng lí ra khi mọi chuyện được làm rõ tôi nên vui mới phải nhưng sao tôi lại thấy đau lòng thế này? Lẽ nào bản thân tôi đã thay đổi, đã không còn cần lòng tin của mọi người nữa?

Tôi không biết liệu mình có đủ khoan dung để tha thứ cho những người đã từng phản bội lại lòng tin nơi tôi không. Mika, Toru và... cả Kai.

- Này Yume, cậu vẫn còn giận à? Cậu hãy tha thứ cho tôi đi mà__ Ở bên cạnh Toru lên tiếng nài nỉ tôi, trông khuôn mặt cô nàng thật tội nghiệp.

- Xin lỗi cậu, hiện giờ tôi đang rối lăm, tôi muốn suy nghĩ kĩ hơn đã__ Tôi mỉm cười nói rồi vội vã bỏ ra ngoài.

- Ủ..À mà khoan sắp mưa rồi cậu còn ra ngoài làm gì?__ Toru khẽ gật đầu rồi chợt hét lên với tôi ở đằng sau nhưng tôi không còn nghe thấy tiếng cậu ấy nữa.

Tôi thẩn thờ đi lang thang trên sân trường, bây giờ trời đã tối, nhiều ánh đèn đã được bật lên. Những cơn gió mạnh thổi qua cuốn những chiếc lá khô bay xào xạc như báo hiệu một cơn mưa lớn sắp ập xuống.

Những vampire còn lại trên sân trường cũng nhanh chân chạy vào các hành lang lớp học để tránh cơn mưa lớn.

Trong phút chốc cả sân trường rộng lớn chỉ còn mỗi cái bóng lẻ loi của tôi, gió càng lúc càng mạnh tưởng như có thể thổi bay được những cột đèn lớn.

Tôi vẫn vô thức bước theo nhịp bàn chân rồi dừng lại trước khuôn viên sau dãy nhà cấp C tự lúc nào không hay.

- Tại sao mình lại đến đây?

Tôi tự hỏi rồi ngẩn ngơ ngắm nhìn khung cảnh trước mắt, gió quật mạnh khiến những bông hoa anh đào mới nhú nở bị nhàu nát cánh rơi lả tả, cuốn thành từng vòng như cơn lốc. Dọc lối đi những cột đèn lắc lư nhẹ theo chiều gió.

Cảnh vật trong cơn gió lớn vẫn đẹp mê hồn nhưng tôi đang trông chờ vào điều gì mà lại đến đây? Những tưởng rằng tôi có thể mạnh mẽ hơn, lí trí hơn sau sự việc đáng tiếc vừa rồi nhưng sao bản thân tôi vẫn ngu ngốc đến vậy? Phải chăng tôi muốn gặp hắn, muốn nghe thấy tiếng xin lỗi từ hắn.

- Mình...thật ngốc.__ Tôi nói rồi khẽ bật cười rồi quay đầu định bỏ đi. Có lẽ ngày mai sẽ có nắng, sau cơn mưa trời lại sáng, mọi việc sẽ trở về như lúc ban đầu. Nhưng bản thân tôi liệu còn có thể ngây thơ, vô tư như trước được nữa không?

- Cô đã trở về rồi à?__ Một giọng nói lạnh lùng đột ngột vang lên ở đằng sau. Dù không quay đầu lại, dù không nhìn thấy nhưng tôi biết người ấy là ai. Trái tim tôi khẽ nhói lên nhưng bàn chân tôi thì vẫn cương quyết bước tiếp.

Đơn giản là vì tôi sợ nhìn thấy khuôn mặt ấy, nghe thấy giọng nói lạnh lùng ấy. Tôi căm ghét tất cả những gì liên quan đến hắn, vì hắn đã khiến tôi đau.

— VỤT...

Chỉ trong giây lát, Kai đã đứng chặn trước mặt tôi. Trông hắn vẫn như vậy, vẫn dáng người thanh tú, vẫn khuôn mặt lạnh đẹp trai hút hồn chỉ có điều trông hơi hốc hác hơn.

- Tránh ra, tôi phải về kí túc, trời sắp mưa rồi__ Tôi lạnh nhạt nói rồi vội vã lách người định bước qua hắn.

Nhanh như cắt. Hắn giữ lấy tay tôi và kéo lại, giọng nói lạnh lùng của hắn khiến tôi khẽ rùng mình:

- Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói, chỉ một chút thôi.

- Nhưng tôi chẳng có chuyện gì để nói với cậu cả__ Tôi cúi kính cổ giật bàn tay mình ra khỏi tay hắn nhưng vô ích.

- Vậy chỉ cần nghe thôi cũng được.

- Cậu tự nói một mình đi, tôi không muốn nghe.__ Tôi cảm thấy giọng nói của mình có chút run run, tôi đang yếu lòng ư? Yếu lòng trước thái độ của hắn.

Đáng lí ra tôi không nên đến đây, tôi đã muốn thử lòng mình nhưng không thể ngờ rằng trái tim tôi lại yếu đuối đến vậy. Hắn đã làm tổn thương tôi sâu sắc cơ mà, làm sao tôi có thể yếu lòng vì những lời nói này.

Tôi nghĩ rồi giật mạnh tay ra, vội vã bỏ chạy. Lúc này gió đã ngừng thổi, mưa bắt đầu nặng hạt. Những hạt mưa lớn cứ liên tục rơi xuống rả rích, rả rích không ngừng.

- Tôi...xin lỗi__ Một giọng nói lạnh lùng khẽ vang lên bên tai, tôi thấy trái tim mình khẽ rung nhẹ khi hắn vòng tay ôm lấy tôi từ đằng sau.

- Cậu làm gì vậy? Còn không mau buông ra.__ Tôi hoảng kinh nói, cố gắng đẩy hắn ra.

- Xin lỗi vì đã làm cô đau__ Hắn khẽ nói, bàn tay đang nắm lấy cổ tay tôi siết mạnh hơn.

- Đau? Ý cậu muốn nói đến cái tát?__ Tôi cười nhạt.

- Tôi đã không làm chủ được bản thân, xin lỗi.__ Hắn nói rồi giơ tay lên khe xoa má tôi. Như một hành động dứt khoát, tôi vội vã quay mặt đi để bàn tay hắn buông thõng trong vô thức.

- Cậu mà cũng biết xin lỗi ư? Ngạc nhiên quá!

- Đừng nói như vậy nữa, không giống cô chút nào.

- Vậy thế nào mới giống tôi? Tôi không ngây ngô, không ngu ngốc như trước nữa nên cậu thấy chán à? Không bắt nạt được tôi nên cậu buồn bực phải không?__ Tôi giận dữ hét lên, cố vùng ra khỏi vòng tay hắn nhưng vô ích.__ Cậu có biết tôi đã vui thế nào khi cậu nói tin tôi không? Lúc ấy, tôi đã sướng đến phát run. Nhưng...tại sao cậu lại làm vậy với tôi, cậu ghét tôi thì cũng đừng chà đạp lòng tự trọng của tôi như thế, thà rằng lúc đầu cậu đừng nói tin tôi có lẽ tôi sẽ bớt đau hơn.

Nước mắt theo những hạt mưa rơi vào khóe miệng, mặn chát. Đáp lại sự giận dữ của tôi, Kai vẫn lặng thinh không nói gì, chỉ có vòng tay hắn là ngày càng siết chặt hơn.

Tôi muốn đẩy hắn ra, muốn chạy trốn khỏi nơi này nhưng không thể, bàn chân dường như đang run lên, đứng không vững dưới trời mưa tầm tã.

Đúng lúc ấy chợt có một giọng nói đột nhiên vang lên:

- Yume, em ở đó phải không?

Nghe thấy tiếng gọi, tôi và Kai cũng giật mình ngẩng đầu lên. Trên bậc thềm dẫn đến khuôn viên Takeshi sempai đang ngó chúng tôi chằm chằm, tay anh ấy cầm một chiếc ô lớn.

- Vâng em ở đây.__ Tôi cố dùng chút sức lực cuối cùng hét lên, tiếng nói như lạc đi dưới cơn mưa.

- Có chuyện gì vậy?__ Takeshi hỏi khi đến gần chỗ tôi và Kai đang đứng.

- Em..._ Tôi ấp úng nói rồi khẽ ngược ánh mắt cầu cứu về phía Takeshi. Như hiểu được ý tôi, Takeshi sempai khẽ nhú mồm rồi kéo tay tôi ra khỏi vòng tay của Kai lạnh lùng nói:

- Cậu đang làm cái trò lố bịch gì vậy Akasuki. Cậu nghĩ sao mà giữ Yume trong cái trời mưa tầm tã này.

Nói đoạn anh ấy khẽ kéo tay tôi đi để mặc cho Kai đứng giữa trời mưa tầm tã, bàn tay của hắn buông thõng.

...

- Tôi nghĩ rằng mình...đã thích em.

Giọng nói lạnh lùng ấy luôn qua những hàng mưa lọt vào tai tôi. Trong tích tắc cả người tôi bỗng khựng lại. Hắn vừa nói cái gì cơ? Là tôi đã nghe nhầm sao?

Tôi bàng hoàng nghĩ rồi vội quay đầu lại, dưới màn mưa dày đặc, đôi mắt màu tím lạnh của hắn nhìn tôi chăm chú, tia nhìn ánh lên sự ảm áp, chân thành.

- Đừng quay xuống.

Nhưng giọng nói dịu dàng bên cạnh đã đưa tôi về thực tại. Takeshi sempai khẽ nhú mồm đưa cho tôi chiếc ô và bảo:

- Em cầm lấy ô đi.

Tôi giật mình vội quay đầu lên, lóng ngóng cầm lấy cái ô rồi lên tiếng thắc mắc:

- Nhưng còn anh.

- Đừng lo_ Takeshi nhìn tôi mỉm cười rồi khẽ cúi xuống bế thốc tôi lên, chiếc ô trên tay tôi đủ sức để che đủ cho hai người.

- O...sempai, em đi được mà_ Tôi hốt hoảng kêu lên.

- Anh biết là em vẫn đi được, nhưng lúc này anh muốn em đi bằng bàn chân của anh_ Takeshi đùa.

Tôi khẽ bật cười rồi ngoan ngoan nằm im. Qua vai của anh ấy tôi thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kai ướt đầm trong làn mưa.

Khoảnh khắc ấy, tôi thấy trái tim mình khẽ chao đi, phải chăng tôi đã quá tàn nhẫn...

27. Chương 47

Takeshi sempai đưa tôi về tận kí túc xá rồi mới ra về. Bên ngoài trời, mưa vẫn đang vẫn vũ, tiếng gió rít nghe thật đáng sợ.

Tôi tần ngần đứng nhìn cảnh mưa bão trước mặt rồi bất chợt nhớ đến hắn. Không biết giờ này hắn còn đứng đó không?

Nhưng những suy nghĩ vừa mới hình thành trong đầu đã bị tôi gạt bỏ ngay lập tức. Thật ngốc khi đi lo lắng cho hắn. Hắn chắc chắn không phải là người ngu ngốc đến độ đứng nguyên tại chỗ trong trời mưa bão đó. Mà nếu hắn có khùng lên dầm mưa thật thì chắc cũng chẳng sao vì hắn là một thuần chủng, một vampire có sức mạnh vô biên cơ mà.

Tôi nghĩ rồi dứt khoát quay người vào trong, bỏ mặc cơn mưa điên cuồng ngoài kia.

Trong phòng, dưới ánh đèn neon ấm áp, Toru đang đi đi lại lại không ngừng, khuôn mặt ánh lên vẻ lo lắng. Thấy tôi bước vào, con nhóc vội vàng nhảy bổ đến, dồn dập hỏi:

- Sao bây giờ mới về? Đi đâu mà để bị mưa ướt thế này? Có biết tôi lo lắng thế nào không?

- Được rồi, cậu cũng phải để cho tôi thở đã chứ._ Tôi mỉm cười nói rồi gỡ tay Toru ra khỏi vai mình. Con nhóc nhìn tôi khẽ chu mỏ hờn dỗi:

- Tại người ta lo lắng cho mình chứ bộ. Mà thôi, bây giờ cậu đi tắm đi, trông thê thảm chưa kìa.

Toru nói rồi chỉ tay vào nhà tắm, xong lại nhìn bộ dạng ướt như chuột lột của tôi, lắc đầu chép miệng.

- Ủ._ tôi gạt đầu đi đến bên tủ quần áo, vớ tạm một bộ rồi nhanh chân bước vào nhà tắm.

...

Nước nóng khiến tôi cảm thấy khoan khoái dễ chịu vô cùng, mọi bức bối trong lòng đều nhanh chóng tan biến. Với tay lấy cái khăn tắm tôi mở cửa bước ra ngoài rồi vừa rũ tóc vừa hỏi Toru:

- Mấy giờ rồi?

- Khuya lắm rồi, chắc khoảng một giờ. Đi ngủ đi cho lại sức._ Toru nói nhưng không quay lại, mặt vẫn mãi cắm vào những trang tiểu thuyết sốt mướt.

- Ủm_ Tôi gạt đầu rồi rũ mạnh tóc cho khô, bất chợt đánh mắt sang nhìn chiếc giường ngoài cùng, phẳng phiu không một nếp gấp, ngập ngừng hỏi:

- Mi..ka đâu rồi?

Nghe tiếng tôi hỏi, Toru hơi giật mình rồi quay đầu lại khẽ cau mày nhìn tôi, thở dài nói:

- Tôi không biết. Từ khi mọi chuyện bị bại lộ chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu cả.

- Vậy thì cậu ta ở đâu được chứ?_ Tôi lo lắng hỏi.

- Chắc là trốn chui trốn nhủi ở đâu đó. Nếu bây giờ cậu ta mà lộ mặt ra thế nào cũng bị các học viên khác đuổi đánh.

- Vậy à._ Tôi khẽ nói rồi trèo lên giường trùm chăn kín lại. Những lọn tóc ướt quệt vào mặt khiến tôi cảm thấy khó chịu, trong lòng lại ngập tràn bao thắc mắc. Đến tận bây giờ tôi vẫn không thể hiểu được tại sao Mika lại làm thế với tôi? Tôi đã làm điều gì có lỗi với cô ấy ư? Nghĩ đến đây, tôi bỗng cảm thấy buồn ngủ ghê ghớm. Hai mí mắt như muốn díp lại.

- Cậu cũng đừng ghét Mika quá. Nó làm vậy cũng chỉ vì quá yêu mà thôi.

Trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, tôi chợt nghe thấy tiếng nói loáng thoáng của Toru.

...

Buổi trưa, nắng dịu dàng rải nhẹ trên sân trường. Sau khi thưởng thức xong bữa trưa tại thực xá, tôi thẳng thoi đi dạo quanh học viện. Trận mưa lớn hôm qua khiến cảnh vật trở lên hoang tàn hơn. Cây cối đều bị ngã nghiêng hoặc đổ rạp. Một vài giọt mưa vẫn còn đọng lại trên tán cây thỉnh thoảng lại đáp xuống đất, kêu đánh bộp.

Tiết trời sang xuân. Đã có nắng nhưng vẫn còn se se lạnh.

.

.

- Đánh chết nó đi, ai cho đồ ăn trộm này trở lại học viện.

Tiếng hét lớn từ đằng xa vọng lại khiến tôi giật mình vội quay đầu lại. Trên sân trường, một nhóm các vampire đáng xúm đông xúm đỏ tại một chỗ. Trông khuôn mặt ai cũng lộ rõ vẻ tức giận.

Tò mò, tôi đi đến bên đám đông đó rồi chen người vào trong cố tìm hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Bị bao vây bởi đám đông đang hùng hực lửa giận ấy là một cô gái đang ngồi bệt trên đất, tóc tai rũ rượi, khuôn mặt bị bầm tím, bên má trái có dính một miếng băng lớn.

Cô gái đưa bàn tay nhỏ nhắn lên để che mặt tránh những thứ dơ bẩn đang ném về phía mình rồi bật khóc thầm tức. Khi cô ta khẽ vén mái tóc dài rồi bù của mình sang một bên, để lộ một nửa khuôn mặt, tôi chợt giật mình kêu lên:

- Mika...

Rồi không kịp suy nghĩ gì cả, tôi vội chạy ra giữa đám đông đứng chắn trước mặt Mika hét lên:

- Dừng lại. Tất cả hãy dừng lại...

Nghe thấy tiếng hét của tôi, những cánh tay đang định giơ lên vội khựng lại trong không khí.

- Làm gì vậy, còn không mau tránh ra.

- Này bạn, con nhỏ đó hại bạn cơ mà sao lại giúp cô ta.

- Đúng đấy phải đánh cho nó chừa ra chứ.

- Tránh ra đi.

...

Những tiếng bất bình liên tục vang lên. Tôi khẽ cau mày nhìn những sinh vật tàn nhẫn trước mặt rồi từ tốn nói:

- Đúng là cô ấy đã hại tôi vì vậy tôi muốn tự chúng tôi xử lí riêng với nhau. Các bạn có thể tránh mặt được không?

Nghe tôi nói, những khuôn mặt đang cau lại chợt giãn ra, những tiếng xì xầm lại nổi lên:

- Có được ko đây? Hay thôi đi, cứ để họ tự giải quyết.

- Đúng đấy, đánh thế là đủ rồi, lượn thôi.

- Cần thận với con nhỏ gian xảo đó đấy.

- Lừa thầy lừa bạn, trời đất không dung. Thôi, để người bị cô ta hại xử lí...

Mãi một lúc lâu sau, khi trên sân trường chỉ còn lại hai người, tôi mới quay đầu lại xót xa nhìn Mika, những kỉ niệm đẹp đẽ về tình bạn lại hiện về trong đầu tôi.

Là bạn sao lại thành thù, thứ gì đã biến chúng tôi trở lên như vậy? Là thứ gì mà có thể khiến cô ấy bất chấp tất cả để hại tôi? Tôi nghĩ rồi khẽ thở dài đi đến bên Toru đặt tay lên vai cô ấy. Như một phản xạ tự nhiên Mika hất tay tôi ra rồi vội vã ngồi dịch sang một bên vòng tay ôm lấy đầu gối, dáng vẻ sợ hãi.

- Dừng sợ, tôi không làm gì cậu đâu, cầm lấy và lau mắt đi này.

Tôi nói rồi rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho cô ấy. Nghe thấy tiếng tôi, Mika khẽ giật mình ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Nhưng chỉ trong giây lát, Mika đã vội vã quay mặt đi như để tránh ánh mắt của tôi:

- Cậu đang thương hại tôi đúng không__ Mika cay đắng hỏi tôi, bàn tay đưa lên úp lấy mặt.

- Sao tôi phải thương hại cậu, tôi thương mình còn chưa đủ nữa là.__ Tôi khẽ cười.

- Vậy sao cậu ko đánh chữ-i tôi như họ?

- Sao tôi phải đánh chữ-i cậu như thế chẳng phải rất tốn sức sao?

- Tôi đã hại cậu cơ mà, cậu không ghét tôi sao?

- Tất nhiên là có, tôi rất ghét cậu.__ Tôi thẳng thừng đáp.

- Vậy tại sao...

- Vì cậu là bạn tôi, là người thứ hai trong học viện không khinh ghét dòng máu lai trong người tôi. Tuy tôi chưa thể tha thứ cho cậu và tình bạn của chúng ta cũng không thể trở lại như trước nhưng tôi luôn tin rằng cậu làm vậy vì có lí do riêng của mình. Còn bây giờ thì cầm lấy và lau mắt đi__ Tôi nói rồi đưa cho Mika chiếc khăn tay.

- Yume, cảm ơn cậu.__ Mika run run nói rồi chợt ôm chầm lấy cổ tôi, òa lên khóc nức nở.

Trước hành động bất ngờ của Mika, tôi không biết nên làm gì chỉ lúng túng vỗ nhẹ vai cô nàng rồi vừa cười vừa nói:

- Được rồi, ngồi đây mà khóc thì không hay đâu, ta lên ghế đá kia ngồi đi.

Nói đoạn, tôi kéo tay Toru đứng dậy rồi đi đến bên cái ghế đá đầy cô nàng ngồi xuống:

- Một cốc cacao nóng nhé, chờ tôi một chút!

Tôi nói rồi vội vã chạy đi, chốc sau trở lại với hai cốc cacao nóng trên tay. Đưa cho Mika một cốc, tôi nhẹ nhàng ngồi xuống hồ hởi nói:

- Cacao rất thích hợp trong thời tiết này, tôi xin được từ mấy chị ở bệnh xá đấy, cậu uống đi.

- Cảm ơn cậu_ Mika nói rồi khẽ nhấp một ngụm cacao, khuôn mặt chợt trầm tư khó hiểu.

- Ủm, bây giờ cậu đang ở đâu?_ Tôi ngập ngừng hỏi.

- Tôi á? Thì trốn sau dãy nhà hiệu bộ cũ thôi._ Mika chép miệng nói.

- Thế sao được, chỗ đây lắm cỏ dại mà lại ẩm thấp nữa, cậu ở đó không ổn đâu._ Tôi khẽ nhún mày nói

- Có một khu đất trống cũng được lắm, cậu có muốn đến xem không?

- Ồ..._ tôi nhất thời không nói lên lời, kí ức đau buồn về lần bị tên vampire cấp E tấn công trong cái nhà kho ẩm thấp ấy lại hiện về.

Bất gặp thái độ ngập ngừng của tôi, Mika chợt xụ mặt xuống nhỏ giọng nói:

- Chắc là cậu thấy tôi trốn trên đó lắm nhỉ? Đã nhận được sự tha thứ của cậu rồi giờ lại còn mặt dày muốn cậu đi xem chỗ ở của mình nữa chứ...

- Ủm, vậy chúng ta đi thôi._ Tôi cắt ngang lời Mika.

- Đi đâu cơ?_ Mika ngơ ngác hỏi tôi.

- Thì đi đến chỗ cậu đang trốn tạm._ Tôi nói rồi chủ động đứng dậy. Mika nhìn tôi bật cười vui vẻ rồi nhanh chân chạy trước dẫn đường.

.
.

Tôi theo Mika ra phía sau dãy nhà hiệu bộ, cây cối ở đây mọc um tùm rậm rạp, phải cố gắng lắm tôi mới có thể theo kịp bóng dáng của Mika.

_ Quác, quát...

Tiếng kêu rùng rợn của con quạ đen chợt vang lên bên tai khiến tôi giật mình vội quay sang ngó quanh quất, cảnh vật ở đây hoang vu đến độ đáng sợ. Chỉ trong giây lát, bóng dáng Mika đã khuất tầm mắt tôi xung quanh chỉ còn tiếng gió rít cũng tiếng quạ kêu lạnh gáy. Tôi bỗng thấy rùng mình mất đảo như rang lạc, hét lên thật to:

- Mika...Mika cậu ở đâu đó.

Không nghe thấy tiếng trả lời, tôi lại tiếp tục lên tiếng:

- Mika, cậu có nghe thấy tôi gọi không?

- Đừng gọi nữa, tôi ở đây._ Tiếng nói lạnh lùng của Mika vang lên ở ngay đằng sau khiến tôi giật mình vội quay đầu lại:

- Cậu đi đâu mà..._ Tôi nói rồi chợt khựng người lại khi nhìn thấy khẩu súng bạc trên tay Mika_ Mika, cậu đang làm gì vậy, sao lại cầm cái thứ ấy..hơ hơ, nó không phải thứ để đùa đâu.

Tôi nói rồi từ từ lùi ra sau.

- Đứng lại. Ai nói với mày là tao đang đùa. Tao không đùa đâu, hôm nay mày sẽ phải chết, chết dưới bàn tay của tao...haha._ Mika gần giọng nói rồi ngửa cổ cười như điên loạn.

- Cậu điên rồi, cậu làm thế vì lí do gì chứ?_ Tôi bàng hoàng kêu lên.

- Vì cái gì ư? Mày ngốc thật hay giả vờ ngốc thế? Mày không biết mày đã làm gì với tao ư?

- Tôi đã làm gì với cậu chứ?

- Tại sao mày lại cướp Kai của tao? Làm thế nào mà một con bé dòng lai thấp hèn như mày lại chiếm được tình cảm của cậu ấy? Mày có biết tao đã yêu Kai như thế nào không? 15 năm, 15 năm đơn phương rồi mày biết không?_ Mika đau đớn gào lên.

- Kai ư? Vì Kai mà cậu làm vậy với tôi ư?_ Tôi bàng hoàng hỏi lại.

- Đúng vậy, tao yêu Kai là sai ư? Tao làm tất cả vì cậu ấy là không đúng ư? Tại mày, tất cả cũng chỉ tại mày mà tao mới ra nông nổi này, cũng chỉ tại mày mà tao mới đánh mất tất cả. Kể cả khuôn mặt xinh đẹp này. Mày có biết vì ai mà vết thương này mãi mãi không liền sẹo không?_ Mika hét lên rồi dùng một tay lột miếng băng ở bên má trái ra, vết sẹo dài xấu xí lộ ra trên khuôn mặt vốn khá ái ý.

- Làm sao mà..._ tôi lắp bắp nói, trợn mắt nhìn vết sẹo trên mặt Mika.

- Là do mày mà ra hết đấy. Cuối cùng tao cũng được toại nguyện rồi, là do mày ngu ngốc mới mắc bẫy theo tao đến đây. Hôm nay mày sẽ phải CHẾT...

Mika hét lên rồi dùng tay bóp mạnh cò, nòng súng hướng thẳng vào tim tôi.

- Đừng Mika...BÙM...

Tiếng súng lớn vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng. Tôi thấy mình từ từ bay lên rồi ngã xuống trên nền đất lạnh ngắt, mùi máu xộc vào mũi tanh nồng.

Một bàn tay to lớn đỡ lấy đầu tôi khỏi đập xuống đất, cả người tôi nằm trọn trong vòng tay lạnh lẽo của người ấy. Hương thơm của hoa anh đào, hòa quyện cùng mùi máu bay vào cánh mũi khiến đầu óc tôi mụ mẫm.

- Kai, sao cậu lại..._ Tôi khẽ mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn người trước mắt.

- Không sao chứ?_ Hắn khẽ nhú mày nhìn tôi hỏi.

- Không..ng sao..._ Tôi lắp bắp nói.

- Không sao thì tốt..._ Giọng nói của hắn ngày càng nhỏ đi, bàn tay đang ôm lấy tôi dần lỏng lẻo.

- Kai, Kai, cậu làm sao vậy, đừng làm tôi sợ..._ Tôi vùng người thoát ra khỏi vòng tay của hắn, lo lắng lay người hắn.

- Kai à...Máu..u, không máu, tại sao lại có máu, cậu nói gì đi chứ đừng có nằm im nữa, tôi xin cậu đấy huhu.

Tôi lay người hắn bằng đôi bàn tay đầm máu của mình, bật khóc nức nở:

- Đừng chết, đừng chết mà, cậu là thuần chủng, là thuần chủng thì tại sao lại bị thương thế này, cậu không muốn bị người ta khinh thường đúng không. Mau tỉnh lại đi, huhuhu...

Những giọt nước mắt của tôi rơi xuống mặt Kai khiến hắn bừng tỉnh, khẽ mở mắt, dùng bàn tay lạnh lẽo của mình vuốt má tôi nói:

- Đừng..ng khóc, tôi không muốn thấy em khóc. Vì...tôi thích em...

Bàn tay của Kai tuột khỏi má tôi khẽ rơi bộp xuống đất, không gian bỗng trở nên im lìm đến đáng sợ. Trên trời mây đen giăng kín như tâm trạng bi thương của những vampire lúc này.

28. Chương 48

Trời đột nhiên âm ảm nổi sấm, quạ bay toán loạn như đang cố tìm một chỗ trú ẩn nào đó, không gian ngập tràn màu sắc u tối. Hình như có một cái gì đó đáng sợ vừa mới xảy ra, nó khiến cho tất cả các sinh vật bóng tối đều sợ hãi vô cùng.

Nhưng đây không phải là lúc để tôi bận tâm đến những thứ đó bởi hiện tại, mạng sống của Kai như sợi chỉ mong manh có thể đứt lìa bất cứ lúc nào. Hại hắn ra nông nổi này tất cả cũng chỉ tại bản tính ngu ngốc, cả tin của tôi, giá như tôi cứng rắn hơn, tàn nhẫn hơn thì mọi chuyện đã không xảy ra.

Tôi nghĩ rồi cố gồng mình xốc hắn lên vai, máu từ vết thương trên lưng hắn thấm xuống áo tôi, hơi thở đứt quãng phả vào cổ tôi mát lạnh. Cổ nén tiếng nấc nghẹn ngào chỉ trực òa ra trong cổ họng, tôi đưa bàn tay đầm máu lên quệt nước mắt, máu khiến đôi mắt tôi cay xè.

Sức nặng trên vai khiến tôi dù cố gắng đến mấy cũng chỉ có thể bước đi chậm chạp. Tôi cẩn thận nhìn sang chỗ Mika đang ngồi thẩn thờ, bàn tay vẫn nắm chặt lấy khẩu súng bạc, khuôn mặt cô ánh lên vẻ bàng hoàng như chưa tin vào sự việc vừa xảy ra.

Phát súng vừa rồi thực sự đã cướp đi sự thương cảm còn đọng lại trong lòng tôi đối với Mika. Bây giờ nhìn thấy cô ta tôi chỉ thấy một sự chán ghét cùng cực. Nhưng để cứu Kai tôi vẫn phải nhờ Mika giúp sức. Nghĩ vậy nên tôi đành lên tiếng:

- Mau qua giúp tôi đi, cô không muốn để người mình yêu chết chứ?

Nghe tiếng tôi gọi. Mika giật mình cuống cuồng chạy đến, đôi mắt nhìn Kai ánh lên vẻ xót xa đau đớn.

Tôi cùng Mika đưa Kai đến bệnh xá của học viện. Vết thương khiến hắn mất khá nhiều máu, khuôn mặt lạnh lùng trở lên xanh xao tím tái.

...

- Trời ơi, cậu chủ nhà Akatsuki. Làm sao lại ra nông nổi này?__ Y tá Karin kêu lên khi chúng tôi đặt Kai nằm xuống chiếc giường bệnh đầu tiên cạnh cửa sổ.

- Karin-san chị giúp em với, cậu ấy bị trúng đạn ra nhiều máu lắm.__ Tôi nói với giọng van lơn khẩn thiết.

- Súng? Trong học viện này lại có người cả gan dám dùng súng bạc ư?__ Karin trừng mắt tức giận nói, hàng lông mày của chị khẽ nhíu lại.

Cánh tay đang đặt trên vai tôi của Mika khẽ run nhẹ. Không thềm liếc cô ta lấy nửa con mắt tôi vội nói:

- Chị đừng thắc mắc nữa, mạng người là quan trọng, mau giúp em đi.

- Ủ được rồi, hai em lấy thuốc sát trùng, bông băng và nước nóng lau vết thương và cầm máu cho cậu ấy, chị sẽ đi gọi Aka sa-ma, chỉ có ông ấy mới đủ khả năng chữa trị những vết thương nặng thế này thôi.

- Bọn em á? Nhưng...

- Nhưng nhị gì nữa? Ngày hôm nay có mỗi mình chị trực ca thôi, không còn ai nữa đâu.__ Karin-san nói rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tôi khẽ thở dài hết nhìn Kai rồi lại quay sang liếc Mika. Có lẽ cả tôi và cô ta đều không có kinh nghiệm chăm sóc một người bị thương nặng như vậy nên trông cả hai đều có vẻ lúng túng, vụng về.

Nhưng nếu cứ im lặng mãi thế này cũng phải là cách hay, mạng sống của Kai lại đang bị đe dọa. Nghĩ vậy nên tôi bèn tìm cách phá vỡ bầu không khí bằng một giọng lạnh lùng:

- Cậu giúp cậu ta thay áo và nằm sấp xuống, tôi đi lấy thuốc.__ Tôi nói rồi không để Mika kịp ư hử gì chạy vội ra ngoài.

Khi tôi đã quay trở lại với thuốc, bông băng và nước sạch trên tay, Mika vẫn đang đứng lóng ngóng tại chỗ, Kai thì nằm nguyên trên giường, không có dấu hiệu gì của sự thay đổi. Tôi khẽ đặt mấy thứ linh kinh lên bàn nhú mày nói:

- Sao cậu chưa làm gì?

- Tôi sợ, cậu ấy là chủ còn tôi chỉ là con gái của người làm trong tộc không được phép đụng vào cậu ấy__ Mika dè dặt nói.

Thật quá sức chịu đựng rồi, con người này, trộm vòng, cầm súng thì được vậy mà khi bảo đụng vào người mình yêu lại không dám. Tôi tức tối nghĩ rồi thô bạo đẩy Mika đến sát giường Kai cần nhân:

- Nếu cậu cứu sống được cậu ta, tôi nghĩ có khi cậu lại được lên làm vợ chủ đây. Lúc này là lúc nào rồi mà còn...

Tôi bỏ lửng câu nói rồi quay ra với đồng thuốc đang bị vắt chổng chơ trên bàn. Bị sự giận dữ "hiểm có" của tôi làm cho giật mình, Mika rút rề đi đến đứng cạnh Kai, bàn tay nhỏ nhắn run run đưa ra định chạm vào vai hắn. Nhưng những đầu ngón tay của cô nàng chưa kịp chạm vào người Kai thì đã bị hắn giật lấy hất mạnh ra sau một cách thô bạo. Giọng nói lạnh lùng phát ra từ cuống họng tuy nhỏ nhưng khiến người khác phải rùng mình:

- Cút ra...

Mika bị hất mạnh ngã nhào trên nền đá, đau đớn đến độ không đứng dậy nổi. Tôi cắn môi khê thở dài, đi đến đỡ cô nàng ngồi dậy rồi vội vã đứng cách ra xa. Tôi muốn Mika hiểu rằng bản thân tôi không còn cách nào tha thứ cho cô ta được nữa.

- Thôi được rồi, để tôi làm thử xem__ Tôi nói mà không quay đầu lại, đi đến bên cạnh Kai vừa đi vừa lẩm bẩm:

" Cái đồ thuần chủng hách dịch, ngóm đến nơi rồi mà còn kiêu, để rồi xem tôi sẽ xử lí cậu"

Mạnh miệng là vậy chứ khi đối diện với khuôn mặt lạnh lùng cau có của hắn, tôi cảm thấy cơ thể mình như đang run lên từng đợt. Quả thực tôi rất sợ, sợ hắn sẽ thô bạo đẩy tôi ra giống như với Mika.

Tôi nghĩ rồi từ từ đưa tay ra định chạm vào trán hắn để kiểm tra nhiệt độ cơ thể. Hàng lông mày thanh tú của hắn chột xò mạnh vào nhau, cánh tay rắn chắc đột ngột đưa lên nắm chặt lấy tay tôi khiến tôi giật mình suýt thì hét toáng lên.

Nhưng chỉ trong giây lát cả người hắn như được thả lỏng, bàn tay đang nắm chặt lấy tay tôi khê buông thõng, hai hàng lông mày trên trán khê giãn ra. Khuôn mặt lạnh lùng của hắn trở lên hiền hòa, yên bình hơn bao giờ hết.

Phải mất đến mấy giây tôi mới có thể lấy lại bình tĩnh, đưa tay lên chặn ngực. Thật là may mắn, chắc tại mệt quá nên hắn mới không có tình làm khó tôi. Nghĩ đoạn, tôi nhẹ nhàng giúp hắn nằm úp xuống, dùng kéo cắt phần áo ở chỗ bị thương.

Vết thương xuất hiện trên bả vai hắn khiến tôi rùng mình, sợ hãi. Viên đạn màu bạc cắm vào tạo thành một lỗ sâu hoắm, máu từ vết thương cứ liên tục tuôn ra xối xả.

Tôi cắn răng nén tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ run run lau máu và rửa vết thương cho hắn. Chắc là phải đau lắm, tuy hắn không kêu la, không phản nản gì cả nhưng tôi thấy chỗ thành giường bị hắn nắm vào chắc đến độ đóng thành băng. Trong giây phút ấy không kiềm chế được lòng mình, những giọt nước trên khuôn mặt tôi khê rơi xuống vết thương trên lưng Kai.

__ TÁCH..TÁCH..

- Đừng có khóc, tôi không sao đâu.__ Tiếng nói lạnh lùng thoát ra từ khóe miệng hắn khiến tôi giật mình vội đưa tay lên lau nước mắt. Đúng lúc ấy cửa phòng bệnh bật mở hiệu trưởng Akatsuki bước vào theo sau là một người đàn ông cao lớn, râu tóc lơ thơ mặc áo blu trắng. Người này chắc là bác sĩ Aka mà Karin-san đã nhắc đến.

- Hiệu trưởng, bác sĩ.__ Tôi vội vã đứng dậy cúi đầu chào hiệu trưởng Akatsuki và người đàn ông kia.

- Ồ, Hana đây hả, cảm ơn em đã chăm sóc Kai, giờ em có thể lánh mặt một chút được không?__ Hiệu trưởng Akatsuki nói rồi vội vã quay sang nhìn người đàn ông kia, hai người họ trao đổi với nhau những ánh mắt vô cùng lo lắng.

- Vâng ạ.__ Tôi gật đầu, khê liếc mắt nhìn Kai rồi nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ đặt cạnh phòng bệnh tôi thấy Mika đang đi đi lại lại trên hành lang bệnh xá, khuôn mặt cô ánh lên sự lo lắng cùng cực. Dù cô ta có ác độc, có bất chấp thủ đoạn để hại người hòng chiếm đoạt thứ mình muốn thật nhưng tôi có thể thấy tình cảm cô ta dành cho Kai thực sự rất sâu đậm.

Còn tôi thì sao? Tôi ngây thơ? Tôi hiền lành, gốc gác ư? Không – thực ra tôi là một con người ích kỉ, tôi đa mang và hời hợt, tình cảm của tôi mập mờ không rõ ràng nên mới khiến bao người đau khổ như vậy.

Anh Tooya, anh Takeshi và cả Kai nữa họ đối với tôi là thứ tình cảm gì tôi thực sự không biết. Và tình cảm của tôi đối với họ là gì tôi lại càng không rõ hơn. Tôi yêu anh Tooya hay chỉ là ngưỡng mộ, tôi thích Kai hay tất cả chỉ là ngộ nhận trong lúc yếu lòng. Có lẽ tôi đã sai, không phải những vampire này khiến tôi đau khổ mà là chính tôi đã khiến họ đau khổ.

Nếu tôi rời xa họ, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới vampire này liệu có thể có một cái kết viên mãn cho tất cả mọi người không?

...

- Ông nói gì đi chứ, thằng bé sao rồi?

- Tôi đã lấy viên đạn trên lưng cậu ấy ra rồi. Vết thương khá sâu lại nằm ở chỗ hiểm nên ra rất nhiều máu. Ông Aka lên tiếng, khuôn mặt đậm chiều lo lắng.

- Vậy có nguy hiểm đến tính mạng không?

- Đối với một thuần chủng như cậu ấy thì vết thương này không là gì nhưng do bị mất máu quá nhiều. Lúc này tôi đã tiêm thuốc an thần cho cậu ấy nhưng một khi cậu ấy tỉnh giấc chắc chắn sẽ bị cơn khát máu hành hạ. Nên chỉ còn một cách...

- Cách gì? Hiệu trưởng Akatsuki sốt sắng hỏi.

- Hiến máu.

- Cái gì? hiến máu ư?

- Đúng vậy, hoặc là máu của con người hoặc là máu của những người cậu Kai yêu thương. Bác sĩ Aka từ tốn nói.

- Làm sao mà con người hiến máu cho nó được, ông vốn biết là một khi con người bị thuần chủng cắn sẽ biến thành ma cà rồng mà. Đó là hành vi vi phạm pháp luật của xã hội vampire. Ông muốn cháu ta vào tù ư? Hiệu trưởng Akatsuki tức giận nói.

- Tôi biết, thế còn người cậu ta yêu thương thì sao?

- Nó ư? Thực sự nó đối với ai cũng vậy, một lòng đầy thù hận, ngoài mẹ nó ra tôi chưa thấy nó đối xử dịu dàng với ai cả, mà mẹ nó thì lại. Hiệu trưởng Akatsuki đau khổ nói.

- Ta thấy có một người đủ khả năng đấy. Bác sĩ Aka nói với giọng đầy ẩn ý.

- Ý ông là... Hiệu trưởng Akatsuki nhíu mày rồi đánh mắt ra bên ngoài cửa.

- Đúng vậy. Bác sĩ Aka gật đầu khẽ cười.

...

Cạch... Cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở ra khiến tôi giật mình vội vã đứng dậy.

- Hiệu trưởng, Kai...

Hiệu trưởng Akatsuki khẽ đóng cửa lại rồi quay ra nhìn tôi nhẹ nhàng nói:

- Nó bị mất máu khá nhiều.

- Cậu ấy sẽ không chết chứ? Tôi lo lắng hỏi.

- Nó sẽ không sao nếu có sự giúp đỡ của em.

- Em? Tôi kinh ngạc kêu lên rồi tự chỉ vào mình.

- Đúng vậy.
 - Nhưng em thì làm được gì?
 - Ta chưa cầu xin ai bao giờ nhưng bây giờ thì ta thực lòng cầu xin em hãy dùng máu của mình cứu sống Kai, nó đang điên cuồng vì khát máu.__ Hiệu trưởng Akatsuki nhìn tôi chân thành nói.
 - M..áu của em?__ Tôi hốt hển hỏi lại.
 - Đúng vậy !
 - ...
 - Ông không thấy yêu cầu của mình là quá đáng sao Hiệu trưởng Akatsuki?
- Một giọng nói nhẹ nhàng đột ngột vang lên khiến tôi giật mình vội quay ra, một dáng người thanh tú đang nhẹ nhàng bước đến.
- Anh Tooya.
 - Muốn Yume dùng máu của mình cứu cháu ông ư? Đừng mơ...

29. Chương 49

- Tooya sao cậu lại ở đây?__ Hiệu trưởng Akatsuki khẽ nhú mồm quay sang nhìn Tooya hỏi.
- Ta ở đây cản trở việc của ông sao?__ Tooya khẽ cười lạnh.
- Chuyện này không liên quan đến cậu, đừng xen vào.
- Hừ, ai nói với ông là không liên quan đến ta?__ Tooya lạnh nhạt hỏi, đôi mắt đen nhìn xoáy vào Hiệu trưởng Akatsuki.
- Ta đang nói chuyện với Hana, cậu đừng tự cho mình cái quyền quyết định mọi chuyện. Sự tự cao, tự đại của cậu thực sự khiến ta bực mình đấy__ Hiệu trưởng Akatsuki trừng mắt tức giận nói.
- Nói chuyện ư? Ông dùng từ lịch sự quá đấy quý ngài hiệu trưởng đáng kính ạ. Phải nói là ông đang ép cô ấy dùng máu của mình để cứu cháu trai ông chứ?__ Tooya nhướn mày nói bằng giọng khinh bạc.
- Cậu...Hừ.__ Hiệu trưởng Akatsuki nghiêng răng nhìn Tooya sempai đầy tức giận rồi quay ngoắt sang tôi hỏi nhanh__ Hana, em đồng ý được không? Chỉ có em mới đủ khả năng giúp Kai thôi.
- Em...
- Đừng nói nữa, đi theo ta Yume.__ Tooya sempai đột nhiên lên tiếng rồi cầm chặt lấy tay tôi dứt khoát kéo đi.
- Anh Tooya, khoan đã, em...__ Tôi giật mình vội vã nín áo anh ấy lại rồi ngập ngừng nói.__ Em, em muốn cứu Kai.
- Cái gì? Em muốn cứu cậu ta ư? Em quên ai là người đã không tin em, làm em đau khổ rồi à?__ Tooya giận dữ nhìn tôi hỏi.
- Nhưng cậu ấy đã cứu em, nếu không có Kai thì người bị trúng đạn và đang nằm trong kia phải là em. Bây giờ cậu ấy đang nguy cấp, em không thể khoanh tay đứng nhìn được.
- Em là nhất quyết?
- Xin lỗi anh, Tooya.__ Tôi nói rồi dang mạnh tay mình ra khỏi anh ấy, dứt khoát quay sang Hiệu trưởng Akatsuki nói:
- Em sẽ cứu Kai, thầy đừng lo.
- Cảm ơn em, vậy tất cả trông đợi vào em đấy.

- Là chuyện em nên làm thôi. Anh Tooya, xin anh đừng giận em...__ Tôi nói rồi vội vã mở cửa định bước vào trong.

- Em đã không còn là một cô bé chỉ biết nghe lời anh nữa rồi. Sau 10 năm gặp lại, thứ duy nhất thay đổi ở em chính là tình cảm.

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng chất chứa một nỗi buồn man mác bất chợt vang lên khiến tôi giật mình vội quay đầu lại nhưng bóng anh Tooya đã nhanh chóng mất hút sau hành lang bệnh xá. Tôi nhìn theo bỗng thấy trái tim mình đau nhói, nắm thật chặt tay để không bật khóc, cảm giác tội lỗi bỗng ngập tràn trong tim tôi, rốt cuộc thì tôi nên làm thế nào mới đúng đây?

- Sao vậy Hana?__ Giọng nói sốt sắng của Hiệu trưởng Akatsuki vang lên khiến tôi giật mình vội thoát ra khỏi dòng suy nghĩ mông lung, mỉm cười nói:

- Dạ không có gì đâu, hiệu trưởng yên tâm.

Tôi nói rồi nhanh chóng quay người lại, đẩy cửa bước vào. Trong phòng bệnh, Kai đang nằm hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt hần nhợt nhạt trắng bệch. Ở bên cạnh bác sĩ Aka ngồi bắc chân chữ ngũ, khuôn mặt ông đăm chiêu khó hiểu.

- Bác sĩ...__ Tôi gọi nhỏ rồi cúi người chào vị bác sĩ trước mặt.

- Cháu là Yume Hana?__ Aka sama nhìn tôi cười hiền.

- Vâng, thưa bác sĩ cậu ấy...__ Tôi nói rồi lo lắng đánh mắt nhìn Kai.

- Nếu cháu chịu giúp, cậu ta sẽ không sao. Nhưng sẽ đau lắm đấy, đã bao giờ thử cảm giác bị cắn chưa?

- Dạ, chưa ạ...__ Tôi thành thật trả lời, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, sợ hãi.

- Bây giờ cậu ta vẫn chưa thức giấc, nếu cháu muốn thay đổi ý kiến vẫn còn kịp đấy. Một khi cậu ta đã thức dậy, cơn khát máu sẽ biến cậu ta thành ác quỷ...__ Bác sĩ Aka nghiêm giọng cảnh báo tôi.

- Cháu đã suy nghĩ rất kĩ trước khi bước vào đây, điều đó có nghĩa là cháu sẽ không thay đổi quyết định. Nếu những giọt máu này có thể cứu được Kai thì cháu sẽ dâng hiến nó...__ Tôi quả quyết nói.

- Tốt lắm. Nếu cháu đã quả quyết như vậy thì ta sẽ để cháu ở lại một mình. Nhưng nếu không muốn cháu có thể nói với Kai ta tin là cậu ta sẽ không bao giờ ép buộc cháu đâu. Mong rằng tình cảm cháu dành cho Kai cũng giống như tình cảm cậu ta dành cho cháu, Kai thực sự là một thằng bé rất đáng thương. Ừm, ta tin rằng cháu sẽ có một sự lựa chọn sáng suốt trong chuyện tình cảm này...__ Bác sĩ Aka nhìn tôi cười triu mến rồi vội quay người định bước ra ngoài.

- Bác sĩ, bác sĩ nói gì cháu không hiểu?__ Tôi hỏi với theo khi Aka sama đã đi ra đến cửa.

- Haha, rồi sẽ đến một lúc nào đó cháu phải đối diện với những điều ta vừa nói thôi, cô bé ạ. Lựa chọn, chà một điều cực kì khó đúng không?__ Aka sama nói rồi nhanh chóng mất hút sau cánh cửa bệnh xá.

Còn lại một mình trong căn phòng bệnh lạnh lẽo và u buồn, tôi chán nản ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh giường Kai. Khuôn mặt hần lúc này tuy xanh xao và thiếu sức sống nhưng lại hiền hòa một cách kì lạ. Có lẽ vì đã mất hết ý thức nên hần mới trở lên ngoan ngoãn như vậy.

Tôi nghĩ rồi khẽ với tay định vén cọng tóc đang che phủ quầng mắt của hần sang một bên. Nhưng những ngón tay của tôi chưa kịp chạm vào người hần thì hần đã bất tỉnh giấc, bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy tay tôi, đôi mắt lạnh đờ rực phát ra sát khí đang sợ, tiếng gầm nhỏ thoát ra từ cổ họng hần khiến tôi rùng mình, sợ hãi:

- Cút đi.

- Kai à...__ Tôi run rẩy lên tiếng, cố gắng rút tay mình ra khỏi bàn tay cứng như thép nguội của hần.

- Tôi nói cô cút đi, không nghe thấy gì à?__ Hần tiếp tục gầm lên đẩy mạnh tôi ra xa. Đôi mắt màu đỏ nhìn tôi vừa phẫn nộ vừa khao khát, ống dây truyền bị hần dật đứt tung.

Bàn tay tôi bị hấn bóp chặt đến độ tưởng như xương gãy vụn. Rõ ràng là hấn đang cố gắng kiềm chế cơn khát máu điên cuồng của mình, tìm mọi cách đẩy tôi đi.

- Cậu bình tĩnh đi, Kai._ Tôi nhúu mày, nghiêm khắc nói.

- Cô có ra ngoài không thì bảo?_ Hấn nhìn tôi găm giữ.

- Tại sao tôi phải ra ngoài? Cậu nói rõ lí do xem nào?_ Tôi hỏi lại bằng giọng thách thức.

- Tôi...ghét cô, bản mặt của cô làm tôi phát ngấy._ Kai nói mà không nhìn vào mặt tôi.

- Sao cậu không dám nhìn vào mắt tôi? Cậu đang nói dối, rõ ràng là cậu đang lo lắng mình sẽ làm tổn thương tôi, làm tôi đau nên mới dùng cách này để đuổi tôi đi, cậu tưởng tôi là con ngốc sao?_ Tôi phẫn uất gào lên.

- Dựa vào đâu mà cô nghĩ rằng tôi không ghét cô?_ hấn vẫn ngoan cố, lạnh lùng nhìn tôi nói.

- Ghét tôi thì sao lại năm lần bảy lượt cứu tôi mà không màng đến tính mạng, ghét tôi tại sao lại đứng dưới mưa cầu xin sự tha thứ của tôi? Ghét tôi thì sao lại nói thích tôi lúc ở sau dãy nhà hiệu bộ? Cậu nói đi, cậu ghét tôi hay là đang trốn tránh sự thật?_ Tôi vừa nói vừa tiến lại gần hấn, nhìn thẳng vào mắt hấn để mong tìm kiếm một sự thật mà hấn đang cố dấu. Khẽ vén mái tóc dài lên cao, tôi nhìn hấn từ tốn nói:

- Cậu đang điên cuồng vì khát máu đúng không? Hãy uống máu của tôi đi.

- Đừng có điên nữa, tôi không muốn nhận sự thương hại của bất kì ai._ Hấn gằn giọng nói rồi đẩy mạnh tôi ra xa, đôi mắt đỏ rực lên trông thật đáng sợ, hàm răng nanh nhọn hoắt bắt đầu nhô ra một cách vô thức.

- Cậu mới là đồ điên, cậu có thể kiềm chế cơn khát máu của mình không? Hút máu của tôi là cách duy nhất để cậu thoát khỏi nguy hiểm.

- Tôi không cần. Chết hay không không liên quan đến cô.

- Đến bao giờ thì cậu mới có thể loại bỏ được những suy nghĩ ích kỉ của mình? Cậu chết rồi thì những người xung quanh, những người yêu thương cậu sẽ phải làm sao đây? Cậu nghĩ tôi có thể khoanh tay đứng nhìn cậu chết vì đã đỡ phát súng cho tôi à?_ Tôi tức giận hét lên.

- Tôi cứu cô không phải để nhận mấy sự thương hại kiểu này._ Kai lạnh lùng nói, bàn tay đưa lên cổ che đi đôi mắt đỏ rực màu máu.

- Tôi không hề thương hại cậu, đừng có gán cái suy nghĩ của cậu cho tôi, tuy chưa thể xác định được tình cảm mình dành cho cậu nhưng tôi biết vị trí của cậu trong lòng tôi không hề nhỏ chút nào. Tôi không muốn cậu chết vì vậy hãy hút máu của tôi đi, xin cậu._ Tôi nói rồi ngồi xuống ngay trước mặt hấn, khẽ nhắm mắt lại.

...

- Tôi không muốn cô đau._ Kai nắm tay thành nắm đấm, quay mặt sang hướng khác đau khổ nói.

- Làm đi. Nhanh lên.

- Tôi sẽ không thể dừng lại.

- Nếu cậu không thể dừng lại, tôi sẽ giúp cậu, đừng lo. Hãy làm đi._ Tôi nói rồi khẽ mỉm cười, vén cao tóc lên.

...

_ PHẠP.

Khi những chiếc răng nanh nhọn hoắt cắm pháp vào cổ, tôi bỗng cảm thấy rùng mình, tê dại cả người. Đầu óc choáng váng vì bị mất nhiều máu. Một giọt máu nhỏ chọt rớt ra rơi xuống cổ thấm vào áo tôi. Đáng sợ quá, máu và răng nanh những thứ này dường như đang gọi cho tôi nhớ về một miền kí ức đầy đau thương.

Hình như Kai đã hút khá nhiều máu, cơ thể tôi đang dần lả đi vì thiếu máu. Tôi muốn đẩy hắn ra, muốn giúp hắn dừng việc này như đã hứa nhưng tôi không thể, cả người nhũn ra, đầu óc quay mòng mòng như đang chìm trong một miền kí ức đen tối, đầy máu và nước mắt cùng sự hiện diện của cái chết.

Đúng vào lúc ấy, một bàn tay ấm áp chợt dang ra ôm lấy tôi vào lòng và kéo tôi thoát khỏi sự ràng buộc của những chiếc răng nanh.

_ BỐP..._ Một cú đấm mạnh chợt giáng xuống khuôn mặt Kai khiến hắn ngã ra đằng sau.

- Cậu mau tỉnh táo lại đi, cơn khát máu của cậu đang làm hại Yume đấy._ Giọng nói nhẹ nhàng nhưng tỏa ra sát khí đang sợ vang lên khiến tôi giật mình mệt mỏi mở mắt ra nhìn người trước mắt:

- Anh Tooya, sao anh lại...

- Em đã cứu cậu ta rồi, giờ thì đi thôi._ Tooya sempai dịu dàng xoa đầu tôi rồi bế xốc tôi lên, nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng bệnh ngập mùi máu tươi.

...

- Anh Tooya, anh đang giận à?_ Tôi lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt.

- Nếu là em khi nhìn thấy cô gái mình yêu tự nguyện dâng máu cho thằng con trai khác thì em có vui không?_ Tooya nhíu mày nhìn tôi hỏi.

- O...sempai._ Tôi giật mình kêu lên, nhất thời không thốt lên lời.

- Rốt cuộc là em định giả ngốc đến bao giờ hả Yume? Chẳng lẽ em không biết tình cảm ta dành cho em sâu sắc đến mức nào ư? Ta nghĩ rằng những điều mình thể hiện đã quá rõ ràng rồi chứ.

- Em...rõ ràng là không có chỗ nào xứng với anh, từ tư chất đến ngoại hình, anh đều hoàn hảo đến độ không tưởng. Có phải anh đang trêu đùa em không?

- Ta giống như đang đùa lắm sao?_ Tooya sempai khẽ nhíu mày hỏi lại.

- Nhưng...em, anh Tooya, em buồn ngủ quá!_ Tôi kêu lên, chợt cảm thấy đầu óc quay cuồng như muốn nổ tung ra.

- Yume, em không sao chứ?_ Tooya nhìn tôi đầy lo lắng.

- Em không sao chỉ hơi nhức đầu thôi, chắc là do thiếu máu.

- Ừm, vậy không nói nữa em nghỉ ngơi đi. Có lẽ kí ức đó đang dần trở lại, không biết là điềm lành hay điềm dữ đây._ Tooya khẽ nói bằng giọng trầm buồn.

- Anh...nói gì em không hiểu._ Tôi ngập ngừng hỏi lại, cảm thấy cả người mệt mỏi mất hết sức sống, đầu óc nặng chịch và cứ liên tục ong lên.

- Không có gì đâu, em hãy tạm nghỉ đi, hãy để ta gánh vác mọi chuyện.

.

.

"Ông ta đã thức dậy rồi, không biết ta nên vui hay nên buồn đây? Một khi nhìn thấy ông ta chắc chắn phần kí ức đã bị mất của em sẽ hồi phục, em sẽ nhớ ra ta là người mà em luôn yêu quý. Nhưng...liệu con ác quỷ đó có dễ yên cho em không? Với sức mạnh như bây giờ, ta thực sự vẫn chưa đủ sức để bảo vệ em."

Tooya vừa đi vừa nghĩ, trong lòng ngập tràn bao lo lắng, muộn phiền, tình yêu là thứ gì mà lại khiến một vampire kiêu hãnh như anh sẵn sàng đánh mất tất cả? Câu hỏi này có lẽ sẽ không có lời giải đáp.

Phía xa xa trên đỉnh kí túc xá của trường, một con quạ lớn khẽ tung mình bay lên không trung, đôi mắt nâu lóe lên tia sang đầy hiểm ác.

— Phập, phập...

- Quác, quác.

- Blood đấy hả? Ta đã chờ mi đi nghe ngóng tình hình về rồi mới thức dậy đấy. Lại đây, để ta xem mi đã nhìn thấy cái gì rồi nào.

— Quác, quác.

- Haha, đúng như ta dự đoán, con bé đó đã trở lại thế giới vampire, cái thứ rác rưởi của gia tộc Hondo đó lại mang vẻ đẹp của bà ấy, người đã tạo ra dòng tộc này và cũng chính là mẹ ta.

...

- Hừ, mày cũng thấy phải không? Đúng là rất giống, giống đến kì lạ. Còn thằng nhóc đó nữa, là người thừa kế của gia tộc Akatsuki đúng không? Chẳng lẽ lịch sử đang lặp lại, mỗi tình tay ba đầy máu và nước mắt của hàng nghìn năm về trước giữa hai gia tộc Hondo và Akatsuki lại xảy ra lần nữa? Hừ, không được, với tư cách là người bảo vệ gia tộc Hondo ta sẽ không để điều đó xảy ra. Trước khi mọi việc đi quá xa, cần xử lí con bé đó.

...

- Hừm, nhìn gì? Mày hiểu ta chứ? Ta đã sống mấy nghìn năm rồi, chỉ vì một mục đích là bảo vệ tộc Hondo vì thế ta không thể để cho ai làm ảnh hưởng đến gia tộc mà cha mẹ ta đã tạo lên được. À...còn thằng cháu Tooya nữa, gọi nó về đây. Nó sẽ là một người thừa kế sáng giá, một vampire thuần chủng hoàn hảo nếu như không có mấy cái thứ tình cảm linh tinh đó. 10 năm trước nếu như không phải vì nó lừa ta thì ta đã tiêu diệt được con bé nghiệt chủng đó rồi, hừ.

- Quác quác...

- Hừ, sao không đi đi, mau đi thông báo cho tất cả mọi người biết, ta đã trở lại, người bảo vệ cho gia tộc Hondo đã trở lại rồi...haha.

30. Chương 50

- Cậu chủ Tooya...

Tooya vừa định bế Yume bước vào kí túc xá thì chợt một người đàn ông thuộc tộc Hondo hốt hải chạy đến, khuôn mặt ánh lên vẻ lo lắng, sợ hãi.

Xem ra anh đã đoán đúng, ông ta thực sự đã thức dậy, con ác quỷ sống mấy ngàn năm ấy một lần nữa lại thức dậy với mục đích là bảo vệ dòng tộc Hondo bài trừ những kẻ làm ô uế dòng thuần chủng. Đúng là một kẻ đang sợ, sống lâu như vậy rồi mà không hề có định kết thúc cuộc sống này, đối phó với một vampire "thèm sống" như vậy, quả thực còn khó hơn lên trời.

Tooya nhíu mày suy nghĩ rồi không nói gì bước tiếp vào phòng, đặt Yume nằm xuống chiếc giường của mình, dịu dàng đắp chăn cho cô. Cô gái mỏng manh và yếu đuối như hạt sương mai này rồi sẽ phải chịu những sự trừng phạt gì từ tộc Hondo đây? Tất cả cũng chỉ tại sự xuất hiện của một mối tình không đáng có giữa con người và thuần chủng mới tạo lên cơ sự này. Và mọi hậu quả thì lại đổ lên đầu người của thế hệ sau, xã hội này thật quá bất công.

- Cậu Tooya, giờ không phải là lúc để cậu bình thản thế này đâu, ngài ấy..._Người đàn ông trong tộc Hondo sốt sắng nói.

- Ta biết, ông cố của chúng ta đã thức giấc chứ gì?_ Tooya nhẹ nhàng nói, khuôn mặt tựa hồ như không có gì để lo lắng.

- Là..m sao cậu biết, ngài ấy vừa mới thức giấc thôi mà.

- Hừ, với cái cách thể hiện phô trương như thế, đến cả những con dơi con quạ cũng phải khiếp sợ mà bay ngập trời há chẳng phải là muốn bắc loa báo cho tất cả các vampire đều biết ông ta đã thức giấc rồi ư?_ Tooya nói bằng giọng mỉa mai.

- Cậu chủ Tooya xin hãy giữ mình, đừng để những câu nói này lọt đến tai ngài ấy__ Người đàn ông kinh hãi nói.
- Haha, xem ra ta không được nói những gì mình muốn rồi, thất lễ quá, thất lễ quá.__ Tooya khẽ bật cười.
- A, không...tôi không có ý đó.__ Người đàn ông vội vàng lên tiếng thanh minh, sợ hãi nhìn Tooya.
- Không sao, ta hiểu mà. Nói đi, hôm nay ông đến tìm ta không phải chỉ để báo cho ta biết ông ấy đã thức dậy đấy chứ?__ Tooya nghiêng đầu dò hỏi.
- Thật không có gì qua mặt được cậu chủ. Đúng là có việc thật, ngay khi ngài ấy vừa thức dậy, đã ra lệnh gọi cậu về, phiên cậu đi gấp cho.
- Vậy sao? Ta biết rồi.__ Tooya nói đơn giản rồi đứng dậy đi ra ngoài, khẽ khép cánh cửa phòng lại.
- Cậu về luôn cùng tôi chứ ạ?__ Người đàn ông nghiêng đầu cung kính dò hỏi.
- Không, ta có việc cần giải quyết trước, chưa thể về ngay được.
- Nhưng ngài ấy...
- Bảo với ông ấy rằng ta đã đợi ông ấy mười năm, bây giờ ông ấy đợi ta một chút cũng không được sao?__ Tooya nhướn mày bình thản nói rồi tiếp tục bước đi để mặc người đàn ông đang ra sức thuyết phục ở đằng sau.

 _Choang...

- Này Shita, cô làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào à?
- Cháu..không sao.
- Thế sao cứ thẫn thờ thế? À, không biết dạo này có chuyện gì mà lũ quạ đen cứ bám đầy trên nóc nhà cô thế? Mau cầm xào đuối chúng đi, quạ đen mang điềm xấu đấy.
- Vâng, cháu biết rồi. Xin phép bà cháu hơi mệt, có lẽ cháu phải về nhà trước.__ Shita vội vàng cáo từ bà Kimê hàng xóm rồi vội vã bỏ đi.
- O, quái cái cô này, đã bảo ở lại ăn khoai cơ mà, haizz.

.

.

Shita vội vã bước vào nhà, khóa trái cửa lại, lũ quạ đen vẫn không ngừng kéo đến, đậu đầy trên nóc nhà.

Ông ta, con ác quỷ đó thực sự thức dậy rồi. Chuyện này không thể phủ nhận được, bà tin vào khả năng phán đoán của mình. Một giấc ngủ kéo dài 10 năm, khi thức dậy, ông ta sẽ làm gì đây? Chắc chắn ông ta sẽ không buông tha cho hai mẹ con bà, đặc biệt là Yume, con bé còn quá nhỏ để hứng chịu những bất hạnh ấy.

10 năm trước chỉ vì sai lầm ngu ngốc của mình, bà đã đánh mất người chồng yêu quý, khiến con bé bị mồ côi cha, phải chịu một cú sốc lớn đến độ mất trí nhớ.

Bây giờ bà không thể để nghịch cảnh này xuất hiện lần nữa, phải đưa Yume đi trốn ngay lập tức, trước khi con bé bị những vampire thuần chủng kia làm tổn thương. Phải rồi, dù có phải hi sinh cả tính mạng, bà cũng quyết phải bảo vệ được đứa con gái bé bỏng duy nhất của bà.

Shita nghĩ rồi vội lấy cái vali nhét quần áo vào trong đó, không còn thời gian để suy nghĩ nữa, bà phải lên Lanci ngay lập tức trước khi Yume nhìn thấy ông ta, và kí ức đáng sợ của con bé sẽ trở lại, con bé sẽ không thể sống nổi nếu biết cha nó đã chết như thế nào.

- Anh à, ở trên trời có linh thiêng, anh hãy luôn dõi theo và bảo vệ mẹ con em nhé!

Shita khẽ thì thầm, ôm chặt tấm ảnh hai người đã chụp chung vào lòng. Người đàn ông trong bức hình, mỉm cười hiền hậu.

...

Trên hành lang của dãy nhà cấp A, Takeshi hốt hải chạy đến, đứng chắn trước mặt Tooya, hỏn hển nói:

- Tooya Hondo, cậu đang định đi đâu vậy?

- Hửm? Từ bao giờ cậu chủ nhà Hayate lại quan tâm đến ta vậy?__ Tooya mỉm cười mỉa mai nhìn người trước mặt.

- Hừ, tôi chẳng rảnh mà đi quan tâm đến cậu, tôi chỉ là đang lo lắng cho Yume mà thôi.__ Takeshi cau mày nói.

- Yume?__ Tooya nhú mày hỏi lại.

- Đúng vậy, tôi đã biết hết bí mật liên quan đến cô ấy rồi.

- Từ đâu cậu biết?

không? Nói cho tôi biết đi, tôi muốn hiểu rõ sự tình hơn.__ Takeshi nhú mày dò hỏi.

- Hừ, không liên quan đến cậu, đừng xía mũi vào.__ Tooya hừ lạnh.

- Sao lại không liên quan đến tôi? Yume đang gặp nguy hiểm tôi muốn bảo vệ cô ấy, cậu có quyền gì cấm cản?__ Takeshi bực mình nói.

- Người có đủ khả năng bảo vệ Yume chỉ có thể là ta thôi. Cậu hãy yên phận làm cậu chủ nhà Hayate đi, đừng lo chuyện thiên hạ kéo bị vạ lây lúc nào không hay. Người mà cậu muốn đối đầu còn đáng sợ hơn cậu nghĩ nhiều đấy. Ta nói những lời này cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi, tạm biệt.__ Tooya nói rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Nếu người đó đang sợ như vậy thì cậu phải để cho tôi góp sức với chứ, đồ ích kỉ.__ Takeshi giận dữ gào lên ở đằng sau trong khi bóng Tooya đã mất hút trong hành lang lớp học.

.

.

- Anh Tooya, anh đến rồi sao? Em đã theo lệnh của anh bắt con bé đó về đây rồi, anh có muốn tự mình xử lí không?__ Một vampire quý tộc kính cẩn nói với Tooya.

- Không cần đâu, cậu làm tốt lắm.

- Hay anh để em xử lí cho, loại này không cần anh đụng tay đến, chỉ cần xuyên một nhát là xong thôi.

- Đừng vội__ Tooya vội vã đưa tay lên ngăn lại rồi khẽ mỉm cười nhẹ nhàng nói__ Ta vừa nghĩ ra một cách hay, xem ra cô ta vẫn còn giá trị để lợi dụng. Cứ giam giữ và trông cô ta thật chặt sẽ có lúc phải dùng đến.

- Vâng, em biết rồi.

- Ừm, vậy làm việc đi. Ta có việc phải đi trước, đã đến lúc đi gặp ông cố rồi.

Tooya nhếch môi rồi thản nhiên bước đi.

31. Chương 51

- Quác, quát, quát...

Con quạ xám cất lên những tiếng kêu đầy ma quái rồi xà xuống ngay bên cạnh Demonzu, hậu duệ đời thứ hai của tộc Hondo cũng là người vừa mới thức dậy sau giấc ngủ dài triền miên.

Tooya từ ngoài bước vào trong đại sảnh, dáng người thanh tú, cùng khuôn mặt đẹp pha chút buồn của anh khiến vạn vật xung quanh đều phải ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Demonzu đang ngồi trên chiếc ghế bành dành cho trưởng tộc, hần vươn tay khẽ vuốt ve đầu con quạ xám, mái tóc bạc trắng dài đến đầu gối bay phất phơ trong gió.

- Hà, cuối cùng thì cậu chủ cao quý của tộc Hondo cũng trở về gặp ta rồi?

- Cháu xin lỗi vì không thể về sớm để chào đón sự trở lại của người, vì trường học không phải là cái chợ nên không thể tùy tiện ra vào được. __Tooya nhẹ nhàng nói, đôi môi thoáng nở một nụ cười mỉa mai.

- Vậy sao? Ta hiểu mà, nhưng ta thắc mắc là do trường học không cho phép hay là cháu không muốn về?__ Demonzu nheo mắt nhìn Tooya.

- Haha, xem ra người đang trách tội cháu vì tội chậm trễ, nếu vậy thì cháu xin lỗi, mong người hãy bỏ qua cho.

- Hửm, đừng hiểu lầm, ta không có ý trách cháu, ta gọi cháu về cũng chỉ vì muốn hỏi cháu một việc mà thôi.__ Demonzu khẽ nhấp một ngụm trà từ tốn nói.

- Có việc gì xin người cứ hỏi.

- Cháu có biết là mình còn có một đứa em họ đang học ở trường Lanci không?

”Quả nhiên ông ta đã biết, xem ra ông ta đang định thăm dò ta đây” Tooya lo lắng nghĩ khuôn mặt đã trở lên xám xịt.

- Sao vậy Tooya? Nói gì đi chứ.__ Demonzu nhíu mày giục dã.

- À..Vâng, có chuyện đó sao, đây là lần đầu tiên cháu nghe nói mình có một đứa em họ đấy.

- Không biết ư? Là thật, thế chắc là cháu vẫn còn nhớ Shita, em gái của ba cháu chứ?__ Demonzu nhíu mày dò xét.

- Tất nhiên là cháu nhớ Shita sama, người ấy cháu đã từng gặp một lần hồi nhỏ.__ Tooya thận trọng nói.

- Ta nghe nói, cô ta đã có một đứa con gái dòng lai và nó hiện đang học tại trường cấp 3 Lanci. Chà ta rất muốn đi gặp nó, chắc là nó đẹp không kém Shita đâu nhỉ?__ Demonzu nói rồi nhìn thẳng vào mắt Tooya, đôi mắt trắng xanh của hắn lóe lên những tia sáng đầy hiểm ác.

Tooya hơi giật mình trước ánh mắt lạnh lùng xuyên thấu của Demonzu, anh khẽ nhíu mày suy nghĩ rồi chợt thả lỏng người, cười bình thản:

- Nếu cháu không nhầm thì cả hai mẹ con họ đều đã chết mất xác dưới nòng súng của cận vệ nhà Hondo rồi còn đâu.

- Láo xược.__RẦM...__ Demonzu quát lên rồi chợt động mạnh nắm đấm xuống chiếc bàn bên cạnh khiến nó gãy vụn.__ Người còn dám lừa ta nữa ư? Nếu không phải vì người là người kế thừa duy nhất của tộc Hondo thì ta đã sớm trừng phạt người rồi. 10 năm trước vì những mưu ma chước quỷ của người mà ta đã để con bé đó sống sót làm ảnh hưởng đến dòng máu thuần chủng thiêng liêng.__ Demonzu giận dữ nói, trên trán hắn những vết nhăn sâu hoắm, chiếc mũi khoằm của hắn hơi phập phồng.

- Xem ra không thể dấu ông được nữa rồi, đúng là Yume đang ở trường Lanci. Nhưng có biết thì cũng vô ích thôi vì ông sẽ không thể động vào cô ấy được đâu.__ Tooya bình thản nói.

- Người...sao người dám.__ Demonzu tức giận chỉ thẳng tay về phía Tooya.

- 10 năm trước một đứa trẻ 8 tuổi đã quỳ xuống cầu xin ông tha chết cho một cô bé 6 tuổi nhưng ông không hề lưu tâm đến lời cầu xin ấy, đá văng thẳng bé ra khỏi chân mình và lạnh lùng hạ lệnh giết cô bé. Nhưng 10 năm sau mọi việc đã khác, tôi sẽ không bao giờ còn quỳ xuống cầu xin ông tha chết cho Yume nữa bởi tôi sẽ dùng chính sức mạnh của mình bảo vệ cô ấy.

- Bảo vệ? Người đủ khả năng ư?__ Demonzu nhếch môi khinh bỉ.

- Khi thật lòng muốn bảo vệ một ai đó, khả năng sẽ không còn là vấn đề để lo lắng. Sống mấy nghìn năm rồi mà một đạo lí đơn giản như vậy ông cũng không hiểu ư?_ Tooya mỉa mai nói rồi không thèm cúi chào, quay đầu bỏ đi luôn.

- Người...đứng lại. Vì cái gì mà chống đối lại ta? Một con bé vampire dòng lai liệu có xứng để người đánh mất tất cả?_ Demonzu tức giận rít lên ở đằng sau.

...

- Tình yêu...

- Cái gì?

- Chính là tình yêu đã cho tôi những dũng khí để đối đầu với ông. À, tôi quên mất, một người cô độc luôn coi bản thân là nhất như ông thì làm sao biết được cái gì gọi là tình yêu. Hình như ông đã sống quá lâu rồi đấy, mau mau trở về với đất trời để con cháu thờ phụng đi._ Tooya nhếch môi nói rồi bước thẳng, dáng đi vững trãi, đẹp mê hồn.

Demonzu tức đến hộc máu mồm những vẫn không thể làm gì được, chỉ bất lực hét lên những tiếng tức giận ở đằng sau. Không phải hắn không đánh bại được Tooya, đối với hắn thành cháu ngỗ nghịch đó quá lắm cũng chỉ là một đứa nhóc con vất mũi chưa sạch mà thôi. Nhưng đáng tiếc thay, nó lại là người thừa kế duy nhất của tộc Hondo, nếu giết nó há chẳng phải tự tay Demonzu kết thúc sự tồn tại của gia tộc Hondo rồi sao?

Đúng là nan giải, hắn phải làm sao để vừa giết được con bé đó, lại vừa không làm hại đến Tooya? Demonzu nhú mày suy nghĩ rồi chợt đứng bật dậy, mắt sáng bừng lên.

Phải rồi, sao hắn lại không nghĩ ra nhỉ? Hắn...sẽ khiến con bé đó hận Tooya đến tận xương tủy. Nếu biết được sự thật đó chắc chắn trong mắt con bé, Tooya sẽ chẳng khác gì một ác quỷ. Lúc ấy, nó sẽ không cho Tooya đến gần, huống chi là bảo vệ và lúc ấy hắn có thể dễ dàng triệt hạ con bé đó.

Demonzu nghĩ một hồi rồi chợt phá lên cười một cách man rợ, đến cả con quạ xám thân cận luôn đi bên cạnh hắn cũng phải khẽ rùng mình đầy sợ hãi.

...

Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

Chập chờn trong giấc mơ mờ ảo, câu hỏi ấy liên tục hiện lên trong đầu tôi, nơi tôi đang đứng là một trang viên lớn, đầy màu sắc âm u, ráng chiều đỏ rực thấp thoáng sau ngọn đồi thông. Xung quanh những ngôi nhà lớn được làm bằng gỗ sồi, thiết kế theo kiến trúc cổ im lìm đến rợn người.

Trên các hành lang dài hun hút, người người đi lại tấp nập, khuôn mặt trắng xanh của họ lộ rõ vẻ lạnh lùng, đáng sợ. Tiếng bước chân nhẹ như gió thoảng.

"Một nơi đáng sợ."

Tôi thầm khẳng định rồi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng cười vang lên bên cạnh. Dọc theo hàng hoa hồng thơm ngát, hai đứa trẻ một trai, một gái đang chơi đuối bắt, khuôn mặt xinh xắn của chúng lộ rõ niềm vui thích, nụ cười liên tục xuất hiện trên khóe môi.

Tôi hơi ngẩn ngơ ngấm nhìn chúng nô đùa, khóe môi bất chợt cong lên, để lộ một nụ cười thỏa mãn. Hai đứa trẻ này hiện lên như một bức tranh tuyệt đẹp, chúng giống như những vệt nắng hiếm hoi duy nhất còn sót lại trong bức tranh đầy u tối.

Chúng vẫn tiếp tục nô đùa mà không chú ý đến tôi, dường như trong mắt chúng, sự xuất hiện của tôi là không đáng để lưu tâm.

Hai đứa trẻ chạy đến gần một gần tôi, hình như chúng không có ý định tránh tôi thì phải.

Chỉ đến khi nghe thấy tiếng cười vang lên ngay bên cạnh, tôi mới chợt mình, vội tránh sang một bên nhưng không kịp chúng đã đâm sâu vào người tôi.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận cơn đau sau cú ngã nhưng thật kì lạ. Tôi vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, hai đứa trẻ thì đã ở đằng sau từ lúc nào.

Thế là thế nào? Có phải chúng vừa chạy xuyên qua tôi không? Chẳng lẽ tôi là người vô hình? Nếu vậy thì đây là đâu? Sao tôi lại xuất hiện ở đây? Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập trong đầu khiến tôi như muốn nổ tung.

Ở đằng sau, hai đứa trẻ đã bắt đầu thối mệ, sau khi thằng con trai tỏ vẻ chịu thua hai đứa không rượt nhau nữa mà ngồi xuống chiếc ghế gỗ đặt cạnh vườn hoa.

Chứng kiến hai đứa nhỏ từ nãy đến giờ tôi có thể thấy thằng nhóc kia đã cố tình chạy chậm lại, cố tình tỏ vẻ chịu thua để làm vui lòng con nhóc. Khuôn mặt rạng ngời của thằng bé dưới ánh nắng chiều hiện lên đẹp như một thiên thần. Tôi ngần ngừ ngẩng nhìn thằng nhóc, bất giác mỉm cười khẽ thì thầm:

”Thằng bé gốc gác”

Không hiểu sao khi nhìn thấy hai đứa nhóc này trái tim tôi lại cảm thấy xúc động vô cùng, có cảm giác như tôi đang được xem lại đoạn phim quay chậm kể về kí ức của mình vậy. Hai đứa nhóc xinh xắn như thiên thần này đem đến cho tôi một cảm giác rất thân quen. Nếu đây là một giấc mơ thì chúng là ai, tại sao tôi lại mơ đến chúng?

...

Ở đằng xa, trên chiếc ghế gỗ, thằng bé để con bé ngồi trên đùi mình, vuốt ve mái tóc tơ màu nâu mượt mà, cử chỉ dịu dàng ân cần vô cùng.

- Mẹ nói, em sắp phải dời khỏi đây rồi._ Con bé chột buồn buồn nói.

- Tại sao?_ Bàn tay thằng nhóc chột buông thõng, nó hỏi lại bằng giọng thảng thốt.

- Mẹ nói ngài ấy sắp trở về gia tộc, ngài ấy là người mà tất cả mọi người đều sợ và ngài ấy thì lại không thích em ở đây._ Con bé xụ mặt nói.

- Người mà em nói đến chắc là ông cố, ông ấy sắp trở về sau chuyến đi đến Hi Lạp. Nhưng em yên tâm chỉ cần em muốn anh sẽ xin ông cố cho em ở lại._ Thằng nhóc mỉm cười dịu dàng nói.

- Thật chứ? Anh quen người ấy sao?_ đôi mắt con bé sáng lên.

- Ủ, anh có vào phòng ông ấy mấy lần và hình như ông ấy cũng có vẻ thích anh._ Thằng nhóc nói với vẻ đầy tự tin.

- Vậy thì hay quá, em lại được ở đây chơi với anh rồi. hihi

- Em có muốn ở bên cạnh anh suốt đời không, Yume?_ Thằng nhóc đột nhiên hỏi bằng một vẻ mặt rất nghiêm túc khiến con bé ngơ ngác mất mấy giây rồi cũng gật đầu mỉm cười thật tươi:

- Vâng, em muốn.

- Anh cũng vậy._ Thằng nhóc mỉm cười, lại tiếp tục dịu dàng xoa đầu con bé, đôi mắt đen huyền ánh lên những tia sáng hạnh phúc.

Nhưng thằng nhóc vừa gọi con nhóc là gì cơ? Yu..me? Đó chẳng phải là tên của tôi sao? Là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay...

=====

Đột nhiên cảnh vật lại thay đổi, bên tai tôi tiếng gió rít vù vù nghe rợn người.

Trước mắt tôi là một khung cảnh khác, vẫn vẻ âm u, tăm tối đó, nhưng lần này tôi đang đứng trong một tư dinh lớn, xung quanh trồng rất nhiều loại hoa màu đen đẹp kiêu hãnh.

Lại là con nhóc ban nãy, trên tay nó cầm một bông hồng. Nhưng người đang đứng nói chuyện với nó không phải là thằng nhóc ban nãy mà là một thằng nhóc khác.

Nó có mái tóc màu bạc đầy ma mị, đôi mắt tím tinh anh phát ra những tia sáng lạnh lẽo. Cả người nó vận đồ trắng tinh, khuôn mặt đẹp tựa như hoa có phần cáu kỉnh.

- Mi là ai? Sao lại ở đây?__ Nó cất giọng khinh khỉnh hỏi con bé.

- Thế cậu là ai?__ Không để ý đến thái độ khó ưa của thằng nhóc, con bé chỉ mỉm cười hỏi lại.

- Mi chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Tôi là Yume Hana, rất vui được gặp cậu.__ Con bé vui vẻ đưa tay ra trước mặt thằng nhóc.

Thằng nhóc tóc bạc khẽ liếc đôi mắt lạnh lùng xuống bàn tay của con bé, hai tay nó vẫn đút trong túi quần tiếp tục hỏi bằng giọng chất vấn:

- Không phải mùi của vampire thuần chủng, sao lại được phép đứng trước tư dinh này? Đây chẳng phải là tư dinh lớn của tộc Hondo sao?

- Tộc Hondo? À, mẹ nói, tôi cũng có huyết thống với những người trong tộc này.__ Con bé vô tư nói.

- Cái gì?__ Thằng nhóc kêu lên đầy ngạc nhiên rồi chợt mím chặt môi, nhíu mày suy nghĩ.

- Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?__ Con nhóc nghiêng đầu dò hỏi nhưng thằng nhóc dường như đang bất động không có ý định trả lời.

- Hình như cậu rất cô đơn, tôi thấy cậu đứng đây một mình từ nãy đến giờ. Mình...đi chơi đi, hôm nay anh ấy phải đi học thêm nên tôi cũng cô đơn lắm.__ Con nhóc thao thao bất tuyệt một hồi rồi kéo tay thằng nhóc đi luôn.

Đến khi đã định thần lại thằng nhóc mới phát hiện bàn tay của mình đã nằm trọn trong tay con nhóc lạ hoắc kia từ lúc nào.

- Này, buông ra.__ Nó giật mình kêu lên, định giật tay ra.

- Lặng im nào, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi rất đẹp.__ Con nhóc thì thào, vẫn nắm chặt tay thằng nhóc.

Thằng nhóc cau có khó chịu một hồi rồi cũng lặng lẽ để con nhóc dắt đi. Rõ ràng là thừa sức giật tay ra vậy mà vẫn để im cho con nhóc kéo, một thằng nhóc kì lạ!

....

Cảnh vật thay đổi trong chốc lát, tôi lại trở về với khuôn viên trong vườn hoa ban nãy, trên chiếc ghế gỗ, là thằng nhóc và con nhóc ban đầu.

Khuôn mặt dịu dàng của thằng nhóc không hiểu sao lại trở lên xám xịt, còn con nhóc bên cạnh thì đang tỏ vẻ hối lỗi vô cùng.

- Sao em lại chơi cùng thằng nhóc nhà Akatsuki, còn nắm tay nó nữa?__ Thằng nhóc khó chịu hỏi, hai tay nó vòng trước ngực.

- Tại em buồn, mới lại cậu ấy cũng không có ai chơi nên...__ Con nhóc ngập ngừng nói.

- Nên em và cậu ta cùng nhau vui vẻ mà quên mất anh đúng không?

- Không phải đâu, em vẫn luôn nhớ đến anh mà.__ Con nhóc vội lên tiếng phân bua.

- Nhớ? Thật không vậy? Sao anh thấy em cười rất vui vẻ?__ Thằng nhóc nói với vẻ bất mãn.

- Anh Tooya, hình như anh đang rất giận phải không?__ Con bé nhỏ nhẹ lên tiếng, ánh mắt của nó liên tục liếc chừng về phía khuôn mặt xám xịt kia.

- Haizz...__ Thằng nhóc thở dài rồi quay sang nhìn con nhóc, dí mạnh tay vào mũi nó nói__ Em muốn anh làm sao thì mới chịu ngồi yên đây? Chẳng nhẽ bắt anh phải để em vào túi áo? Hứa với anh đi, từ lần sau không được lại gần thằng con trai nào khác ngoài anh.

- Hứ, vô lí quá thế ba em thì sao?__ Con bé phụng phịu hỏi lại.

- Ngốc. Ba em là đàn ông chứ không phải con trai, thôi không nói nhiều nữa, hứa đi nào.__ Thăng nhóc giục đã.

- Vâng, em hứa.

- Tốt lắm, móc ngoéo.__ Thăng nhóc mỉm cười đưa ngón tay út ra.

- Hừ...Biết thế em chẳng thêm dạy anh cái trò này. Thì móc ngoéo.

====

Nghe xong cuộc nói chuyện của hai đứa nhóc, tôi bỗng cảm thấy cả người mình đang run lên từng đợt. Thăng nhóc gọi con nhóc là Yume, con nhóc lại gọi thăng nhóc là Tooya, còn thăng nhóc tóc bạc nữa, chẳng lẽ chúng là...

Đột nhiên bàn chân tôi bước hẫng, cả người rơi vào khoảng không vô định đằng sau, mọi cảnh vật trước mắt đều nhanh chóng tan biến.

.

.

- Anh Tooya...__ Tôi hét rồi bật người ngồi dậy, bàn tay nắm chặt lấy vật chặn thở dốc.

Giấc mơ về những đứa trẻ thật nhẹ nhàng yên bình nhưng sao tôi lại cảm thấy sợ hãi, bất an thế này. Những đứa trẻ ấy là ai giữa chúng và tôi có mối liên kết ràng buộc nào? Tại sao trong đầu tôi lại cứ hiện lên khuôn mặt của thăng tóc đen dịu dàng đó cùng với cái tên -Tooya.

=====

Kai nắm chặt tay vào bậc cửa phòng Tooya Hondo, cậu khó nhọc xoay người bỏ đi, cố gắng để bản thân mình không nổi điên lên.

Vốn dĩ định vào thăm cô ấy nhưng cảnh tượng không hay lại đập vào mắt khiến trái tim lạnh giá của cậu như bị ai bóp nghẹt.

Trong giấc ngủ mê man, người mà cô ấy luôn gọi tên là Tooya Hondo. Điều đó đã chứng tỏ rằng bản thân cô ấy cần Tooya Hondo hơn ai hết và người khiến cô ấy nhớ đến ngay cả trong lúc ngủ cũng chỉ có hắn.

Trong đầu cậu lúc này chỉ hiện lên cảnh tượng Yume đang ngủ mê, miệng liên tục gọi tên Tooya. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi cũng khiến cậu đau vô cùng. Vết thương trên lưng chưa kịp lành thì vết thương trong tim lại như bị ai đó khoét rộng, đau đến mức không nói lên lời.

Tình yêu vốn là thứ quá xa xỉ đối với một kẻ lạnh lùng tàn nhẫn như cậu. Đã xác định không thể yêu ai từ trước tại sao cô gái đó lại xuất hiện lại khiến thứ tình cảm ấy trỗi dậy trong lòng cậu và tại sao lại khiến cậu đau?

Vốn biết bản thân mình lạnh lùng và cách sống vô tâm ấy sẽ vô tình khiến cô ấy đau. Nhưng cậu lại không thể buông tay, không thể vất bỏ tình yêu. Nếu có thể từ bỏ tất cả, để cô ấy về với người mà cô ấy cần thì mọi chuyện sẽ thật đơn giản nhưng cậu không làm được. Vì cậu ích kỉ, vì cậu rất yêu cô ấy.

Nhưng...còn cô ấy thì sao? Cô ấy đã từng nói cậu rất quan trọng đối với cô ấy. Vậy thì trong trái tim cô ấy cậu có vị trí gì?

Đang suy nghĩ miên man chợt Kai giật mình khi nghe thấy tiếng gọi trầm buồn vang lên từ đằng sau:

- Cháu vừa đi đâu về thế? Có phải đến thăm Yume không?

Là hiệu trưởng Akatsuki.

- Không liên quan đến ông.__ Kai nói mà không thèm quay đầu lại.

- Cháu là cháu ruột của ta, mọi việc của cháu đều liên quan đến ta. Nếu cháu còn biết đến người ông này thì hãy nghe ta một lần tránh xa còn bé ấy ra.

- Ông nói thế là có ý gì?__ Kai khẽ nhún mồm quay đầu lại hỏi hiệu trưởng Akatsuki.

- Yume Hana mang trong mình một hiểm họa vô cùng to lớn, ở gần nó cháu sẽ bị vạ lây.__ hiệu trưởng Akatsuki thận trọng nói.
- Đừng nói bậy, cô ta thì có hiểm họa gì? Một vampire dòng lại ư?__ Kai tức tối trừng mắt nói.
- Haizz, thôi được rồi, đến nước này thì ta sẽ nói cho cháu biết thân phận thực sự của Yume Hana. Cháu có biết đến một người của tộc Hondo năm xưa đã bỏ đi theo con người không?
- Tôi biết, có phải là Shita Hondo, bà ta bị cho là phản bội gia tộc.__ Kai lãnh đạm nói rồi như chợt nhớ ra điều gì cậu ta khẽ nghiêng rằng khuôn mặt tái xanh lại__ Ý ông là...
- Đúng vậy, Yume Hana chính là con gái của Shita Hondo và cũng chính là người bị cho là làm ô uế dòng thuần Hondo. Ông tổ đời thứ hai của tộc Hondo là Demonzu, vừa thức dậy sau giấc ngủ 10 năm. Con người này đã sống mấy nghìn năm rồi, ông ta sẽ không bao giờ tha thứ cho những ai làm ảnh hưởng đến dòng thuần huyết Hondo. Ta nói như thế cháu hiểu chứ?
- Ông muốn nói Yume chính là con lai của dòng thuần huyết Hondo?
- ...
- Đúng vậy, chính là con bé đó.__ Một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên. Kai giật mình vội quay người lại, khuôn mặt chợt trở lên trắng bệch, các cơ mặt dường như đều đông cứng lại.
- Sao ông lại đến đây?
- Tất nhiên là ta có việc rồi. Hừ.__ Người đàn ông lạnh lùng nhếch môi nói.

32. Chương 52

- Việc ông nói đến chắc chắn không tốt đẹp gì.__ Kai lạnh lùng nhếch môi nói.
- Hừ, không đến lượt đứa trẻ ranh vặt mũi chưa sạch như ngươi đánh giá. Tốt nhất là ngươi nên tự điều chỉnh lại mình đi, đừng làm ta và gia tộc Akatsuki này mất mặt.__ Kotoshi bực tức nói.
- Ý ông là sao?
- Đường đường là cậu chủ của gia tộc thuần chủng Akatsuki cao quý mà lại đi yêu một con bé vampire dòng lai bẩn thỉu. Không những vậy, con bé đó còn là Uragirimono dòng thuần Hondo. Loại vạm như thế có chỗ nào xứng để người yêu?
- Im đi, người phản bội lại tộc Hondo là mẹ cô ấy chứ không phải cô ấy. Các người thật ích kỉ khi đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Yume.__ Kai lạnh lùng rít lên.
- Nhưng dòng máu đang chảy trong người nó lại chính là rác rưởi của dòng thuần vampire. Ngài Demonzu đang rất tức giận vì sự xuất hiện của con bé đó, nếu ngươi còn tiếp tục dính dáng đến nó thì ta không chắc có thể xin ngài ấy bảo toàn tính mạng cho ngươi được đâu.__ Kotoshi lạnh lùng nhắc nhở.
- Tùy ông, dù không có ông cầu xin hộ tôi vẫn có thể bảo toàn tính mạng, dù sao thì từ trước đến nay đã có bao giờ ông đứng ra bảo vệ tôi đâu.__ Kai nhếch môi lạnh nhạt nói.
- Mà thật quá ngu muội rồi, con bé vạm dòng lai đó có gì xứng.
- Ha ha...__ Kai bất giác cười lạnh một tiếng, nheo mắt nói__ Ông đừng quên tôi là một vampire cấp C, cấp C đấy. Vậy thì vampire dòng lai như cô ấy còn chỗ nào không xứng với một thằng cấp C như tôi?
- Mà...__ Kotoshi quả nhiên đã bị thằng con trai chọc cho tức điên, máu nóng dồn lên tận mặt.

Ông là người luôn bình tĩnh trong mọi tình huống nhưng chỉ khi đứng trước thằng nhóc này, ông mới bị mất đi cái vẻ điềm tĩnh cố hữu ấy. Phải công nhận rằng Kai thật giống ông từ ngoại hình cho đến tính cách. Kai và ông một khi đã yêu ai thì sẽ yêu hết lòng không bao giờ để ý đến thân phận của người đó.

Ngày ấy ông đã từng yêu một người, tình yêu của ông chính là trái cấm trên cây không bao giờ được hái. Nhưng vì yêu ông đã bất chấp tất cả, để rồi chỉ vì tình yêu ấy ông đã gây ra bao lỗi lầm, hại bao người phải chết. Có lẽ cũng vì những lỗi lầm ấy mà Kai mới căm ghét ông như vậy.

Những kí ức xưa cũ về một tình yêu ngang trái lại hiện về trong đầu khiến Kotoshi chợt lặng người, đứng bất động trên sân trường.

- Con còn định đứng đấy đến bao giờ?

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên kéo Kotoshi ra khỏi miền kí ức đau khổ. Hiệu trưởng Akatsuki đứng bên khe nhúu mày nhìn ông.

- Ba...Nó đâu rồi?

- Nó bỏ đi từ đời nào rồi.__ Hiệu trưởng Akatsuki chán nản nói.

- Hừ, thằng bất hiếu.__ Kotoshi giận dữ mắng rồi quay đầu định bỏ đi.

- Đi đâu vậy, nói chuyện với ta chút đã.

- Ba có chuyện gì cần nói thì để sau đi, giờ con bận lắm.__ Kotoshi gắt gỏng.

- Con đến đây theo lệnh Demonzu đúng không?__ Hiệu trưởng Akatsuki từ tốn hỏi.

- Đúng vậy, con đến đây theo lệnh của ngài ấy.

- Về đi.

- Sao ạ?__ Kotoshi nhúu mày khó hiểu quay đầu lại nhìn Hiệu trưởng Akatsuki.

- Ta bảo con về đi.

- Tại sao? Con đến đây làm nhiệm vụ cho hội đồng vampire, sao có thể vì một lời nói của ba mà bỏ dở.__ Kotoshi lạnh lùng phản bác.

- Nếu con nghe lệnh của Demonzu đến đây hại Yume Hana thì chắc chắn Kai nó sẽ không để yên đâu. Nó đã thực lòng quan tâm đến cô bé đó, ta không muốn thấy cảnh đổ máu của hai cha con con.__ Hiệu trưởng Akatsuki thành khẩn nói.

- Hừ, tùy nó. Con không quan tâm, cùng lắm là đánh cho nó què cụt khỏi yêu đương.__ Kotoshi lạnh lùng phán, lời nói đầy nhẫn tâm.

- KOTOSHI.__ Hiệu trưởng Akatsuki gầm lên trừng mắt giận dữ nói__ Sao con có thể làm thế với đứa con trai duy nhất của mình, dù con không yêu Ran thì nó cũng là con trai con. Từ nhỏ đến giờ chưa một lần nào con quan tâm đến Kai, nó đã không có tình thương của mẹ, sao con còn hành hạ nó. Nghĩ thử đi từ lúc nó sinh ra đến giờ đã lúc nào con cầm bàn tay của nó, ôm nó vào lòng chưa? Hay những gì con cho nó cũng chỉ là những lời nói cay độc, lạnh lùng?

- Con không hề yêu Ran, vì thế con cũng không thể dành tình thương cho Kai. Nó sinh ra trên đời không ai yêu thương tất cả là do lỗi của ba.__ Kotoshi lạnh lùng kết tội.__ Con và Maria yêu nhau tại sao ba lại rắp tâm chia rẽ bọn con? Nếu lúc trước người bị gả cho tộc Hondo là Ran thì đâu có lên cơ sự này? Người con yêu là Maria chứ không phải Ran vì thế ba đừng bắt con phải yêu thương đứa con của Ran để ra.

- Ran và Maria đều là em gái của con, tại sao con lại có thể phân biệt đối xử như vậy? Tuy đã bỏ gia tộc mà đi nhưng Ran nó yêu con rất nhiều, con không thấy làm như thế là tàn nhẫn với con bé sao?__ Hiệu trưởng Akatsuki đau lòng hỏi.

- Bản chất của tình yêu vốn là ích kỉ, tình yêu của vampire lại càng ích kỉ hơn.__ Kotoshi lạnh lùng nói rồi quay đầu bỏ đi thẳng.

...

Tôi tỉnh giấc sau một giấc ngủ dài triền miên, những hình ảnh về giấc mơ kì lạ vẫn liên tục xuất hiện trong đầu tôi, chúng giống như những mảnh vỡ của một bảng xếp hình đang chờ lắp lại theo đúng trật tự.

Tôi ngồi phục trên chiếc giường trắng có phủ lông vũ ấm áp một lúc lâu rồi mới lảo đảo đứng dậy đi ra ngoài.

Trời nhá nhem tối, trăng non bắt đầu nhú lên. Có lẽ các lớp học sắp sửa lên đèn, nhưng thật kì lạ, sân trường vắng tanh không một bóng người, xung quanh chỉ có tiếng lá rơi xào xạc, bầu không khí hiu quạnh bao trùm lên tất cả khiến tôi cảm thấy rùng mình sợ hãi.

- Mọi người đi đâu hết rồi nhỉ? _ Tôi lảo lảo một mình rồi khó nhọc bước về kí túc xá.

Trên hành lang dài hun hút của kí túc xá cấp C, bước chân nhẹ nhàng của tôi vang lên thật buồn tẻ, cô độc. Tôi dừng chân trước phòng C11 rồi đẩy cửa bước vào. Bên trong tối thui, gió lùa từ ô cửa sổ khiến tôi bắt giác rùng mình. Có vẻ như không có ai trong này.

Tôi với tay bật công tắc đèn, cả căn phòng lạnh lẽo chợt tràn ngập một màu vàng ấm áp của ánh đèn neon leo lét. Trên bàn, một mảnh giấy màu hồng có dòng chữ viết vội được đặt dưới cái chén. Tôi khẽ nhíu mày nhắc mảnh giấy lên đọc.

" Yume,

Nhà trường đột nhiên cho học viên nghỉ phép, vì không thấy cậu đâu nên tôi đành về trước. Đọc xong lời nhắn này nhớ gửi tin cho tôi nhé!

Yêu cậu.

Toru"

Tôi gấp mảnh giấy lại rồi ngẩn ngơ ngồi phịch xuống giường, sao nhà trường lại đột xuất cho nghỉ phép vậy nhỉ? Đã đến kì nghỉ tháng đâu? Còn nữa, sao trường thông báo tôi lại không biết, chẳng lẽ tôi lại ngủ lâu như thế ư?

Nghĩ hồi lâu vẫn không ra cuối cùng tôi quyết định, không nghĩ nữa là tốt nhất. Nhanh tay mở máy nhắn tin cho Toru khỏi lo, tôi ngồi xuống bên chiếc tủ quần áo, lôi chiếc va li ra. Thế cũng tốt, tôi nhớ nhà lắm rồi, kì này được về phải vui chơi thỏa thích mới được.

Tôi nghĩ rồi vui vẻ luồn quần áo vào trong vali, bắt giắc đưa tay lên cổ, vết cắn của Kai vẫn chưa liền sẹo.

- Hắn còn ở trường không nhỉ? Vết thương đã lành chưa? _ Tôi buột miệng nói rồi chợt cảm thấy bứt rứt trong lòng, không hiểu sao tôi thấy lo cho hắn. Không biết giờ này hắn đã rời bệnh xá chưa? Vết thương trên lưng còn đau không.

Tôi nghĩ rồi chợt chạy vội ra ngoài, bỏ dở đồng quần áo cùng cái vali trên sàn phòng.

...

- Chiri-chan hôm nay chị trực à? _ Tôi niềm nở hỏi một chị y tá có khuôn mặt hồng hào dễ thương.

- Ủa Yume? Sao em còn ở đây, các học viên khác về hết rồi mà.

- À, vâng, em có chút việc bận ạ. _ Tôi trả lời qua quýt rồi vào luôn chủ đề. _ Chị, Kai còn ở đây không ạ?

- Kai? Ý em là cậu Akatsuki? _ Chiri-chan hỏi, mặt chợt xám đi vài phần.

- Vâng, nhưng có chuyện gì à? _ Tôi ngập ngừng hỏi.

- Hừ, cậu ta vẫn còn ở đây, cái đồ bất lịch sự ấy. Chị chỉ định chụp một tấm ảnh lúc cậu ta đang ngủ gục trên cửa sổ để về dán vào đầu giường thôi, ai dè bị cậu ta phát hiện, ném luôn cái máy ảnh kĩ thuật số từ lầu ba xuống, vỡ tan tành. (_ _ _!) _ Chiri-chan tức giận nói rồi chợt xùi mắt xuống. _ Nhưng vẫn phải công nhận cậu ta rất đẹp trai, đẹp trai chết đi được ấy. Thảo nào mà mấy cô bé vào đây lúc nằm ngủ cũng mơ màng gọi tên Kai. Ôi cái mặt ấy không biết đã giết bao cô gái rồi. Yume, chị khuyên em không nên dính vào cái ngư ầy kéo mà khổ đời.

Thấy nguy cơ bị giáo huấn lên đến 100%, tôi vội vã ngắt lời Chiri-chan:

- Cậu ấy đang nằm ở phòng nào ạ?
- Tầng ba, phòng số 10 phục sức.__ Chiri-chan trả lời như cái máy.
- Cảm ơn chị__ tôi mỉm cười rồi chạy vội đi.

Không hiểu sao khi đến gần căn phòng hắt đang nằm, tôi bỗng thấy hồi hộp lạ kì, bước chân dường như cũng nhẹ hơn. Khi đã đứng trước cánh cửa có gắn thứ tự 10 ở tầng 3, tôi khẽ hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Căn phòng bệnh ngập mùi ete chột phảng phất mùi hương anh đào thơm ngây ngất, ánh trăng từ ngoài chiếu vào soi tỏ hình dáng tuấn mã đang ngồi lặng người trên bục cửa sổ. Mái tóc màu bạc đầy ma mị khẽ phất phơ trong gió xuân lồng lộng. Chiếc áo cánh trắng như được dát vàng trong đêm tối. (^)

Tôi cảm thấy cả người mình như đông cứng lại trước vẻ đẹp hoàn mỹ trước mắt. Không biết bao lâu sau tôi vẫn đứng lặng người như vậy cho đến khi một giọng nói lạnh lùng chột vang lên kéo tôi về thực tại.

- Ngắm lâu như vậy, có phải mê tôi rồi không?

Tôi bất giác đỏ mặt, vội lên tiếng phản bác:

- Mê...mê cái đầu cậu ấy, chẳng qua tôi tình cờ đi ngang qua đây thôi, chào.__ tôi nói rồi vội vã quay đầu bỏ đi, vẫn còn nói móc được như vậy, chứng tỏ là đã khỏe rồi.

Nhưng nhanh như cắt, hắt đã đứng trước mặt tôi, dùng đôi mắt tím lạnh lờn nhìn tôi, khuôn mặt lạnh tựa hồ như đang rất phiền muộn. Hắt đẩy mạnh tôi vào cửa phòng, hai tay chặn lại, khuôn mặt chỉ cách tôi có mấy cm.

- Sao lại dẫu tôi?__ Hắt đột nhiên hỏi một câu chẳng ra ngô, chẳng ra khoai.
- Dẫu, dẫu cái gì cơ?__ Tôi lắp bắp hỏi lại, không khỏi cảm thấy tư thế này rất ám muội.
- Dẫu chuyện cô là người của tộc Hondo, chuyện mẹ cô là một Uragirimono.
- Tộc Hondo? Cậu nói gì lạ vậy. Bố tôi họ Hana, tôi là Yume Hana, Hondo gì ở đây. Mà Hondo chẳng phải là gia tộc của anh Tooya sao?__ Tôi nhú mày thắc mắc.
- Đừng có giả ngốc nữa, chẳng phải cô là con gái của Shita Hondo sao?__ Kai lạnh lùng nói.
- Ngốc cái đầu cậu ấy, mẹ tôi đúng là tên Shita nhưng là Shita Watashi chứ không phải là Shita Hondo__ tôi khẳng định.
- Cô...không biết thật sao?__ Hắt ngạc nhiên hỏi tôi.
- Biết, biết cái gì? Tôi nhớ là cậu bị thương ở lưng chứ đâu có bị thương ở đầu, sao giờ lại trở lên ăn nói linh tinh vậy?__ Tôi nói rồi sờ sờ lên trán hắt xem có ấm không.

Hắt nhìn tôi một cái khẽ nhú mày rồi hất tay tôi ra, chống cằm ra chiều suy nghĩ.

- Này, cậu không sao đấy chứ, không có chuyện gì thì tôi đi trước nhé!

Mãi không thấy hắt lên tiếng, tôi bực mình khẽ chép miệng rồi mở cửa chạy biến ra ngoài. Ở gần tên thần kinh bất ổn định này rồi cũng có lúc tôi thần kinh theo hắt mất.

...

Tôi đang rảo bước trở về kí túc xá thì chợt giật mình khi thấy ở đằng xa, một dáng người quen quen đang cự nự với bác bảo vệ. Tôi ngần ngừ đứng lặng trên sân trường một hồi lâu nheo mắt nhìn người đó rồi chợt hét to:

- ME...

Nghe thấy tiếng tôi, người đó vội quay đầu lại, mắt sáng lên rồi bằng một lực khá mạnh đẩy bác bảo vệ đáng thương sang một bên chạy bổ đến bên tôi.

- YUME._ Mẹ tôi kêu lên rồi ôm chầm lấy tôi, vuốt ve mái tóc tôi bằng cử chỉ âu yếm. Trông bà có vẻ gầy đi, mái tóc đen mượt trở lên bù xù, khuôn mặt xanh xao học hác, có vẻ bà đã bị mất ngủ.

- Sao mẹ lại đến đây?_ Tôi thắc mắc.

- Đừng nói nữa Yume, theo mẹ về chúng ta phải đi ngay thôi._ mẹ tôi hấp tấp kéo tay tôi.

- Mẹ, từ đã, quần áo của con vẫn còn trong kia, mẹ đợi tí con vào sắp xếp.

- Không kịp nữa đâu Yume, chúng ta dời khỏi đây trước đã, hần sắp đến rồi._ Mẹ tôi nói gần như khóc.

- Mẹ, mẹ bình tĩnh có chuyện gì vậy? Hần là ai?_ tôi nhúu mày thắc mắc.

- Mẹ xin con đừng Yume, mẹ sẽ giải thích sau, giờ thì chúng ta đi đã._ mẹ tôi nói rồi kéo tôi đi một mạch. Tôi hơi khó hiểu trước thái độ của bà nhưng cũng đành ngoan ngoãn đi theo. Có lẽ bà làm như vậy vì có lí do, trước nay tất cả những gì mẹ làm đều vì lợi ích của tôi hết.

Nhưng chúng tôi chưa kịp đi ra đến cổng, thì một giọng nói lạnh lùng chột vang lên khiến bước chân của mẹ tôi khựng lại:

- Bà định đi đâu vậy Shita Hondo?

Mẹ tôi giật mình quay đầu lại, khuôn mặt xanh xao chột trở lên trắng bệch.

- Ông là...

- Sao nhanh quên thế? Bà cũng đã từng gặp ta rồi kia mà. Đúng là con gái của dòng thuần Hondo có khác, bà vẫn luôn đẹp như vậy. A, còn quý cô nương đi bên cạnh bà, phải chăng là con của bà và người đàn ông ấy? Thật là rất giống bà. Chỉ có điều máu của nó...

- Ko..Kotoshi Akatsuki, im đi._ mẹ tôi nói, cả người bà chột run rẩy. Tôi có thể cảm nhận được sự lo lắng trong lòng bà.

- Mẹ, ông ta đang nói gì vậy? Sao ông ta lại gọi mẹ là Hondo? Mẹ, mẹ nói đi._ Tôi giật tay bà khó hiểu hỏi.

- Yume à, con đừng nói gì cả, cũng đừng nghe những lời xằng bậy từ con người này._ Mẹ tôi lên tiếng.

- Xằng bậy? haha, Shita, bà đang dạy con mình nói dối đấy à? Như thế là không tốt cho trẻ con đâu._ Người đàn ông tên Kotoshi cười mỉa mai.

- Ông im đi, rốt cục thì ông muốn gì, tại sao lại chặn hai mẹ con tôi?

- Bà nghĩ mình có thể bỏ đi dễ dàng vậy sao? Demonzu đang trên đường đến đây, ta chỉ được lệnh đi trước một bước giữ chân hai người thôi.

- Ông là người của tộc Akatsuki, không có thù oán gì với tôi, tại sao lại làm thế?_ Mẹ tôi cắn môi hỏi.

- Bất cứ ai làm ảnh hưởng đến dòng thuần chúng ta cũng sẽ tiêu diệt_ Kotoshi lạnh lùng nói.

...

- Tiêu diệt họ ư? Vậy thì chờ bước qua xác tôi đã._ Một giọng nói lạnh lùng ko kém vang lên. Dưới ánh trăng vàng, Kai nhẹ nhàng bước đến, khuôn mặt đẹp lạnh lùng không một gợn sóng cảm xúc.

- Người đừng có phá ta, nếu không đừng trách_ Kotoshi hừ lạnh.

- Kai, sao cậu lại ở đây?_ Tôi quay sang nhìn Kai, lo lắng hỏi.

...

- Thật là đông vui quá, ta mới dời học viện chưa bao lâu mà mọi người đã tề tựu đông đủ vậy rồi, xem ra chỉ còn thiếu "ông ta" nữa thôi.

- Anh Tooya...

Giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng vang lên truyền đến tai mọi người, tiếng bước chân rõ mồn một. Từ trong bóng tối, Tooya bước ra, cả người chìm đắm trong sắc vàng của trăng, khuôn mặt đăm chiêu thoáng nụ cười.

Kotoshi giật mình quay lại, đôi mắt ông ta dán chặt trên khuôn mặt Tooya, cả người bất chợt run lấy bầy. Con người lạnh lùng luôn tỏ ra bình tĩnh này bỗng chốc mất hết sức sống, cả người như muốn khụy xuống:

- Con, con là..._ ông ta lắp bắp nói.
- Sao vậy? thấy con trai của người mình yêu nên giật mình à?_ Tooya nhếch môi mỉa mai.
- Con..con chính là con trai của t..
- Của Maria Akatsuki và Lathan Hondo đúng không?_ Tooya nhướn mày lạnh lùng hỏi.

Khuôn mặt của Kotoshi chợt lạnh ngắt, ông ta khẽ dần lòng nói nhỏ:

- Phải.

Sau một chấn động tâm lí nhỏ, Kotoshi đã lấy lại được vẻ bình tĩnh cổ hữu, liếc mắt nhìn những vampire trước mặt lạnh lùng nói:

- Ba người không phải là đối thủ của ta đâu, nếu chịu nộp con bé đó thì sẽ chẳng có giọt máu nào phải đổ cả.
- Đừng mơ._ Mẹ tôi phần uất gào lên.
- Hừ, dù có đánh lại ta các ngươi cũng không thể chạy được, chỉ chốc nữa thôi Demonzu sẽ có mặt ở đây._ Kotoshi nhếch môi khinh thường.
- Haizz, thế thì đành chiến đấu vậy_ Tooya chợt thở dài nói rồi bằng một động tác nhẹ nhàng khẽ vén tay áo lên.
- Khoan đã._ Nhanh như chớp, Kai chợt đưa tay ra chặn Tooya lại lạnh lùng nói_ Hãy để ông ta cho tôi, anh dẫn Yume chạy trước đi.
- Cậu làm được không?_ Tooya nhíu mày tỏ vẻ không tin tưởng.
- Đừng khinh thường tôi, mau đi đi._ Kai gắt lên rồi thô bạo khoát tay về phía trước.
- Tốt lắm, trông cậy cả vào cậu đấy._ Tooya nói rồi vỗ vai Kai quay sang Shita nói:
- Cô đưa Yume đi xếp hàng lí và đợi ta trước cửa phòng Kí túc. Bây giờ không thể ra ngoài được đâu, hẳn ta chắc chắn sẽ bắt được hai người.
- Vậy phải làm sao?_ mẹ tôi suốt uột hỏi.
- Yên tâm, ta có lối đi bí mật, hai người đi đi, ta có việc phải sắp xếp.
- Anh Tooya, thế con Kai?_ Tôi lo lắng hỏi liếc mắt về phía Kai và người đàn ông kia.
- Cậu ta không sao đâu._ Tooya sempai xoa đầu tôi, mỉm cười trấn an.
- Nhưng...
- Yume, đi thôi con.
- Còn Kai, cậu ấy vẫn ở kia mà, mẹ ơi con thấy máu. Con không thể bỏ cậu ấy được, Kai đang bị thương.
- Sẽ không sao đâu con._ mẹ tôi trấn an rồi một mực kéo tôi đi.
- Không, KAI...

33. Chương 53

_ Rằm...

Kai bị đánh bật ra đằng sau, cả người đập vào thân cây cổ thụ khiến nó đổ rạp. Chỉ bằng một lực tay khá đơn giản Kotoshi đã có thể khống chế được thằng con trai bất trị.

Một dòng máu tươi khê rỉ ra từ miệng Kai, cậu lấy tay hần học lau đi rồi từ từ đứng dậy gườm gườm nhìn Kotoshi. Vết thương trên vai vẫn chưa lành khiến cậu đau buốt, máu chảy ướt một vùng khoang áo.

- Người vẫn chưa phải là đối thủ của ta đâu, dừng cổ nữa._ Kotoshi khinh thường nói.

- Hừ..._ Đã quá rõ bản tính tự phụ luôn coi mình là nhất của Kotoshi nên Kai không thèm nói gì chỉ nhếch môi mỉm cười lạnh lùng rồi nhanh nhẹn lao đến phản đòn.

Không kịp phản ứng nên Kotoshi lãnh nguyên một cú đá chí mạng vào mạn sườn, đau đến hộc máu mồm.

Bị chính đứa con trai mà mình luôn coi thường hạ thủ, Kotoshi tức điên lên lao đến như một hung thần liên tục ra đòn quyết liệt. Đường như trước mắt ông ta không phải là đứa con trai của mình nữa mà là một kẻ thù, một kẻ thù không hơn không kém.

_ Hự..._ Kai nằm sấp trên sân trường, máu vương đầy trên sàn đá, vốn không phải là đối thủ của Kotoshi nay lại bị thương ở vai nên cậu không có khả năng chống cự, cả người lĩnh đủ những đòn đánh mạnh như vũ bão.

Chàng trai tuần mĩ luôn mang vẻ lạnh lùng cao ngạo nay lại bị đánh gục trên đất, chiếc áo trắng vương đầy máu. Vẻ đẹp vẫn không hề bị lụi tàn trong đêm trăng sáng.

- Đây là trận đòn cảnh cáo cho người, từ lần sau nên biết tự lượng sức mình._ Kotoshi trừng mắt nói rồi vội vã quay đầu bỏ đi. Ông thực sự đã để mất quá nhiều thời gian cho thằng con trai bất trị này rồi, bây giờ phải mau chóng đi tìm con bé nghiệt chủng đó.

- Đứng lại._ Kai lạnh lùng hét lên, rồi vụt đứng dậy nhanh như cắt lao đến đứng chắn trước mặt Kotoshi:

- Nếu ông muốn bắt Yume thì hãy bước qua xác tôi trước đã.

Kotoshi nhìn khuôn mặt trắng bệch cùng chiếc áo vương đầy máu của Kai vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. Thằng nhóc này thực sự đã bị tình yêu làm cho ngu muội rồi:

- Người đúng là đồ ngốc, người làm như vậy để được cái gì chứ?_ Kotoshi gầm lên tức giận._ Người hi sinh cả mạng sống vì con bé đó nhưng liệu nó có yêu người không? Từ nhỏ nó và Tooya Hondo đã ở bên nhau, dù người có làm gì đi nữa thì cũng chỉ là người thứ 3 thôi.

- Đó là việc của tôi, không cần ông bận tâm._ Kai lạnh lùng nói.

- Ta biết, vì thế ta cũng không hề muốn để tâm đến người. Chỉ có điều...nếu đánh chết người ta sẽ bị người đời lên án và dĩ nhiên chuyện đó sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của ta.

- Haha._ Kai ngửa cổ lên trời bật cười khan rồi bất chợt lạnh mặt mĩa mai nói_ Đúng là trưởng tộc nhà Akatsuki có khác suy nghĩ lúc nào cũng thật thấu đáo. Chả thế mà qua lời nói xảo trá của ông cái chết của mẹ tôi lại bị biến thành một vụ bỏ tộc theo con người, thật đáng khâm phục, đáng khâm phục.

- Mày, cấm ăn nói linh tinh._ Kotoshi gầm lên, dùng dây xích ma dắt ở ngang lưng quật mạnh vào người Kai khiến cậu bắn ra xa.

_ Rằm..._ Tiếng cơ thể rơi xuống đất thật lạnh lẽo khốc liệt. Kotoshi dường như vẫn chưa hết giận tiếp tục lao đến chỗ Kai dùng dây xích ma quật túi bụi. Đúng lúc ấy một giọng nói lạnh lùng bất chợt vang lên:

- Akatsuki, người còn ở đây làm gì vậy?

Từ trong bóng tối sâu thẳm Demonzu nhẹ nhàng lướt đến, đôi bàn chân hần di chuyển nhẹ nhàng đến nỗi ta có cảm giác như hần không hề chuyển động, trên tay hần con cú Blood đang rũ lông, đôi mắt màu hổ phách sáng quắc giữa đêm tối, tỏa ra một sát khí vô cùng đáng sợ.

Kotoshi như người tỉnh mộng, vội vã cắt dây xích ma ra sau lưng cung kính cúi đầu chào Demonzu:

- Ngài đã đến rồi ă!

- Ừm tất nhiên là phải đến chứ, đến để gặp cháu trai và cháu gái ta mà hahaha__ Demonzu mỉm cười một cách man rợ rồi khẽ liếc mắt về phía Kai lạnh lùng hỏi__ thằng nhóc này là...

- Một tên vampire không đáng để lưu tâm thôi ă.__ Kotoshi vội vàng nói.

- Ừm, vậy được. Chúng ta đi thôi, phải nhanh chân nên không con thỏ con chạy mất haha...

Deemonzu hài lòng nói rồi khẽ phất áo bỏ đi, Kotoshi lạnh lùng liếc mắt nhìn Kai rồi cũng quay người bước theo Demonzu.

Kai co chặt bàn tay cổ gượng người đứng dậy nhưng không thể, máu từ miệng cậu cứ tuôn ra xối xả. Nhìn theo bóng Demonzu và Kotoshi đã khuất Kai khẽ bật cười khinh bỉ nói:

- Các người cứ đuổi đi, đuổi nữa đi. Bây giờ có lẽ cô ấy đã chạy rồi haha.

Đêm, thật lạnh lẽo và đơn côi, cơ thể Kai cũng lạnh dần theo từng cơn gió. Đau quá, thực sự rất đau, trái tim cậu đang rỉ máu, tâm hồn cậu đang xao động. Ngày hôm ấy có phải mẹ cậu cũng từng đau như thế này, máu của bà cũng chảy ra nhiều như thế này? Liệu đây có phải là một kết thúc của cậu, bà ấy đang chờ cậu, bà ấy muốn cậu trở về vòng tay của mình. Một kết thúc ở trần thế nhưng lại là một bắt đầu ở một nơi nào đó rất xa xôi.

Nhưng cậu chưa muốn chết, thực sự chưa muốn chết vì cậu đã tìm ra một vòng tay khác, một tay cũng ấm áp và đầy tình thương như của mẹ. Cậu thực sự không muốn rời xa nó.

Một giọt nước mắt chợt lăn dài trên má Kai chạy dọc qua sống mũi rơi xuống bờ môi lạnh ngắt. Ai nói con trai không được khóc, ai nói một người lạnh lùng sắt đá như cậu không thể rơi lệ? Nước mắt của một vampire còn mặn hơn, đắng hơn nước mắt của người bình thường gấp bội lần.

"Một lần nữa hãy con có được tình yêu ấm áp của mẹ..."

...

- Haizzz thằng nhóc nhà Akatsuki, thật đáng thương. Turbo vác hân về.

- Vâng ă!

- Két, két...

Ánh sáng vàng heo hắt lọt vào từ cánh cửa chính khiến căn phòng hầm tắm tối trở lên sáng sủa hơn. Mika khẽ nhíu mày choàng tỉnh giấc, đôi mắt cô vẫn nhắm lại vì chưa quen với sự xuất hiện đột ngột của ánh sáng.

- Cô tỉnh rồi à?__ Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang sắc thái lạnh lẽo bất chợt vang lên. Tooya đã đứng trước mặt Mika từ lúc nào, đôi mắt đen huyền của anh khẽ nhắm lại chăm chú nhìn cô, đôi môi đẹp thoáng nở một nụ cười hài lòng.

- Anh Tooya, em...__ Mika lắp bắp đầy sợ hãi, cả người run lên từng đợt. Cô biết bản thân mình đã gây ra chuyện kinh khủng gì và chắc chắn con người này sẽ không tha thứ cho cô, vết sẹo trên má đã nhắc cô điều đó.

Tooya dường như không để ý đến thái độ sợ sệt của Mika, anh chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cô, những ngón tay thanh tú nhẹ nhàng lướt trên sống mũi cô:

- Kỹ thuật của Innuka thật tốt, có thể hóa trang được tuyệt vời như vậy. Giống đến nỗi ta cũng phải giết mình. Nhưng...chỉ riêng chỗ này là không thể giống được.__ Tooya khẽ mỉm cười hài lòng nói, ngón tay anh lướt nhẹ trên đôi mắt đen huyền của Mika. Trong lòng bất chợt dâng lên một xúc cảm ngọt ngào khi nhớ đến đôi mắt màu xanh dương ấy. Trên đời này có lẽ chỉ mình cô ấy mới có được đôi mắt đẹp như vậy.

Trước thái độ kì lạ của Tooya, Mika càng hoảng kinh hơn, mồ hôi vã ra như tắm, cố gắng né đầu sang một bên để tránh bàn tay của Tooya, Mika run rẩy nói:

- Anh Tooya, anh nói gì vậy em không hiểu? Giống, giống ai cơ?

- Chuyện này cô không hiểu thì hay hơn.__ Tooya nói rồi khẽ cúi đầu ghé sát vào tai Mika.__ Tôi có chuyện muốn nói với cô.

- Anh Tooya, em xin lỗi, em thực sự xin lỗi. Là em ngu dại, em đã không nghe lời cảnh báo của anh.__ Mika nhìn Tooya bằng đôi mắt van nài, giọng nói gần như sắp khóc.

Tooya không nói gì chỉ nhếch môi cười nhẹ rồi rút ra một con dao sáng loáng. Anh đưa con dao lên cao, nheo mắt để xác định độ sắc bén của nó rồi từ từ kề sát vào người Mika.

Mika mở to mắt nhìn con dao đã từng tạo ra vết sẹo trên má mình, cơ miệng cứng lại hoàn toàn, nước mắt cứ thế ăng ặc chảy ra. Cô sắp chết rồi ư? Không còn cơ hội sống sót nào dành cho cô nữa ư? Mika đau đớn nghĩ thầm rồi từ từ nhắm mắt lại chờ đợi mũi dao cắm sâu vào tim mình.

__ Phụt...

Trong bầu không khí tĩnh lặng đến rợn người tiếng dây xích đứt vang lên thật khô khốc.

Chờ đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì, Mika từ từ mở mắt ra, đập vào mắt cô là nụ cười nửa miệng của Tooya, bàn tay anh khoéo léo xoay một vòng con dao sắc rồi nhanh nhẹn dắt nó vào lưng quần.

- Anh Tooya sao lại...__ Mika tròn mắt nhìn Tooya, ngạc nhiên thốt lên.

- Cô nghe đây, bây giờ ta sẽ thả cô ra.

- Thả em ra?__ Mika nghi ngờ hỏi lại, nét mặt thoáng vẻ sung sướng. Cô biết Tooya không phải là người hay nói đùa chỉ có điều cô vẫn chưa tin được là anh ấy không trừng phạt cô.

- Đừng vội mừng. Cô nên biết, cô đã phạm một sai lầm lớn là sử dụng súng bạc trong trường, không những vậy còn làm bị thương Kai Akatsuki. Gia tộc cậu ta và hội đồng vampire chắc chắn sẽ không tha cho cô. Ngoài kia, cha Kai và Demonzu người đứng đầu hội đồng vampire đang truy lùng cô. Nếu cô không chạy nhanh chắc chắn sẽ bị họ giết chết.__ Tooya lạnh lùng nói.

- Truy lùng em ư?__ Mika kinh hãi hét lên.

- Đúng vậy, đáng ra ta phải nộp cô cho họ nhưng nể mặt Yume ta sẽ thả cho cô một con đường sống. Bây giờ cô chạy đi, không nhanh chân là không giữ được tính mạng đâu. Ta chỉ có thể giúp cô đến đây thôi.__ Tooya khoanh tay bình thản nói.

Nghe những lời Tooya nói, Mika mặt mày tái xanh, vội vã xách váy chạy như bay ra ngoài, đôi gọng xiềng ở chân đã bị cắt đứt kêu liếng xiếng. Ra đến cửa, cô chợt quay đầu lại, nhìn Tooya bằng đôi mắt cảm kích:

- Tooya sempai, em cảm ơn anh, rất cảm ơn anh.

Nhìn theo bóng Mika đã khuất sau cánh cửa tầng hầm, đôi mày thanh tú của Tooya khẽ nhíu lại. Nhưng chỉ trong tích tắc nó lại dần ra, khuôn mặt anh nhanh chóng trở về với vẻ bình thản như thường:

- Mika Hintana, xin lỗi cô nhưng ta không thể làm khác được. Để bảo vệ Yume, ta buộc phải lợi dụng cô.

Tooya khẽ nhắm mắt nói rồi nhẹ nhàng thả chân theo hướng kí túc xá cấp C.

__ Học, học, học...__ Mika bấu mạnh tay vào bệ đá, thở hổn hển. Hai dây xích nặng nề luôn phát ra những tiếng kêu liếng xiếng như muốn kéo bước chân cô lại.

Ở đằng xa, bằng đôi tai nhanh nhạy của mình Demonzu và Kotoshi đã phát hiện ra tiếng xích sắt. Không ai bảo ai hai người họ vội vã dừng lại nheo mắt nhìn về phía phát ra tiếng động.

- Ngài Demonzu hình như có người.__ Kotoshi khẽ nghiêng đầu dò hỏi.

- Ta biết.__ Demonzu trầm ngâm nói.

- Vậy chúng ta...

- Tới đó xem sao._ Demonzu khẽ gật đầu rồi nhẹ nhàng bước lên trước, mái tóc trắng dài đến đầu gối khẽ tung bay trong màn đêm, tạo ra một vẻ đẹp vô cùng quý dị.

Chẳng mấy chốc Demonzu và Kotoshi đã tìm ra nơi phát ra tiếng xiềng xích, vừa nhìn thấy khuôn mặt Mika, Kotoshi đã vội vã kêu lên như thể bắt được vàng:

- Demonzu, ngài xem. Chính là con bé đó Yume Hana.

- Chính là con bé đó ư?_ Demonzu phần khích kêu lên, lia nhanh mắt theo hướng chỉ tay của Kotoshi. Đôi mắt hắn chợt sáng lên khi nhìn thấy Mika, khuôn mặt nhăn nhoe để lộ ra một nụ cười đầy tà niệm.

- Haha, thằng nhóc Tooya còn nói sẽ bảo vệ con bé cẩn thận vậy mà giờ lại nó chạy nhùng nhằng trên sân thế này. Xem ra mọi chuyện còn dễ dàng hơn ta tưởng nhiều._ Demonzu khẽ nheo mắt nói.

- Ngài Demonzu, với con nhóc này ngài không cần động tay tới đâu, hãy để tôi làm việc đó._ Kotoshi vội vã nói rồi rút từ thắt lưng ra một dây xích ma dài và lớn.

- Không_ Demonzu nói rồi dứt khoát đưa tay lên chặn Kotoshi_ Ta muốn tự mình giải quyết đồ nghiệt chủng ấy. Chỉ một đòn dứt khoát không cần phải nói nhiều.

Dứt lời, Demonzu lẹ làng lao đến, bàn tay hắn tự động biến thành một lưỡi mác nhọn hoắt sáng loáng. Cử động nhẹ nhàng đến độ không nghe thấy một tiếng động nhỏ.

_ Phập...

Một âm thanh khô khốc, lạnh lùng vang lên. Lưỡi mác nhọn hoắt nhanh chóng cắm phập vào người Mika rồi xuất thần rút ra, mọi việc diễn ra trong vòng chưa đầy 5 giây.

Mika cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người cô ngã ập xuống, máu từ miệng, từ lưng chảy ra như xối ướt đầm cả nền gạch, vết thương do bị đâm bất ngờ như một hố đen sâu thẳm không ngừng tuôn máu, bên tai cô vẫn văng vẳng câu nói lạnh lùng và đầy phần khích "tạm biệt cháu gái".

Giờ phút này cô có thể cảm nhận rõ rệt cái chết đang cận kề, chết mà không hề biết tại sao lại chết, chết mà không biết người nào đã giết mình. Trong đêm tối lạnh giá chỉ mình cô nằm hấp hối trên sân trường, cảm nhận dòng máu nóng tuôn trào từ miệng mình, tanh quá, đáng sợ quá.

Có lẽ đây chính là báo ứng của cô, một báo ứng thích đáng cho những việc xấu xa mà cô đã làm, những việc mà trời không dung, đất không tha. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi còn sót lại của cuộc sống, nước mắt nóng hổi trên gương mặt cô bất chợt tuôn trào, cô ước có một người, chỉ một người thôi cũng được, đến đây nắm tay cô, truyền cho cô chút hơi ấm le lói và khóc thương cho cái chết của cô.

Nhưng chắc sẽ không đâu, số phận có lẽ đã mặc định, đời này, kiếp này cô phải chết trong cô đơn và ghẻ lạnh.

Tạm biệt, tạm biệt tất cả...

Mika lẩm bẩm rồi giật người lần cuối, máu trong miệng cô đã ngừng chảy, cô buông tay và từ từ nhắm mắt chìm vào trong miền cực lạc.

...

- Xong rồi_ Demonzu hài lòng xoa hai tay vào nhau và nói với Kotoshi.

- Vậy bây giờ chúng ta sẽ..._ Kotoshi ngập ngừng dò hỏi.

- Tất nhiên là đi về, triệt tiêu được con bé này thì coi như ta đã xong việc. Haha, ta thật không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như thế.

- Vâng, khả năng ra đòn của ngài quả thực quá xuất thần._ Kotoshi nói bằng vẻ khâm phục.

- Được rồi. Bây giờ đi thôi, ta sẽ thưởng cho ngươi vì đã có công giúp ta lần này._ Demonzu khẽ nhếch môi nói rồi thông thả bước lên trước nhằm hướng cổng trường.

Nhưng con cú trên tay hắn lại không ngừng rít lên những tiếng chói tai, nó nhất quyết sống chết bấu vạt áo Demonzu kéo lại, con cú có những biểu hiện vô cùng bất thường. Nhận ra được sự khác lạ của con thú cưng, Demonzu khẽ nhíu mày đứng khựng lại, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt hổ phách của con cú và rít lên:

- Có chuyện gì vậy Blood, đừng làm hỏng ngày vui của ta.

Con cú không kêu ầm ĩ nữa mà lặng lẽ hất mỏ về phía cái xác của Mika. Dưới ánh trăng sáng tỏ, lớp mặt nạ trên mặt Mika dần bị bóc trần. Do tác dụng của máu, khuôn mặt thật của Mika dần hiện ra dưới ánh trăng.

Demonzu gần như điên lên khi nhìn thấy khuôn mặt thật của người mà hắn vừa giết hại. Hắn nghiêng răng, dậm chân hét lên một tiếng long trời lở đất:

- THẰNG OÁT CON TOOYA, MI DÁM LỪA TA AAAAA...

- Ngài Demonzu, vậy giờ chúng ta...

- Còn làm gì nữa, mau đi tìm con bé đó_ Demonzu lại gầm lên tức giận, máu nóng dồn lên khiến khuôn mặt nhẵn nhéo trắng bệch của hắn trở lên đỏ bừng.

_ Rầm..._ Tooya tức giận dậm mạnh xuống chiếc bàn đá bên cạnh khiến nó gãy vụn. Anh khẽ co bàn tay đã rướm máu nghiêng răng đầy tức giận:

- Con cú chết tiệt, dám phá hỏng chuyện lớn của ta.

- Anh Tooya, anh sao vậy?_ Nghe tiếng động mạnh tôi vội vã bước vào, lo lắng lên tiếng hỏi, đôi mắt liếc chùng về phía bàn tay dẫm máu của anh ấy. Chưa bao giờ tôi thấy Tooya sempai giận dữ như vậy, hình như đã có chuyện gì không tốt vừa mới xảy ra.

Nghe thấy giọng nói của tôi, khuôn mặt anh ấy dần trở lên tĩnh lặng, đôi hàng lông mày thanh tú từ từ giãn ra.

- Em ra đây từ lúc nào vậy. Đừng lo lắng, ta không sao đâu, chỉ là một chút chuyện ngoài ý muốn thôi.

- Anh không sao thì tốt quá._ Tôi khẽ mỉm cười rồi chợt ngập ngừng nói_ Nhưng anh Tooya, liệu Kai có...

- Akatsuki? Hừ._ Khuôn mặt Tooya chợt đánh lại, đôi mắt đen huyền trở lên tối sầm._ Em thật quá đáng đấy Yume.

- Ô, em.

- Nếu ta là người tình nguyện ở lại, liệu em có lo lắng cho ta như lo cho cậu ta không?_ Tooya hỏi bằng đôi mắt u buồn, giọng nói lạnh lạnh của anh ấy như mũi kim nhọn hoắt đâm vào trái tim tôi, khiến tôi có cảm giác vô cùng tội lỗi.

- Em xin lỗi._ Tôi khẽ nói, nước mắt gần như rớt ra ngoài.

Tooya sempai nhìn tôi khẽ thở dài, anh ấy nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, dùng những ngón tay thanh tú lau vệt nước mắt chỉ trạc trào ra trong khóe mắt tôi:

- Ta xin lỗi, thực sự xin lỗi vì đã khiến em buồn.

Không hiểu sao tôi vẫn để yên cho anh ấy ôm, một cảm giác ngọt ngào bất chợt xâm chiếm trái tim tôi, giống như niềm hạnh phúc nào đó trong quá khứ đang tràn về. Khuôn mặt nóng đỏ, ngượng ngùng của tôi dần trở lên bình thản như thể việc tôi và anh Tooya ôm nhau là một thói quen, một việc mà xưa nay chúng tôi vẫn luôn làm.

Đúng lúc ấy, mẹ tôi bất chợt bước vào, khuôn mặt bà đánh lại khi nhìn thấy tôi và Tooya sempai. Nhanh như cắt, tôi vội vã rời khỏi vòng tay của anh ấy và chạy biến ra ngoài. Ôi ôi ngượng quá huhu...

- Cậu có biết mình đang làm cái gì không? Yêu ngay chính cô em họ không phải là vạm thuẫn của mình ư? Đúng là cậu điên rồi.__ Shita tức giận nói.

- Cô đừng nói nữa, giờ không phải là lúc để bàn chuyện đó. Hấn đến rồi.__ Tooya đành mặt nói.

- Hấn...đến rồi sao?__ Shita lấp bắp nói, khuôn mặt bà trở lên tím ngắt, ác quỷ, con ác quỷ đó đến rồi ư? Vậy Yume của bà phải làm sao đây?

Cảm nhận được sự lo lắng của Shita, Tooya vội vã lên tiếng:

- Cô đừng lo, có một lối thông qua đường hầm trong phòng ta để đi ra ngoài, cô hãy dẫn Yume đi theo đường đó.

- Vậy còn cậu?

- Ta ư? Ta phải ở lại để chặn chân hấn trước, nếu không chuyện hấn đuổi kịp hai người là không thể tránh khỏi. Chỉ có điều ta lo lắng...__ Tooya chợt ngập ngừng.

- Lo cái gì?

- Lối đi ra bằng hầm khá là khó, nhiều góc ngách nên nếu không có ta chỉ sợ hai người khó ra được.__ Tooya dăm chiêu nói.

...

- Tôi sẽ đưa mẹ con Yume ra.

- Cả tôi nữa.

Từ ngoài, hai chàng trai tuấn mĩ bước vào, khuôn mặt của họ bừng bừng khí thế. Đôi mắt đen thẫm của Tooya chợt sáng lên. Anh khẽ mỉm cười hài lòng nói:

- Rất tốt, hai người đến thật đúng lúc. Vậy Yume và Shita sama phải trông cậy cả vào hai người rồi Takeshi Hayate, Takumi Hayate.

34. Chương 54

- Vậy là cậu đã biết được vị trí quan trọng của tôi rồi chứ?__ Takeshi khẽ nhếch môi nhìn Tooya mĩa mai.

- Đúng vậy, xin lỗi vì trước kia đã khinh thường cậu. Hai anh em cậu thật sự rất thích hợp...

- Chứ còn sao nữa, giao Yume cho tôi thì chỉ có an toàn. Nhưng tôi và Takumi thích hợp làm gì?__ Takeshi vênh mặt tự đắc.

- Làm cu li__ Tooya nhẹ nhàng nói rồi khẽ mỉm cười rất dối "dịu dàng".

- Cái gì?__ Takeshi và Takumi cùng nhất loạt hét lên, hai anh em họ hùng hổ lao đến chỗ Tooya, khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận.

Thật may lúc đó có bà Shita vội vã lên tiếng can ngăn không thì đã xảy ra sự cố "ta chưa kịp giết địch thì ta đã giết ta" rồi.

- Nể mặt "mẹ vợ" nên tôi mới không thêm hỏi tội anh đấy__ Takeshi lăm lăm rồi hậm hực ngồi xuống ghế.

Tooya khẽ mỉm cười rồi đưa một mảnh giấy cho Takumi nói nhanh:

- Ở phòng ta có một căn hầm bí mật thông với căn rừng trúc sau học viện. Công tác để mở hầm chính là bản phím chữ treo trên tường, đây là mật khẩu. Khi ra khỏi đường hầm sẽ có người đón. Bây giờ các người đi nhanh đi.

Nói xong, Tooya khẽ nghiêng đầu chào những người trong phòng rồi nhanh chóng bỏ đi để lại một câu nói ảm áp:

- Chuyển lời tạm biệt đến Yume giúp ta.

Trời về khuya, cái lạnh của sương đêm như muốn thấm vào da thịt con người. Dưới ánh trăng u tịch bao phủ khắp không gian, một bóng trắng đứng lặng lẽ trên sân trường, mái tóc bạc đầy ma mị khẽ bay phất phơ trong gió.

Khuôn mặt tĩnh lặng cùng đôi mắt nhắm nghiền không thể che dấu được sự giận dữ chỉ trực bùng nổ trong Demonzu.

Quai hàm của hắn bạnh ra, đôi mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở lớn, chăm chú hướng về phía xa xa nơi Kotoshi và con cú Blood đang cố công lùng sục. Nhìn đáng vẻ thất bại, chán nản của chúng, Demonzu có thể đoán trước được phần nào kết quả.

Xem ra việc tiêu diệt con bé đó không dễ như hắn tưởng. Nhưng nó có thể trốn đi đâu được chứ? Trước khi đến đến đây, hắn đã phải tính mọi đường đi nước bước. Trường Lanci chỉ có một cổng chính và một lối thoát hiểm. Cả hai nơi đó hắn đã cho người phong tỏa, đến một con muỗi nhỏ cũng không thể thoát ra nữa là. Không lẽ...còn có lối bí mật khác?

Demonzu trộm nghĩ, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an. Vụ việc lần này khó thành tất cả cũng chỉ tại hắn chủ quan khinh địch. 10 năm không gặp không ngờ thằng nhóc Tooya đó lại trở lên khôn ngoan như thế. Nếu Blood không tinh mắt thì hắn đã sớm bị nó lừa vào tròng rồi.

Demonzu thầm nghĩ, ngọn lửa tức giận lại âm ỉ sôi sục trong huyết quản. Đột nhiên hắn giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ở đằng sau.

” Hay cho thằng nhóc Tooya, vừa mới nghĩ đến nó là nó xuất hiện liền”

Demonzu nghĩ thầm, đôi lông mày rậm của hắn khẽ nhíu lại, nụ cười khó hiểu phảng phất trên môi, hắn vẫn đứng im bất động, không hề quay đầu lại.

- Người thật lớn gan, làm ra chuyện tệ hại như vậy mà còn dám đến gặp ta?_ Demonzu rít lên, giọng nói khàn khàn của hắn như tiếng xé gió vang vọng khắp không gian.

- Chuyện tệ hại? Haha, xem ra ông đang rất tức giận._ Tooya khẽ bật cười bình thản nói.

- Người nhầm rồi, ta không hề tức giận.

- Ông nói sao?_ Tooya khẽ nhíu mày tỏ vẻ ngạc nhiên. Với tính cách của Demonzu bị lừa một vỏ đau như vậy, không lí nào ông ta lại không tức giận.

- Haha..._ Demonzu khẽ cười lạnh rồi chợt gần giọng nói._ Người yên tâm, cảm giác tức giận trong ta đã tan biến rồi, lúc này đây ta chỉ có một khoái cảm duy nhất là được dạy dỗ người.

Dứt lời, Demonzu xuất thần lao đến, khí chất lạnh lẽo như muốn đông băng tất cả mọi thứ. Nhưng Tooya cũng không phải tay mơ, anh đã sớm nhận ra mùi sát khí trong câu nói vừa rồi, nhanh như cắt, Tooya lén người sang bên tránh cú đâm mạnh như búa tạ của Demonzu.

Cú đâm không trúng mục tiêu, đi chệch vào thân cây cổ thụ đằng sau khiến nó gãy vụn. Demonzu khẽ cau mày thu nắm đấm lại, kéo chiếc găng tay làm bằng da rồng cho ngay ngắn rồi quay lại nhìn Tooya khẽ hừ lạnh:

- Khá khen cho người, phản ứng rất nhanh nhạy.

- Là do ông chiếu cố thôi._ Tooya khiêm tốn nói, bàn tay anh đã tự động tạo thành một đốm lửa nhỏ.

Nhân lúc Demonzu không để ý, Tooya dùng sức mạnh điều khiển những đốm lửa nhắm hướng Demonzu. Nhưng đối với hắn những đốm lửa này chẳng khác gì gai ngứa. Chỉ bằng một tay hắn có thể thu gọn hết những đốm lửa nóng đỏ có nhiệt độ lên đến mấy nghìn độ C này.

Nhìn Demonzu nhẹ nhàng giải quyết những đốm lửa do mình tạo ra, Tooya khẽ nhếch môi nở một nụ cười bình thản. Nhân lúc Demonzu không để ý vì quá chủ quan khinh thường những đám lửa bèo bọt, Tooya tung ra một đòn mạnh với lực lửa cực lớn, song song với lửa là lực sấm sét.

Demonzu khẽ nhú mào giật mình. Không kịp phản ứng, hắn lĩnh trọn đòn đánh của Tooya, cả nửa người bùng cháy dữ dội.

Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong vòng tích tắc, liền sau đó, ngọn lửa lớn yếu dần rồi tắt lụi, sầm sét cũng chỉ còn là những dòng yếu ớt. Demonzu xuất hiện sau đám lửa, một cọng tóc cũng không bị cháy xém, chỉ có chiếc găng tay là bị lửa làm rách góc.

Tooya không lấy làm ngạc nhiên khi thấy Demonzu vẫn bình thường, khỏe mạnh sau đòn đánh của mình. Anh khẽ nhắm mắt mỉm cười tự lự. Vốn chỉ định thử thực lực của ông ta thôi thật không ngờ lại mạnh đến như vậy. Xem ra anh vẫn chưa thể động đến một sợi tóc của Demonzu, giết hắn lại càng là chuyện không tưởng.

Yume và Demonzu, một trong hai sẽ phải chết. Nếu muốn Yume sống hạnh phúc trừ phi giết được Demonzu, bằng không hắn sẽ truy lùng cô ấy cả đời. Nhưng mãi đến giờ anh vẫn không hiểu tại sao Demonzu lại kích động trong chuyện thủ tiêu Yume như vậy? Chỉ vì muốn bảo vệ cho dòng thuần chủng ư? Thật khó tin, hay là còn có một bí mật khác?

Tooya nghĩ rồi khẽ liếc đôi mắt đen huyền về phía Demonzu. Con người này xem ra còn rất nhiều bí mật cần tìm hiểu.

Demonzu khẽ phủ bụi trên áo, lột bỏ đôi găng tay làm bằng da rồng rồi vắt nó đi, bàn tay với những ngón tay bị cháy đen hiện ra sau lớp găng trông thật đáng sợ. Thứ gì có thể khiến bàn tay của một vampire thuần chủng như hắn bị thương nặng như vậy? Xem ra nó không phải là một thứ đơn giản, thảo nào mà hắn luôn đeo găng tay vì không muốn cho ai thấy bàn tay thật của mình.

Bắt gặp đôi mắt ngạc nhiên của Tooya, Demonzu bình thần cười, khẽ xoa hai tay vào nhau nói:

- Người đang nhìn gì vậy? Có phải rất muốn biết tại sao ta bị như vậy phải không?
- Ta biết ông sẽ không nói, vì vậy tạm thời ta sẽ không thắc mắc.__ Tooya khẽ nói.
- Haha, rất tốt. Người biết đấy, ta đang rất hứng khởi, lối đánh thông minh của người khiến ta rất bất ngờ xem ra người càng ngày càng trưởng thành rồi.
- Ông quá khen.
- Ta đã định giải quyết con bé đó nhanh gọn nhưng người lại cứ xía mũi vào khiến việc khó thành. Xem ra người đang muốn ta thực hiện theo kế hoạch ban đầu.__ Demonzu mỉm cười đầy tà niệm.
- Ông nói vậy là sao?
- Haha, người nói người muốn bảo vệ con bé, vậy thì ta sẽ khiến nó hận người đến tận xương tủy, để xem người làm gì để bảo vệ nó.
- Ông...__ Tooya khẽ giật mình, đôi mắt đen huyền thoáng nét lo âu.
- Nhưng...nếu người chịu an phận để ta tiêu diệt con bé đó thì ta sẽ chôn kín bí mật ấy để con bé đó về đến thế giới bên kia mà vẫn hết lòng thương mến người haha.
- Đừng hòng.__ Tooya gằn giọng quát, khuôn mặt đông cứng lại vì tức.
- Tốt thôi, tùy người vậy, nhưng trước hết hãy nhận sự trừng phạt của ta đã.

Dứt lời, Demonzu xuất thần lao đến khiến Tooya không kịp phản ứng. Anh đứng im bất động, đôi bàn chân lạnh lẽo không thể di chuyển nổi. Tooya khẽ nhắm mắt chuẩn bị hứng chịu tất cả. Nhận một chưởng của Demonzu không chết thì cũng bị thương liệt giường.

...

- Bốp, Bịch...

Demonzu dùng tay đập mạnh vào gáy của Tooya, Cơ thể anh dần đổ rạp xuống đất. Khuôn mặt Demonzu lộ vẻ khoái cảm khi nhìn thấy dáng vẻ thất bại của Tooya. Hắn dùng mũi giấy di mạnh tay Tooya rồi bật cười thích thú.

- Kotoshi.
- Ngài gọi tôi?
- Đưa thằng nhóc về tư dinh tộc Hondo, cạnh giữ không cho ra khỏi phòng. Ta sẽ cùng Blood tìm con nhóc đó.
- Vâng, vậy tôi đi trước.

Tại phòng của Tooya.

- Đây rồi, chính là bàn phím mà Tooya nói đến__ Mẹ tôi reo lên vội chạy đến chỗ chiếc bàn phím chữ nhỏ treo trên tường.
- Phải có mật khẩu hả mẹ?__ Tôi lên tiếng hỏi rồi cũng đi đến sẫm soi cái gọi là công tắc bí mật ấy.
- Ủ, Tooya đã đưa pass rồi. Takumi cháu đem cho bác cái tờ giấy của Tooya đi__ Mẹ tôi khẽ gật đầu rồi vội gọi Takumi.
- Vâng ạ__ Thằng nhóc ngoan ngoãn nói rồi dứt tay vào túi quần, nhưng tôi thấy khuôn mặt nó chợt nhăn nhó, rồi nó trở tay ra lần hết túi này đến túi kia. Mãi một lúc sau nó mới dừng hoạt động, ngược khuôn mặt xanh lét như tàu lá lên nhìn mọi người rặn mãi mới ra một cậu:
- Mật..t khẩu mất rồi.
- HẢ??__ Tất cả chúng tôi cùng đồng thanh hét lên, khuôn mặt của ai cũng chuyển biến muôn màu từ đỏ sang trắng, từ trắng sang xanh rồi từ xanh sang tím đen. Cái thằng nhóc chết tiệt này, nó có biết nó đang gây ra chuyện gì không?

....

Cuối cùng sau nỗ lực tìm ra pass của căn hầm thất bại chúng tôi đều ngồi bệt xuống thở dốc, khuôn mặt ai cũng tím tái khó coi. Tất cả những gì liên quan đến anh Tooya đều đã thử qua rồi nhưng hoàn toàn thất bại, xem ra chúng tôi sẽ phải đóng đô dài trong phòng này rồi.

Đương lúc nước sôi lửa bỏng ấy, thằng nhóc Takumi bất thần hét lên:

- A, tôi biết mật khẩu là gì rồi.
- Là gì?__ Ba người chúng tôi cùng đồng thanh kêu lên, khuôn mặt háo hức nhìn Takumi, cầu mong nó có thể đoán công chuộc tội.
- Chính là tên của chị.__ Nó chắc chỉ nói.
- Cái gì?__ Tôi hỏi lại bằng một giọng ngạc nhiên cực độ.
- Password chính là Yume__ Takumi tự tin.
- Nhóc đừng có ăn nói bừa bãi. Làm sao pass là tên chị được__ Tôi bực mình hét lên, chỉ muốn tọng cái nắm đấm vào mồm thằng nhóc dở hơi này. Vậy mà Toru còn nói nó có IQ cao ngất, có mà óc vẹt ấy.

Nhưng trái với thái độ của tôi, Takeshi và mẹ tôi mừng rỡ như bắt được vàng, vội vã đi đến bên cái bàn phím gõ chữ.

Tôi nhìn ba người họ chán nản lắc đầu, họ có bị làm sao không vậy, anh Tooya đã lập cái hầm này từ trước khi gặp mặt tôi kia mà làm sao có thể lấy tên tôi để làm pass cho căn hầm bí mật được cơ chứ.

Tôi đang suy nghĩ mông lung thì chợt:

- Ting....

Một tiếng động lớn vang lên, trên bức tường nhẵn nhụi, hai cánh cửa từ từ mở ra để lộ một căn hầm sâu hun hút.

- Thành công rồi.__ Takeshi, Takumi và mẹ tôi kêu lên, sung sướng ra mặt.

- Là...Yume thật sao?_ Tôi lắp bắp nói vẫn chưa hoàn toàn tin vào cảnh tượng trước mắt. Tại sao tên tôi lại được đặt làm pass, chẳng lẽ người yêu cũ của Tooya sempai cũng có tên là Yume?

- Đi thôi, còn đứng đực ở đây làm gì?_ Giọng nói ngang phè phè của Takumi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi khẽ lừ mắt nhìn nó rồi nhanh nhẹn bước lên trước.

- Đưa tay ra cho anh_ Takeshi nhìn tôi trù mến nói, bàn tay đẹp với những ngón tay trắng muốt ân cần chìa ra trước mắt tôi.

Tôi khẽ mỉm cười định đưa tay cho anh ấy thì chợt giật mình nhớ đến một chi tiết quan trọng.

- Mẹ ơi, đưa con cái ba lô._ Tôi lên tiếng gọi í ới.

- Có chuyện gì vậy?_ Mẹ tôi hỏi rồi đưa cái ba lô đựng đồ cho tôi.

Tôi ko nói ko rằng chỉ nhanh tay đón lấy cái ba lô, cho tay vào lục các thứ bên trong. Không có, đúng là ko có, trời ơi tôi đã để quên nó ở kí túc rồi, một vật quan trọng như vậy sao tôi có thể quên được cơ chứ.

Tầm ảnh ba, tấm ảnh duy nhất mà ba để lại cho tôi, tôi không thể bỏ nó lại được. Tôi nghĩ rồi vội vã đứng dậy nói nhanh:

- Mọi người cứ đi trước đi, con phải quay lại lấy một thứ quan trọng.

Dứt lời tôi vội vã chạy đi, mặc những tiếng gọi í ới vang lên đằng sau.

.

.

Khi đã lần ra tấm ảnh ba, tôi vội vã quay trở lại phòng của anh Tooya. Đột nhiên tôi cảm thấy cả người run lên, xung quanh tiếng gió rít nghe thật rợn người, không gian vắng lên tiếng cú kêu nghe thật đáng sợ.

Bước chân tôi ngày một gấp gáp, nhanh đến nỗi tôi không còn cảm giác gì nữa.

Đột nhiên bàn chân tôi vấp phải một hòn đá, cả người ngã nhoài ra nền đất, bức ảnh của ba vẫn được giấu kĩ trong lòng.

Tôi đang định mò mẫm đứng dậy thì chợt giật mình khi thấy một bàn tay đen đúa với những vết thương nham nhở đang chìa ra trước mắt mình. Quá sợ hãi, tôi hét toáng lên rồi bắn người ra xa. Nụ cười tà ác vắng vắng bên tai nghe thật đáng sợ.

Tôi cố nén tiếng nấc nghẹn ngào trong cuống họng, rụt rè ngược mắt lên nhìn người đối diện. Trước mặt tôi là một người đàn ông già với mái tóc bạc dài đến đầu gối, ông ta vận đồ trắng tinh, khuôn mặt nhăn nhoe đầy nét tà niệm, cả người toát ra vẻ ma mị đáng sợ.

Tôi tóm chặt lấy cổ mình, cố gắng thở ra hơi nhưng ko thể, có một áp lực nào đó đang đè chèn lấy cổ tôi, người đàn ông này xuất hiện khiến đầu óc tôi như muốn nổ tung, từng mảng kí ức rời rạc cứ thể hiện dần về, đều đều và từ từ xếp lại thành một chuỗi kí ức. Chúng xâm nhập ăn mòn mọi thứ trong người khiến tôi có cảm giác như người chết đi sống lại.

Người đàn ông tiếp tục dùng đôi mắt trắng dã nhìn tôi chăm chăm, trong đôi mắt ấy, tôi thấy được mình trong đó cùng với những mảng kí ức đã được sắp xếp lại. Người đàn ông này giống như một nút công tắc khởi động lại toàn bộ kí ức đã chôn dấu dưới vực thẳm của lòng tôi.

Mãi một lúc lâu sau, ông ta mới thôi không nhìn tôi bằng đôi mắt trắng dã nữa, thay vào đó là một đôi mắt ánh lên niềm khoái cảm cực độ như một con hổ đói bắt được miếng mồi ngon.

Tôi không thể cử động nổi tay chân, cả người tê cứng, guồng quay kí ức bắt đầu quay trở lại, từng chút, từng chút một.

- Xem ra ta đã đúng, khuôn mặt ta chính là chìa khóa giúp người tìm lại kí ức. Ta vốn định giết người nhanh gọn nhưng giờ ta nghĩ lại rồi, phải để người tìm ra kí ức rồi thủ tiêu cũng chưa muộn. Thế nào đã nhớ ra ta là ai chưa?

- Ông...cố...__ Khó khăn lắm tôi mới có thể thoát ra thành lời, nụ cười gian ác lại xuất hiện trên khuôn mặt ông ta. Người mà tôi phải gọi là ông cố.

- Haha, nhớ ra rồi, vậy thì chuẩn bị đón nhận cái chết đi nhé, tạm biệt cháu gái...người chết đi rồi sẽ chẳng còn ai đe dọa đến tính mạng ta được nữa. Đừng trách ta có trách thì hãy trách số phận ấy.

Dứt lời Demonzu lao đến dùng bàn tay có mũi móc nhọn hoắt định đâm thẳng vào tim tôi. Tôi nhắm mắt chờ đợi một cái chết ko được báo trước.

...

- Phập...__ Một âm thanh sắc ngọt vang lên, tôi thấy máu bắn đầy trên mặt mình, nhớp nháp tanh tưởi và vô cùng đáng sợ.

- Chạy mau Yume.__ Tiếng nói thất thanh của Takeshi vang lên cắt ngang tâm trạng hoảng loạn của tôi.

- Anh Takeshi, anh Takeshi sao lại, sao lại...__ Tôi lấy bẫy kêu lên sờ tay vào vết máu đâm trên ngực anh ấy, hoảng loạn khóc nức lên, máu...máu, tại sao lại có máu, nó không phải là máu của tôi. Hình ảnh này tại sao lại xuất hiện lần nữa? Như 10 năm trước.

- Đi đi Yume, anh sẽ giữ chân hân.

- Không, em không đi.__ Tôi hét lên, dùng khăn tay cổ lau máu tuôn ra trên người anh ấy.

- Takumi, đưa Yume đi.__ Takeshi hét lên, thô bạo hất tay tôi ra rồi lao đến chỗ Demonzu liều chết ôm chặt lấy chân ông ta.

- Em không thể bỏ anh được __ Takumi và tôi cùng đồng thanh hét lên.

- Em dám chống lệnh anh?__ Takeshi lừ mắt nhìn Takumi giọng nói vô cùng cương quyết. Takumi hét nhìn tôi rồi lại nhìn Takeshi cắn chặt môi đến độ bật máu, cuối cùng cậu nhóc khẽ đưa tay lên lau nước mắt kéo tôi đi một mạch.

- Buông chị ra, em làm gì vậy? Buông chị ra, xin em.__ Tôi kêu lên thảm thiết, cố gắng giằng tay ra khỏi Takumi nhưng không thể. Thằng nhóc nhanh nhẹn kéo tôi đi. Dén một lùm cây rậm rạp, nó kéo tôi ngồi thụp xuống.

- Anh Takeshi...__ Tôi hét lên, định vùng ra khỏi tay nó nhưng nhanh như cắt nó đã kéo tôi trở lại, bịt chặt lấy miệng không cho tôi la.

Nhìn cảnh tượng đầm máu trước mặt, mà tim tôi như muốn gãy vụn nước mắt ằng ặc chảy ra như xối, đằng sau lưng tôi, những giọt nước mắt lặng thầm của Takumi cũng lặng lẽ rơi xuống như những thanh âm thánh thót cho một bản nhạc buồn bã.

Demonzu dường như tức điên lên khi bị phá đám, ông ta ra sức dùng lưỡi móc trên tay đâm vào bụng, vào ngực Takeshi nhưng anh vẫn kiên quyết bám lấy hân như con đỉa một lòng sống chết bảo vệ người con gái anh thực lòng yêu.

Cuối cùng anh cũng được một lần nhìn thấy cô ấy rơi lệ vì anh, đau lòng vì anh, như vậy là mãn nguyện lắm rồi. Takeshi nghĩ rồi khẽ lới lỏng tay từ từ ngã xuống vũng máu.

Nơi đây vẫn còn vẳng lại tiếng cô ấy, nơi đây vẫn có bàn tay dịu dàng của cô ấy, đôi mắt xanh nhìn anh ngập tràn lo âu, sợ hãi, khuôn mặt trắng hồng dính vài vệt máu. Anh sẽ ra đi và mang theo hình ảnh đẹp nhất của em trong tim.

Takeshi khẽ mỉm cười, cơ thể anh dần dần rạn nứt rồi vỡ tung thành từng mảnh nhỏ như những đốm sáng tỏa màu rực rỡ trong đêm đen.

Nhìn cơ thể Takeshi đang vỡ ra thành từng mảnh mà tiếng nấc trong tôi gẫy vụn, nước mắt cũng ngừng chảy, tôi thấy bàn tay đang bịt chặt miệng tôi của Takumi lơ lửng, nó đã thật sự mất hết sức lực, gục đầu vào bờ vai tôi, cúi mặt vào mái tóc tôi mà khóc nức lên.

Tôi cảm thấy đầu óc mình như choáng váng, cơ thể nhẹ bẫng như những đám mây, phải chi tôi có thể là mây tự do tự tại và không khiến ai phải đau khổ, phải chi, đúng tất cả chỉ là phải chi...

Tôi khẽ nhắm mắt để những giọt nước mặn chát này rơi xuống cuống họng cả người từ từ chìm trong vô thức.

35. Chương 55

Nén nỗi đau đang cào xé trong tim mình, Takumi xốc Yume lên vai rồi nhanh chóng trở về căn phòng của Tooya. Cậu cố gắng bước, bước từng bước thật nhanh nhưng nước mắt cứ thế tuôn trào, lạnh lẽo và đau đớn. Ngoài kia, ánh trăng u tịch đang dần tắt lụi, cảnh vật im lìm nhuốm màu thê lương như đang tưởng niệm cho sự ra đi của Takeshi.

Trong phòng, bà Shita đang đi đi lại lại có vẻ rất sốt ruột, khuôn mặt đăm chiêu ánh lên sự lo lắng.

Vừa thấy Takumi công Yume trở về bà vội vàng chạy tới hướng đôi mắt lo âu nhìn Yume hỏi dồn dập:

- Con bé bị làm sao thế này? Nó có bị thương ở đâu không? Nó quay lại để làm gì cơ chứ?
- Chị ấy không sao đâu chỉ hơi choáng chút thôi__ Takumi khẽ nói, bàn tay đưa lên vụng về lau những giọt nước mắt không dấu nổi.

Lúc này Shita mới để ý đến đôi mắt đỏ hoe của Takumi cùng sự thiếu vắng của Takeshi. Bà lo lắng liếc mắt ra ngoài rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Sao cháu lại khóc vậy? Còn cậu Takeshi đâu?
- Anh ấy...anh ấy sẽ không trở về đâu...hức...__ Takumi cố nén tiếng nấc đang trực trào ra trong cuống họng chưa xót nói.

Như đoán ra được phần nào sự việc, khuôn mặt Shita chợt trở lên trắng bệch dù vậy bà vẫn run rẩy hỏi lại:

- Nói thế là ý gì? Nó có việc bận à? Bây giờ nó đang ở đâu?
- Anh ấy đang ở một nơi rất bình yên cùng...mẹ anh ấy. Chúng ta phải đi thôi, từ giờ cháu sẽ thay anh Takeshi bảo vệ Yume, bác yên tâm.__ Takeshi nói rồi dứt khoát bước lên trước, tự mình xoay sở đưa Yume xuống hầm. Anh cậu đã hết lòng yêu thương cô gái này vậy thì cậu sẽ giúp anh ấy thực hiện nốt tâm nguyện của mình giống như món quà duy nhất mà cậu có thể làm cho anh ấy.

"Vĩnh biệt anh Takeshi..."

.

.

Takumi công Yume cùng bà Shita bắt đầu mò mẫm xuống căn hầm. Xung quanh tối thui, không khí lạnh lẽo, ẩm thấp vô cùng, đường đi lại lờ mờ chớm đá nhọn. Thảo nào mà Tooya lại lo lắng đến như vậy.

Không biết bao nhiêu lâu sau, khi bàn chân của họ đã bắt đầu xiêu vẹo và rớm máu chút ánh sáng le lói và không khí trong lành của khí trời bắt đầu xuất hiện nơi cuối căn hầm.

- Cuối cùng cũng ra khỏi được căn hầm chết tiệt. Cống cái bao gạo này nặng chết đi.

Takumi lảo đảo khó chịu, câu sau cậu nhóc cố tình nói nhỏ đi để bà Shita không nghe thấy. Nhưng nó không biết rằng câu nói của mình đã lọt đầy đủ vào tai Shita, bà mỉm cười mím mím rồi khẽ liếc mắt nhìn đứa con gái của mình đang nằm gục trên vai Takumi, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mi. Đến khi thức dậy và kí ức trở lại, con bé sẽ ra sao đây...? Bá nghĩa rồi chợt thở dài thườn thượt.

Đi thêm một đoạn ngắn nữa cuối cùng họ cũng bước ra khỏi căn hầm tắm tối. Takumi và Shita vội vã đưa tay lên che mắt, ánh sáng xanh mát của khu rừng trúc khiến đôi mắt vốn đã quen với bóng tối của họ đau nhức.

- Tooya nói sẽ có người đến đón chúng ta.__ Shita lên tiếng, ngó nghiêng xung quanh cốt để tìm ra một bóng người giữa chốn rừng núi hoang sơ này.

- Vâng, anh ta có nói thế. Cô giữ Yume để cháu đi tìm xem sao.__ Takumi nói rồi nhẹ nhàng đặt Yume nằm gục trên vai Shita. Đúng lúc ấy một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên vọng tới tai của hai người:

- Ta đến rồi đây. Cô Shita, cô còn nhớ ta chứ?

Shita và Takumi cùng giật mình quay đầu lại, đập vào mắt họ là một cụ già, mái tóc bạc phơ, nước da nhăn nheo nhưng đôi mắt lại sáng vô cùng. Bà ta khoác một chiếc áo choàng nâu giản dị, tay chống gậy, lập cập đi đến.

- Bà Natsu, sao bà lại ở đây?__ Shita ngạc nhiên kêu lên, đôi mắt ánh lên niềm rạng rỡ.

- Ta sống ở đây được mấy năm rồi, tháng trước cậu Tooya có đến nhờ ta đứng chờ ở đây để đón cô. Ta ngày nào cũng đứng đợi, xem ra đã đợi được rồi.__ Bà cụ nhìn Shita mỉm cười hân hậu.

- Anh ta dường như đã chuẩn bị hết mọi thứ.__ Takumi lên tiếng, giọng nói pha chút ngưỡng mộ.

Shita quay lại nhìn Takumi, bà không nói gì chỉ khẽ gật đầu đồng ý, đúng là không thể phủ nhận lần này nếu không có Tooya, mẹ con bà chết chắc.

- Nào, vậy chúng ta đi thôi chứ?__ Bà Natsu khẽ cười rồi chống gậy bước lên trước dẫn đường theo sau là Shita và Takumi đang cõng Yume trên vai.

Bà cụ Natsu dừng chân trước một căn nhà gỗ nhỏ, xung quanh trồng rất nhiều loại dược thảo quý, không gian ngập mùi thuốc Đông y không khỏi khiến đầu óc con người thư thái.

- Đây là nơi bà sống sao?__ Shita lên tiếng, giọng nói có chút phấn khích.

- Đúng vậy, ta sống ở đây với một đứa con trai, hành nghề bốc thuốc, chữa bệnh.

- Con trai? Không thể nào.__ Shita kinh ngạc kêu lên. Bà Natsu là ** nuôi già tuổi nhất trong tộc Hondo, khi Shita bỏ đi thì bà Natsu vẫn còn làm trong tộc, không lí nào bà ấy lại có một đứa con trai được.

Bất gặp ánh mắt kinh ngạc của Shita bà cụ Natsu bật cười rồi vội lên tiếng giải thích:

- Ta chỉ nhận nuôi nó thôi, nó tên Tubo. Tuy hơi ngốc nhưng rất ngoan ngoãn.

- Vậy à.

- Ừm, đưa cô bé vào đây đi, để nó xuống chiếc giường này. Ta sẽ đi xức một chút thuốc bổ, cô bé sẽ tỉnh dậy nhanh thôi.__ Bà Natsu nhìn Takumi nói rồi chỉ vào chiếc giường trong phòng, cạnh cửa sổ.

Takumi vâng dạ rồi đưa Yume vào buồng trong. Một lúc sau có tiếng hét thất thanh của Takumi vang lên, bà Natsu và Shita vội vã chạy vào:

- Có chuyện gì vậy?

- Sao...cụ không nói với cháu là còn có người trong đây.__ Thăng nhóc cau có nói rồi lăm bắm một mình.__ Người gì đâu mà mặc toàn đồ trắng khiến người ta tưởng ma.

Hiểu ra sự việc bà cụ Natsu bật cười giải thích:

- Hôm qua ta vào trường định tìm cậu Tooya thì bất gặp người này đang nằm trên sân trường, hấn bị thương rất nặng chảy nhiều máu nên ta mới đưa hấn về đây. Ai cha, đó là một thằng nhóc rất đẹp trai. Vì khuôn mặt của nó nên ta mới đưa về đây.__ Bà cụ để thêm một câu nhận xét khá hóm hỉnh.

- Cậu ta là ai vậy?__ Shita lên tiếng, mắt liếc chùng về phía chàng trai đang nằm quay mặt vào tường.

- Chính là Kai, cậu chủ của gia tộc Akatsuki đấy.__ Bà cụ nhẹ nhàng lên tiếng.

- Cái gì??_ Shita và Takumi cùng đồng thanh kêu lên, khuôn mặt họ thoáng chút ngỡ vực.

Takumi vội vàng đi đến bên giường ngó nhìn Kai rồi lên tiếng thắc mắc:

- Cái tên lạnh lùng, "chảnh chành chanh" này mà cũng có lúc bị thương nặng á? Ai lại có thể đánh hấn bị thương như vậy nhỉ?

Khuôn mặt kinh ngạc của Shita dần trở lên tĩnh lặng, bà không nói thêm gì nữa mà chỉ thờ người ra. Quá dã man, quá độc ác, sao Kotoshi có thể làm thế với con trai của mình được. Bà biết hấn là một người lạnh lùng tàn ác nhưng hồ dữ cũng không ăn thịt con huống chi là...

Đến giờ thì bà đã hiểu tại sao cậu nhóc này lại luôn mang vẻ ngoài lạnh lùng ấy, chắc chắn sâu trong con người lạnh lùng này là một trái tim bị tổn thương nặng nề. Mẹ bỏ đi không một lời từ biệt, ba lạnh lùng chưa một lần nhìn vào đôi mắt con trai. Gia tộc khinh ghét, phỉ nhổ, người nịnh nọt, người đay nghiến. Từng ấy năm sống trong môi trường đó, cậu ta còn chưa biến thành quỷ dữ là may rồi.

Nghĩ đến đây trong lòng bà chợt dâng lên một cảm giác tội lỗi. Lúc cậu ta chặn Kotoshi để hai mẹ con bà chạy thoát, bà chưa một lần mảy may để ý xem cậu ta sống chết ra sao, chỉ một lòng một dạ nghĩ đến sự an toàn của Yume. Giờ nghĩ lại, bà thật sự rất hối hận, cảm thấy bản thân mình ích kỷ hơn ai hết.

Chắc chắn Kai biết khi đối đầu với Kotoshi sẽ gặp phải hậu quả gì nhưng vẫn một lòng tình nguyện ở lại. Cậu ta hi sinh nhiều cho Yume như vậy, chắc chắn tình cảm dành cho con bé không hề ít.

- Shita, sao thờ người ra vậy?

Đang suy nghĩ miên man, chợt tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai khiến Shita giật mình ú ớ kêu lên:

- O, à không có gì đâu ạ.

- Ủm, vậy chúng ta ra ngoài đi để họ nghỉ ngơi._ Bà Natsu lên tiếng, khẽ hất đầu ra ngoài.

- Vâng.

Nói đoạn, cả ba người họ cùng bước ra ngoài, để lại Yume và Kai nằm trong phòng, mùi hoa tử đinh hương ngập tràn khắp không gian.

Trong đầu hai người họ đều đang theo đuổi những kí ức của mình. Một người là kí ức bị mất và một người là kí ức bị chính chủ nhân của nó cố tình chôn giấu. Ở nơi xa xôi trong căn phòng rộng rãi của gia tộc Hondo cũng có một người đang nhớ về kí ức của mình. Buồn đau nhiều mà hạnh phúc cũng không ít.

Ba mảng kí ức tưởng như không liên quan đến nhau mà thực chất lại có mối liên hệ vô cùng mật thiết.

36. Chương 56

Tôi sinh ra trong nụ cười ấm áp của ba và đôi mắt lấp lánh ánh dương của mẹ. Từ khi bắt đầu có nhận thức tôi đã biết mình là vampire, một vampire dòng lai thuần chủng.

Gia đình tôi sống hạnh phúc trong một căn nhà gỗ sồi nâu ấm áp nằm biệt lập với vùng Kansai, quanh năm gió thổi dịu hiu, hoa thơm đua nở.

Trong kí ức của tôi lúc ấy, ba mẹ là người của hai thái cực Nam Bắc. Mẹ tôi thích vẻ đẹp kiều sa, lộng lẫy của hoa hồng hết như nét đẹp toát ra từ con người của bà nhưng ba tôi lại yêu màu phấn trắng pha chút hồng đầy nét thi vị của hoa anh đào cùng vẻ đẹp phóng khoáng, tự do trong gió của nó.

Mẹ tôi hay gắt gỏng và hơi "dữ" còn ba thì lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng. Mẹ tôi không biết nấu ăn dù là món dễ làm nhất như trứng luộc vào tay bà cũng hỏng nhưng ba tôi thì lại là một đầu bếp tài ba.

Hai người họ, một vampire, một con người khác nhau từ thân phận cho đến tính cách nhưng lại có chung một tình yêu cháy bỏng vượt qua mọi định kiến đương thời.

Cuộc sống của gia đình tôi cứ êm đềm trôi qua như vậy cho đến khi tôi 6 tuổi, một sự việc đã xảy ra khiến chúng tôi có một chuyến đi rất xa, chuyến đi ấy thực sự đã làm thay đổi toàn bộ số phận của tôi.

Hôm ấy, trời âm u và không một gợn mây.

__ Choang...

Đang ngồi trước hiên nhà vuốt ve con cún Chiri, tôi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng đổ vỡ trong nhà, chắc là mẹ tôi "lại" đánh rơi chén đĩa.

Thật kì lạ, dưới sự hướng dẫn tận tình của ông thầy đẹp trai, dịu dàng là ba tôi mẹ đã dần dần đang hơn, không còn hậu đậu làm rơi chén đĩa như trước nữa, vậy mà lần này lại...

Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Tôi nghĩ rồi vội đặt con cún xuống thềm chạy vào trong bếp. Đúng lúc ấy, ba tôi cũng từ phòng đọc sách trở ra, ông lo lắng nhìn khuôn mặt tái mét của mẹ tôi rồi dịu dàng hỏi:

- Shita, em làm sao vậy?

Đôi vai gầy của mẹ tôi khẽ run nhẹ, bà ngước khuôn mặt tái xanh và đầm nước mắt của mình lên nhìn ba tôi rồi gục đầu vào ngực ông khóc nức nở.

Ba tôi khẽ nhíu mày rồi dùng bàn tay to lớn của mình vuốt nhẹ mớ tóc rối của mẹ tôi hỏi nhỏ:

- Nói cho anh biết đi, có chuyện gì à?

- Trong tộc...Hức...__ Tiếng nấc của mẹ tôi vang lên nghẹn ngào.

- Trong tộc làm sao?

- Người trong tộc vừa gọi điện báo về, anh ấy, anh ấy... đã chết rồi.__ Mẹ tôi đau đớn nói trong nước mắt.

- Anh ấy? Ai?__ Ba tôi nhíu mày hỏi lại.

- Anh trai em Lathan Hondo, người mà...người mà em đã từng yêu.__ Mẹ tôi trả lời thành thật, giọng nói nghẹn ngào của bà có pha chút ngượng nghịu khi nhắc đến người đàn ông đó.

Đôi mắt nâu của ba tôi hơi tối lại nhưng ông không nói gì chỉ vuốt ve mái tóc của mẹ tôi rất dịu dàng, rất ân cần.

...

- Vậy em định thế nào?

- Em muốn về tộc để dự đám tang của người ấy và cả vợ của anh ta nữa.__ Mẹ tôi nhỏ nhẹ nói.

- Thế còn người mà em lo sợ, ông ta liệu có để yên cho Yume không?

- Anh yên tâm, ông ta hiện đang ở Hi Lạp, còn lâu mới có thể trở về tộc.

- Ừm vậy thì tùy em, anh và Yume sẽ cùng em trở về tộc.__ Ba tôi nhẹ nhàng nói.

- Thật sao?__ Mắt mẹ tôi sáng rõ lên.

- Tất nhiên, chúng ta là một gia đình mà.__ Ba tôi cười hiền rồi lại nhẹ nhàng vuốt tóc mẹ tôi.

- Em, thật đáng ghét đúng không anh? Nhưng anh không ghen sao, em nói người ấy là người em đã từng yêu đấy.

- Haha...__ Ba tôi bật cười vui vẻ rồi nhìn thẳng vào mắt mẹ tôi dịu dàng nói:

- Ghen với một người đã chết, em nghĩ ông chồng yêu quý của em nhỏ nhen vậy sao? Vả lại, nếu em chỉ mãi mê với hạnh phúc của bản thân mà quên đi gia tộc, quên đi người mà em đã từng yêu thương thì người phụ nữ ấy...anh không cần. Vì thế yên tâm đi, em không đáng ghét đâu.

- Anh, thật đáng yêu quá!__ Mẹ tôi sung sướng thốt lên rồi xà vào lòng ba tôi, thân mật cọ cọ chiếc mũi xinh của mình vào má ông. Khuôn mặt bà rạng rỡ niềm vui.

-Không có chuyện gì thật sao?__ Tôi lăm lăm rồi bước ra khỏi căn phòng bếp.

Lúc ấy, trong suy nghĩ non nớt của mình tôi nhận ra đã có một ai đó vừa chết và cái chết của người này khiến mẹ tôi rất đau khổ. Nhưng người ấy là ai và có quan hệ gì với mẹ thì tôi lại không biết và cũng không hề để tâm tới.

.

.

Sáng sớm hôm sau khi mà tôi còn đang say giấc nồng thì ba tôi chợt nhẹ nhàng bước vào phòng. Ông đánh thức tôi dậy và dịu dàng hỏi:

-Yume, con có muốn đi du lịch không?

Dĩ nhiên là lời đề nghị này quá hấp dẫn với một đứa trẻ còn đang trong tuổi vui chơi như tôi vì vậy mà không cần suy nghĩ tôi đã vội vàng gật đầu như gà mổ thóc:

-Vâng, tất nhiên là con muốn đi du lịch rồi, nhưng sao vậy ba?

-À, ba mẹ quyết định đưa con đi Tokyo chơi, nhân tiện ghé thăm họ hàng bên ngoại luôn. Con có muốn gặp bà ngoại và họ hàng bên đó không?

-Thật sao ba? Con sẽ được đi thăm bà ngoại hả ba?

-Ừ, ba đã bao giờ nói dối con đâu. Bây giờ, con chuẩn bị các thứ đi chúng ta sẽ bắt đầu chuyến đi.

-Vâng ạ!

Tôi hứng phấn hét lên rồi vội vã trèo ra khỏi giường tung tăng chuẩn bị sửa soạn mọi thứ chuẩn bị cho chuyến đi cùng ba mẹ.

Hơn 2 giờ đêm hôm ấy, gia đình tôi đã có mặt ở Tokyo, tôi bị cảnh phố xá trắng lè làm cho choáng ngợp, đôi mắt non nớt luôn liếc chừng về phía những chiếc xe phân phối lớn đang chạy qua rầm rập.

Gia đình tôi còn phải đi thêm một chuyến xe buýt đường dài nữa mới có thể đến tư dinh của gia tộc Hondo.

Những người của gia tộc vampire Hondo sống trong một tư trang gần như biệt lập với phố xá tấp nập. Xung quanh tư dinh, tường hào cao lớn, vững trãi, bên trong luôn sáng ánh đèn, không gian tĩnh mịch vô cùng nếu người nào mới nhìn qua lần đầu chắc chắn không nghĩ đó là nơi có người ở.

Chúng tôi phải đứng đợi trước cổng lớn mấy tiếng đồng hồ mới có người từ trong đi ra. Đó là một người đàn bà gầy xanh xao, trên người vận áo tang trắng, khuôn mặt lạnh tanh nhưng đôi mắt lại đỏ hoe.

Khuôn mặt của người đàn bà ấy chợt tối lại khi nhìn thấy mẹ tôi, bà ta khẽ gượng cười rồi khẽ liếc mắt nhìn sang hai ba con tôi, tia nhìn ánh lên vẻ khinh bỉ, giễu cợt. Dù vậy bà ta vẫn cúi đầu lễ phép chào mẹ tôi:

-Mừng cô trở về, cô Shita, chắc là cô đã nghe tin.

-Ta trở về đây cũng vì chuyện đó, mẹ ta đâu?

-Phu nhân đang ở trong thư phòng của mình.

-Hãy đưa ta đi gặp mẹ ta._ Mẹ tôi suốt ruột nói.

-Ừm, thực xin lỗi cô, nhưng tôi không thể để những người này vào tư dinh được._ Người đàn bà lạnh lùng nói rồi khẽ lờ mắt nhìn ba con tôi.

-Những người này là sao? Ta nói cho bà hay, họ là chồng và con ta, không cho phép bà xem thường họ._ Mẹ tôi giận dữ hét lên.

-Hừ, cô thực sự đã bị những người này làm cho vấy bẩn rồi. Loại cận bã này vốn không xứng với tộc Hondo chúng ta._ Người đàn bà gay gắt nói, ngữ khí lạnh lùng, lộ rõ vẻ khinh ghét.

- Ba ơi..._ Nhìn đôi mắt vằn lửa của người đàn bà, tôi khẽ rên lên rồi sợ hãi nép sát vào người ba tôi.

-Không sao đâu con, có ba đây rồi._ Ba tôi nhìn tôi mỉm cười dịu dàng rồi khẽ đưa tay lên vuốt tóc tôi. Ở bên cạnh mẹ tôi vẫn mãi cự cãi với người đàn bà đáng sợ kia:

-Bà thật quá đáng, bà là ai mà có quyền mắng chồng con tôi. Là vampire thuần chủng thì được phép khinh thường loài người sao?

-Cô Shita, nếu tôi đã thất lễ với chồng con cô thì cho tôi xin lỗi nhưng phép tắc vẫn là phép tắc, nếu không phải là vampire thì không được phép vào tộc. Vả lại giờ cô cũng không còn là người của tộc nữa rồi.

- Bà...

-Bà Nani, tránh sang một bên đi, phu nhân gọi cô Shita và chồng con cô ấy vào tộc kìa._ Một người đàn bà khác bất chợt đi tới, trên người cũng vận bộ tang lễ trắng tinh, khuôn mặt u ám, xám xịt.

-Nhưng...

-Hửm? Bà định trái lệnh phu nhân sao?_ Người đàn bà mới ra nhướn mày hỏi.

-Không, không có gì._ Bà Nani nói rồi vội vã tránh sang một bên.

- Hừ._ Mẹ tôi liếc xéo bà ta một cái rồi quay sang người đàn bà kia hỏi:

-Mẹ cho ta vào ư?

-Vâng, phu nhân hơi mệt và đang đợi cô trong thư phòng.

-Ừm, ta biết rồi._ Mẹ tôi gật đầu rồi quay sang nói với ba tôi_ Mình vào thôi anh, em thật có lỗi quá, để hai ba con phải chịu thiệt thòi. Đứng chờ lâu như vậy chắc hai người mệt lắm.

- Haha, có gì mà chịu thiệt, em cũng đứng lâu như vậy mà, có sao không?_Ba tôi bật cười dịu dàng, hỏi với vẻ quan tâm chân thành.

-Em dĩ nhiên là không sao rồi, chúng ta vào thôi, em muốn giới thiệu anh với mẹ em. Có một chàng rể đẹp trai, dịu dàng và tốt bụng như anh chắc chắn mẹ sẽ rất vui._ Mẹ tôi cười nói rồi bế tôi vào lòng phẳng phàng bước lên trước.

-Anh, cũng mong là vậy.

...

Mẹ dẫn tôi vào trong tư dinh, mỉm cười dịu dàng nói:

-Đây là nơi mẹ đã từng sống đấy, đẹp không con?

Tôi chớp mắt, ngẩn ngơ ngắm nhìn khung cảnh trước mặt. Đẹp quá, tráng lệ quá, trông cứ như thế giới thần tiên vậy, chỉ có điều không gian nơi đây có cái gì đó thật âm u, thật đáng sợ khiến người khác nhìn vào không khỏi rùng mình sợ hãi.

-Sao vậy Yume, không đẹp hả con?_ Mẹ nhìn tôi gặng hỏi.

- O, vâng đẹp ạ!_ Tôi khẽ nói, mắt vẫn đảo đảo nhìn xung quanh.

-Ừ, vậy giờ ta vào thăm bà ngoại nhé.

-Vâng ạ!

...

Trước mắt tôi là một căn nhà ba gian lớn thiết kế theo phương thức cổ, mọi thứ đều được làm bằng gỗ quý sáng bóng, đẹp nhưng vẫn không mất đi vẻ truyền thống chủ đạo. Trước căn nhà là hàng phong đỏ rực mộng mơ, cây cối được những người làm vườn tỉa tốt tỉ mỉ.

-Bà ngoại đang ở trong đây, bà bị mệt vì bác Lanthan mới mất nên không thể ra đón chúng ta được. Nếu bà nhìn thấy con xinh xắn dễ thương thế này chắc chắn sẽ rất thích. Con có thấy hồi hộp không?_ Mẹ tôi mỉm cười nhìn tôi hỏi.

-Vâng, con rất hồi hộp._ Tôi nói mà cả người cứ nhấp nhúm không yên.

-Ấy da, sao em không hỏi anh mà chỉ hỏi con vậy. Anh cũng hồi hộp quá đây này._ Bố tôi khẽ xùi mặt xuống nói.

-Ồm, thế "anh yêu" có hồi hộp lắm không?__ Mẹ tôi nở một nụ cười rất chi là "dịu dàng" hỏi lại.

- Ừ, nhìn thấy nụ cười "hiền dịu" của vợ, anh hết hồi hộp rồi.__ Ba tôi thản nhiên nói, nụ cười dịu dàng trông rất đều.

-Tốt, vậy ta vào chào mẹ thôi.__ Mẹ tôi nói rồi liếc xéo ba một cái, phăng phăng kéo tay tôi bước lên trước:

-Mẹ ơi, con Shita đây.

-Vào đây đi con.__ Từ bên trong, một giọng nói nhẹ nhàng pha chút gấp gáp lên. Chỉ chờ có thế, mẹ tôi mở tung cánh cửa gỗ trước mặt kéo tôi bước vào phòng.

Trong căn phòng ấm áp ngập mùi hương hoa lài, một người đàn bà đã luống tuổi, mái tóc ngả màu trắng đang ngồi trên chiếc ghế tựa. Khuôn mặt già nua khê ánh lên niềm vui. Tuy đã già nhưng cả người bà vẫn toát ra vẻ đẹp cao sang, quý phái. Đây chắc hẳn là bà ngoại của tôi.

Mẹ tôi đứng lặng người nhìn bà ngoại một lúc lâu rồi mới chạy ào tới, úp mặt vào lòng bà mà nũng nịu:

-Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm.

-Con cũng biết nhớ ta sao? Bỏ tộc đi, lấy con người rồi còn sinh con nữa, con có biết ta đau lòng thế nào không?__ Bà ngoại nhìn mẹ tôi trách móc, bàn tay nhăn nheo khê khàng đưa lên vuốt ve mái tóc đứa con gái hư đốn.

-Con xin lỗi vì đã làm mẹ buồn.

-Lathan và vợ nó đều mất cả rồi, sự việc đến quá bất ngờ, ta còn không dám tin vào mắt mình nữa, hai đứa nó, còn quá trẻ để ra đi. Nếu không phải vì còn Tooya thì ta đã sớm muốn về trời với ba con rồi.__ Bà ngoại khê thở dài nói.

-Tooya? Nó là...

-Nó là con trai của Lathan, thằng bé thực sự rất ưu tú, tương lai của nó chắc chắn sẽ rất sáng lạn.__ Bà ngoại tôi nói, khuôn mặt ánh lên niềm tự hào.

- Ừm,mẹ...__ Mẹ tôi chợt ngấp ngừng rồi dứt khoát đứng dậy kéo tay tôi đến trước mặt bà ngoại__ Con muốn giới thiệu với mẹ.

Đúng lúc ấy, ba tôi cũng từ ngoài bước vào, ông khê cúi đầu cung kính chào bà:

-Con chào mẹ. Yume con chào bà ngoại đi.

-Con chào bà, con là Yume.__ Tôi cũng học theo ba lễ phép cúi đầu.

-Đây là...

- Mẹ, đây là chồng và con gái con.__ Mẹ tôi nói rồi hồ hồ chỉ vào ba và tôi, đôi mắt hấp háy niềm hi vọng.

Khê liếc mắt nhìn hai ba con tôi, khuôn mặt bà ngoại chợt tối sầm lại:

-Đưa chúng đến gặp ta làm gì? Cho chúng bước chân vào tộc là may lắm rồi vậy mà con còn tự hào giới thiệu chúng với ta ư? Con...thật muốn làm ta tức chết sao?

-Mẹ!

Nụ cười trên mặt mẹ tôi tắt ngúm còn khuôn mặt dịu dàng của ba thì chợt đanh lại. Tôi ngơ ngác trước những lời nói cay độc của bà ngoại, hết ngược nhìn ba rồi lại ngược nhìn mẹ, sợ hãi trốn sau lưng họ.

Trong suốt chuyến đi dài, không biết bao nhiêu lần tôi đã tự tưởng tượng ra lúc mình được gặp bà ngoại, được nhìn thấy khuôn mặt phúc hậu cùng nụ cười móm mém của bà. Tưởng tượng ra lúc mình được bà dang rộng vòng tay đón vào lòng và vuốt ve âu yếm, thủ thỉ những câu truyện cổ tích. Và đêm đến tôi có thể cùng bà ngồi ngắm trăng, nghe bà hát ru. Nhưng sao bà trong tưởng tượng và bà lúc này lại khác nhau đến thế? Tôi không hiểu, là tôi làm sai điều gì hay tôi không ngoan ư?

-Sao vậy? Có phải không làm ra tiền nên mới đến đây định đào mỏ không?__ Bà ngoại khê nhướn mày khinh bỉ nhìn ba tôi.

- Không con...__ Khuôn mặt ba tôi trở lên xám xịt. Tuy vậy, ông vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh nhẹ nhàng lên tiếng định giải thích.

-Mẹ thôi đi, mẹ thật quá đáng. Chính con là người đòi về đây chứ không phải anh ấy. Gia đình con sống rất đầy đủ và hạnh phúc, chẳng có lí nào chúng con lại muốn đào mồ cái gia tộc này. Con về chỉ vì nhớ mẹ và muốn tham dự tang lễ của onisama mà thôi. Đây là gia đình con và con rất tự hào khi giới thiệu gia đình mình cho mọi người vì vậy con không cho phép mẹ sỉ nhục những người con yêu thương.__ Mẹ tôi gay gắt nói, khuôn mặt bà đỏ bừng lên vì tức giận.

-Con...

-Shita, em không được hỗn với mẹ.__ Ba tôi nhẹ nhàng kéo tay mẹ tôi rồi nghiêm khắc nhắc nhở.

-Ai cho anh xen vào câu chuyện của hai mẹ con ta?__ Bà ngoại tức giận gắt lên, nhìn ba tôi bằng đôi mắt đầy ghét bỏ.

-Sao anh ấy lại không được xen vào, anh ấy là chồng con cơ mà. Nếu mẹ cứ như thế này thì con đi đây. Còn không cần ở lại cái gia tộc chỉ biết đến hư danh này.__ Mẹ tôi tức giận hét lên.

-Shita, sao con có thể ăn nói với ta như vậy? vì một thằng đàn ông loài người sao?

-Con sẽ không nói nữa, con đi đây, con không thể chịu đựng được khi nghe thấy người khác sỉ nhục chồng con, con con. Không cần biết họ là ai là vampire hay là con người chỉ cần biết họ là gia đình của con thế là đủ.__ Mẹ tôi nói rồi quay sang ba tôi giục giã__ Mình đi đi anh...

-Khoan đã, em đừng như vậy, anh muốn chúng ta cùng ngồi lại nói chuyện với mẹ một cách bình tĩnh đã. Em cứ nóng vội như vậy sẽ làm hỏng mọi chuyện đấy.__ Ba tôi nắm tay mẹ tôi kéo lại, ôn nhu giảng giải rồi ông lại quay sang tôi nói nhỏ:

-Con ra ngoài chơi để ba mẹ nói chuyện với bà ngoại nhé!

-Vâng ạ!__ Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Ba tôi khẽ mỉm cười hài lòng rồi kéo tôi đến trước một cô tì nữ, vịn áo tang trắng đang đứng trước cửa phòng của bà ngoại. Ông mỉm cười dịu dàng nói:

-Có thể nhờ cô đưa cháu nó đi chơi được không?

Người tì nữ hơi do dự trước lời đề nghị của ba tôi nhưng bất gặp cái gật đầu của bà ngoại chị ta bèn dắt tay tôi quay quả bước đi mà không nói một lời nào.

Tôi khập khiễng bước theo bước chân của cô tì nữ, đầu vẫn mãi ngoảnh xuống nhìn vào căn phòng có hàng phong đỏ trước hiên. Bên trong vọng ra tiếng còi của mẹ tôi và bà ngoại cùng giọng nói dịu dàng, ôn nhu của ba tạo lên những tạp âm thanh khó hiểu.

Khi đã đi khuất khỏi căn phòng của bà ngoại, cô tì nữ bèn bỏ tay tôi ra rồi ngúng nguẩy bỏ đi, dáng điệu vô cùng kiêu kì.

-Ồ, chị ơi còn em?__ Tôi ngạc nhiên kêu lên, bàn tay nhỏ nhắn buông thõng, chơi vơi trong không gian.

-Tự chơi đi, rõ rạch việc.__ Chị ta gắt lên rồi nhanh chóng mất hút sau tán cây rậm rạp.

Còn lại một mình, tôi không biết phải làm sao. Đối với một đứa trẻ 6 tuổi như tôi lúc ấy, tư dinh của tộc Hondo hiện lên chẳng khác nào một mê cung đáng sợ, đẹp nhưng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.

Trong ánh sáng rực rỡ của đèn, tôi thần thờ bước thấp bước cao cố gắng tìm về căn phòng của bà ngoại, nơi có ba mẹ tôi những người duy nhất yêu thương tôi trong cái nơi đáng sợ này. Nhưng càng đi, tôi càng mơ hồ nhận ra dường như mình đang lạc vào mê cung, từng chút, từng chút rời xa ba mẹ.

Tiếng đàn violon réo rắt chợt vang lên khiến tôi giật mình thoát khỏi cơn mê. Trong khu vườn đẹp như chốn đào nguyên, không gian đượm mùi hoa thơm. Một dáng người thanh tú đang lặng lẽ kéo đàn. Tiếng đàn như làm xao động tâm hồn con người khiến những sinh vật xung quanh phải nín thính, lặng lẽ lắng nghe.

Dưới ánh sáng ấm áp của cây đèn chụp lấp lánh, khuôn mặt của người đó hiện ra rõ mồn một. Khoảnh khắc ấy, tôi thấy trái tim mình chao đi, cả người lâng lâng như lạc vào cõi tiên. Khuôn mặt ấy thật đẹp quá sức

tưởng tượng. Những đường nét đều hoàn hảo đến mức tuyệt đối. Nhưng sao nó lại buồn thê, đôi mắt ánh lên một nỗi bi thương, sâu thẳm khiến ai nhìn vào cũng phải bất giác rơi lệ.

Đôi mắt đen huyền long lanh không khóc mà tưởng như đang khóc. Chắc hẳn người này đang rất đau, rất buồn, đã có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy nhỉ? Tôi thăm tò mò, trong người bỗng thấy nôn nao khó tả. Đôi mắt u buồn thật cuốn hút, thật khiến tôi muốn đến làm quen, an ủi.

Tôi nghĩ và bất giác sờ vào túi áo, cuộn bông băng tôi luôn để trong người vẫn chưa dùng đến có lẽ đã đến lúc dùng rồi. Mẹ nói thấy người khác đau là phải giúp đỡ mà. Tôi nghĩ rồi tự tin bước lên trước...

37. Chương 57 - 58

Ngày anh gặp em, phải chăng là định mệnh từ kiếp trước.

Khi tôi bước lại gần thì tiếng đàn du dương đã dứt, người con trai lắng lặng quãng cây đàn sang một bên rồi ngồi phịch xuống bãi cỏ xanh mượt, hình ảnh này quả thực rất không hợp với khuôn mặt tuần tú cùng bộ vest lịch lãm kia.

Không biết vì thủ thuật đi nhẹ bước khẽ của tôi hiệu quả hay tại tâm trí người đó đang rối bời mà khi tôi đã bước lại gần, anh ta vẫn lặng lẽ cúi đầu không hề phát hiện ra sự xuất hiện của tôi.

Nhìn khuôn mặt đậm chiêu thoáng nét u buồn kia, tôi nửa muốn lên tiếng, nửa muốn rời đi mà không nói lời nào. Dưới ánh đèn chụp lồng lánh sắc màu ấm áp, một người con trai đang ngồi bó gối trên bãi cỏ, phía trước anh một cô gái đang đôi đôi mắt nai to của mình chăm chú nhìn từng nhất cử nhất động của người con trai, bóng lưng che khuất một mảng ánh đèn.

Ngập ngừng một lúc, tôi mạnh dạn đi đến trước mặt người con trai, nhẹ nhàng đưa tay ra mỉm cười trong trẻo:

- Anh có muốn đứng dậy không? Cỗ hình như rất ảm nó có thể làm ướt người anh đấy!

Người con trai giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của tôi, anh vội vã ngược mặt lên, đôi mắt đen huyền nhìn tôi chòng chọc, hàng lông mày khẽ cau lại tỏ ý khó chịu vì bị làm phiền.

Nhận ra sự khó chịu phảng phất trong đôi mắt ấy nhưng tôi vẫn mỉm cười thật tươi, thu bàn tay thừa thãi của mình lại, mặt dày nói:

- Nếu anh không muốn đứng dậy thì em ngồi cùng nhé?

Vừa hỏi tôi vừa ngược đôi mắt to tròn về phía anh ta, giọng nói có chút van nài. Nhìn bộ mặt cún con của tôi, đáy mắt anh ta thoáng ý cười, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, giọng nói nhẹ nhàng thoát ra từ cuống họng, thanh âm vô cùng dịu dàng nói mà như không nói:

- Tùy em.

Chà, người con trai này không chỉ có bộ mặt tuần tú, khí chất siêu phàm mà còn có giọng nói vô cùng ngọt ngào nữa chứ. Tôi nghĩ rồi vội vã ngồi phịch xuống bên cạnh anh ta, hơi nước ẩm ướt của cỏ khiến tôi khẽ rung mình, là do cỏ lạnh hay do bản thân con người này toát ra khí lạnh, thực sự tôi cũng không biết.

Tôi ngồi xếp bằng tròn, mắt liếc ngang liếc dọc, nửa muốn nhìn người con trai, nửa muốn ngắm giá cảnh vậy xung quanh. Không khí im lặng đến mức khó chịu.

"Người gì giống cục gỗ, chả mở miệng gì cả" Tôi lẩm bẩm trong miệng rồi quyết định lên tiếng phá vỡ bầu không khí bức bối này, nếu anh ta không muốn nói thì tôi sẽ làm cho anh ta phải nói.

- Anh ơi, anh tên gì vậy?__ Bằng giọng nói trong trẻo, dịu dàng nhất có thể, tôi quay ra híp mí cười.

- Tooya Hondo.__ Anh ta nói mà không quay ra nhìn tôi, thật kì lạ dưới ánh sáng lấp lánh của ánh đèn tôi thấy đôi má ấy khẽ ửng đỏ. Là do tôi nhìn lầm hay tại phản chiếu của ánh sáng, con người lạnh lùng này mà cũng biết ngượng ư?

Tôi ngồi ngẩn ngơ một hồi rồi tự gõ vào đầu mình vì cái suy nghĩ ngốc nghếch, chỉ là hỏi tên thôi mà, làm sao mà anh ấy ngưng được.

Tôi nghĩ rồi khẽ cười ruồi tiếp tục lên tiếng:

- Tên anh hay quá, nghe rất dịu dàng. Nhưng sao anh không hỏi tên em? (___)

Tooya hơi ngớ người trước câu hỏi của tôi, anh khẽ phì cười rồi vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc hỏi bằng giọng trêu chọc:

- Ủm, vậy em tên là gì?

- Em tên Yume Hana. Anh có biết ý nghĩ của cái tên Yume không?__ Tôi mỉm cười vui vẻ đôi mắt lấp lánh ánh sao.

- Là gì vậy?__ Tooya cố làm vẻ ngạc nhiên hỏi tôi mặc dù anh biết rõ, Yume trong tiếng Nhật có nghĩa là giấc mơ.

- Là giấc mơ đó. Ba nói đặt tên như vậy vì muốn em có một cuộc sống đẹp như trong mơ. Giấc mơ thì luôn đẹp hơn đời thực đúng không anh?__ Tôi nói với vẻ triết lí sâu xa.

- Ủm, đúng là giấc mơ luôn đẹp hơn đời thực nhưng nếu cứ sống mãi trong giấc mơ đẹp, đến khi em thức dậy, cuộc sống trước mặt em sẽ ngập màu địa ngục. Đời thực chính là khác giấc mơ ở chỗ đó. __ Tooya chợt đắm chiêu nói, đôi mắt buồn hướng về phía xa xa nơi cuối chân trời ngập tràn sắc màu u tối.

- Anh nói gì em chả hiểu.__ Tôi ngơ ngác nhìn Tooya.

- Tạm thời em chưa biết được đầu cô bé à!__ Tooya mỉm cười nhìn tôi, dịu dàng xoa đầu tôi, đôi mắt chợt trở lên mông lung:

- Cuộc sống trong quá khứ ấy thật hết như một giấc mơ đẹp. Ba mẹ là những người siêu phàm xuất sắc, bản thân mang trong mình dòng máu vua, có tố chất hơn người và tương lai sáng lạn. Nhưng cuộc sống cay nghiệt thì lại không để ai mơ nhiều. Nó như một chiếc gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt khiến người ta thực tỉnh, nhận thức được thì ra những hạnh phúc mà ta có thực chất chỉ là những giấc mơ đẹp. Để rồi khi những sự thật trước mặt được phơi bày thì cuộc sống lại chẳng khác gì địa ngục. Những kí ức đẹp đẽ về cuộc sống như mơ ấy càng khiến bản thân mình thêm đau đớn, tủi nhục.__ Tooya thì thầm như đang nói với gió, với đất trời và với những người...đã mất.

- Anh...đang nói về ai vậy?__ Tôi mơ hồ hỏi nhưng đáp lại câu hỏi của tôi, Tooya chỉ ôn nhu mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú ánh lên những nét buồn.

Tôi đang định lên tiếng hỏi lại lần nữa thì chợt nghe thấy tiếng gọi thất thanh của mẹ vang lên:

- Yume, Yume à...

Nhanh như cắt tôi vội đứng bật dậy, mắt đảo dáo ngoá tìm bóng dáng thân thương, hét lên sung sướng:

- Mẹ, mẹ ơi con ở đây.

Chỉ trong giây lát, ba mẹ đã xuất hiện ở bên tôi, mẹ lo lắng ôm tôi vào lòng, nước mắt của bà thánh thót rơi trên bả vai tôi. Còn ba chỉ lặng lẽ nhìn hai mẹ con, đôi mắt ông ánh lên nét cười.

- Tìm được rồi hả? Vậy không cần phải quát tướng lên với ta nữa chứ?

- Mẹ.

- Bà ngoại...

Bà ngoại đẩy xe lăn từ từ tiến lại chỗ chúng tôi, ngẩng đầu cao ngạo. Khuôn mặt già nua ánh lên nỗi khinh bỉ, chán ghét cùng cực.

- Con xin lỗi mẹ, tại con cuống quá.__ Mẹ tôi bế tôi lên, khẽ gạt nước mắt hối lỗi nói.

- Hừ, nếu ta có chết thì chắc con cũng không nặng xị lên như vậy đâu nhỉ?__ Bà ngoại nhướn mày nói, thanh âm sắc bén, cay nghiệt.

- Kia mẹ..._ Mẹ tôi áp úng đưa tay lên gãi cổ những tiếc là lại gãi nhầm vào đầu tôi (_ __)
- Thôi được rồi, anh chị và con bé đi theo cô tì nữ này đến phòng ta đã xấp sếp sẵn đi. Ngủ sớm, mai còn cử hành tang lễ cho Lathan và Maria.
- Vâng ạ._ Ba tôi nhẹ nhàng lên tiếng.
- Vâng cái gì, tôi nói là nói Shita chứ hai ba con anh thì không cần thiết phải có mặt trong đám tang, anh và con bé đầu phải là người của gia tộc này.
- Mẹ, mẹ thật..._ Mẹ tôi hét lên tức tối những chưa kịp nói hết câu thì ba tôi đã nhẹ nhàng kéo bà đi không quên cúi đầu chào tạm biệt bà ngoại.

Tôi vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ kịp ngoảnh đầu lại nhoẻn cười nhìn anh Tooya. Tuy cái gia tộc này lớn thật đông thật nhưng tôi có linh cảm chắc chắn mình sẽ gặp lại anh ấy, sẽ có lúc gặp lại thôi, linh cảm của tôi chính xác lắm mà.

=====

- Họ là ai vậy nội?_ Tooya hỏi với đôi mắt thoáng ý cười.
 - Những thứ rác rưởi._ Phu nhân Hondo lạnh lùng nói, đôi mắt ánh lên sự khinh miệt.
- Cơ mặt Tooya khẽ cứng lại, không hiểu sao cậu nhóc lại thấy khó chịu khi nghe bà nội nói như thế. Dù vậy cậu vẫn cố làm vẻ bình thản khẽ cười dịu dàng:
- Sao nội lại nói họ như vậy?
 - Con đừng để ý Tooya à. Con hứa với nội một điều nhé!
 - Điều gì vậy nội?
 - Đừng bao giờ để ý đến con bé đó. Nội không muốn con dây dưa vào nó. Hứa đi dù sao thì con cũng đâu có thích lũ con gái lắm lời.
 - Con..._ Tooya ngập ngừng.
 - Hứa đi Tooya.
 - Con mệt rồi, con muốn đi ngủ. Nội cũng nghỉ sớm đi_ Tooya nói rồi cúi xuống cầm lấy cây đàn xoay lưng bước thẳng, dáng người thanh thoát, đẹp như tạc.

Phu nhân Hondo nhìn theo đứa cháu cưng khẽ nhấm mắt thở dài. Bi kịch, bà không muốn lại nhìn thấy bi kịch. Con bé tên Yume đó có khả năng hút hồn tất cả những người mà nó gặp. Bà sợ rằng Tooya của bà cũng sẽ...

Chương 58

Căn phòng mà chúng tôi bước vào là một căn phòng nhỏ, khá sạch sẽ, không gian phẳng phất mùi hương hoa sói, loài hoa màu vàng nhạt, không đẹp lộng lẫy nhưng lại có mùi thơm ngây ngất.

- Mẹ thật là, sao có thể sắp xếp cho chúng ta một căn phòng nhỏ như vậy chứ? Nó còn không bằng một nửa của nhà mình._ Mẹ tôi bực tức nói khi đã sắm soi căn phòng từ trong ra ngoài.
- Anh thì lại thấy thích căn phòng này, rất sạch sẽ._ Ba tôi nói rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên bàn uống nước.
- Xì, em thì chẳng thích nổi, con gái từ xa trở về thăm nhà còn đem theo cả chồng đẹp, con ngoan (>____<) nữa vậy mà mẹ lại để chúng ta ngủ trong cái căn phòng thuộc diện nhỏ nhất tư dinh này, thử hỏi có được không?
- Thôi, thôi anh biết em giận nhưng càng chặt càng ấm mà. Không phải em đã từng nói như vậy khi đòi nằm chung một chiếc võng với anh đấy sao?_ Ba tôi hỏi kèm theo một nụ cười nửa miệng đáng ghét.
- Lúc đó, lúc đó khác chứ._ Mẹ tôi áp úng nói rồi quay sang lườm ba tôi, cấu bản gắt lên_ Hừ, không thêm nói với anh nữa, em và Yume đi ngủ đây.

Nói đoạn mẹ kéo tôi còn đang mải ngơ ngác lên giường dịu giọng hỏi:

-Buồn ngủ chưa con?

-Chưa...à dạ rồi. _ Tôi đáp, khước miệng khe giật giật, thực ra tôi cũng chưa buồn ngủ lắm, nhưng có nói vậy thì mẹ vẫn bắt tôi đi ngủ thôi vì mẹ bảo trẻ ngoan thì phải đi ngủ sớm mà (_____)!

Mẹ tôi căn bản khá hài lòng trước câu trả lời không mấy thực lòng của tôi. Bà kéo tôi vào lòng, đắp chăn cho hai mẹ con đủ ấm, nhẹ giọng thủ thỉ như đang dỗ một đứa trẻ con khóc nhe:

-Ngủ đi con, ngủ đi, ngày mai thức dậy sẽ là một ngày dài...

Tôi khe khẽ gật đầu rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại cố chìm vào giấc ngủ yên bình. Trong giấc ngủ chợt chờn tôi nghe thấy tiếng nói chuyện của ba mẹ.

...

-Mai anh đừng đi nữa, em không muốn thấy họ nhìn anh và Yume bằng những ánh mắt khinh miệt. Quả thực em không chịu đựng nổi.

-Shita, anh nhất định phải đến dự đám tang cùng em, gia đình ta sẽ cùng đi, cả Yume nữa. Nếu anh hèn nhát, chỉ biết trốn tránh sự khinh miệt của người trong tộc thì ngay từ đầu anh đã không nên yêu và cưới em rồi.

- Nhưng em không biết mình còn có thể kiên nhẫn được bao lâu khi mà họ cứ liên tục sỉ nhục ba con anh. Em thực sự không thể chịu đựng được.

- Shita.

- Lúc này khi nhìn cô tì nữ của mẹ thản nhiên trước việc bỏ rơi Yume, để con bé chơi một mình, còn xem việc đi tìm con bé là một việc làm phiền phức, em đã giận đến nỗi muốn xé nát cô ta ra làm trăm mảnh. Nếu không phải vì anh, vì con thì em đã làm việc đó rồi. Nên em xin anh, hãy làm theo yêu cầu của mẹ đi, đừng đến đám tang nữa. Dự xong tang lễ, 3 chúng ta sẽ cùng trở về nhà. Được không anh?

- Shita, nếu là trước đây, chắc chắn anh sẽ đồng ý. Nhưng bây giờ thì anh không thể gật đầu, khi nhìn thấy tình cảm tha thiết mà em dành cho mẹ, thấy em xà vào lòng bà, anh mới biết mình thật sự rất ích kỷ, anh chỉ nghĩ đến cảm nhận của riêng mình mà không nghĩ rằng em cũng có mẹ, có anh trai có gia đình. Anh biết em đã cảm thấy đau khổ, dằn vặt như thế nào khi mẹ không chấp nhận anh và Yume. Vì vậy, anh muốn chúng ta ở lại đây thêm một thời gian nữa, anh muốn tìm hiểu kĩ về Vampire, cũng như tìm hiểu kĩ về em và Yume. Nhưng quan trọng hơn, anh muốn những người ở đây, đặc biệt là mẹ chấp nhận anh và Yume.

-Nhưng điều ấy là không thể được, anh biết mà.

-Sẽ là có thể nếu chúng ta cố gắng. Anh muốn được thấy nụ cười rạng rỡ của em.

-Em sẽ mãi nở nụ cười, miễn là có anh và con bên cạnh.

-Không, là nụ cười trọn vẹn của em cơ. Anh biết em không thể hạnh phúc nếu mẹ chưa thực sự chấp nhận. Anh vẫn luôn khao khát được thấy lại nụ cười ấy, nụ cười của 8 năm trước, trên cánh đồng hoa hồng, nơi lần đầu tiên anh gặp em. Cô gái vampire bỏ tộc...

-Yume, dậy đi con. _ Ba tôi nhẹ nhàng vỗ vào mông tôi một cái.

-Sớm vậy ba? _ Tôi hỏi bằng giọng ngái ngủ.

-Chúng ta phải đi dự đám tang của một người.

-Ai vậy ba?

-Một người quan trọng, với mẹ con và với cả gia đình ta.

Tiếng nói dịu dàng như gió lay động của ba đánh thức tôi khỏi những giấc mơ đẹp. Bên ngoài, trời tối sầm, không khí lạnh lẽo, u tịch, gió hiu hiu thổi đem sắc buồn ảm đạm.

- Mặc áo vào đi con, chúng ta chuẩn bị nhanh kẻo muộn.

Trong khi tôi còn đang ngơ ngác, ba đã chìa ra trước mắt tôi một bộ đồ tang. Ông dịu dàng giúp tôi chuẩn bị mọi thứ, mặc cho mẹ còn đang đứng tần ngần trước bệ cửa sổ, đôi mắt long lanh của bà đang hướng về một phía xa xa, nơi không thuộc về thế giới này.

-Đi thôi em.__ Ba tôi nhẹ nhàng bước đến gần mẹ tôi, dịu dàng nắm lấy vai bà. Giọng nói bình thản của ông được chút buồn man mác.

-Ừm...__ Mẹ tôi khẽ cười gượng rồi theo ba bước ra ngoài. Hôm nay bà không để xõa tóc mà búi lên cao. Bà vận một bộ đồ đen, khuôn mặt hơi tái, đôi mày thanh tú thoáng nhíu lại để lộ ra một nét buồn không che giấu.

Tôi theo ba mẹ thong thả bước trên con đường ngập tràn ánh sáng ấm áp nhưng lại buồn đến nham nhảm. Nơi tổ chức đám tang là tư dinh lớn của gia tộc. Khắp nơi treo cờ đen trắng. Thảm hoặc được trải dài từ ngoài vào trong nơi tưởng niệm. Người đến dự tang đông vô kể, ai ai cũng trưng bộ mặt sầu thảm nào nề như thể đây là ngày tận thế của Trái Đất.

Tôi và ba mẹ đến từ sớm và theo chân dòng người vào dự tang. Chúng tôi đã đứng chờ mỗi người để xếp hàng vào thắp nén hương nhưng lần nào cũng bị đẩy xuống dưới, trong mắt những vampire này, dường như chúng tôi chỉ là một thứ vô hình, hoặc nếu có hình thì cũng không đáng để họ lưu tâm.

Cuối cùng sau khi đoàn người vào viếng đã tản đi hết, tôi và ba mẹ là những người cuối cùng bước vào trong nơi tưởng niệm. Lúc này đôi bàn chân tôi đã trở lên tê cứng.

"Cuối cùng cũng đến lượt rồi" tôi tự nhủ thầm rồi cùng ba mẹ sánh bước vào trong. Nhưng khi chúng tôi vừa bước chân vào sảnh đường thì chợt có một tì nữ trẻ lao ra chỉ mặt ba tôi hét lên:

- Ai cho phép loài người vào viếng Lathan sa-ma, hôm qua phu nhân đã nói rồi kia mà, đúng là đồ mặt dày.

Tiếng hét ấy như mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim tôi. Khuôn mặt điềm tĩnh của ba chợt trở lên tối sầm. Tôi thấy bờ vai mẹ run run, dường như bà đang rất tức giận, bàn tay co lại thành nắm đấm:

- Cô dám...

- Bình tĩnh đi Shita.__ Ba tôi vội vã nắm lấy bàn tay đang co lại của mẹ, ông nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở, khuôn mặt điềm tĩnh như thường, chỉ có đôi mắt nâu là đang tối lại.

Cô tì nữ vẫn thản nhiên cho rằng việc làm của mình là đúng đắn, khuôn mặt cô ta khẽ héch lên đầy thách thức. Tôi nhận ra đây chính là cô gái theo hầu bà ngoại đã bỏ rơi tôi trong khuôn viên của gia tộc ngày hôm qua.

Trong lúc ba và mẹ còn đang giằng co dữ dội, thì từ trong phòng một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Amusa, tránh ra mau, ai cho phép cô lên tiếng ở đây, định làm loạn tang lễ đấy à?__ Trên chiếc đệm nhỏ nằm cạnh nơi đặt di ảnh người đã mất, một cậu nhóc chừng 8, 9 tuổi đang lặng lẽ đốt giấy mã, khuôn mặt lạnh lùng thoáng nét buồn day dứt. Người đó không ngẩng đầu lên nên tôi không thể nhìn rõ mặt, chỉ biết rằng, anh ta có một sống mũi cao thanh tú, hàng mi đen nhánh che rợp cả quầng mắt.

Dáng vẻ đau đớn ấy của anh ta, không khỏi khiến người khác nhìn vào phải thốt lên ai oán.

Cô tì nữ tên Amusa vội vã quay đầu lại, sợ hãi nhìn người trong phòng rồi lên tiếng phân bua:

- Xin lỗi cậu chủ, tôi chỉ...

- Biến.

- Dạ vâng.__ Cô tì nữ cúi đầu đầy bất lực rồi quay người bỏ đi trước khi biến mất ả còn không quên ném cho gia đình tôi một cái nhìn hằn học.

- Thực xin lỗi các người, là gia đình ta không biết dạy tì nữ. Mời vào.__ Người con trai lạnh lẽo lên tiếng.

Ba mẹ tôi không nói gì chỉ cúi đầu đáp lễ rồi kéo tôi vào thắp nén hương tiễn biệt người đã khuất. Trong di ảnh là một người đàn ông rất điển trai với đôi mắt thật đẹp nhưng lại thoáng nét buồn man mác, trên môi

nở một nụ cười dịu dàng như đang cứu thế. Bên cạnh ông là một người phụ nữ mang vẻ đẹp dịu dàng, đầm thắm. Nụ cười thanh xuân rạng rỡ trên môi như nụ hồng e ấp trong sương.

Hai người này còn trẻ và trông rất xứng đôi. Nhưng lí do gì khiến họ ra đi sớm như vậy nhỉ? Tôi thầm thắc mắc trong đầu rồi quay sang nhìn ba mẹ.

Mẹ tôi đang chăm chú nhìn người đàn ông trong di ảnh, khuôn mặt bà trở lên tái nhợt, môi mấp máy nói không lên lời. Trên khuôn mặt thanh tú ấy, những giọt nước mắt trong suốt đang lặng lẽ tuôn rơi, tí tách, tí tách.

Dường như mẹ tôi đang rất đau khổ trước sự ra đi của những người này. Ở bên cạnh ba tôi không nói gì, ông chỉ lặng lẽ nắm tay mẹ tôi, khe khẽ vỗ nhẹ lên vai bà để an ủi.

Trong không gian lẳng đọng chỉ có tiếng gió và tiếng thút thít nho nhỏ, tôi chợt nghe thấy tiếng mẹ thì thầm:

- Em về rồi đây Onisama, sao anh không nói gì?

Sau khi rời khỏi tang lễ, ba tôi ngập ngừng quay sang tôi hỏi:

- Con còn nhớ đường về căn phòng chúng ta ngủ hôm qua không Yume?

- Dĩ nhiên rồi ạ! _ Tôi khẳng định chắc như đinh đóng cột.

- Có thật không? _ Ba tôi hỏi lại bằng khuôn mặt không mấy tin tưởng.

- Hừ, ba khinh thường con quá đấy, hướng kia chứ gì? _ Tôi nói rồi chỉ tay về phía căn phòng có mùi hoa sồi. Giọng nói có chút giận dỗi.

- Khà khà, đúng là con gái của ba có khác, thông minh lắm. _ Ba tôi xoa đầu tán thưởng, tiện thể tự sướng luôn.

- Nhưng sao ba lại hỏi như vậy? Không phải ba mẹ có việc bận muốn con tự về đấy chứ? _ Tôi ngược mắt lên dò hỏi.

- Đúng chóc, nghe này Yume, Bây giờ ba mẹ phải đi chào hỏi mọi người, con trở về phòng trước nhé! _ Ba tôi nói rồi âu yếm búng nhẹ vào trán tôi.

- Vâng ạ! _ Tôi gật đầu như gà mổ thóc, hiếm khi có cơ hội được đi một mình, không gật đầu mới lạ. Dù sao tôi cũng đã lớn, 6 tuổi rồi đấy.

Đúng lúc ấy mẹ tôi đi rửa mặt về, nghe được cuộc nói chuyện của hai ba con, bà chỉ mỉm cười khe nói:

- Mình em đi chào hỏi họ được rồi, anh cứ về với con đi. Để nó một mình em không yên tâm.

- Không sao đâu, em đừng lo. Dù gì con bé cũng là vampire, nó đã vật đổ tay anh rồi đấy. _ Ba tôi mỉm cười xoa đầu tôi nói.

- Không phải em không tin nó mà là em không tin tưởng những người trong gia tộc này, con bé có thể bị làm hại bất cứ lúc nào. Vì vậy, Yume à, con ngoan ngoãn đứng đây, ba mẹ đi chào hỏi mọi người một chút nhé.

- Vâng.

Tôi gật đầu, nhìn theo bóng ba mẹ có đôi chút thất vọng. Nhưng sự thất vọng ấy đã nhanh chóng tan biến khi tôi nhìn thấy một dáng người thanh tú ở đằng xa, khuôn mặt đẹp dịu dàng ẩn khuất sau những cái đầu lố nhố của đám người đến chia buồn.

- Anh Tooya.

Tôi khe khẽ kêu lên và ngay lập tức nhận ra khuôn mặt ấy. Hình như anh ấy đang bị vây kín bởi một đám người đến dự đám tang. Khuôn mặt họ trông rất sầu thảm, miệng không ngừng tuôn ra những câu nói chia buồn đầy thống thiết.

Thật kì lạ, vào vai một người được an ủi, chia buồn, sao tôi lại có cảm giác anh ấy đang rất khó chịu nhỉ? Nhìn nụ cười gượng gạo, những cái nhíu mày nhẹ của anh ấy mà tôi bỗng thấy mình phải có trách nhiệm giúp anh ấy thoát khỏi lũ người giả tạo ấy.

Nghĩ vậy, tôi bèn xăm xăm bước đến, rẽ đám đông đi vào chỗ Tooya đang đứng, miệng kêu lên thật to:

- Anh Tooya, anh tìm em gấp hả? Có chuyện gì không?

Tooya hơi ngớ người nhìn tôi nhưng chỉ trong chốc lát anh ấy đã hiểu ý và diễn rất ăn nhập với tôi:

- May quá, em đến rồi. Anh đang có chuyện gấp cần nói với em. Ừm, thật phiền mọi người quá có thể tránh mặt một lúc được không?

Những vị khách này đều tỏ ra khó chịu trước sự phá bình của tôi, nhưng nếu Tooya đã nói thế, họ còn có thể không nghe sao?

Nhờ vở kịch của tôi mà chỉ trong chốc lát, đám ruồi vo ve quanh Tooya đã tản ra hết. Nụ cười gượng gạo trên mặt Tooya nhanh chóng vụt tắt, anh không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng kéo tôi đến ngồi trên một chiếc ghế gỗ gần đó khuôn mặt lạnh lùng tư lự. Nhưng nếu ai tinh ý có thể thấy rõ, đôi môi mỏng thanh tú kia đang khẽ nhếch lên một nụ cười sung sướng.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh Tooya, nhìn khuôn mặt thanh tú buồn man mác ấy mà bỗng thấy lòng buồn theo. Ở đằng xa, ba mẹ tôi đang tiếp chuyện một số vampire đến dự đám tang. Trông họ có vẻ lạnh nhạt khi bắt tay ba tôi. Dù không thấy rõ mặt nhưng tôi có thể hiểu ba đang phải chịu áp lực lớn như thế nào. Giữa muôn ngàn vampire ở đây, chỉ có mình ông là con người. Ít ra tôi cũng là vampire, dù chỉ là vampire dòng lai. Chưa bao giờ tôi lại thấy giá trị của con người bị chà đạp đến mức như vậy. Rốt cục thì ba tôi đã làm sai điều gì để bị họ ghét như thế chứ, vì ông là con người ư?

- Em sao vậy?__ Tooya chợt hỏi khi nhìn vào khuôn mặt đăm chiêu của tôi.

Tôi giật mình quay ra, nhìn anh ấy khẽ cười rồi chợt hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh trước mắt cả:

- Anh ơi, sao em thấy anh luôn buồn bã vậy?

- Hửm, ờ anh...__ Tooya hơi lúng túng trước câu hỏi của tôi, anh ấy khẽ gãi đầu rồi vội vã lảng sang chuyện khác__ À mà em có họ hàng gì với tộc Hondo vậy? Hình như trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy em trong gia tộc này.

- Hihi đây là lần đầu tiên em theo ba mẹ đến đây mà. Mẹ em nói bà đã từng sống ở đây.__ Tôi mỉm cười thật tươi nói.

- Mẹ em? Bà ấy là ai?__ Tooya nhíu mày hỏi.

- Người búi tóc vận đồ đen kia kia...__ Tôi nói rồi chỉ tay về phía mẹ đang nói chuyện với những vampire xa lạ.

Tooya nhìn theo hướng chỉ tay của tôi, chợt giật mình. Khuôn mặt anh trở lên đăm chiêu. Mãi một lúc sau, anh mới khó nhọc lên tiếng:

- Vậy ra em là con của Shita sa-ma, thế thì là em họ anh rồi. À, mà cũng không đúng, chúng ta thật ra chẳng có quan hệ gì cả...haizz.

- Anh nói gì thế, em chả hiểu. Lại còn thở dài nữa chứ? Giống ông cụ non quá đi.__ Tôi mỉm cười trêu chọc.

- Haha, chuyện này em chưa hiểu được đâu, đợi lớn lên rồi từ từ em sẽ biết.

- Lớn lên ư? À, anh ơi, đám tang của ai vậy anh?

- Ừm, là của ba mẹ anh.__ Tooya khẽ nói.

- Ba mẹ anh ư? Vậy chắc anh phải đau khổ lắm nhỉ?__ Tôi nói rồi chợt cảm thấy mình đã lỗ lòi.

Tooya nhìn khuôn mặt nhăn nhó của tôi, không nói gì chỉ khẽ cười buồn.

- Sao anh không nói gì mà chỉ cười? À cho anh cái này nè...__ Tôi nói rồi rút từ trong túi áo ra một cuộn bông băng cá nhân còn mới nguyên đưa cho anh ấy.
- Bông băng ư? Nhưng sao em lại đưa anh cái này?__ Tooya ngạc nhiên hỏi tôi.
- Mẹ em nói khi một người nào đó đau khổ, trái tim của người đó sẽ tan nát và rất đau đớn nên...em nghĩ anh cần chỗ bông băng này để băng bó trái tim của mình.
- ...
- Sao anh không nói gì? Hay chỗ bông băng này không đủ?__ Tôi lo sợ lên tiếng.
- Không, đủ rồi, cảm ơn em.__ Tooya dịu dàng xoa đầu tôi rồi cầm cuộn băng áp nhẹ vào trái tim mình. Khuôn mặt anh bừng sáng một nụ cười thanh tao, đẹp tinh khiết như tuyết trắng. Đôi mắt đen huyền chợt nhìn mông lung về phía xa xa, nhưng không còn là vẻ buồn bã nữa, có chút gì đó vui hơn, hạnh phúc hơn trong đôi mắt ấy.
- Ba mẹ, hình như con đã tìm thấy thiên thần cho mình rồi.__ Tooya thì thầm như nói với con gió.
- Anh nói gì vậy?
- Không gì cả, cô bé ngoan ạ!
- ...

38. Chương 59

Những ngày sống trong tư dinh của tộc Hondo trôi qua một cách nhanh chóng, thấm thoát gia đình tôi đã ăn, ngủ, nghỉ ở đây được hơn một tháng rồi.

Mọi chuyện có vẻ tiến triển rất thuận lợi, thái độ của bà ngoại cùng mọi người trong tộc đã không còn gay gắt và đáng sợ như trước nữa. Tất cả cũng là nhờ sự cố gắng của ba tôi.

Chỗ nào cần giúp đỡ là ông có mặt, không ngại khó khăn, nề hà gì cả. Ông cũng không phân biệt người trên kẻ dưới, chỉ cần người nào gặp khó khăn là ông sẵn sàng giúp đỡ kể cả đó là một cô tì nữ nhỏ nhoi. Sự tận tình, ân cần cùng nụ cười ấm áp của ba đã khiến những vampire máu lạnh kia nhìn chúng tôi bằng đôi mắt khác. Khuôn mặt của họ tuy vẫn ánh lên vẻ lạnh lùng nhưng trong đáy mắt đã không còn vẻ khinh bỉ, chán ghét nữa, thay vào đó là một tia sáng ấm áp, một niềm tin nhỏ nhoi. Dù nhỏ nhoi nhưng như thế là đã đủ lắm rồi. Ba tôi đã nói như vậy đấy.

Còn mẹ tôi, dĩ nhiên là quá tự hào vì ông chồng của mình rồi. Thỉnh thoảng tôi còn thấy bà nhìn ông mỉm cười tủm tỉm nữa.

Tôi vừa nghĩ vừa khẽ cười ngây ngô, cuộc sống giá mà cứ bình lặng như vậy nhỉ?

Đang thả hồn theo những làn gió mát mẽ mang theo hương hoa sỏi ngoài kia, tôi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng mẹ vang lên bên tai:

- Yume, sao thần người ra thế con?
- À, dạ gió mát quá mẹ nhỉ? Hi hi__ Tôi cười rồi vung tay ra ngoài cửa.
- Ừ, đúng là rất mát. Nhưng Yume này, con chuẩn bị quần áo các thứ đến đâu rồi?__ Mẹ tôi hỏi trong khi khuôn mặt vẫn cắm cúi vào khung thêu.
- Chuẩn bị gì cơ hả mẹ?__ Tôi ngơ ngác hỏi lại.
- Hửm? Ba chưa nói cho con biết sao, chúng ta chuẩn bị phải rời khỏi đây rồi. __ Mẹ tôi nhú mày nói.
- Rời khỏi đây hả mẹ?__ Tôi bần thần hỏi lại.
- Ừ, chúng ta đến đây cũng được hơn tháng rồi, đã đến lúc phải trở về nhà thôi. Yume không nhớ nhà sao?__ Mẹ tôi mỉm cười xoa đầu tôi hỏi.

- Con, con không muốn về. Chúng ta ở lại đây mãi mãi không được sao mẹ?__ Tôi áp úng giải bày mong ước của mình.

- Cái gì? Con muốn ở lại đây sao?__ Mẹ tôi ngạc nhiên kêu lên.

- Vâng ạ!

- Không được.__ Mẹ tôi bất chợt nghiêm mặt nói rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tôi từ tốn giảng giải:

- Yume à, con đừng quên đây là thế giới vampire, những người sống ở đây đều là những vampire mang trong mình bản chất khát máu. Chúng ta không thuộc về nơi này...

- Nhưng con cũng là vampire mà.__ Tôi vọt miệng cãi.

- Vậy còn ba? Con định bỏ ba sao?__ Mẹ tôi khẽ nghiêng đầu hỏi.

- Không, con...

- Hơn nữa, con phải biết tuy rằng bà ngoại đã tạm chấp nhận chúng ta. Nhưng có một người, ông ta sẽ không bao giờ để cho chúng ta yên ổn nếu thấy được sự xuất hiện của chúng ta trong gia tộc này.__ Mẹ tôi chợt hạ giọng nói.

- Ai vậy mẹ?

- Một người rất đáng sợ. Ông ta sắp trở về sau chuyến đi đến Hi Lạp. Ông ta nắm giữ sức mạnh không ai chống lại được và hơn ai hết ông ta là người căm ghét chúng ta nhất. Vì thế, chúng ta phải nhanh chóng trở về thôi.

Tôi thần người ra nghe mẹ nói rồi chợt đứng vụt dậy chuệch choạng bước ra ngoài. Sắp phải về, tôi sắp phải về thật rồi ư?

Không hiểu sao giờ đây khi cuộc sống ở nơi tư dinh tráng lệ này đã dần trở nên quen thuộc và đi vào một quỹ đạo tôi lại cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến lúc phải trở về căn nhà gỗ nhỏ có vườn hoa hồng và cây anh đào luôn nở hoa rực rỡ, nơi mà tôi và ba mẹ đã từng có những ngày hạnh phúc.

Tôi sợ khi phải rời xa nơi này, sợ không còn được nhìn thấy cảnh đi lại tấp nập, làm việc rộn ràng của những người ở đây. Sợ không được gặp những chị gái tốt bụng làm việc trong bếp luôn để dành cho tôi những chiếc đùi gà xé thơm nức.

Nhưng điều khiến tôi sợ hãi hơn hết thấy mọi thứ là nếu tôi rời khỏi nơi đây, tôi sẽ không được gặp anh Tooya nữa. Người con trai luôn dịu dàng xoa đầu tôi và nhìn tôi bằng đôi mắt đen huyền đẹp tựa như ngọc.

Đang suy nghĩ miên man chợt tôi giật mình khi thấy anh Tooya đã ngồi xuống cạnh mình từ lúc nào. Nơi chúng tôi đang ngồi là nóc nhà của tư dinh phụ phía tây, từ đây nhìn xuống có thể thấy hết thấy mọi thứ, cảnh vật đều được thu nhỏ trong tầm mắt.

- Chà, Yume không ngoan chút nào. Cao như vậy mà dám một mình trèo lên__ Anh Tooya nhìn tôi khẽ cau mày tỏ ý không hài lòng.

- Nhưng em tự trèo được mà. Mới lại chờ anh lâu lắm, anh còn phải đi học thêm nữa mà.__ Tôi lên tiếng thanh minh rồi chợt xù mặt xuống.

- Em giận à?__ Tooya khẽ đưa mắt nhìn tôi rồi dịu dàng nói__ Anh xin lỗi vì không thể bên em nhiều hơn. Tại lịch học thêm quá dày, anh không thể sớm ra để tìm em được. Em không trách anh chứ?

- Không, không, em đâu có trách anh. Chỉ là em thấy hơi buồn vì sắp tới sẽ không được gặp anh nữa thôi.

- Sao vậy?__ Anh Tooya ngạc nhiên hỏi tôi, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại.

- Mẹ em nói...mà thôi, nói chung là em đang buồn.__ Tôi nói rồi khẽ hất tay lên chống cằm ra vẻ tư lự như người lớn.

Bộ dạng ông cụ non của tôi khiến anh Tooya bất cười. Anh móc từ trong cặp ra một chiếc hộp nhỏ rồi đưa cho tôi, nụ cười ấm áp như ánh dương:

- Thôi đừng buồn nữa, cho em này.

Tôi khẽ giật mình ngược mắt nhìn vật trên tay anh Tooya rồi khẽ kêu lên sung sướng:

- A! Bánh Pudding. Tuyệt quá! Hihi.

- Phì, ngốc. Ngon không?

- Dĩ nhiên là ngon rồi, nhưng sao anh biết em thích bánh pudding đâu?__ Tôi vừa ăn vừa hỏi.

- Những gì em thích anh đều biết. Nhưng Yume này, em có thích xuống dưới kia chơi không?

- Em thích lắm, nhưng mọi người bảo không được cưỡi đùa trong tư dinh sẽ ảnh hưởng đến bà ngoại.__ Tôi vừa ngậm chiếc thìa vừa ỉu xiu nói.

- Vậy được anh sẽ đưa em đến một nơi. Yume, em có thích ngắm hoa tuyết bay trên đồng cỏ xanh không.__ Trong gió tôi nghe thấy tiếng anh Tooya nhẹ nhàng vang lên.

Rồi chưa kịp định thần lại, tôi đã bị anh ấy kéo đi. Bước chân dồn dập vang lên khắp tư dinh. Không biết đã trải qua bao nhiêu bước chân, cuối cùng chúng tôi cũng dừng chân tại một nơi rộng lớn bỏ lại phía sau những tòa nhà cổ kính uy nghi của tộc.

Thì ra đây là đằng sau tư dinh, phía trước mặt chúng tôi tường hào bao quanh dày đặc. Đến một lối đi nhỏ cũng không có, duy chỉ có một lỗ chui chó, ở đó cỏ đã mọc um tùm.

Tôi nhìn chăm chăm vào lỗ chui cho chó đó rồi cắn cắn móng tay hỏi nhỏ:

- Chúng ta ra ngoài bằng cái gì ạ?

- Dĩ nhiên là đây rồi.__ Anh Tooya mỉm cười rồi chỉ lên bức tường cao sừng sững. Ôi may quá, vậy mà tôi còn tưởng hai đứa phải chui qua lỗ chó chứ. Haizz, đúng là nghĩ thừa, anh Tooya tao nhả là vậy, sao có thể chui qua lỗ chó chứ. Tôi nghĩ rồi bất chợt cười thầm.

Thoắt cái anh Tooya đã đứng trên bức tường cao lớn, bóng lưng đón lấy ánh nắng chiều ấm áp, khuôn mặt đẹp rạng rỡ như ánh dương:

- Đưa tay ra nào.__ Anh Tooya nhìn tôi cười, gió nhẹ nhàng vờn mái tóc của anh. Đôi bàn tay tuy không lớn nhưng cũng đủ sức bao trọn bàn tay tôi đang chìa ra, hiền từ và tin cậy.

Tôi không mất giây nào để suy nghĩ, nhanh nhẹn đưa tay cho anh ấy nắm, thật ấm áp thật đáng tin cậy lắm sao.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đặt chân lên ngọn đồi xanh mát phía sau tư dinh tộc Hondo. Đồi núi ở đây không cao, nhưng khá mấp mô và nhiều cây nên hơi khó đi lại. Anh Tooya dắt tay tôi vượt qua những hòn đá, những bụi cây để đến một cánh đồng cỏ rộng bát ngát.

Cỏ xanh mơn mẩn, còn đọng lại chút sương, ở chính giữa cánh đồng cỏ, là một cây cổ thụ lớn mọc hoa trắng như tuyết. Anh Tooya kéo tôi bước đến trước cây cổ thụ, gió thổi làm những cánh hoa bay tà tà hết như những bông tuyết rơi.

- Oa! đẹp quá, đẹp thật đấy! Em chưa bao giờ được thấy một nơi đẹp như vậy.__ Tôi kêu lên sung sướng, nhắm mắt thả mình trôi theo những cơn gió, mùi hương hoa ngập tràn trong không gian.

- Biết là em sẽ thích mà. Khắp ngọn đồi này, chỉ có một cây duy nhất. Nó nở hoa vào mùa hè, khi có gió sẽ làm bay những cánh hoa trắng trông như những bông tuyết nên anh mới đặt tên là cây hoa tuyết bay. Khi ở đây em sẽ có cảm giác như mùa hè cũng có tuyết, thật là tuyệt đúng không?

Tooya mỉm cười nói rồi nhẹ nhàng nằm xuống bãi cỏ xanh mát, đôi mắt anh nhắm nghiền lại, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười mãn nguyện. Tôi mỉm cười gật đầu rồi cũng nằm xuống cạnh anh ấy, tay vịn về những cánh hoa trắng muốt đẹp tựa như bông tuyết.

Và trong buổi chiều hôm ấy, chúng tôi đã có một giấc ngủ, yên bình, thư thái trong cơn gió mơn man cùng những cánh hoa tuyết bay, không gian được mùi của hoa thơm, của cỏ ngọt.

...

- Chúng ta sẽ mãi hạnh phúc thế này phải không Yume?
- Vâng, sẽ mãi hạnh phúc.
- Cảm ơn em, cô bé!
- Cũng cảm ơn anh. Nhưng em không phải là cô bé.
- Ừ thì không cô bé, cô nhóc vậy haha.
- Anh, đồ ông cụ non.

.

.

Chà, gió mát quá! Thời tiết cũng thật đẹp. Tiếc là anh Tooya phải đi học thêm đến tận sáng, chẳng có ai chơi với cả. Cô đơn quá! Tôi thầm kêu lên trong đầu, buồn bã chống cằm.

Hôm nay nghe nói tư dinh có khách, hình như là một gia tộc rất lớn đến thăm viếng vì vậy mẹ dặn tôi phải ngoan ngoãn ngồi trong phòng đọc sách không được chạy lăng xăng biết đâu lại gây phật ý cho những vị khách quý.

Tôi thực ra cũng muốn ngoan ngoãn lắm nhưng lại không thể làm được, đôi chân cứ tự động bước đi. Dù sao thì ngồi trên đỉnh nóc tư dinh phía tây còn sướng hơn là ngồi trong phòng đọc sách. Ít ra khi ở trên đây tôi cũng được nhìn ngắm mọi người qua lại.

Tôi nghĩ rồi ghéech mắt nhìn về phía tư dinh chính của tộc Hondo. Trên bồn hoa trước cửa tư dinh, một câu nhóc đang đứng tư lự, đôi mắt ánh tím nhìn chăm chăm vào những bông hoa màu đen đẹp kiêu sa tựa như hoa tuylip.

Đôi mắt cậu ta vừa hướng tới, những bông hoa lập tức bị đóng băng nhưng khi cậu ta cụp mắt xuống, lớp băng lập tức tan ra, chu kì cứ lập đi lập lại như vậy cho đến khi những bông hoa trở lên nát bươm, vẻ đẹp kiêu sa thoáng chốc biến mất thay vào đó là sự tàn tạ, xấu xí.

Khoảnh khắc nhìn vào những bông hoa ấy, khóe môi cậu ta khẽ nhếch lên một nụ cười, lạnh lùng có, tàn nhẫn có, chua xót có nhưng tận sâu trong đó là sự cô đơn, buồn bã cùng cực.

Bao nhiêu cung bậc, bao nhiêu cảm xúc đều hiện diện trên khóe mắt đó, đôi môi đó. Mái tóc màu bạc khẽ bay bay trong gió càng tạo lên vẻ đẹp quý dị, đẹp mà lạnh đến đáng sợ. Không hiểu sao tôi bỗng bị thu hút bởi con người này, bỏ quên lời mẹ dặn tôi nhanh nhẹn trèo xuống rồi vội vã đi đến bồn hoa trước tư dinh lớn.

Từ xa, tôi đã thấy được dáng người thanh thoát của cậu con trai tóc bạc. Thân hình mảnh mai đẹp như cây trúc, khí chất tao nhã tỏa sáng như hoa mai nhưng thần khí lại lạnh như băng tuyết.

Phát hiện ra có người đến gần, cậu ta không quay ra chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, cái nhìn khiến tôi suýt đóng băng.

- Mi là ai? Sao lại ở đây?_ cậu ta cất giọng khinh khỉnh hỏi.

Chà, người này thật là...đẹp quá! Lúc này khi nhìn ở xa chỉ thấy dáng người thanh thoát nay được thấy mặt thật đúng là đẹp như thiên thần. Nhất là đôi mắt màu tím bạc ấy, tuy sắc lạnh như kim loại nhưng lại ánh lên vẻ đẹp mê hồn người. Nhìn khuôn mặt thần thờ của tôi, cậu ta khẽ cau mày nói:

- Mi là ai, sao không nói gì?
- Thế cậu là ai?_ Không để ý đến thái độ khó ưa của cậu ta, tôi chỉ mỉm cười hỏi lại. Nhất định, nhất định phải làm quen được với người này. Lúc ấy trong lòng tôi đã nghĩ như vậy.
- Mi chưa trả lời câu hỏi của ta.
- Tôi là Yume Hana, rất vui được gặp cậu._ Tôi vui vẻ đưa tay ra trước mặt thẳng nhóc.

Cậu ta khẽ liếc đôi mắt lạnh lùng xuống bàn tay của tôi, hai tay vẫn đút trong túi quần tiếp tục hỏi bằng giọng chất vấn:

- Không phải mùi của vampire thuần chủng, sao lại được phép đứng trước tư dinh này? Đây chẳng phải là tư dinh lớn của tộc Hondo sao?

- Tộc Hondo? À...mẹ nói, tôi cũng có huyết thống với những người trong tộc này.__ Tôi vô tư nói.

- Cái gì?__ Cậu ta kêu lên đầy ngạc nhiên rồi chợt mím chặt môi, nhúu mày suy nghĩ.

- Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?__ Tôi nghiêng đầu dò hỏi nhưng cậu ta dường như đang bất động không có ý định trả lời.

- Hình như cậu rất cô đơn, tôi thấy cậu đứng đây một mình từ nãy đến giờ. Minh...đi chơi đi, hôm nay anh ấy phải đi học thêm nên tôi cũng cô đơn lắm.__ Tôi thao thao bất tuyệt một hồi về những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Thấy cậu ta không nói gì, nghĩ là đã đồng ý rồi nên tôi nhanh nhẹn kéo tay cậu ta đi luôn. Thật may quá, đang buồn thì có bạn chơi.

Bị tôi nắm tay bất ngờ, cậu ta giật mình kêu lên rồi định giằng tay ra:

- Này, buông ra.

- Lặng im nào, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi rất đẹp.__ Tôi thì thoà, đưa ngón trỏ lên môi, vẫn nắm chặt tay cậu nhóc rồi kéo đi.

Tôi đưa cậu ta ra đằng sau tư dinh, nơi mà hôm trước anh Tooya đã dắt tôi đến.

- Ở đằng sau có chỗ đẹp lắm.__ Tôi hồ hởi nói, chỉ vào bức tường kiên cố rồi chợt giật mình lo lắng. Hôm trước nhờ có anh Tooya nên mới trèo tường được, nhưng hôm nay không có anh ấy ở đây thì làm thế nào để sang kia nhỉ? Chẳng lẽ chui qua lỗ chó? Tôi thì chẳng sao nhưng cái cậu tóc bạc liệu có chịu không?

Đang suy nghĩ miên man chợt tôi giật mình khi nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Mi nói sang bên kia cơ mà, sao còn chưa đi.

Không biết từ lúc nào thằng con trai tóc bạc đã đứng trên bờ tường kiên cố, hai tay đút vào túi quần, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo.

- Nhưng, nhưng tôi không biết trèo, cao quá!__ Tôi ấp úng thú nhận.

- Hừ, phiền phức. Mi có phải là vampire không vậy?__ Cậu ta cau mày nói rồi vụt đưa tay ra cấu kính gắt:

- Đưa tay đây.

Tôi nhìn bàn tay tỏa ra khí lạnh trước mắt, ngập ngừng trong giây lát rồi cũng nắm lấy nó. Bàn tay này không ấm áp như bàn tay của anh Tooya, nó lạnh lẽo nhưng cứng cáp. Khi mới nhìn, nó tạo cho người ta cảm giác lo sợ nhưng khi nắm vào rồi lại chợt thấy tin cậy vô cùng.

Sau khi sang được đến bên kia, tôi nhanh nhẹn kéo cậu nhóc tóc bạc đến chỗ đồng cỏ xanh mượt có cây hoa tuyết bay. Cảnh vật vẫn như vậy, đẹp đến mê hồn.

Trái với sự trông đợi của tôi, cậu nhóc tóc bạc không tỏ vẻ gì là hào hứng, vui sướng. Cậu ta chỉ hơi ngẩn người ra rồi khẽ nhắm mắt, khuôn mặt lạnh lùng, cau có đã hòa hoãn hơn trước.

- Có đẹp không?__ Tôi hỏi hộp hỏi.

- Cũng được.__ Cậu ta nói rồi thông thả bước lên trước.

- Xi! Đẹp thì cứ nói đẹp lại còn tỏ vẻ bình thường, đúng là...__ Tôi lè lưỡi rửa thắm rồi cũng nhanh chân chạy theo cậu ta.

.

.

- Này chúng ta chơi một trò chơi đi__ Tôi rủ.

- Không có hứng.__ Lạnh lùng
- Cậu...Thôi chơi đi mà, trò này hay lắm. Chỉ cần dùng tay thôi mà. Chơi đi.__ Tôi nín á cậu ta nài nỉ.
- Đã nói là không có hứng.__ Cậu ta cau mày nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu.
- Chơi đi, chơi đi, chơi đi...__ Tôi vẫn tiếp tục nài nỉ, cuối cùng không chịu nổi cái loa ầm ĩ là tôi nên cậu ta đành gắt lên:
- Thôi được rồi, ồn ào quá! Trò gì?
- Kéo búa bao.__ Tôi mỉm cười nói.
- Trò gì lạ hoắc.
- Lạ hoắc mới hay chứ. Thế nào chơi chứ?__ Tôi cười hề hề nói.
- Thật là phiền phức, chơi thế nào?
- Thế này, thế này...Rồi, hiểu chưa, giờ ai thua phải công người kia đến cây hoa tuyết bay nhé.__ Tôi ra giá.
- Công á, không...
- Không lằng nhằng hehe, chơi thôi.
- .
- .
- Cậu thua rồi, công tôi đi.
- Hừ, điên à. Lòng bàn tay của ta phải chụp được cái kéo của mi chứ.
- Cậu mới điên, kéo cắt được bao mà. Luật là thế. Không lằng nhằng công đi.
- ...
- Này xuống mau, ai cho mi trèo lên người ta hả?
- Cậu muốn chơi ăn gian à? Thua rồi thì phải công chứ. Hay..hay, hồi chiến mã hãy phi nước đại cho ta.
- Ai là chiến mã hả? Xuống mau.
- Cậu chứ ai hehe.

 __ Phốc...

Tooya nhảy từ trên bức tường xuống, khuôn mặt trở lên lạnh lùng cau có.

- Cậu Tooya, cậu không đi chơi với cô Yume nữa à?__ Người quản gia già nhìn Tooya dò hỏi.
 - Không cần, có người chơi với rồi.__ Tooya xẵng giọng đáp rồi quay người bước thẳng để lại ông quan gia già vẫn đang ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì.
 - Sao,sao giọng nói của cậu Tooya lại có vị giấm vậy nhỉ? Chưa thật! (Ya, ya đang ghen đấy ông già ạ!)
- Ông quản gia khẽ lẩm bẩm khó hiểu. Từ chỗ học thêm về, cậu ấy đã học tốc đi tìm cô nhóc Yume vậy mà giờ lại bỏ đi thế này là sao?

Ông nhìn theo bóng đang hậm hực của Tooya vừa thấy vui lại vừa thấy buồn.

Vui vì ông đã thấy được những trạng thái biểu cảm giống người bình thường xuất hiện trên mặt cậu Tooya. Khi ba mẹ cậu ấy mất, lúc nào cậu ấy cũng sống trong bóng tối, khuôn mặt ngập một màu buồn ảm đạm. Nhưng từ khi gặp cô bé ấy, ông đã thấy cậu ấy thay đổi hoàn toàn. Trên khuôn mặt bình thản ấy đã có xuất hiện nhiều cung bậc khác, vui, buồn, giận, hờn...

Nhưng buồn vì ông không biết cô bé kia còn ở đây trong bao lâu. Cô bé vốn dĩ không thuộc về thế giới này. Nếu cô bé biến mất, liệu cậu Tooya còn có thể vui vẻ được như bây giờ?

39. Chương 60

Đang say sưa trong giấc nồng thì tôi bị mẹ dựng một cách thô bạo. Bà vừa nói vừa lôi tôi ra khỏi giấc mộng đẹp:

- Dậy đi Yume, nhanh lên con.

Tiếng nói của bà có vẻ gấp gáp, đáng thì cuống quýt, mọi hành động đều vội vã vô cùng. Đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

Tôi đang định lên tiếng hỏi thì ở buồng trong ba đã đánh tiếng trước, kèm theo đó là một tiếng ngáp uể oải:

- Có chuyện gì mà gấp vậy Shita?

- Anh còn ngồi đó được à? Sắp xếp hành lí đi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay hôm nay, không được chậm trễ._ Mẹ tôi nói rồi nhanh tay vợ chồng quần áo trong tủ cho vào vali.

- Sao vậy? Chúng ta bàn trước với nhau là vài hôm nữa mới về cơ mà. Đi thế này em định không chào hỏi mẹ và mọi người à?_ Ba tôi nói rồi nắm lấy vai mẹ tôi hỏi dồn.

- Em không muốn giải thích nhiều, anh hãy cứ chiều theo em một lần được không?

- Thôi được rồi, anh nghe em.

Ba tôi dịu giọng nói rồi cũng ngồi xuống cùng mẹ tôi chuẩn bị hành lí. Cuộc nói chuyện của ba mẹ khiến tôi cảm thấy vô cùng hoang mang. Về, bây giờ tôi phải về nhà thật sao? Tôi biết ba mẹ đã có dự định vài hôm nữa sẽ rời khỏi đây nhưng ra đi đột ngột thế này thì thật là...

Cứ như vậy, khi ba mẹ đã chuẩn bị xong mọi thứ, tôi vẫn ngồi ngẩn ngơ trên giường.

- Yume, nhanh lên con.

Chỉ đến khi mẹ tôi gắt lên thì tôi mới vội vã đứng dậy, chuẩn bị mọi thứ cho một chuyến về nhà.

...

Ba mẹ dắt tôi đi trên con đường dài sỏi ra đến cổng lớn. Trời đã hửng sáng, mọi người trong tộc vẫn đang ngủ say.

- Em định đi mà không nói lời nào à?_ ba tôi khẽ nghiêng đầu dò hỏi.

Mẹ tôi vừa lẩn sờ cánh cổng lớn vừa nói. Lâu rồi không động đến nên bà cũng quên mất cách mở cổng:

- Anh yên tâm đi, em đã bàn với mẹ rồi, chính mẹ bảo chúng ta phải rời khỏi đây sớm. Người mà em đã nhắc đến chỉ nội trong ngày mai sẽ trở về. Ông ta chính là...

Mẹ tôi chưa nói hết câu thì cánh cổng lớn tự động bật mở như có một áp lực nào đó rất lớn đẩy nó ra.

Chúng tôi còn đang ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì thành linh từ đằng sau cánh cổng, một dáng người tao nhã bước vào. Đó là một cụ già với mái tóc bạc phơ dài đến đầu gối, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo với ánh mắt lạnh lẽo sắc như kim loại có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì.

Người này tuy có khuôn mặt của một cụ già, nhưng dáng đi lại thanh thoát vững trãi vô cùng.

Tôi ngẩng nhìn người trước mặt không chớp mắt rồi thốt nhiên quay sang ba mẹ. Khuôn mặt mẹ tôi đã trở lên trắng bệch, môi bà mấp máy không lên lời.

- Sao vậy cháu gái, trời vừa sáng mà đã tay xách nách mang cùng chồng con định đi đâu vậy?_ Sau một phút im lặng, cụ già chậm rãi hỏi mẹ tôi đồng thời quay sang con quạ đang đậu trên vai mình ra lệnh:

- Blood, đi thông báo cho mọi người biết ta đã trở về, nhanh lên.

Nhìn con quạ bay vút đi, người mẹ tôi bất chợt run lên, bà nở một nụ cười méo mó, gượng gạo nói:

- Ông cố, mừng ông trở về. Chào ông cố đi Yume.

Nói đoạn mẹ tôi nắm chặt tay dúi đầu tôi xuống không để tôi ngẩng mặt lên. Ông cố, cái từ ngữ này mới thật lạ tai làm sao, thì ra ngoài bà ngoại tôi còn có ông cố nữa. Tôi nghĩ rồi lí nhí chào:

- Cháu chào ông cố.

Ông cố từ từ hướng ánh mắt xuống nhìn tôi, đôi lông mày của ông ta khẽ nhíu lại. Rồi vụt một cái chỉ trong tích tắc, ông đã xuất hiện trước mặt tôi, dùng bàn tay không đeo găng nâng mặt tôi lên và nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh dương của tôi, khuôn mặt từng chút, từng chút một trở lên u ám.

- Mắt màu xanh dương. Người chính là hậu duệ của...

- Xin ông cố thả con cháu ra._ Mẹ tôi lúc này mới định thần lại, bà vội vã nắm lấy tay tôi giằng ra, đôi mắt ánh lên sự hoang mang, lo sợ. Ba tôi cũng xuất hiện kịp thời, kéo tôi vào lòng, giữ lấy mái đầu của tôi trong vòng tay rộng lớn.

Lúc này, mọi người trong tư dinh đã lục đục kéo ra để mừng người đứng đầu tộc trở về.

Vấp phải sự phản ứng mạnh mẽ của ba mẹ tôi, ông cố già đành thả tôi ra và đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Về phòng của mình đi, khi chưa được sự đồng ý của ta không ai được phép rời khỏi tộc. Cháu tự biết hậu quả rồi đấy, Shita.

Rồi nhanh như cắt, ông cố mất hút sau tán cây cổ thụ. Tôi tưởng ngay sau đó mẹ tôi sẽ vẫn cứ bỏ đi không thèm nghe lời nhưng không, bà chỉ lưu luyến nhìn cánh cổng trước mặt rồi kéo tay tôi thiếu lảo bước về phòng.

Những ngày sau đó gia đình gần như ăn ở luôn trong căn phòng của mình, không ra ngoài nửa bước. Ba mẹ tôi đã dùng biện pháp cường chế không cho tôi ra ngoài, bắt ngồi trong phòng đọc sách. Cần cuốn sách dày cộm trên tay mà tôi phải thú nhận rằng nếu cứ ngồi như thế này thì thà về nhà còn sướng hơn.

Đang chán nản chợt tôi nghe thấy tiếng ba mẹ cãi vã:

- Anh sẽ đi gặp ông cố, chúng ta ko thể sống thế này được. Anh và em thì không sao nhưng còn Yume, em định nhốt nó đến bao giờ?

- Em cấm anh không được đi. Anh có biết ông ta đáng sợ như thế nào ko?

- Nhưng Shita...

- Anh Haku, đừng nói nữa, anh mà đi thì đừng nhìn mặt em.

- Anh...thôi được rồi. Em vào gọi Yume ra ăn cơm đi.

...

Nói như vậy, nhưng sáng sớm hôm sau khi mẹ con tôi còn đang say giấc nồng, ba tôi vẫn ra đi.

Trong căn phòng rộng lớn của tư dinh chính, ông cố đang ngồi trên chiếc ghế bành lớn, dáng vẻ cao ngạo như coi khinh tất cả. Con quạ bên cạnh khẽ gõ mỏ vào vai hắn như để nhắc hắn chú ý đến người đang đứng dưới sảnh.

- Ta chờ ngươi lâu rồi đấy.

- Cháu xin lỗi vì không thể đến chào người sớm.

- Rất biết điều, xem ra Shita chọn đúng người. Nói đi, muốn gì?

- Người có thể chấp nhận gia đình cháu không? Chấp nhận cháu và con gái cháu.

- Haha, dĩ nhiên rồi. Ta cũng rất quý Shita, những gì con bé chọn ta sẽ cố gắng chấp nhận. Chỉ có điều...

- Điều gì ạ?

- Con gái người, nó là một vampire, ta có thể tạm chấp nhận. Nhưng còn người, người là một con người, chấp nhận người rất khó. Giá như người có thể biến thành vampire thì ta sẽ đồng ý chấp nhận gia đình người.

- Ý người là...

- Thông minh đấy, ý ta là người hãy trở thành người của ta.

...

- Anh Haku, đó là thịt sống, anh đang ăn thịt sống đấy. Anh phải chờ em nấu chín chứ._ Mẹ tôi gắt lên khi nhìn thấy ba đang cắt thịt sống và ăn một cách ngon lành.

- Ồ anh, tại anh thấy mọi người ăn ngon quá, nên..cũng muốn thử._ Ba tôi ấp úng nói.

- Trời ơi, họ là vampire mà. Anh là con người, anh phải ăn đồ chín mới đảm bảo sức khỏe.

- Ủ, anh biết rồi.

Ba tôi nói rồi ngồi nguyên một chỗ, không hiểu sao tôi lại thấy ba đang rất thèm thịt sống. Và đôi mắt ba thì...

- Ba ơi, ba có đeo kính áp tròng đổi màu không?_ Tôi ngậm thìa hỏi.

- Không, sao vậy con?_ Ba tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Mắt ba đang đổi màu đỏ đó ba. Bình thường nó màu đen mà.

_ Keng..._ Cùng một lúc cả ba và mẹ tôi đều đánh rơi chiếc muỗng trên tay. Khuôn mặt ba tôi trở lên trắng nhợt. Ông vội vã đưa tay lên che mắt rồi gượng gạo nói:

- Chắc là phản xạ của ánh sáng, con nhìn nhầm thôi.

Tôi dĩ nhiên là tin ngay vào lời nói của ba, nhưng mẹ thì không, bà quay phắt lại, giữ lấy tay ba tôi hỏi dồn dập:

- Anh đang có chuyện gì giấu em phải không? Nghe bọn họ nói, dạo này anh hay đến khu tư dinh phía Tây, và còn thỉnh thoảng đi lại với Tooya Hondo nữa. Đã xảy ra chuyện gì rồi à?

- Không có chuyện gì đâu._ ba tôi nói rồi gỡ tay mẹ tôi ra.

- Em không tin, anh nói đi.

- Đã nói không có chuyện gì rồi cơ mà, phiền phức._ Ba tôi đột nhiên gắt lên rồi hắt mẹ tôi ra đứng dậy đi vào buồng để lại hai mẹ tôi trong phòng cùng với sự sững sờ chưa từng có.

Ba tôi gắt, lần đầu tiên trong đời người đàn ông hết mực dịu dàng ấy đã gắt gỏng, quát nạt mà đó lại là với người vợ mà ông vô cùng yêu thương.

- Dạo gần đây chú hay gặp cháu, có phải chú muốn nhờ cháu việc gì không?

- Cháu là một đứa trẻ rất thông minh. Đúng vậy, ta có việc cần phải có sự giúp đỡ của cháu.

- Việc gì chú cứ nói.

- Hãy bảo vệ Yume giúp chú, hãy chăm sóc con bé, dõi theo con bé từng bước chân. Giúp con bé tránh khỏi những tai họa phía trước nó. Chú biết điều đó là rất khó, cầu xin cháu như vậy thật không phải, nhưng hãy hiểu cho tấm lòng của một người cha như chú.

- Chú yên tâm. Việc này thì dù chú không nói, cháu cũng sẽ bảo vệ Yume. Cháu sẽ không để em ấy gặp bất cứ chuyện gì nguy hiểm. Đó là lời hứa danh dự của cháu đây.

- Tốt quá, cháu đúng là một chú bé ngoan. Nhưng ta còn một thỉnh cầu nữa.
- Chú cứ nói
- Ta muốn cháu cho người theo dõi ta và...

...

- Đến rồi đây hả? Lâu nay không thấy người, chắc là đang rất đói?
- Xin người hãy cho cháu thêm thời gian để ở bên gia đình, bên Shita và Yume.
- Haha, đừng nghĩ xấu cho ta như vậy. Người có biết là mình sắp bị thoái hóa không?
- Cháu biết, vì thế cháu mới cầu xin người.
- Được thôi, hãy uống máu của ta. Đó là cách duy nhất khiến người không bị thoái hóa xuống cấp E. Người biết điều đó đúng không?
- Uống máu của người?
- Đúng vậy, ta sẽ cho người uống máu của ta như một ân huệ lớn. Blood, đem cho hắn.

Con quạ đem cho Haku một chiếc bát đựng đầy máu đen. Thứ chất lỏng đặc sệt đang sôi ùng ục như muốn tuôn trào ra ngoài. Haku do dự nhìn chiếc bát, liệu đây có phải là một cái bẫy?

- Người đang nghĩ đây là một cái bẫy đúng không? Haha, đừng ngạc nhiên, đây là suy nghĩ chung thôi, rất dễ đoán ra. Người cứ suy nghĩ kĩ đi, một là bị thoái hóa để vợ con người biết được, hai là uống máu này và trở thành một vampire cấp C. Chọn đi.
- Cháu uống._ Haku nói rồi ngửa cổ, uống cạn thứ máu đó. Chất lỏng vừa trôi vào cổ, cả người ông đã trở lên nóng bừng, thần thái có vẻ khoan khoái. Xem ra đây không phải là một cái bẫy.

...

- Im nào, Blood, người thì hiểu cái gì? Người nghĩ ta cho hắn máu thật sao hahaha.
- Quác.
- Chưa hiểu sao? Đó là máu của một vampire cấp E. Nó sẽ khiến hắn thoái hóa nhanh chóng nội trong vài tiếng nữa. Và chỉ ngày mai thôi, xác của hai ba con hắn sẽ được phơi ngoài kia haha. Nào, giờ thì đi ngủ thôi, ta mệt rồi.

Tôi đang ngồi trên chiếc bàn gỗ để đọc sách, nhưng tâm trí thì chẳng thể tập trung được. Đạo gần đây ba tôi rất lạ, ông thích ăn thịt tái, thỉnh thoảng còn tự cắt thịt sống để ăn. Ông thường vắng mặt trong phòng khi về thì người đầy mùi rượu và còn gắt gỏng vô lối nữa.

Ông thực sự khác hẳn với người ba dịu dàng trước kia của tôi, khác đến nỗi tôi không còn nhận ra nữa. Khuôn mặt điển trai rắn rỏi nay bợt bạt, và hốc hác, dáng đi cũng không còn vững trãi mà trở lên liêu xiêu dễ đổ. Không những vậy, ba còn không ngủ với mẹ, hôm nào ông cũng bắc chõng tre ra ngoài và ngủ ở đó.

Tôi vừa nghĩ vừa giận ông, rồi lại cảm thấy thương mẹ. Đêm nào bà cũng khóc, khóc lặng thầm. Rốt cục thì thứ gì, điều gì đã khiến gia đình tôi trở lên như vậy.

- Yume...

Đang suy nghĩ miên man chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên. Ba đang đứng trước mặt tôi, khuôn mặt dịu dàng cùng nụ cười ấm áp.

Là ba tôi, ba tôi đây mà. Người ba dịu dàng chứ không phải cái ông nát rượu như mấy hôm trước nữa. Đúng là ba thật rồi.

Sự xúc động khiến tôi ko kìm được lòng chạy bổ đến ôm lấy cổ ông:

- Ba ơi, ba đây rồi.

- Yume ngoan, mẹ con đâu?

- Mẹ sang bà rồi. Ba ơi, ba đừng làm mẹ buồn nữa nhé, đừng ngủ bên ngoài, đừng uống rượu nữa nhé!__ Tôi vít cổ ba nũng nịu.

- Ủ, để chuộc lỗi ba đưa Yume đi chơi nhé.

- Hoan hô.

.

Ba dắt tôi đi dạo trong khuôn viên, ông để tôi gối lên đùi và đọc thơ cho tôi, thỉnh thoảng ông còn bắt tôi hát mấy bài hát đồng ca vui vẻ. Tiếng cười rộn ràng của hai ba con vang khắp tư dinh. Hạnh phúc này cuối cùng cũng trở lại rồi.

- Gần tối rồi về thôi con. Dậy ba kéo.

- Vâng. Ồ, ba...

- Sao vậy con?

- Ba ơi ba, mắt ba đang đỏ rực. Còn nữa, con không biết nói thế nào nữa, ba đang hóa trang để trêu con à? Răng nanh kia, còn cả móng tay nữa, sao da mặt ba lại nổi nhiều gân vậy. Ba ôm hả ba?__ Tôi lo lắng hỏi.

- Cái gì?__ ba tôi nói rồi lão đảo đưa tay lên sờ mặt, đôi mắt đỏ rực của ông trở lên ngây dại__ Chết tiệt, một cái bẫy. Đi đi Yume, tranh xa ba ra, đi đi Yume.

Ba tôi bất chợt hét lên rồi đẩy tôi ra xa, nhưng sao tôi có thể làm thế, ba tôi đang đau mà:

- Ba ơi, ba làm sao vậy. Yume sai rồi, ba đừng trêu con nữa, con hứa con sẽ không trách ba vì ba hay gắt gỏng, hay uống rượu và làm mẹ buồn nữa, ba...

- Đi ra, ba bảo con đi ra, chưa nghe gì à? Cút cút đi cho ta.__ Ba tôi hét lên rồi động nắm đấm lên thân cây.

Tôi nhìn ông, sững sờ. Một con ác quỷ, trước mặt tôi thực sự là một con ác quỷ. Không suy nghĩ gì nhiều, tôi vội vã quay đầu định bỏ chạy nhưng tất cả đã quá muộn. Bàn tay bàn chân tôi bị khóa lại. Ba tôi đè vật tôi xuống, khuôn mặt chằng chịt gân xanh không còn nhìn rõ nữa. Đôi mắt đỏ nhìn tôi hau háu.

- Ba ơi, thả con ra, ba ơi. Huhu mẹ ơi, cứu con, anh Tooya, anh Tooya, huhu..

Tôi và ba đang giằng co thì..

__ Bùm...__ Một tiếng súng bất chợt vang lên, tôi thấy người ba tôi khựng lại.

..tách, một giọt...tách, hai giọt...tách, ba giọt...

Nước mắt của ba đang rơi xuống khuôn mặt tôi, từ từ, từng chút một ba đã trở lại hình dáng ban đầu. Nước mắt ông hòa với nước mắt tôi – nhạt nhòa. Máu từ lưng ông chảy ra xối xả.

- Ba ơi...

- Yume à, xin lỗi con, ba yêu con nhiều lắm. Chăm sóc mẹ nhé, nói với mẹ là ba yêu mẹ, rất nhiều. À, hôn mẹ giùm ba nữa.

Ba tôi đưa tay lên vuốt mặt tôi, lau nước mắt cho tôi, máu từ lưng ông cứ thế tuôn ra xối xả. Ông ngã xuống, rất nhẹ nhàng.

- Ba ơi, mở mắt đi ba, ba ơi. Con xin ba. Mẹ không thích con hôn, mẹ chỉ thích ba hôn mẹ. Ba về hôn mẹ đi, ba tỉnh dậy tìm mẹ cùng con đi. Ba ơi...

- Yume à, kiếp sau ba sẽ hôn con và mẹ thật nhiều. Nói với mẹ là ba không hối hận, mãi mãi không hối hận. Sống hạnh phúc con nhé! Ba đã ủy thác con cho một người rất yêu con rồi. Như vậy là ba mãn nguyện...

Ba tôi ghen ngào nói, những vết nứt bắt đầu xuất hiện trên người ông rồi trong tích tắc nó hóa thành tro bụi, ba tôi biến mất tựa như chưa từng xuất hiện.

- Ba ơi, ba đâu rồi, ba ơi...

- Ba ơi...

Tôi choảng tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Kí ức, kí ức đã trở lại với tôi, tôi đã từng mong tìm lại khoảng kí ức về ba nhưng khi đã tìm lại rồi sao tôi lại đau đến như vậy? Đau lắm, đau đến khóc nấc lên, ai có thể hiểu nỗi đau này của tôi. Ba ơi, tại sao lại làm con đau thế này. Có phải khi chết rồi sẽ hết đau phải không ba?

Nhưng...đây là đâu, sao tôi lại ở đây. Tôi nhớ ra rồi, anh Takeshi đã vì bảo vệ tôi mà chết nhưng sau đó mọi chuyện diễn ra như thế nào thì tôi không biết. Tôi nghĩ rồi gượng ngồi dậy, bước xuống giường.

- Kai?

Tôi nhìn người đang nằm trên giường bên và bật thốt lên. Đúng là Kai đang nằm ở đó, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng vẫn đẹp trai vô cùng. Thật may là hắn không sao, nhưng hắn xanh quá, chắc là bị thương nặng lắm.

Là do tôi, đúng là do tôi thật rồi. Tôi nghĩ rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Kai, đưa tay ra định chạm vào khuôn mặt ấy nhưng...tôi không đủ dũng khí, cũng không đủ tư cách:

- Kai à, xin lỗi cậu, xin lỗi cậu nhiều lắm. Vì tôi mà...Nếu tôi chết đi, mọi người sẽ không đau nữa phải không? Chỉ cần tôi chết, phải rồi...Tách, tách...

Nước mắt của tôi vô tình rơi xuống khuôn mặt hắn. Sợ Kai thức giấc tôi đành dần lòng, nuốt nước mắt vào trong và bước ra ngoài.

Đường không dốc lại nhẵn nên chẳng mấy chốc mà tôi đã lên đến đỉnh. Nhìn xuống vách núi sâu hun hút bên dưới, tôi cảm thấy lòng thanh thản lạ.

Chết đi rồi mọi việc sẽ được giải quyết, sẽ không còn đau nữa. Tôi sẽ theo ba, theo anh Takeshi. Chỉ cần dứt khoát tôi sẽ không bị đau và mẹ tôi, anh Tooya, Kai và Takumi cũng sẽ không phải đau, chỉ cần nhảy thôi, phải rồi.

Vĩnh biệt, vĩnh biệt tất cả.

Tôi nghĩ rồi nhắm mắt trầm mình nhảy xuống. Tưởng rằng tôi sẽ được cùng cơn gió vi vu đến miền cực lạc nhưng thình lình, một bàn tay vươn ra kéo tay tôi giữ lại. Giật mình tôi ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt lạnh lùng của Kai đập vào mắt khiến tôi bàng hoàng, kinh ngạc:

- Kai...

- Nếu em muốn chết, thì người giết em phải là tôi.

40. Chương 61

Mỗi người đều có những kí ức buồn, những nỗi đau riêng trong tim, mạnh mẽ sống để đối đầu với tất cả hay buông xuôi chọn lựa cái chết là do chính bản thân họ quyết định.

- Buông tay ra, tôi xin cậu, hãy buông tay ra._ Tôi gào lên với khuôn mặt trắng bệch của Kai. Nhưng mặc cho tôi gào, tôi hét, tôi điên cuồng cào cấu vào bàn tay hắn đến tứa máu, hắn vẫn nắm chặt lấy tay tôi, một khắc cũng không lơ lửng.

Đôi môi đẹp mím chặt lại thành một đường thẳng, máu từ vết thương trên lưng hắn tứa ra chạy dọc cánh tay và rơi xuống khuôn mặt tôi.

Tôi kinh hãi sờ lên mặt mình, cảm nhận rõ rệt dòng máu tanh nồng đang rơi xuống từ bả vai hắn, khóc không ra tiếng.

- Kai, tôi van cậu, hãy thả tay ra đi. Coi như cậu giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, để tôi xuống đó với ba được không?_ Tôi cắn chặt răng nhìn hấn van lơn.

- Tôi không có thời gian đi hoàn thành tâm nguyện của kẻ khác.

- Nhưng cậu đang bị thương rất nặng, nếu cứ tiếp tục vết thương sẽ rách ra.

- Đừng nhiều lời, trước khi tôi cho phép cô không được chết._ Kai lạnh lùng nói rồi mím chặt môi, gồng mình kéo tôi lên.

Giây phút này, dường như sự sống và cái chết chỉ cách nhau một khoảng cách mong manh. Tôi biết, nếu tôi buông xuôi thì cả tôi và Kai sẽ cùng chết. và như thế thì tôi không muốn chút nào. Nên tôi phải sống, vì Kai, có lẽ vậy.

Tôi nghĩ rồi cắn răng, dùng bàn tay còn lại của mình, bám chặt vào vách đá và gồng người lên. Kai nhìn tôi, khẽ nhú mày kinh ngạc rồi cũng siết mạnh tay tôi, cố sức kéo lên. Trong khoảnh khắc, tôi thấy đôi môi hấn khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười nhẹ, đẹp mê hồn.

Sau vài phút giằng co giữa sự sống và cái chết, cuối cùng Kai cũng kéo được tôi lên. Hai chúng tôi cùng nằm vật xuống thở hổn hển vì mệt.

- Xin lỗi cậu..học, học..._ Tôi khẽ nghiêng đầu nhìn hấn nói.

- Hừ, thật phiền phức._ Hấn cau có nói, đôi mắt lạnh nhìn tôi đầy oán trách.

Tôi đang phân vân không biết có nên mở lời nói một cái gì đó không thì chợt giật mình bởi giọng nói lạnh lẽo của Kai vang lên:

- Thực ra tôi đã từng như cô.

- ...

- Tôi đã từng muốn tự tử.

Từng câu, từng chữ phát ra từ miệng hấn đều khiến tôi kinh ngạc đến thần người. Tự tử, Kai đã từng muốn tự tử ư? Một con người lạnh lùng, cao ngạo và có chút tàn nhẫn như hấn lại từng muốn chết như tôi sao?

Ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng quyết định lên tiếng hỏi:

- Tại sao vậy?

- Đó là khi tôi thấy ông ta giết mẹ tôi...

- Ông ta?

- Người mà tôi phải gọi là ba.

Như có một chiếc búa vừa giáng mạnh xuống, tôi thấy đầu mình đang ong lên. Nỗi đau của hấn, nỗi đau mà bấy lâu hấn vẫn luôn che giấu như đang lan dần sang tôi, thấm sâu vào khiến trái tim tôi đau nhói.

Tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình bị ba giết hại, còn nỗi đau nào hơn nỗi đau này nữa?

- Đừng nhìn tôi như vậy, đó là một kí ức buồn thôi._ Hấn nói rồi khẽ nhếch môi, ngữ khí lạnh lẽo lạnh đậm như thể hấn đang nói về một ai khác chứ không phải mình.

Đôi mắt hấn nhắm nghiền, hàng lông mày thanh tú chợt nhú lại. Kí ức đau đớn ấy, đang trở lại với hấn.

Khi cậu bé Kai được tròn một tuần tuổi.

- Anh Kotoshi...

- Có chuyện gì vậy, anh đang bận, em nói nhanh lên.

- Hôm nay là lễ đầy cữ Kai, anh không về tộc để mừng con sao?

- Ran, anh nói rồi, anh bận. Công việc rất nhiều, anh không thể về được._ Người đàn ông gất gống.

- Nhưng mọi người trong tộc đều có mặt, cả ba mẹ cũng cùng chung vui.
- Vậy không phải quá tốt rồi sao? Đã có đông đủ mọi người thì đâu cần anh nữa.
- Nhưng...
- Gì nữa đây?
- Từ lúc Kai sinh ra đến giờ, anh chưa từng về thăm con. Anh không muốn thấy mặt nó sao?__ Người phụ nữ yếu ớt nài nỉ.
- Hừ, không phải em nói nó rất giống anh sao. Vậy thì không cần nhìn mặt anh cũng hình dung ra nó rồi. Vậy thôi nhé, anh bận lắm.

__ Tút...tút...tút...

Người phụ nữ thần thờ buông thông chiếc điện thoại, đầu dây bên kia vẫn vẳng lại tiếng tút tút khô khan, lạnh lẽo. Trong chiếc nôi nhỏ, thằng bé hướng ánh mắt nhìn khuôn mặt điểm lệ của mẹ nó.

Đừng tưởng nó còn bé mà không biết gì, nó hiểu hết, hiểu hết. Vậy là nó phải trải qua một lễ đầy cử không có mặt ba rồi.

...

- Ba ơi, ba chơi banh với con được không?__ Kai ôm trái banh bước vào phòng làm việc của ông Kotoshi, cậu hướng ánh mắt long lanh nhìn ông dò hỏi.

Người đàn ông đang ngồi đọc tài liệu trên chiếc ghế bành lớn, ông không quay ra nhìn con mà chỉ xẵng giọng nói:

- Kai đấy hả? Ba đang bận lắm không chơi với con được đâu.
- Khuôn mặt Kai chột xụ xuống khi nghe câu trả lời của ba cậu. Cậu buồn bã đi đến bên chiếc ghế dài trong phòng và ngồi xuống đó, ngắm nhìn ba làm việc.
- Có chuyện gì vậy, sao con còn chưa đi?__ Ông Kotoshi khẽ nhíu mày hỏi.
 - Con muốn ngồi đây với ba.
 - Đi ra ngoài đi. Ba phải làm việc.
 - Tại sao ạ? Con ngồi đây không được sao?
 - Mái tóc bạc của con khiến ba chói mắt. Thật là dị hợm.__ Ông Kotoshi lạnh nhạt nói.

-...

- Sao? Chưa đi ra à?
- Vâng.

Kai khẽ nói rồi vụt đứng dậy, đi ra ngoài. Bàn tay cậu cố nắm chặt lại để không khỏi bật khóc. Mái tóc này dị hợm đến vậy sao?

...

Buổi tối.

- Trời ơi Kai, con đang làm gì thế kia? Tại sao lại đổ mực lên đầu, mặt mũi lấm lem hết rồi này.
- Ran chạy vội đến bên Kai, bà kinh ngạc nhìn đứa con trai của mình đang làm một chuyện điên rồ là đổ mực lên đầu.
- Con...__ Kai ngập ngừng.
 - Nói cho mẹ biết tại sao con lại làm vậy?__ Mẹ cậu giận dữ nói.

- Con muốn nhuộm tóc nên con nghĩ nếu đổ mực lên đầu thì tóc sẽ trở thành màu đen.__ Kai khẽ đáp.
- Hả? Tại sao con lại muốn nhuộm tóc?
- Tại...tại ba nói mái tóc bạc của con thật dị hợm, nó khiến ba chói mắt.

Ran giật mình sững sờ nhìn đứa con trai. Rồi bà không nói gì chỉ chạy ào đến ghì chặt Kai vào lòng, đau đớn nói:

- Kai đáng thương của mẹ, mẹ xin lỗi con. Không dị hợm đâu, mái tóc của con rất đẹp, nó thật sự rất đẹp mà. Tin mẹ đi.
- Thật hả mẹ?
- Ừ, tất nhiên rồi.

Năm đó Kai 4 tuổi, đó là lần đầu tiên cậu biết đến mùi vị của nước mắt. Nó ấm nóng có vị mặn và đắng. Nhưng vị đắng này là do nước mắt hay do mực đen quả thực cậu cũng không biết.

2 năm sau ngày đó cậu đã tận mắt chứng kiến cái chết thương tâm của mẹ, kí ức đen tối ấy đã mãi mãi khắc sâu vào tâm khảm của cậu...

- Anh nói đi, chuyện này là thế nào?__ Ran đi đến bên bàn làm việc của Kotoshi đập mạnh tay xuống bàn, gần giọng hỏi.
- Chuyện gì?__ Kotoshi đang ngồi đọc báo, ông quay sang nhìn vợ rồi khẽ nhíu mày lạnh lùng hỏi.
- Anh còn giữ cái vẻ đạo mạo tri thức ấy ra ư? Lừa dối, toàn bộ là lừa dối.
- Em đừng có ăn nói lung tung nữa, rốt cục thì đã có chuyện gì?
- Chuyện gì, chuyện gì, anh còn định hỏi em nữa ư? Em thật không ngờ anh lại vô liêm sỉ như vậy.
- Ran Akatsuki, em quá đáng rồi đấy.
- Quá đáng, có bằng anh không? Đến nước này rồi, anh còn muốn em phải nói huych toẹt ra ư? Nói rằng anh đã có vợ mà còn tư tình, vụng trộm với Maria, nói rằng, anh và nó đã sớm lừa dối tất cả mọi người, rằng Tooya Hondo người thừa kế duy nhất của tộc Hondo thực ra là con của anh. Anh muốn em phải xoắn thắt ra như vậy phải không?
- Em...làm sao em biết?__ Khuôn mặt lãnh đạm của Kotoshi thoáng chốc biến sắc. Ông ta nhòm người đứng đây, lấp bắp hỏi.
- Kinh ngạc phải không? Hừ, nếu em không đến viếng vợ chồng Maria, nếu người ta không đưa cho em những di vật của con bé thì anh còn định giấu em chuyện này đến bao giờ? Con bé, nó đã thú nhận tất cả trong cuốn sổ nhật kí này. Anh có muốn chối cũng không được đâu.__ Ran nói rồi vất thẳng cuốn sổ vào người Kotoshi.
- Anh không định chối. Đúng là anh và Maria đã yêu nhau...
- Vì thế nên anh không thể yêu em, yêu Kai, đứa con của người phụ nữ anh không yêu phải không?
- Anh...
- Anh không yêu em, em biết. Em chưa bao giờ đòi hỏi dù chỉ một chút tình cảm của anh. Em bị ngã gãy chân, anh không biết, em ốm suốt chết, anh không quan tâm. Em nói với anh em có thai, anh chỉ ừ. Lễ đầy cử con anh không đến, ngày sinh nhật con là ngày bao nhiêu anh cũng không hay. Thậm chí con học lớp nào, bao nhiêu tuổi, anh cũng không nhớ rõ. Anh nói xem, anh làm ba như vậy mà được à?
- Tình cảm sẽ khiến cho thằng bé bi lụy. Không nên quan tâm quá đến nó.
- Anh im đi, những lời anh nói chỉ là biện hộ. Rõ ràng anh không yêu nó, anh chán ghét nó. Chính anh đã khiến cho thằng bé trở lên lạnh lùng, tàn nhẫn. Anh đã cướp đi sự ngây thơ, trong sáng của thằng bé. Anh đối xử với em thế nào cũng được, nhưng em không cho phép anh đối xử với con như thế. Trước đây em luôn

tự bào chữa cho anh, tự an ủi mình rằng là do anh bận công việc nên không thể quan tâm đến em, đến con. Nhưng hóa ra không phải vậy, sự thực là anh đã có người mình yêu, có con bên ngoài. Em sẽ không để yên chuyện này đâu.

- Vậy em muốn làm gì?__ Kotoshi bình tĩnh hỏi, giọng nói có chút thách thức.
- Em sẽ báo cho ba mẹ biết chuyện này.
- Không được, anh cấm em đấy.__ Kotoshi gần giọng quát.
- Cấm em? Anh đáng sao?__ Ran trừng mắt nói.
- Không phải em yêu anh sao?
- Yêu anh? Phải, em đã yêu anh từ lúc nhỏ kia, nhưng không thể vì thế mà dung túng cho những hành động sai trái của anh được. Em phải đi báo cho ba biết. Em còn nghi ngờ, cái chết của vợ chồng Maria có liên quan đến anh. Em muốn làm rõ mọi chuyện.__ Ran cứng rắn nói rồi quay đầu định bỏ đi.
- Đứng lại, em mà bước thêm bước nữa thì đừng trách anh.__ Kotoshi trừng mắt nói, thanh đao bạc sáng loáng được đưa lên kề vào cổ Ran.
- Anh dám sao?
- Sao lại không? Những ai cản đường sự nghiệp của Kotoshi này đều phải chết, kể cả em.
- Hừ, đừng hòng dọa em. Bây giờ em sẽ đi báo cho ba biết.__ Ran nói rồi dứt khoát bỏ đi.
- Vậy thì em đừng trách anh.__ Kotoshi lạnh lùng nói rồi vung đao lên xuyên thẳng vào người Ran.
- Hự...Anh...
- Xin lỗi...__ Kotoshi nói rồi nhanh chóng ôm lấy Ran từ đằng sau không để cho bà quay đầu lại.__ Anh không thể để em phá hủy mọi thứ được, để vươn lên vị trí của ngày hôm nay anh đã phải cố gắng rất nhiều.
- Tại sao? Tại sao lại tàn nhẫn với em như vậy?
- Ngoài xin lỗi ra, anh không thể làm gì cho em được.
- Em muốn hỏi anh một câu cuối cùng, anh...có lúc nào yêu em dù chỉ một chút không?
- Xin lỗi.
- Em hiểu rồi.__ Ran nói rồi khẽ nhếch mép cười cay đắng. Cả cơ thể bà vỡ thành những mảnh pha lê trong suốt, vĩnh viễn, vĩnh viễn không trở lại.

Trong hốc bàn tối tăm, Kai cố thu người lại, hai tay ôm lấy đầu. Cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt khiến trái tim cậu như bị xé làm trăm mảnh, mẹ cậu vỡ rồi, bà ấy không xuất hiện nữa, và sẽ mãi mãi bỏ cậu đi. Tại sao ông ta lại giết mẹ, tại sao??

Kai kết thúc cái hồi ức cay đắng của mình bằng một nụ cười nhạt trên môi. Đôi mắt hần lạnh lùng quá, đau thương quá.

Tôi đưa tay lên bịt chặt lấy miệng để không bật khóc, nhìn vẻ mặt đau đớn được che đậy khéo léo bởi sự lạnh lùng băng giá của Kai, trái tim tôi như muốn vỡ ra làm trăm mảnh.

Tôi muốn ôm lấy hắn, xoa dịu nỗi đau trong lòng hắn nhưng lại không đủ dũng khí. Cuộc đời sao lại bất hạnh, ** le đến vậy.

-Sau đó, ông ta đã khéo léo sắp xếp để mọi người trong tộc tưởng rằng mẹ tôi đã bỏ tộc mà đi. Hừ, thật đáng khinh.__ Kai tiếp tục bằng giọng nói đều đều, không chút biểu cảm__ Lúc đó, tôi đã muốn chết theo mẹ, nhưng Nobu Hintana, một người hầu cận trung thành trong tộc Akatsuki đã giúp tôi hiểu ra rằng tôi phải sống, phải mạnh mẽ để trả thù những người đã khiến tôi đau khổ.

Tôi cắn môi định lên tiếng nói một cái gì đó để an ủi hắn thì đúng lúc ấy, mẹ tôi, Takumi cùng một cụ già lạ mặt vội vã chạy đến. Trông họ có vẻ rất lo lắng.

-Hai người họ đây rồi. Phù...mệt chết đi._ Takumi kêu lên.

- Trời ạ, hai đứa đã đi đâu vậy, làm mẹ lo muốn chết._ Mẹ tôi bực tức hỏi.

- Con...

- Chúng tôi đi hóng gió._ Kai nhanh chóng cắt lời tôi. Hắn chống tay xuống đất rồi nhanh nhẹn đứng dậy, khuôn mặt khểnh lại vì đau.

Bà cụ lạ mặt là người đầu tiên phản ứng với vết máu đỏ trên bắp vai Kai. Bà ta chạy vội đến bên hắn giận dữ mắng:

-Cái thằng nhóc này, có biết ta đã tốn biết bao nhiêu thuốc quý cho người không? Vậy mà xem người đã làm cái gì này. Trời ơi, bao nhiêu là máu.

Nói rồi, bà ta một mực kéo Kai, trông bộ dạng như một người bà đang chăm lo cho cháu vậy. Tôi nghĩ rồi bất giác mỉm cười.

-Con có sao không?

Tiếng nói dịu dàng của mẹ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi nhìn bà, mỉm cười thật tươi:

- Con có bị làm sao đâu, con đang rất khỏe. Bây giờ con có thể ăn hết một con lợn quay đấy.

- Á, chị ăn cả thịt đồng loại cơ à?_ Takumi hét lên ngạc nhiên rồi không để tôi kịp phản ứng, nó đã chạy biến đi.

- Grrr...đứng lại, thằng kia đứng lại cho ta, ai cho phép mi **** xéo ta là con lợn hả? Đứng lại.

- Là chị tự nhận đấy nhé, lợn quay, lợn quay haha..

- AAAA...Hayate, mi chết với ta.

...

Ba ơi, con đã hiểu ra rồi. Con phải sống, sống để bảo vệ mẹ và trả thù cho ba. Con tin rằng ở trên kia ba cũng đang phù hộ cho con, dõi theo con từng bước. Con yêu ba, yêu mọi người rất nhiều. Kí ức của Kai đã cho con hiểu điều đó.

Ở một nơi khác, trong căn phòng tràn ngập sự cô đơn, hiu quạnh, cũng có một con người đang bị kí ức đau khổ của mình hành hạ.

Tooya đi đến bên cửa sổ, đưa tay ra ngoài hứng gió. Những hôm gió thổi mạnh như vậy, anh đều bất giác nhớ đến kí ức của mình. Một mảng kí ức buồn giống như một nốt trầm trong bản nhạc buồn.

Năm đó Tooya 8 tuổi, đó là lần đầu tiên anh thấy ba mẹ cãi nhau.

...

- Những điều này có phải là thật không?_ Lathan trừng mắt nhìn vợ mình. Trong tay ông là cuốn sổ nhật kí oan nghiệt.

- Hả, điều gì? Anh làm sao vậy Lathan?

- Tôi hỏi em những gì em đã viết trong cuốn sổ này có phải là thật không?_ Lathan gầm lên.

- Cuốn sổ? Trời ơi, trả lại cho em..._ Maria nhìn cuốn sổ, mặt mũi biến sắc.

- Muộn rồi, tôi đã đọc hết, chuyện em yêu Kotoshi Akatsuki và cả chuyện Tooya không phải con của tôi mà là con của em và hắn. Tôi đã biết, biết hết rồi.

- Anh, anh hãy nghe em nói đã. Thực sự em không cố ý mà.

- Im đi, vậy mà tôi còn tưởng em trong trắng, thánh thiện, hóa ra...haha lừa tôi như vậy em vui lắm phải không?

- Em không muốn lừa anh, chỉ là vạn bất đắc dĩ. Sự thực là anh cũng đâu có yêu em, người anh yêu là em gái anh Shita Hondo cơ mà._ Maria uất ức nói.

- Ha, ra là vì tôi không yêu em nên em mới sinh con cho thằng khác đúng không? Tôi đúng là ngu, ngu đến nỗi không biết mình bị cầm chừng. Tôi sẽ đi gặp hắn ta, và trả em, trả Tooya lại cho hắn.

- Không, Lathan, anh đừng đi nghe em nói đã...

...

-Keng...chát...

Tiếng kim loại, tiếng khóc tiếng hét hòa lại cùng tiếng gió rít như muốn lay động cả không gian.

-Hai người thôi đi anh Kotoshi, anh Lathan._ Maria hét lên thất thanh, nhưng vô ích, hai người đàn ông đó đã đắm chìm trong sự ganh ghét, ghen tuông, nổi nhục và nỗi đau.

Trong khoảnh khắc nhỏ, Maria thấy Lathan đang yếu thế hơn, thanh kiếm của Kotoshi như sắp xuyên vào ngực ông. Không kịp suy nghĩ gì cả, bà lao người ra đỡ lấy thanh kiếm cho Lathan. Bà không biết tại sao mình lại làm vậy, có lẽ là vì bà đã...

Không gian xung quanh chợt trở lên lắng đọng, buồn đến tê lương. Hai người đàn ông đứng chờ người nhìn người phụ nữ ngã xuống, máu của bà, nhuộm đỏ bàn tay hai người.

-Tại sao lại đỡ cho tôi, em đâu có yêu tôi?_ Lathan quỳ sụp xuống, áp bàn tay của Maria vào má mình.

- Anh đọc đi, trang cuối cùng ấy._ Maria nói rồi rút từ trong túi ra cuốn nhật kí đưa cho Lathan.

" Onisama à, hình như em đã yêu anh ấy mất rồi. Em muốn bắt đầu lại với anh ấy, muốn là vợ anh ấy, là mẹ của con anh ấy. Chúng ta hãy kết thúc. Có lẽ anh chỉ là anh trai của em thôi.

Xin anh đừng trách em"

-Em đã yêu anh mất rồi, Lathan ạ! Chỉ một lần thôi, hãy tin em. Dù tình yêu đầu của em không phải là anh, dù Tooya không phải con anh, nhưng anh hãy tin rằng em và Tooya đều yêu anh, rất nhiều.

- Anh tin, anh tin mà._ Lathan ôm chặt lấy người Maria khóc nức lên. Ông hôn lên đôi môi đẹp của người vợ rồi khẽ mỉm cười chua xót dung đao tự kết liễu đời mình.

Kotoshi chết lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, ông gào lên như một con thú bị thương rồi vùng bỏ chạy như muốn trốn tránh mọi thứ. Cuối cùng thì người thất bại nhất lại chính là ông.

Có lẽ ba người họ đều không biết rằng, có một cậu bé đã chứng kiến mọi việc từ nãy đến giờ. Cậu không khóc, cũng không kêu gào, chỉ đứng lặng thình nhìn ba mẹ. Khóe mắt cay xè nhưng lại không ra lệ. 8 tuổi, lần đầu tiên cậu hiểu ra cuộc sống không phải là con đường trải đầy hoa hồng.

Cậu bé đó chính là Tooya.

Tooya khẽ bóp trán, cầm li rượu nhấp một ngụm. Đau đầu quá, kí ức này để quên đi thật không dễ dàng gì. Nhưng giờ không phải là lúc để nghĩ đến những cái đó, anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Hành động của ông cố trong suốt những ngày qua đã khiến anh hiểu ra một điều giữa ông ta và Yume phải có một người chết.

Vậy thì anh phải làm gì đây? Làm gì để mọi việc được giải quyết? Suy nghĩ suốt cả đêm, cuối cùng Tooya cũng quyết định, tìm gặp ông cố.

...

-Nghe nói người muốn gặp ta? Có việc gì nói đi chứ?_ Demonzu ngồi trên cao, lạnh lùng quét mắt xuống nhìn Tooya.

- Ta sẽ làm theo ý ông._ Tooya bình tĩnh đáp.

- Ý người là...
- Ta đã nghĩ kĩ rồi. Chồng đối lại ông chẳng có lợi gì cho ta cả.
- Vậy là...
- Đúng vậy, ta sẽ giúp ông trừ khử con bé đó, Yume Hana...

41. Chương 62

Vậy là chúng tôi đã sống trong căn nhà gỗ của bà Natsu được một tuần, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp. Và dĩ nhiên nó sẽ còn tốt đẹp hơn nếu tôi không nhắc đến những trận chiến nảy lửa của Takumi và Kai. Điển hình là lúc này đây, khi chúng tôi đang ngồi quay quần bên mâm cơm, Takumi chợt quay ra nhìn chăm chăm vào chén rượu của Kai. Đôi mắt nó ánh lên sự hân học báo hiệu một trận chiến sắp xảy ra.

Cảm nhận được luồng sát khí qua ánh mắt của Takumi, Kai chợt dừng đũa, khẽ nhướn mày lạnh lùng hỏi:

-Gì?

Thái độ dừng dừng cùng giọng nói lạnh lùng của hắn khiến Takumi tức đến nghẹn lời, thẳng nhóc nắm chặt tay lại rồi hét lên tức tối:

-Tại sao anh lại được uống rượu còn tôi thì không?

Tiếng hét của thẳng nhóc khiến chiếc bàn ăn rung lên bần bật, tất cả mọi người cùng ngẩng đầu lên nhìn nó rồi ngay lập tức lại cúi đầu xuống ăn tiếp. Quen rồi, quen quá rồi, không thêm chấp.

Cả mẹ con tôi, bà cụ Kimê và anh Turbo đều có chung cái suy nghĩ ấy, còn Kai, tôi dám cá là hắn lại sắp sửa phun ra một câu cay độc nào đó, ngắn nhưng đủ giết chết Takumi.

-Ngu ngốc.__ Kai khẽ hừ lạnh rồi tiếp tục gấp thức ăn. Đây, tôi đoán có sai đâu.

Thằng nhóc Takumi tức đến mặt mày thâm tím, nó nghiêng răng trèo trẹo, tìm đủ "lời hay ý ngọc" để công kích Kai nhưng vô ích, đáp lại sự cố gắng của nó là thái độ lạnh lùng đến chết lửa linh hồn của Kai. Cuối cùng sau khi thực hiện mọi biện pháp vẫn không thành, nó đành sử dụng chiêu cuối cùng: Ăn vạ.

-Huhu...oa oa...rét quá, lạnh quá, tôi muốn uống rượu, tôi lạnh đến độ không thể nuốt trôi thứ gì. Huhu oaoa, cụ Natsu ơi, cô Shita ơi, cháu muốn uống rượu, chỉ một hớp thôi, huhu cháu lạnh lắm.

Chúng tôi, từ già đến trẻ không ai chịu được tiếng khóc đinh tai nhức óc của nó nên đành đánh mắt cầu xin Kai, chỉ có hắn mới khiến cái loa dè kia im đi được.

-Nhóc đẹp trai, cháu cho thẳng kia tí rượu đi. Để nó khóc, điếc tai quá.__ Cụ Natsu cười gượng nói.

- Đúng đấy Kai.__ Chúng tôi cũng hùa theo.

Đến lúc này, Kai không thể làm ngơ được nữa, hắn ngẩng đầu lên khẽ nhướn mày nhìn khuôn mặt đẫm nước của Takumi rồi nhẹ nhàng cầm lấy chén rượu đưa cho thẳng nhóc lạnh lùng nói:

-Đây.

Takumi sướng đến phát run, nó vội lau nước mắt, cầm lấy chén rượu Kai đưa mà miệng ngoác đến tận mang tai. Tôi nhìn nó, khẽ thờ phảo sung sướng, thật may là trái tim băng của Kai đã biết động lòng trắc ẩn.

Nhưng tôi chưa vui vẻ được bao lâu, vừa định cúi xuống ăn tiếp thì chợt nghe thấy tiếng hét inh tai của Takumi:

-A, lạnh quá!

Chén rượu bị thẳng nhóc hất xuống bàn, nhưng rượu không tràn ra, đơn giản vì nó đã bị đóng băng rồi còn đâu.

Tôi nhìn chén rượu rồi lại quay ra nhìn khuôn mặt bình thản của Kai méo mặt nghĩ thầm: "Thâm hiểm, thật là thâm hiểm"

Nhưng thằng nhóc Takumi cũng không phải vừa, nó trả thù bằng cách trút giận lên các món ăn. Cứ đĩa của Kai lia tới đâu, là đĩa nó xấn tới đó, tìm mọi cách chặn đường ăn của hắn. Kết quả là mọi người chưa ăn được bao nhiêu thì thịt cá đã bắn vèo vèo ra ngoài, chỉ làm béo cho mấy con gà con chó.

Cuối cùng không thể chịu được nữa, cụ Natsu bèn đập mạnh đĩa xuống bàn rồi chỉ thẳng mặt Takumi mà quát:

-Thằng nhóc chết tiệt, mi có thôi đi không? Bữa nào cũng như bữa nào, không sinh sự thì mi chịu không thấu à? Mi mau đền giả ta mâm cơm ngay.

Sẵn bực bội trong người, Takumi không thêm nể nang gì nữa, nó cũng đập đĩa đứng dậy, nhanh mồm ra cãi:

-Sao cụ chỉ mắng mình cháu, hắn (chỉ Kai) cũng gây sự mà.

-Còn cãi, nếu không phải tại mi thì tại ai, đổ lỗi cho hắn làm chi?__ Cụ Natsu bực bội nói.

- Hừ, rõ là thiên vị, chẳng qua cháu không đẹp trai bằng hắn, không mạnh bằng hắn, không có khí chất hơn người như hắn nên cụ mới mắng cháu đúng không? Đúng là cụ già háo sắc.__ Takumi nói một lèo rồi không để cụ Natsu kịp phản ứng nó đã chạy biến đi.

- Háo...háo...sắc?__ Cụ Natsu lập cập nhắc lại rồi tức giận vợ lấy cây chổi bên cạnh đuổi theo Takumi. Vừa chạy vừa hét lên:

-Thằng nhóc chết tiệt, mi đứng lại cho ta, mi tới số rồi, dám gọi ta là cụ già háo sắc...

Bữa ăn...đã kết thúc trong cảnh tan hoang như thế đấy. Nam mô a di đà phật. Thiện tai, thiện tai.

42. Chương 63

Sau bữa ăn, tôi quyết định mắc một chiếc võng trong vườn thuốc của cụ Natsu để ngủ. Mùi hương nơi đây khiến tôi cảm thấy vô cùng thư thái, dễ chịu mọi mệt mỏi, bức bối trong lòng đều nhanh chóng tan biến.

Đang loay hoay với chiếc võng chợt tôi giật mình bởi giọng nói trầm trầm của anh Turbo vang lên đằng sau:

- Yume định mắc võng ở đây à?

Tôi quay đầu lại nhìn anh ấy rồi khẽ mỉm cười nói:

- Vâng, em rất thích nơi này, hương thơm của thuốc khiến em cảm thấy dễ chịu.

- Ừ, mùi hương của thảo dược là một phương thức hữu hiệu giúp ta phần chấn tinh thần. À...Yume có thích hoa không?__ Anh Turbo chợt hỏi tôi.

- Dĩ nhiên là thích rồi, em cũng là con gái mà.__ Tôi cười đáp.

- Thế em thích hoa gì?

- Ừm...hoa gì em cũng thích nhưng thích nhất là hoa hồng và hoa anh đào.

- Tại sao vậy?

- Ồ, em cũng không biết nữa, thích thì cứ thích thôi. Nhưng sao anh lại hỏi vậy?

- Không có gì, anh chỉ tiện miệng hỏi thôi. À, ở đây anh có một nhành lan rừng, tuy không đẹp lắm, nhưng mùi của nó rất thơm. Cho em này.

Anh Turbo chợt kêu lên rồi lấy từ đất lưng ra một nhành lan rừng có màu trắng tinh khiết.

- Đẹp quá!__ Tôi reo lên vui vẻ.

- Thật may là em đã thích. Hoa lan rừng tượng trưng cho vẻ đẹp trong sáng và thánh thiện, nó rất hợp với em.__ Anh Turbo nói rồi đưa nhành hoa lan cho tôi, đôi mắt anh ấy nhìn tôi chăm chú như muốn thu cả khuôn mặt tôi vào tầm mắt. Cái nhìn của anh ấy khiến tôi xấu hổ, hai má thoáng chốc đỏ ửng lên.

- Cảm ơn anh.

- Ừm, không có gì. Em cứ ngồi đây chơi nhé, anh có việc phải đi trước đây._ Anh Turbo chợt nói rồi vội vã bỏ đi.

Tôi nhìn theo bóng anh ấy, khẽ mỉm cười. Nhàn lan rừng trên tay tỏa hương thơm dịu dịu.

...

- Yume, con đem bát thuốc này xuống cho cụ Natsu giùm mẹ _ Mẹ tôi lên tiếng gọi khi tôi đang lững thững đi vào nhà.

- Thuốc gì vậy mẹ?_ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Thuốc bổ thôi, nhanh lên con.

- Vâng ạ.

Tôi nói rồi cầm bát thuốc đang bốc hơi nghi ngút đi vào phòng cụ Natsu:

- Cụ Natsu, cụ Natsu..._ Tôi cất tiếng gọi lớn nhưng trong phòng không có một ai.

- Cụ Natsu đi đâu rồi nhỉ?

Tôi lảo đảo trong mồm rồi đi ra ngoài kiểm cụ. Trong nhà rồi ngoài vườn thuốc đều không thấy bóng dáng cụ đâu. Ở kho chứa củi cũng không có. Chẳng lẽ cụ ấy lên rừng hái thuốc rồi?

Tôi nghĩ rồi quay đầu định bước vào nhà thì chợt giật mình bởi tiếng nói vang lên gần đó. Tò mò, tôi đi đến gần và núp vào một chỗ. Trước mắt tôi, mẹ con cụ Natsu đang nói chuyện với nhau, khuôn mặt họ có vẻ rất căng thẳng.

- Thế nào? Có giống không?

- Vâng. Đôi mắt của cô bé đúng là y hệt đôi mắt người phụ nữ trong tranh mà mẹ đưa cho con.

- Vậy là đúng rồi. Yume, con bé chính là hậu duệ của Ayami Hondo, một trong hai huyền thoại tạo lên gia tộc Hondo. Chuyện này ta phải cảm ơn con rồi Turbo.

- Con vẫn ko hiểu, tại sao mẹ lại không dám nhìn vào mắt Yume?

- Ừm, con biết đấy ta từng là người hầu trong tộc Hondo dĩ nhiên ta vẫn luôn nể sợ những chủ nhân trong tộc ấy. Đôi mắt của con bé chính là đôi mắt của bà hoàng tộc Hondo thử hỏi làm sao ta dám nhìn vào đôi mắt đó chứ.

_ Choang...

Chén thuốc trên tay tôi rơi xuống đất, vỡ tan tành, mẹ con cụ Natsu đang nói chuyện chợt giật mình sững sờ nhìn tôi. Nhưng tôi không để ý đến thái độ của họ bởi tôi đang sốc, thực sự rất sốc.

Những gì tôi vừa nghe thấy, có phải là sự thật không? Tại sao tôi lại cảm thấy mông lung, khó hiểu đến thế này.

- Yu...Yume à _ Cụ Natsu hoảng kinh gọi tên tôi, khuôn mặt cụ biến sắc, chân tay luống cuống không biết nên làm gì.

- Chuyện này là sao? Hậu duệ cái gì? Ayami Hondo là ai...À không cháu là ai? Cụ hãy nói cho cháu biết đi._ Tôi run rẩy đi đến bên cụ Natsu, nắm lấy vai cụ dồn dập hỏi.

- Yume à, cháu nghe nhầm rồi, ko có chuyện gì đâu._ Cụ Natsu nắm lấy tay tôi trấn an.

- Nói dối, cháu đã nghe hết, nghe hết rồi. Cụ hãy nói đi, hãy nói cho cháu biết cháu là ai đi._ Tôi giật tay cụ Natsu ra và hét lên.

- Hãy tin ta không có chuyện gì đâu mà, cháu hãy bình tĩnh đã.

- Bình tĩnh?_ Tôi hỏi lại bằng một giọng xót xa._ Cụ có thể bình tĩnh không khi cụ đã sống hơn chục năm trên đời vẫn không biết mình là ai? 15 năm sống như một con người bình thường,đột nhiên cháu được biết

mình là vampire, một vampire dòng lai thuần chủng - loại vampire bị xua đuổi ghét bỏ. Cháu thấy sợ hãi, cháu thấy hoang mang vô cùng. Vậy mà mọi thứ vẫn chưa dừng ở đó, cái gì là hậu duệ, cái gì là bà hoàng của tộc Hondo, rốt cuộc thì cháu là ai, sao cứ phải tiêu diệt cháu, làm khổ những người cháu yêu thương?

- Yume à...

- Hàng đêm cháu vẫn nằm chong mắt suy nghĩ về bản thân về những người xung quanh cháu. Ba cháu, anh Takeshi đều lần lượt hi sinh vì cháu. Khiến Takumi mất anh, khiến Kai bị tổn thương, khiến anh Tooya bị ông cố bắt đi tất cả đều là cháu. Cháu muốn mình mạnh mẽ hơn, ko muốn làm khiến tôi cảm thấy vô cùng thất vọng, dễ chịu mọi mệt mỏi, bức bối trong lòng đều nhanh chóng tan biến.

Đang loay hoay với chiếc vòng chợt tôi giật mình bởi giọng nói trầm trầm của anh Tubo vang lên đằng sau:

- Yume định mắc vòng ở đây à?

Tôi quay đầu lại nhìn anh ấy rồi khẽ mỉm cười nói:

- Vâng, em rất thích nơi này, hương thơm của thuốc khiến em cảm thấy dễ chịu.

- Ừ, mùi hương của thảo dược là một phương thức hữu hiệu giúp ta phần chấn tinh thần. À...Yume có thích hoa không?__ Anh Tubo chợt hỏi tôi.

- Dĩ nhiên là thích rồi, em cũng là con gái mà.__ Tôi cười đáp.

- Thế em thích hoa gì?

- Ừm...hoa gì em cũng thích nhưng thích nhất là hoa hồng và hoa anh đào.

- Tại sao vậy?

- Ô, em cũng không biết nữa, thích thì cứ thích thôi. Nhưng sao anh lại hỏi vậy?

- Không có gì, anh chỉ tiện miệng hỏi thôi. À, ở đây anh có một nhánh lan rừng, tuy không đẹp lắm, nhưng mùi của nó rất thơm. Cho em này.

Anh Tubo chợt kêu lên rồi lấy từ đất lưng ra một nhánh lan rừng có màu trắng tinh khiết.

- Đẹp quá!__ Tôi reo lên vui vẻ.

- Thật may là em đã thích. Hoa lan rừng tượng trưng cho vẻ đẹp trong sáng và thánh thiện, nó rất hợp với em.__ Anh Tubo nói rồi đưa nhánh hoa lan cho tôi, đôi mắt anh ấy nhìn tôi chăm chú như muốn thu cả khuôn mặt tôi vào tầm mắt. Cái nhìn của anh ấy khiến tôi xấu hổ, hai má thoáng chốc đỏ ửng lên.

- Cảm ơn anh.

- Ừm, không có gì. Em cứ ngồi đây chơi nhé, anh có việc phải đi trước đây.__ Anh Tubo chợt nói rồi vội vã bỏ đi.

Tôi nhìn theo bóng anh ấy, khẽ mỉm cười. Nhánh lan rừng trên tay tỏa hương thơm dịu dịu.

...

- Yume, con đem bát thuốc này xuống cho cụ Natsu giùm mẹ __ Mẹ tôi lên tiếng gọi khi tôi đang lững thững đi vào nhà.

- Thuốc gì vậy mẹ?__ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Thuốc bổ thôi, nhanh lên con.

- Vâng ạ.

Tôi nói rồi cầm bát thuốc đang bốc hơi nghi ngút đi vào phòng cụ Natsu:

- Cụ Natsu, cụ Natsu...__ Tôi cất tiếng gọi lớn nhưng trong phòng không có một ai.

- Cụ Natsu đi đâu rồi nhỉ?

Tôi lẩm bẩm trong mồm rồi đi ra ngoài kiểm cụ. Trong nhà rồi ngoài vườn thuốc đều không thấy bóng dáng cụ đâu. Ở kho chứa củi cũng không có. Chẳng lẽ cụ ấy lên rừng hái thuốc rồi?

Tôi nghĩ rồi quay đầu định bước vào nhà thì chợt giật mình bởi tiếng nói vang lên gần đó. Tò mò, tôi đi đến gần và núp vào một chỗ. Trước mắt tôi, mẹ con cụ Natsu đang nói chuyện với nhau, khuôn mặt họ có vẻ rất căng thẳng.

- Thế nào? Có giống không?

- Vâng. Đôi mắt của cô bé đúng là y hệt đôi mắt người phụ nữ trong tranh mà mẹ đưa cho con.

- Vậy là đúng rồi. Yume, con bé chính là hậu duệ của Ayami Hondo, một trong hai huyền thoại tạo lên gia tộc Hondo. Chuyện này ta phải cảm ơn con rồi Tubo.

- Con vẫn ko hiểu, tại sao mẹ lại không dám nhìn vào mắt Yume?

- Ủm, con biết đấy ta từng là người hầu trong tộc Hondo dĩ nhiên ta vẫn luôn nể sợ những chủ nhân trong tộc ấy. Đôi mắt của con bé chính là đôi mắt của bà hoàng tộc Hondo thử hỏi làm sao ta dám nhìn vào đôi mắt đó chứ.

_ Choang...

Chén thuốc trên tay tôi rơi xuống đất, vỡ tan tành, mẹ con cụ Natsu đang nói chuyện chợt giật mình sững sờ nhìn tôi. Nhưng tôi không để ý đến thái độ của họ bởi tôi đang sốc, thực sự rất sốc.

Những gì tôi vừa nghe thấy, có phải là sự thật không? Tại sao tôi lại cảm thấy mông lung, khó hiểu đến thế này.

- Yu...Yume à _ Cụ Natsu hoảng kinh gọi tên tôi, khuôn mặt cụ biến sắc, chân tay luống cuống không biết nên làm gì.

- Chuyện này là sao? Hậu duệ cái gì? Ayami Hondo là ai...À không cháu là ai? Cụ hãy nói cho cháu biết đi._ Tôi run rẩy đi đến bên cụ Natsu, nắm lấy vai cụ dồn dập hỏi.

- Yume à, cháu nghe nhầm rồi, ko có chuyện gì đâu._ Cụ Natsu nắm lấy tay tôi trấn an.

- Nói dối, cháu đã nghe hết, nghe hết rồi. Cụ hãy nói đi, hãy nói cho cháu biết cháu là ai đi._ Tôi giật tay cụ Natsu ra và hét lên.

- Hãy tin ta không có chuyện gì đâu mà, cháu hãy bình tĩnh đã.

- Bình tĩnh? _ Tôi hỏi lại bằng một giọng xót xa._ Cụ có thể bình tĩnh không khi cụ đã sống hơn chục năm trên đời vẫn không biết mình là ai? 15 năm sống như một con người bình thường,đột nhiên cháu được biết mình là vampire, một vampire dòng lai thuần chủng - loại vampire bị xua đuổi ghét bỏ. Cháu thấy sợ hãi, cháu thấy hoang mang vô cùng. Vậy mà mọi thứ vẫn chưa dừng ở đó, cái gì là hậu duệ, cái gì là bà hoàng của tộc Hondo, rốt cuộc thì cháu là ai, sao cứ phải tiêu diệt cháu, làm khổ những người cháu yêu thương?

- Yume à...

- Hàng đêm cháu vẫn nằm chong mắt suy nghĩ về bản thân về những người xung quanh cháu. Ba cháu, anh Takeshi đều lần lượt hi sinh vì cháu. Khiến Takumi mất anh, khiến Kai bị tổn thương, khiến anh Tooya bị ông cố bắt đi tất cả đều là cháu. Cháu muốn mình mạnh mẽ hơn, ko muốn làm liên lụy đến người khác. Nhưng...cháu có thể làm được không khi mà đến bản thân mình cháu còn ko hiểu rõ? Vì thế nếu cụ thương cháu, nghĩ cho cháu thì xin cụ hãy nói cho cháu tất cả mọi chuyện cụ biết. Cháu xin cụ đấy.

Tôi vừa nói vừa bầu chặt vào vạt áo cụ Natsu, nước mắt cứ thế tuôn rơi, mặn chát, đắng ngắt.

Cụ Natsu nhìn tôi đầy thương cảm, đôi mắt cụ rưng rưng như sắp khóc. Cụ khẽ khịt mũi, đưa bàn tay thô ráp lên xoa đầu tôi rồi khẽ nói:

-Con bé đáng thương. Cụ biết rồi, cụ sẽ nói cho cháu biết hết. Tubo con đi trước đi, ta muốn nói chuyện với Yume.

- Vâng.

Khi bóng anh Tubo đã khuất sau tán cây, cụ Natsu dịu dàng lau nước mắt cho tôi rồi kéo tôi vào trong căn nhà chứa củi và đóng chốt lại.

-Ngồi xuống đi cháu._ Cụ Natsu cười hiền rồi bật diêm thắp lên một ngọn đèn dầu leo lét.

- Cụ mau nói đi._ Tôi vừa kéo ghế cho cụ vừa giục.

- Từ từ để ta sắp xếp lại đã._ Cụ Natsu nhìn tôi cười móm mém. Cụ khẽ hắng giọng, rồi chợt hướng ánh mắt về phía xa xăm, khuôn mặt trở lên đăm chiêu tư lự.

- Mọi chuyện bắt đầu từ khi Ayato và Ayami tạo lên tộc Hondo, gia tộc đầu tiên trong xã hội vampire Nhật Bản. Hai người đã có với nhau một đứa con trai, và người này thì cháu biết đấy, cháu ngoan.

- Ý cụ là ông cố Demonzu.

- Đúng vậy, chính là hần. Sau khi tộc Hondo ra đời, gia tộc Akatsuki cũng được thành lập. Với dã tâm thống trị toàn bộ xã hội vampire, Hondo và Akatsuki đã bắt tay hợp tác với nhau. Hai bên thường xuyên qua lại coi nhau như người nhà. Nhưng...

- Nhưng sao ạ?_ Tôi sốt sắng hỏi.

- Nhưng đó lại chính là nguyên nhân gây ra cuộc chiến đẫm máu sau này. Ayami và người đứng đầu tộc Akatsuki, Makoto đã thâm yêu nhau và có qua lại vụng trộm. Sự việc bị phát giác nhanh chóng hai gia tộc từ bạn chuyển thành thù và kết quả là một cuộc chiến đẫm máu xảy ra.

- Sau đó thì sao ạ?

- Tình yêu không lối thoát đã khiến Ayami và Makoto đi đến quyết định sai lầm, họ đã cùng nhau tự tử.

- Tự tử???

- Ừm. Không những thế, khi chết họ còn nắm chặt tay nhau để thể hiện tình yêu bất diệt. Cái chết của họ khiến cho mẫu thuẫn của hai gia tộc được đẩy đến đỉnh điểm, nó được coi là trận chiến đáng sợ nhất, tàn khốc nhất trong lịch sử vampire Nhật Bản. Nó kéo dài hàng nghìn năm và khiến cho không biết bao nhiêu vampire phải hi sinh. Khi trận chiến diễn ra Demonzu còn là một đứa trẻ.

Cuộc sống của hần bị bao vây bởi sự chết chóc, ngày ngày mở mắt ra thứ đầu tiên hần nhìn thấy là máu, là xác chết, là sự sống bị hủy diệt. Hần đã bị cuộc chiến đó ám ảnh trở thành một con người tàn bạo độc ác và vô cùng sợ chết. Hần không muốn mình giống như những xác chết kia, đau đớn và bất lực trong vũng máu đen ngòm.

- Sợ chết thì có gì là lạ, ai mà chẳng sợ chết._ Tôi lên tiếng thắc mắc.

- Có thể đối với một con người hay một vampire thường, sợ chết là điều đương nhiên nhưng đối với vampire thuần chủng thì sợ chết lại là một nỗi sợ nực cười. Bởi họ bất tử, thời gian sống của họ là vô hạn. Tuy vậy những vampire thuần chủng thường ko hạnh phúc với cuộc sống kéo dài mãi mãi. Họ chán, họ mệt và họ muốn nghỉ ngơi vì thế họ đã chọn cách tự tử hoặc ngủ một giấc dài ko thức dậy để kết thúc cuộc sống nhàm chán.

-Thật ngốc._ Tôi khẽ nhú mày nói.

- Haha, không ngốc đâu cháu, nếu cháu là họ ta tin cháu cũng sẽ làm như họ thôi bởi vì họ không sợ chết. Nhưng...Demonzu lại khác. Hần sợ chết và mãi mãi không muốn chết. Trải qua hàng nghìn năm vợ hần rồi con cháu hần đều lần lượt ra đi nhưng Demonzu thì vẫn tiếp tục níu kéo sự sống.

- Chẳng lẽ không ai có thể giết hần?_ Tôi vọt miệng hỏi.

- Dĩ nhiên hần cũng nghĩ đến điều này. Hần lo sợ một lúc nào đó khi hần đang ngủ sẽ có người đến giết hần. Vì thế hần đã bắt cóc Maya, một phù thủy vampire đại tài. Hần ép bà ta phải giúp hần thực hiện phép bí thuật. Với loại phép thuật này không ai có thể giết được hần. Thật là thâm hiểm. Nhưng hần không thể ngờ rằng Maya, bà ta vô cùng căm ghét hần. Sau khi thực hiện xong bùa phép bí thuật, bà ta đã ngấm ngầm đặt lên hần một lời nguyền.

-Lời nguyền đó là gì vậy ạ?

- Không ai có thể giết được hắn chỉ trừ một người, đó chính là hậu duệ của Ayami, mẹ Demonzu và cũng là một trong hai huyền thoại sáng lập lên gia tộc Hondo. Maya đã dùng chính bản thân mình để tạo ra một viên ngọc thạch. Nó sẽ là thứ vũ khí giúp hậu duệ của Ayami giết chết Demonzu.

- Demonzu có biết về lời nguyền đó không cụ?

- Biết chứ, hắn đã rất tức giận, nhưng mọi chuyện đã rồi không thể cứu vãn được. Vì thế hắn đã tìm mọi cách phá hủy viên ngọc thạch nhưng vô ích, thậm chí hắn còn bị viên ngọc làm cho cháy rụi bàn tay. Biết không thể phá hủy được viên ngọc hắn đành quay ra tìm kiếm hậu duệ của Ayami...

- Làm sao để tìm được hậu duệ của Ayami hả cụ?

- Mất.

- Hả, mất ư?

- Đúng vậy. Điểm đặc biệt nhất trên khuôn mặt Ayami chính là đôi mắt màu xanh dương. Chỉ cần tìm được một vampire trong tộc có đôi mắt giống Ayami thì vampire đó chính là hậu duệ của bà ta.

- Mắt màu xanh dương? Vậy mắt của cháu...__ Tôi bang hoàng kêu lên.

- Đúng vậy đấy Yume. Đôi mắt của cháu cũng có màu xanh dương điều đó chứng tỏ cháu chính là hậu duệ của Ayami Hondo, là chủ nhân của viên ngọc thạch và cũng chính là người duy nhất có thể tiêu diệt được Demonzu.

Cụ Nátu vừa dứt lời, tôi bỗng cảm thấy mắt mình mờ đi, mọi thứ trước mặt như tối sầm lại. Từng câu, từng chữ trong lời nói của cụ Natsu như những tiếng sấm dội thẳng vào lòng tôi.

Tôi run rẩy đầy ghê đống dậy, lẩm bẩm thành tiếng:

- Nói dối, cụ nói dối, cháu không tin. Làm sao có thể là cháu cơ chứ. Cụ hãy nói đi cụ đang đùa cháu đúng không?

Cụ Natsu nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm, cụ dịu dàng kéo tôi ngồi xuống rồi từ tốn nói:

- Cháu ngoan, hãy tin ta, những điều ta nói đều là sự thật.

- Tại sao lại là cháu? Một vampire yếu đuối và vô dụng, tại sao không phải là người khác.__ Tôi nắm chặt tay cụ Natsu thiết tha hỏi.

- Đó là số mệnh của cháu. Cháu phải biết dũng cảm đón nhận nó, đừng trốn tránh và đẩy nó đi. Từ khi cháu sinh ra, vận mệnh của cháu đã được gắn liền với Demonzu. Trừ phi cháu giết hắn bằng không hắn sẽ không bao giờ buông tha cho cháu cả đời này, kiếp này.

- Giết hắn, cháu có thể ư?

- Nếu cháu không thể giết hắn thì sẽ chẳng có ai giết được hắn cả.

- Nhưng viên ngọc thạch đó đang ở đâu? Nếu ko có nó làm sao cháu tiêu diệt được Demonzu?__ Tôi chột kêu lên.

- Nó đang nằm trong tay Demonzu, cháu buộc phải cướp viên ngọc đó về từ tay hắn.

- Cướp viên ngọc ư?__ Tôi lặp lại rồi ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

Nếu cụ Natsu nói đúng, tôi là người duy nhất có thể giết được Demonzu thì chắc chắn hắn sẽ ko bao giờ buông tha cho tôi. Nếu cứ kéo dài mọi chuyện như thế này không chừng những người xung quanh tôi đều sẽ bị liên lụy. Vì vậy, cần phải hành động dứt khoát, cướp viên ngọc và giết hắn, giải quyết dứt điểm mọi chuyện.

Tôi gật gù nghĩ thầm rồi chột ngắc đầu lên nhìn cụ Natsu bằng đôi mắt dứt khoát:

- Cháu hiểu rồi, để giết được hắn ngoài bản thân cháu ra chúng ta cần phải có được viên ngọc. Cháu sẽ đi bàn chuyện này với mọi người và chờ đến thời cơ chín muồi chúng ta sẽ cùng đi cướp viên ngọc về. À, nhưng làm sao cụ lại biết được tất cả những chuyện này?

- Ta là con cháu của dòng họ Kimê, tổ tiên ta đều là những cận vệ trung thành của Demonzu. Những bí mật của Demonzu đã được ông cha ta giấu ngấm truyền cho con cháu với lời thề không được tiết lộ cho người khác.

- Vậy cụ đã...__ Tôi ngập ngừng nói, cảm thấy vô cùng áy náy trong lòng. Vì tôi mà cụ Natsu đã phản bội lại lời thề của dòng họ Kimê.

- Cháu đừng lo, ta làm như vậy cũng vì cảm tức sự độc ác, dã man của Demonzu. Nếu hắn còn sống thì không chỉ xã hội vampire mà ngay đến cả con người cũng sẽ bị hắn thao túng. Hắn đã và đang trở thành một nỗi ám ảnh đáng sợ đối với tất cả mọi người.

- Cháu hiểu rồi, cảm ơn cụ vì đã nói cho cháu biết mọi chuyện. Bây giờ cháu muốn đi bàn với mọi người về việc lấy trộm viên ngọc thạch. Chúng ta sẽ cùng nhau tiêu diệt Demonzu.__ Tôi nói rồi quay đầu định bỏ đi.

- Khoan đã Yume...

Chưa kịp ra đến cửa, cụ Natsu đã gọi tôi lại, khuôn mặt hiền từ của cụ ánh lên nỗi xót xa đau đớn.

-Có chuyện gì vậy ạ?

-Trước khi cháu quyết định có nên đi trộm viên ngọc không, ta muốn nói cho cháu biết một chuyện.

- Cụ còn điều gì muốn nói với cháu sao?__ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy, đứa trẻ đáng thương, lại đây cháu, ta sẽ nói cho cháu biết. Ôi chao ơi, ông trời thật nhẫn tâm với cháu.

Tôi ngược ánh mắt lo lắng nhìn khuôn mặt thiếu lão của cụ Natsu, chần chừ trong giây lát rồi cũng từ từ tiến đến, ghé tai vào sát miệng cụ Natsu.

-Cụ mau nói đi, có chuyện gì vậy?

-Yume à, để giết được Demonzu ngoài bản thân cháu và viên ngọc thạch ra còn cần một thứ nữa, đó là cháu phải...

...

__ CHOANG...

Như có một áp lực nào đó rất mạnh đang đè chẹt lên không gian nơi đây, chiếc đèn dầu trên bàn đột nhiên rơi xuống đất vỡ tan tành.

Những lời cụ Natsu vừa nói như tiếng sấm dội thẳng vào tai khiến tôi ngã ngửa ra đằng sau, mặt đất bỗng trở lên tối sầm.

-Hãy suy nghĩ thật kĩ Yume à, bởi vì nếu cháu giết hắn thì đồng nghĩa với việc...cháu cũng biết rồi đấy.__ Cụ Natsu nắm tay tôi nói.

Nói dối, không đúng. Tại sao lại như thế? Tại sao lại cố tình trêu đùa tôi? Kiếp trước tôi đã phạm phải sai lầm gì, tại sao kiếp này lại trừng phạt tôi như vậy?

Tôi đã muốn gào lên như thế nhưng những gì thoát ra khỏi cổ họng chỉ là mấy tiếng ú ớ không rõ. Ở bên cạnh tôi, cụ Natsu đã nói thêm câu gì đó nhưng tôi không nghe rõ mà chỉ loạng quạng bước ra ngoài trước khi bỏ lại một câu:

-Chuyện này, xin cụ đừng nói cho ai khác biết. Kể cả mẹ cháu.

43. Chương 64 - 65

Tôi loạng choạng bước ra khỏi căn nhà chứa củi, bên ngoài trời tối sầm, mưa giăng giăng tứ phía. Khung cảnh trước mắt tôi ngập một màu đen tối dày thê lương.

Nên hay không nên? Quyết định nào mới là đúng? Tôi phải làm gì để sau này không hối hận. Những lời cụ Natsu nói giống như một bài trắc nghiệm có hai đáp án, nhưng đáp án nào tôi cũng nửa muốn chọn, nửa ko muốn chọn.

Tôi chẳng biết mình đã lang thang trong rừng trúc bao nhiêu lâu, chỉ biết rằng lúc trở về cả người tôi đã ướt sũng, đôi mắt màu xanh dương trở lên vô hồn, chắc hẳn bộ dạng của tôi lúc này phải nhếch nhác lắm, vì mọi người trong nhà ai cũng nhìn tôi bằng đôi mắt lo lắng, sợ hãi.

- Yume, con đã đi đâu vậy? Tại sao lại ướt hết như thế này?__ Mẹ tôi là người đầu tiên phản ứng khi thấy tôi bước vào nhà. Bà vội vã chạy đến bên tôi, cầm tay tôi dòn dập hỏi.

- Con...__ Tôi ngáp ngừng nhìn những khuôn mặt lo lắng xung quanh, khẽ bật cười rồi đáp cho qua chuyện__ Con thấy con ếch, đuổi theo nó ai ngờ mãi vui nên đi lạc.

- Không sao thì tốt rồi, mau vào thay quần áo rồi ra ăn cơm.__ Mẹ tôi thờ phào nói.

- Vâng ạ.__ Tôi gật đầu, rồi chậm rãi lê bước vào buồng trong. Lúc đi ngang qua cụ Natsu, tôi thấy đôi mắt cụ đỏ hoe, miệng cụ mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng lại không thốt lên lời.

Có lẽ chỉ mình cụ mới biết, tôi đang đau khổ đang phân vân đến như thế nào trước những lựa chọn khắc nghiệt của vận mệnh.

...

Bữa cơm tối diễn ra trong sự yên lặng tuyệt đối, không còn tiếng cãi nhau, tiếng hăm hè của Takumi, không còn tiếng cười đùa của tôi và mẹ, không gian dường như lắng đọng. Hơi lạnh của mưa lùa vào căn phòng qua khung cửa sổ khiến tôi bất giác rùng mình. Để giải một bài trắc nghiệm khó, tôi cần những ý kiến của người xung quanh. Dĩ nhiên rồi...

Nghĩ đoạn, tôi đặt bát cơm xuống bàn, chống tay lên mặt nhìn Takumi và hỏi:

- Takumi, hiện giờ cậu đang hận ai nhất?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi. Takumi lặng lẽ buông đũa và bát, nó khẽ nhúm mày nhìn tôi khó hiểu:

- Sao chị lại hỏi vậy?

- Thì cậu cứ trả lời đi.__ Tôi nói bằng giọng nghiêm túc.

- Nếu chị đã hỏi thì tôi sẽ nói. Người tôi căm thù nhất chính là Demonzu, dĩ nhiên rồi. Hắn đã giết anh Takeshi, cái chết của anh ấy, đời này kiếp này tôi không thể quên.

- Ừm.__ Tôi khẽ gật đầu mỉm cười, trầm ngâm một một hồi rồi nhẹ nhàng hỏi tiếp:

- Nếu cậu có cách giết được hắn thì dù phải hi sinh cả tính mạng, cậu cũng sẽ làm chứ?

- Dĩ nhiên, nếu có thể giết được hắn thì dù bất tôi làm gì tôi cũng sẽ làm.__ Takumi trả lời chắc như đinh đóng cột.

Nhìn khuôn mặt cương nghị của nó, tôi bất giác chạnh lòng, so với nó phải chăng tôi đã quá yếu đuối, quá hèn nhát. Trong đầu luôn nghĩ phải giết Demonzu trả thù cho ba, cho anh Takeshi, vậy mà đến khi thực hiện, lại lo lắng, sợ hãi.

Đáp án của bài trắc nghiệm phải chăng đã được Takumi giải đáp?

Tôi nghĩ rồi bất giác cười nhạt. Nụ cười mới buồn làm sao. Quyết định đi Yume, mạnh mẽ lên, vì ba, vì anh Takeshi, vì tất cả mọi người...

- Con sao vậy Yume?__ Mẹ tôi lo lắng nhìn tôi hỏi.

- Con không sao, con muốn nói cho mọi người biết một chuyện quan trọng.__ Tôi nhìn mẹ rồi lại quay ra nhìn tất cả mọi người. Duy chỉ có Kai là tôi không dám nhìn, tôi sợ phải nhìn vào đôi mắt lạnh ấy, sợ hắn sẽ đọc được hết mọi lo lắng, sợ hãi trong lòng mà tôi đang cố giấu.

- Yume, cháu...__ Cự Natsu bàng hoàng kêu lên, nhìn tôi bằng đôi mắt lo âu. Nhưng tôi ko nói gì chỉ quay ra mỉm cười với cự như muốn nói rằng: "Cháu đã quyết định rồi cự ạ!"

- Có chuyện gì vậy? Chị mau nói đi chứ.__ Takumi lên tiếng giục tôi.

- Ủ, cứ từ từ. Chuyện là thế này...

Tôi nói rồi bắt đầu kể lại tỉ mỉ những gì cự Natsu đã nói với tôi, chuyện tôi là hậu duệ của Ayami, bà hoàng tộc Hondo, chuyện viên ngọc thạch và cả chuyện giết Demonzu...duy chỉ có điều cuối cùng cự Natsu đã nói là tôi không kể ra.

- Chuyện này là thật sao?__ Takumi và mẹ tôi cùng đồng thanh kêu lên.

- Là thật.__ Tôi đáp, chắc như đinh đóng cột. Cự Natsu cũng khẽ gật đầu nhưng không nói gì.

- Vậy chúng ta phải làm gì?__ Takumi vọt miệng hỏi.

- Ngốc, tất nhiên là đi trộm viên ngọc thạch rồi.__Tôi cau mày mắng.

- Tất nhiên là tôi biết, nhưng tư dinh tộc Hondo đâu có dễ vào, hơn nữa ta đâu biết viên ngọc ở đâu? Demonzu chắc chắn phải cất dấu nó rất kĩ.__ Takumi cau mày nói như một nhà bác học.

- Khó thì mới phải cố. Nếu đi ăn trộm mà dễ như cậu cầm dưa thì chị nói với mọi người làm gì, tự chị hành xử cũng được.

- Nhưng...

- Nhưng cái gì? Chẳng phải cậu đã nói để giết được Demonzu thì dù bắt cậu làm gì cậu cũng làm đấy thôi.

- Tôi nói vậy, nhưng làm bất cứ điều gì không phải là đi vào chỗ chết một cách ngu ngốc mà chưa động đến được một sợi lông chân của hắn. Chị nói xem, nếu đến trộm viên ngọc Maya mà gặp Demonzu thì ai trong chúng ta giết được hắn?__ Thăng nhóc gân cổ lên cãi.

- Thế mới cần thời cơ, Demonzu ko thể ở mãi trong tư dinh được. Chờ lúc hắn đi ra ngoài, ta sẽ vào ăn trộm. Viên ngọc Maya có lực sát thương rất cao vì thế Demonzu sẽ ko thể đem theo trong người được.__ Tôi nghiêm mặt giáo huấn nó.

Thăng nhóc hơi nghệt mặt ra rồi À lên một tiếng, phán một câu xanh rờn:

- Nói cũng đúng.

Tôi nhìn nó khẽ lắc đầu ngao ngán, thăng này mà IQ cao ngất ư? Đúng là thế gian...chỉ toàn phao tin vịt.

Buổi tranh luận cuối cùng cũng kết thúc sau khi ra quyết định tôi và Kai sẽ là người đi trộm viên ngọc. Vì xét về khả năng, Kai là người mạnh nhất, còn tôi, với tư cách là chủ nhân của viên ngọc đi theo để xác định viên ngọc đó là thật hay giả..

Lúc này, trời đã hưng hửng sáng, mọi người trong nhà đều đã say giấc nồng. Duy chỉ có tôi là vẫn trần trọc ko yên. Nằm đếm cừu, đếm bò, đếm dê vẫn ko ngủ được, tôi đành lóc cóc bò dậy đi ra ngoài hóng gió.

Sau cơn mưa, không khí hơi ẩm thấp, mùi hương buổi nồng nàn bị nước mưa làm cho nhạt đi, chỉ còn hương thơm man mác và dịu nhẹ. Làn gió xuân thổi qua khe mơn trớn mái tóc dài thơm mùi tinh dầu hoa oải hương của tôi.

Tôi ngược mắt lên nhìn ông trăng đã dần khuất mờ, bắt giắc thở dài:

- Ánh trăng ơi, liệu tao còn bao nhiêu thời gian để được ngắm mày như thế này nữa?

...

- Cô có chuyện gì dấu mọi người phải ko?

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình vội ngược đầu lên.

Bóng áo trắng đang ngồi lặng thinh trên cành bưởi khiến tôi sợ hãi suýt thì hét toáng lên. Con ai ngoài cái tên ma làng Kai nữa, thật là biết cách dọa người.

- Câu cứ phải khiến người ta chết bất đắc kì tử thì mới thỏa mãn hả?__ Tôi đưa tay lên xoa xoa ngực, hẳn học nói.

- Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.__ Hấn lạnh giọng đáp.

- Hả, hử, ơ...có gì đâu, hơ hơ, tôi chẳng có chuyện gì đâu mọi người cả.__ Tôi khẽ cười lấp liếm.

- Vậy sao?

Dù ko nhìn rõ mặt nhưng tôi dám cá hần đang nhếch môi cười khẩy.

Vây sao, chỉ hai từ này thôi đã khiến tôi lạnh gáy, tóc tai đứng đống cả lên. Cái cách hẩn phất ngôn thật đáng sợ, ngắn gọn nhưng đủ lực sát thương làm tôi có cảm giác như mình đang bị dồn đến chân tường.

- Không có chuyện gì đâu, thật đấy.

Tôi khê đáp rồi lặng thình ko nói gì, Kai cũng ko hỏi gì thêm, dường như hắn đang muốn tạo ra một khoảng lặng bình yên, để tôi có thể yên tâm giải bày lòng mình.

Có lẽ hẳn đã đúng, khoảng lặng bình yên hẳn tạo ra đã khiến tôi mềm lòng và muốn giải bày mọi thứ. Trong khoảnh khắc nhỏ, tôi đã vô tình thốt lên một câu:

- Nếu tôi chết...cậu có buồn ko?

Lời tôi nói khiến Kai khẽ giật mình, hắt hơi nhúm người dậy, nhưng lại nhanh chóng nằm xuống cạnh búi nhẹ giọng hỏi:

- Ý cô là gì?

Tôi gần như cứng miệng trước câu hỏi của hắn. Đúng là há miệng mắc quai, suýt nữa thì nói hết mọi chuyện ra. Nguy hiểm quá! Tôi nghĩ thầm rồi giả vờ đưa tay lên che cái ngáp sái quai hàm, khẽ chép mép nói:

- Chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi. Mà buồn ngủ quá, tôi vào trong đây, cậu cũng nghỉ sớm đi.

Nói xong, tôi vội vã đứng dậy, chạy tót vào trong.

Kai quét ánh mắt lạnh lùng dõi theo bóng cô gái rồi bất giác thở dài, thì thầm như nói với cơn gió:

- Chỉ cần đó là quyết định của em thì tôi sẽ làm theo, bất chấp việc phải đi vào con đường chết...

Hôm sau tôi thức dậy với quầng mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, cảm thấy tinh thần bị sút đi trông thấy.

- Ăn đi Yume, trông con có vẻ mệt mỏi.__ Mẹ tôi gấp cho tôi miếng cá, lo lắng nhìn tôi nói.

- Con ko sao đâu mẹ.__ Tôi khẽ cười, chợt nhận ra sự vắng mặt của một người trong bàn ăn.

- Anh Tubo đâu cu?__ Tôi nhìn vào chỗ trống trên bàn, ngạc nhiên hỏi cụ Natsu.

- À, nó bảo phải đi thám thính tình hình của Demonzu, chắc tối mới về.__ Cự Natsu đáp.

- Anh ấy tốt quá!__ Tôi nói rồi cười với cụ.

- Ủ, nó hơi ngốc nhưng rất chân chất, tốt bụng.__ Cự Natsu nói với vẻ tự hào.

- Nhiệt tình thái quá!

Câu nói lạnh lùng vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện vui vẻ của tôi và cụ Natsu. Chúng tôi ko ai bảo ai đều nhất loạt quay ra nhìn Kai bằng đôi mắt khó hiểu.

- Câu nói thế là có ý gì? Tôi khẽ cau mày hỏi.

- Ko có gì, tôi no rồi.__ Hấn đáp rồi lạnh lùng đứng dậy, bỏ ra ngoài. Trước khi đi còn để lại một câu khó hiểu:

- Chính những kẻ bề ngoài hiền lành, chân chất mới cần đề phòng.

Nói vậy là có ý gì nhỉ? Tôi nhú mày nhìn theo hắn, rồi khẽ thở dài. Lời hắn nói, có trời mới hiểu...

Chương 65

Cùng lúc đó, tại thư phòng của Demonzu.

- Người nói gì? Con bé đó đã biết hết mọi chuyện rồi sao?__ Demonzu khẽ nhún mày nhìn kẻ đang quỳ dưới chân hắn.

- Vâng thưa ngài, mọi chuyện đều tiến hành theo đúng kế hoạch. Chính thuộc hạ đã sắp xếp để nó nghe thấy cuộc nói chuyện giữa thuộc hạ và bà già Natsu. Không còn cách nào khác, bà ta đành nói cho nó biết hết mọi chuyện.

- Ừm, người có chắc là nó đã biết đến sự tồn tại của viên ngọc Maya không?__ Demonzu hỏi lại bằng giọng hồ nghi.

- Thuộc hạ chắc chắn. Trong bữa ăn tối, nó đã nhắc đến chuyện này, bọn chúng còn tính kế để trộm viên ngọc từ tay ngài nữa.

- Ha ha ha...tốt lắm, quả đúng như ta dự liệu. Lần này thì con thỏ con không thoát được rồi. Người làm tốt lắm, Tubo.

- Dạ, chủ nhân quá khen. Thế còn...__ Tubo khúm lúm quỳ dưới chân Demonzu, hắn ngập ngừng như để nhắc chủ nhân nhớ đến lời hứa với hắn.

- Hửm? À, chuyện đó thì người yên tâm, người đã vất vả nhiều rồi, ta sẽ để người trở thành cận vệ đắc lực của ta. Từ nay người sẽ được sống sung sướng, xa hoa, không phải khổ cực ngày ngày chạy vạy bốc thuốc chữa bệnh cùng bà già đó nữa.

- Dạ dạ, đội ơn chủ nhân. Thuộc hạ sẽ làm việc chăm chỉ.

Tubo mừng rỡ nói, đôi mắt hắn sáng lên khi nghĩ đến viễn cảnh ngày ngày được ăn ngon mặc đẹp, được sống trong nhung lụa, lại có quyền sai khiến kẻ khác.

Trong đầu hắn lúc này ngoài tiền tài, địa vị ra không còn bất cứ thứ gì hiện hữu nữa, kể cả người đàn bà già nua đã nhận nuôi hắn, cho hắn bữa cơm, giấc ngủ, cứu hắn thoát khỏi cuộc sống vật vờ lang thang.

Hắn biết hắn làm vậy là vô ơn, nhưng không thể trách hắn được, hắn cũng giống như bao vampire khác trong thế giới này thôi, cũng ham muốn cuộc sống hưng vinh, sung sướng, cũng làm tất cả mọi thứ vì tiền.

Nhưng hắn không biết mình đang phạm phải một sai lầm to lớn, bởi người hắn chọn để đi theo là Demonzu, một con ác quỷ thực sự.

Hồi lâu sau vẫn không thấy Demonzu lên tiếng, Tubo bèn ngập ngừng hỏi:

- Vậy, nếu không còn việc gì...thuộc hạ xin lui ạ?

Demonzu khẽ liếc mắt nhìn Tubo, đôi môi mỏng của hắn bất giác nở một nụ cười quỷ dị. Hắn nheo mắt rồi nhẹ giọng nói:

- Khoan đi vội, ta có thứ muốn cho người, một phần thưởng xứng đáng cho những công lao người lập được. Lại đây...

Tubo hoàn toàn bị cái lợi làm cho mờ mắt, hắn sung sướng đứng dậy, ngây ngốc đi đến bên Demonzu mà không để ý đến nụ cười đáng sợ đang hiện hữu trên khuôn mặt hắn ta.

- Để trở thành cận vệ đắc lực của ta, người phải có vũ khí trang bị chứ nhỉ?__ Demonzu nói rồi nhanh chóng lấy ra một thanh kiếm đẹp được chạm trổ điêu luyện. Chuôi kiếm và vỏ kiếm đều được đúc từ vàng ròng, trên đó có khắc những hình rồng phượng bay bướm, biểu tượng cao quý của phương Đông.

- Cầm lấy đi.

Tubo bị vẻ đẹp và sự đắt giá của thanh kiếm làm cho choáng ngợp. Hắn run rẩy đưa tay ra định đón lấy thanh kiếm mà không biết rằng chính thanh kiếm này sẽ là thứ lấy đi mạng sống của hắn.

Mọi việc sau đó chỉ diễn ra trong tích tắc, Demonzu rút nhanh kiếm rồi cắm phập vào tim Tubo, cả cơ thể hắn cứng lại rồi đổ ập xuống một cách chóng vánh, đôi mắt mở lớn như chưa hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Một cái chết nhanh chóng, một cái chết đã diễn ra khi mà chủ nhân của nó còn chưa rõ nguyên cơ.

Demonzu nhìn thân ảnh đổ ập xuống trước mặt, bật cười man rợ. Hắn dùng bàn chân đạp lên đôi mắt đang mở lớn của Tubo rồi khẽ rít lên:

- Dám trừng mắt nhìn ta? Hà, rất tiếc là ngươi đã biết quá nhiều chuyện rồi. Biến đi...

Dưới sức mạnh của Demonzu, cơ thể Tubo vỡ òa trong không khí, chỉ còn sót lại những hạt cát thủy tinh li ti.

Con quạ Blood ngược đôi mắt màu hổ phách nhìn Demonzu, nó khẽ gõ gõ chiếc mỏ nhọn của mình vào mu bàn tay hắn.

Demonzu khẽ liếc mắt qua con quạ. Hắn hỏi bằng giọng thích thú:

- Ngươi ko hiểu những việc ta đang làm phải ko?

Con quạ khẽ gật đầu, đôi mắt nó sáng lên, nhìn vị chủ nhân tàn ác với vẻ chờ đợi.

- Ta muốn cho con bé biết nó chính là hậu duệ của mẹ ta, Ayami Hondo, là vampire duy nhất có thể làm lung lay sự sống của ta và đặc biệt là nó phải biết đến sự tồn tại của viên ngọc Maya...

- Quác...

- Tại sao ư? Ha ha... Viên ngọc Maya đang nằm trong tay ta, nếu nó muốn giết ta thì phải có viên ngọc. Ta sẽ tung tin ra bên ngoài rằng tối mai ta có việc phải ra ngoài, bọn ngu ngốc ấy sẽ ko mảy may nghi ngờ mà lên vào tư dinh tìm kiếm viên ngọc. Đến lúc ấy, việc tiêu diệt con thỏ con chằng phải quá dễ dàng rồi sao? Ha ha.

Demonzu bật cười một cách man rợ, bên cạnh hắn con quạ Blood cũng gật đầu đầy phần khích trước kế hoạch hoàn hảo của chủ nhân.

Nhưng Demonzu hoàn toàn ko biết rằng, cuộc nói chuyện của hắn đã lọt vào tai một người khác. Trong bóng tối người đó đang đứng dựa lưng vào tường, đôi môi đẹp khẽ nhếch lên:

- Thì ra là vậy.

...

Tooya dốc nốt mấy viên huyết đơn vào miệng rồi nuốt trôi, anh đứng thẳng người dậy, khẽ phủi bụi trên áo. Chỗ huyết đơn này, mùi vị thật đáng chán, nhưng dù sao nó cũng giúp tinh thần anh khá khẩm hơn chút xíu.

Tooya nghĩ rồi đi đến trước cửa phòng Demonzu, ko ngần ngại mà mở toang nó ra, thông thả bước vào trong và cúi đầu chào hắn.

Demonzu hoàn toàn sững sờ trước sự xuất hiện của Tooya, hắn khẽ nhú mồm rồi gằn giọng rít lên:

- Sao giờ này ngươi còn ở đây?

- Cháu nghe thấy hết mọi chuyện rồi.__ Tooya thẳng thắn nói, ko để ý đến sự giận dữ của Demonzu.

- Cái gì? Ngươi đã nghe thấy hết mọi chuyện?

- Đúng vậy, nhưng hình như ngươi vẫn chưa tin cháu. Vậy lần này có thể cho cháu một cơ hội ko?__ Tooya bình tĩnh nói.

- Cơ hội?

- Đúng vậy, kế hoạch sắp tới của người, hãy cho cháu tham gia.

- Ngươi muốn tham gia ư? Bằng cách nào?__ Demonzu khẽ nhú mồm hỏi lại.

- Cháu sẽ là người trực tiếp giết chết Yume Hana, hãy cho cháu một cơ hội.__ Tooya nói, đôi mắt đen cương nghị nhìn thẳng vào Demonzu.

Lời nói và ánh mắt của Tooya khiến Demonzu hơi dao động, hần khê nhíu rồi dăm chiêu nói:

- Làm sao ta tin được người, lúc trước người một mực chống đối ta, sao giờ lại thay đổi thái độ, quá mâu thuẫn.

- Trước khác, giờ khác. Lúc giao đấu với người cháu đã hiểu ra dù cháu cố gắng thế nào cũng ko thể đấu lại với người. Vậy thì tại sao cháu phải mất mạng vô ích vì cái thứ tình yêu trẻ con? Nếu người ko tin cháu thì ngày mai sẽ là một cơ hội để cháu thể hiện lòng trung thành của mình.

Demonzu nhìn Tooya bằng thái độ dò xét, hần khê nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi chợt gật đầu nói:

- Được lắm, ngày mai ta sẽ cho người cơ hội...giết chết con bé đó.

- Cảm ơn người, vậy cháu xin phép.

Tooya cúi đầu nhẹ nhàng nói rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Khê khép cánh cửa phòng Demonzu lại, Tooya bắt chợt mỉm cười rồi thông thả bước về phòng.

- Cupid, phải nhờ đến mày rồi...

Trong khi đó tại căn nhà gỗ trong rừng trúc, mọi người đều đang lo lắng vì sự mất tích của Tubo. Nhưng Kai thì khác, sự biến mất của hần càng làm mỗi nghi ngờ trong cậu tăng lên. Cũng có thể việc đi trộm viên ngọc Maya tất cả đều là cái bẫy của Demonzu, người đàn ông có mái tóc bạc dài đến tận đầu gối đó rõ ràng ko phải là một người bình thường.

Đang suy nghĩ miên man, Kai chợt giật mình khi thấy một con quạ xà xuống bên cạnh cậu. Dưới chân con quạ buộc một mảnh giấy nhỏ được cuộn tròn, nó giơ chân ra, giương đôi mắt nâu nhìn cậu chăm chú.

Kai nhíu mày nhìn con quạ trước mắt rồi cũng rút mảnh giấy ở chân nó ra. Dòng chữ xiên xiên hiện ra trước mắt khiến cậu vừa bất ngờ, vừa hồ nghi.

Kai ngồi trầm tư một hồi lâu rồi vụt đứng dậy, miệng lẩm bẩm đầy khó hiểu:

- Tại sao hần lại muốn gặp ta?

...

Trời đã hưng hửng sáng nhưng không ai trong nhà có thể ngủ được vì cả Tubo và Kai đều đang mất tích. Bà cụ Natsu thì chống gậy đi đi lại lại trong nhà, tôi và Takumi đều đã mệt lử sau khi chạy đông chạy tây để tìm Tubo. Không khí trong căn nhà ảm đạm và buồn bã đến ngạt thở.

Đang ngồi dựa lưng vào gốc bưởi, gật gà gật gù vì buồn ngủ tôi chợt giật mình khi nhác thấy bóng dáng thanh thoát, toát ra khí lạnh của Kai bước vào.

Không kịp suy nghĩ gì cả, tôi vội chạy bổ đến bên hần, vồn vã hỏi:

- Cậu đã đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về? Cậu có thấy anh Tubo ko?

Kai khẽ liếc mắt nhìn tôi rồi chợt nhếch mép buông một câu gọn lỏn:

- Đêm hôm nay, chúng ta sẽ đi trộm viên ngọc...

44. Chương 66

- Trộm viên ngọc? Ngay đêm hôm nay? _ Tôi kinh ngạc kêu lên, mắt dán chặt vào khuôn mặt lạnh lùng của Kai như cố tìm ra một ý đùa cợt nào đó đang hiện diện trong hần.

- Đúng. _ Hấn đáp lại, giọng lạnh tanh và không có vẻ gì là đang đùa.

- Nhanh vậy sao? Thế còn Demon..

- Tối nay Demonzu cùng những người có chức sắc trong tộc sẽ đi dự dạ tiệc ở tư dinh tộc Hontaku. Đây sẽ là một cơ hội tốt cho chúng ta. _ Kai nhanh chóng ngắt lời tôi, khuôn mặt hấn tỏ vẻ khó chịu như muốn kết thúc nhanh cuộc nói chuyện.

- Ồm, vậy quyết định thế đi. Tôi nay chúng ta sẽ hành động. _ Tôi ko nhìn hấn khẽ xoa xoa sống mũi, cười gượng.

Kai gật đầu thay cho lời nói rồi ko nhìn tôi, hấn nhanh chóng bước thẳng. Đột nhiên hấn dừng lại, bàn tay lạnh như băng đưa lên xoa xoa đầu tôi một cách vụng về khiến mái tóc đen trở lên rối bù:

- Ngủ sớm để lấy sức và...hãy tin ở tôi.

Giọng nói thoát ra từ miệng hấn, dịu dàng đến mức đáng ngạc nhiên. Với tâm trạng khó hiểu và chút lảng lảng trong lòng, tôi cứ đứng thẩn người như vậy trước hiên nhà cho đến khi nghe thấy tiếng sập cửa vang lên ở đằng sau.

Đêm nay tôi sẽ đến tộc Hondo, nơi ba tôi đã ra đi một cách đau đớn, nơi tôi đã từng làm mất đoạn kí ức vừa đẹp vừa đáng sợ. Nơi đó giờ thay đổi thế nào? Vườn hoa hồng long lanh ánh sương trong buổi sớm, cốc trà hoa sỏi thơm lừng, cây hoa tuyết bay và cả người con trai dịu dàng ấy nữa...Cái gì đã thay đổi và cái gì còn vẹn nguyên. Câu trả lời hãy để cho đêm nay giải đáp.

Tôi nghĩ rồi khẽ nhếch môi cười, xoay người bước vào trong nhà. Kai nói đúng tôi nên đi ngủ sớm để giữ sức và...nên tin tưởng ở cậu ấy.

=====

Ánh nắng nhạt của buổi chiều bị chiếc rèm xanh che phủ, chỉ còn lốm đốm vài sợi nắng mỏng lọt vào phòng, phủ lên chiếc chăn bông ấm áp.

Kai nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, trên chiếc giường đơn cạnh cửa sổ, Yume đã chìm sâu trong giấc ngủ, đôi môi còn đọng lại một nụ cười buồn.

Cậu thả người nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, đôi mắt màu tím bạc chăm chú nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của Yume. Lúc ngủ trông cô ấy thật đẹp, thật bình yên, giống như những cơn sóng xanh hiền từ, dịu êm và trong mát.

Nghĩ đến đây, cậu bất giác thở dài. Đêm nay sẽ là một đêm thật dài và mệt mỏi, cậu biết và cậu lo sợ.

Sợ rằng qua đêm nay, đôi môi ấy sẽ không cười nữa, khuôn mặt ấy sẽ ko ánh lên những niềm hạnh phúc ngây thơ nữa và đôi mắt ấy sẽ ko còn nhìn thấy cậu, hay bất cứ ai trên đời này nữa mà chỉ còn sự hận thù, nổi giận cay, tuyệt vọng.

Đây là lần đầu tiên trong đời Kai hình dung ra được nỗi sợ hãi đang xâm chiếm trong lòng mình.

Dù vậy cậu vẫn phải lựa chọn đi theo con đường ấy, con đường mà cả "ba người" đều cảm thấy đau khổ. Nhưng chính con đường ấy sẽ đem lại sự sống cho Yume. Sự sống mà cả cậu và anh ta đều mong muốn.

"Thà đau một lần còn hơn phải chạy trốn suốt đời suốt kiếp"

Cố nén tiếng thở dài, Kai khẽ ngược mắt ra ngoài. Nắng đã tắt, ánh trăng bắt đầu nhô lên sau những tán trúc rậm rạp.

Một đêm trăng đẹp như vậy nhưng cảnh vật lại nhuốm màu thê lương, buồn đến nao lòng. Có lẽ...đã đến lúc phải đi rồi.

Kai nghĩ rồi nhẹ nhàng đứng dậy, ngắm nghía khuôn mặt Yume bằng đôi mắt đầy nuối tiếc. Chiếc đồng hồ treo trên tường chợt kêu lên một tiếng "Ting" khiến cậu sực tỉnh, vội quay đầu bước ra ngoài.

Cô gái đang nằm ngủ trên giường khước mi chợt trào ra một giọt lệ nóng hổi. Cô đã nằm mơ, một giấc mơ đau đớn đến độ cô phải bật khóc...

=====

Tôi choàng tỉnh giấc sau cơn ác mộng đáng sợ. Gạt nước mắt còn đọng lại nơi khóe mi, tôi dựa lưng vào vách tường, thở dốc và tự trấn tĩnh với mình rằng, đó chỉ là một giấc, một giấc mơ có thực mà thôi.

Khi hơi thở và nhịp tim đã bình ổn trở lại, tôi mới ngược mắt lên nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Đã muộn thế rồi sao?

Tôi kêu lên trong đầu rồi nhanh chóng bật người đứng dậy, thay quần áo và vội vã bước ra ngoài.

Ánh trăng đã lên cao tít, trào lên cả những cánh trúc rậm rạp, kiêu hãnh tỏa ánh sáng ảm áp của mình xuống trần thế. Tôi chậm rãi bước đi trên con đường rải sỏi trước nhà, cố gắng ko để cho bản thân mình run lên vì lo lắng, sợ hãi.

Đêm nay là một đêm trăng thật đẹp, ko biết nó sẽ là điềm lành hay điềm gở đây. Mong sẽ ko có chuyện gì xảy ra. Tôi nghĩ rồi gắng bước nhanh đến chỗ hẹn với Kai, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an.

...

Tôi đi nhanh đến căn hầm bí mật của nơi thông với căn phòng của anh Tooya với căn rừng trúc. Kai đã đứng đó từ lúc nào, hắn đang tựa lưng vào một cây trúc già, dáng vẻ thanh thoát, đẹp như tạc đường như đang phát sáng dưới ánh trăng. Khuôn mặt hắn bị bóng tối che khuất một nửa nhưng ko làm mất đi vẻ đẹp siêu phàm pha chút ma mị đầy quyến rũ.

- Đứng đây làm gì, còn ko mau lại đây?

Giọng nói lạnh lùng của Kai vang lên khiến tôi bừng tỉnh, vội lập cập bước đến cạnh hắn.

- Chúng ta sẽ đi qua Lanci sao?_ Tôi hỏi hắn khi bước đến gần.

- Như vậy sẽ nhanh hơn.

- Ồ.

Tôi gạt gù rồi dậm bước lên trước nhưng chợt bị hắn kéo dật lại.

- Sao thế?_ Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Bám theo tôi, đường rất khó đi.

Hắn lạnh lùng đáp rồi nắm tay tôi, kéo vào căn hầm ngập bóng tối. Hơi lạnh từ bàn tay hắn tỏa ra khiến tôi khẽ rùng mình, cả người lạnh toát nhưng khuôn mặt lại nóng bừng.

.

.

Chúng tôi ko mấy khó khăn để đến được tư dinh của tộc Hondo, bề ngoài của nó ko khác so với kí ức 10 năm trước của tôi là mấy. Lúc này, tôi mới để ý đến chiếc túi gấm nhỏ bằng lòng bàn tay mà Kai mang theo. Hắn dắt nó ở lưng quần một cách cẩn thận, một vũ khí mới ư?

Tôi nghĩ rồi chỉ tay về phía chiếc túi, thắc mắc:

- Cậu mang theo thứ gì kia?

- Miễn thắc mắc.

Hắn đáp gọn rồi tiếp tục dán mắt vào những bức tường dày, hòng tìm ra còn đường khả quan nhất để vào trong tư dinh.

Biết ngay mà, tôi oán thán nghĩ thầm nhưng trong lòng vẫn ko thôi thắc mắc. Ko biết cái túi đó đựng thứ gì nhỉ?

...

Sau một hồi vất vả, cuối cùng tôi và Kai cùng vào được tư dinh. Bên trong, đèn thấp sáng trưng nhưng cảnh vật lại im lìm, nhuộm màu u ám đầy rùng rợn. Xung quanh không có lấy một bóng người, ngay cả tiếng bước chân hay tiếng trò chuyện thì thậm chí cũng không có.

Thật kì lạ! Tư dinh Hondo mà tôi biết là một nơi tuy lạnh lẽo nhưng luôn tấp nập, đặc biệt là vào ban đêm. Thời điểm này, những người làm trong tộc không ai ở trong phòng của mình cả, họ đi lại và làm việc không ngừng nghỉ, khắp nơi rộn lên tiếng bước chân nhịp nhàng.

Vậy mà lúc này đây, không gian lại im ắng, ú ám đến rợn người. Trên các hành lang, vườn hoa vắng tanh, vắng ngắt. Ngay đến khu nhà bếp đèn cũng tắt.

Tôi nghĩ rồi khẽ khều tay Kai thận trọng hỏi:

- Cậu có thấy kì lạ không Kai?

- Cái gì?

- Tại sao trong tộc lại vắng teo như vậy? Ban đêm là giờ hoạt động của vampire mà. Dù Demonzu và những người có chức sắc trong tộc đều đi dự dạ tiệc thì gia nhân vẫn phải làm việc chứ? _ Tôi nói nhỏ đủ để hai người nghe.

Trái với sự mong đợi của tôi, Kai đáp nhanh không cần suy nghĩ:

- Như vậy không phải quá tốt rồi sao? Đừng thắc mắc nữa, đi thôi.

Nói rồi hắn khoát tay bước lên trước. Tôi nhìn theo hắn, người bỗng thần ra. Không chỉ có tư dinh này kì lạ, mà ngay cả Kai cũng thật bất thường. Kai mà tôi biết là một người thận trọng, không bao giờ làm việc thừa, so với hắn sự thận trọng của tôi chẳng đáng một xu lẻ.

Vậy mà khi bắt gặp sự kì lạ của tư dinh Hondo, hắn lại chẳng tỏ vẻ lo lắng hay ngạc nhiên gì. Thái độ bình tĩnh của hắn khiến tôi có cảm giác dường như hắn đã biết trước mọi việc, kể cả sự vắng mặt bất thường của những vampire trong tộc Hondo này.

- Đi mau lên.

Tiếng nói lạnh lùng của hắn đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình, vội vã bước theo. Có lẽ sự lo lắng của tôi chỉ là thừa thãi. Có lẽ tôi nên tin tưởng vào hắn. Đúng vậy, có lẽ...

...

Chúng tôi nhanh chóng bước vào tư dinh chính của tộc. Bên trong không có một ánh điện, mọi thứ đều im lìm đầy rùng rợn, có cảm giác như tôi đang bước vào một căn biệt thự có ma vậy.

Nghĩ đến đây tôi bất giác tự cười giễu mình, tôi cũng là ma mà, ma mà lại sợ ma ư? Nực cười thật.

- Thần người ra đây làm gì, cô vào xem những dãy phòng bên này đi, tôi qua bên kia.

Kai gõ vào đầu tôi cái cốp rồi bắt đầu phân chia khu vực. Lời nói và hành động của hắn nhanh đến độ, tôi còn chưa kịp định thần lại thì bóng hắn đã mất hút trong bóng tối. Có một "đồng đội" như hắn thật là vừa sợ vừa yên tâm.

Tôi nghĩ rồi bắt đầu kiểm tra tất cả các phòng. Bằng đôi mắt cực nhạy của một vampire, tôi kiểm tra tất cả các phòng nhưng đều không thấy viên đá. Theo như lời cụ Natsu thì chỉ cần thấy tôi trong phạm vi 5m là nó sẽ tự phát sáng.

Chỉ còn một căn phòng cuối cùng nằm ở lầu 3, phía ngoài cùng của tư dinh chính, nó là một căn phòng vô cùng đặc biệt. Diện tích của nó lớn gấp ba lần một căn phòng bình thường. Cánh cửa phòng rất lớn được sơn đen và trang trí vô cùng quý dị, nó không phát ra mùi hương của gỗ mộc, cửa ga giường thơm nức như những căn phòng khác mà chỉ có mùi sát khí cực nặng, luồng âm khí vô cùng lạnh lẽo như đang bủa vây những người bên ngoài đến gần nó.

Đứng trước căn phòng, tôi cảm thấy huyết áp đang tăng lên vùn vọt, máu nóng dồn lên đỉnh đầu, tim đập nhanh một cách bất thường. Ngón tay tôi chân chừ đặt lên nắm đấm cửa, cảm nhận rõ rệt nỗi lo sợ đang

xâm chiếm trong đầu, căn phòng này dường như đang chứa đựng một hiểm họa nào đó rất đáng sợ. Nó đáng sợ nhưng tôi lại có cảm giác như viên ngọc đang ở trong căn phòng này.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng tôi cũng gạt mọi lo lắng, sợ hãi để đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, mùi âm khí còn nặng nề hơn, trên bàn lớn, một cây nến trắng được thắp sáng càng làm tăng lên vẻ tang tóc, quỷ dị trong căn phòng. Tôi thận trọng bước từng bước nhỏ vào phòng, mỗi bước chân là một lần rung của cơ thể. Những hình ảnh ma mị, quỷ quái khắc lung tung trên tường khiến tôi nhiều lần xém ngất đi vì sợ.

Cố gắng gạt mọi cảm giác sợ hãi đam xâm chiếm trong lòng, tôi bắt đầu tìm kiếm viên ngọc. Căn phòng khá rộng nên việc tìm kiếm hơi khó khăn. Đang loay hoay bên chiếc tủ lớn có khắc những hình quỷ có răng nanh nhuộm máu, tôi chợt giật mình bởi một giọng nói nhẹ nhàng vang lên đằng sau:

- Em cần tìm thứ này đúng ko?

...

Tôi run rẩy quay đầu lại, cảm thấy trái tim hẫng đi một nhịp. Người con trai tuấn tú trên tay cầm viên ngọc Maya, đang mỉm cười dịu dàng với tôi.

Tôi cắn môi, ngẩn ngơ nhìn, cảm thấy mặt đỏ bừng lên, huyết áp đang tăng, tiếp tục tăng, tim đang đập nhanh lại càng đập dữ dội, nhưng tất cả những cảm xúc ấy ko dành cho viên ngọc Maya mà dành cho người đang cầm nó trên tay, anh Tooya.

- Anh Tooya...

Tôi kêu lên đầy phấn khích, nháo nhào chạy đến định ôm chầm lấy anh ấy để thỏa man bao yêu thương, bao nhung nhớ chất chứa trong lòng bấy lâu.

Nhưng trong khoảnh khắc tưởng như mình đã chạm được vào anh ấy rồi thì tôi chợt cảm thấy cả người hệt hẫng rồi ngã nhào vào ko khí, tiếng cười giễu vang lên sau lưng khiến tôi bàng hoàng chưa hiểu ra chuyện gì.

- Anh Tooya..._ Tôi lồm cồm bò dậy, ngược đôi mắt lạ lẫm nhìn nụ cười nửa miệng đang hiện diện trên khuôn mặt anh.

- Ông cố, cảm ơn người đã cho cháu chơi một trò chơi thú vị như vậy. Viên ngọc của người đây, cháu chỉ định mượn vờn con bé chút thôi.

Ko thềm nhìn tôi, anh Tooya ngược mắt về phía cửa nói bằng giọng cung kính, viên ngọc bay vèo qua trước mặt tôi rồi đáp xuống một bóng lờ mờ sau rèm cửa. Demonzu từ từ hiện ra, mái tóc bạc dài đến đầu gối khẽ phất phơ, khuôn mặt nhợt cùng đôi mắt sắc ánh lên nét cười đầy đắc ý.

- Tốt lắm.

- Nếu người ko phiền có thể cho cháu chơi một lúc được ko?

- Tất nhiên, ta đang muốn xem kịch hay đây._ Demonzu nhẹ giọng nói, lông mày khẽ nhướn lên ra chiều thú vị_ Cháu trai và cháu gái, thật là một sự tụ họp tuyệt vời.

Tôi dường như ko còn tin vào mắt và tai mình nữa, khuôn mặt này, những lời nói này rõ ràng ko phải là của anh Tooya, vậy...người đang đứng trước mặt tôi, dùng đôi mắt khinh bạc nhìn tôi là ai?

- Anh Tooya, anh sao vậy, ko giống anh chút nào. Demonzu, hửn ta...

Một cái tát chợt giáng mạnh xuống khuôn mặt tôi khiến tôi ngã nhào mấy vòng, đầu đập vào cạnh tủ rách một đường nhỏ, máu rỉ ra từ trán, ấm nóng.

Tôi cảm thấy mọi vật xung quanh quay cuồng, cảm giác như cả thế giới đang đảo lộn. Bàn tay ấy, bàn tay đã xoa đầu tôi, nắm tay tôi, bế tôi, cõng tôi, lau nước mắt cho tôi giờ lại tát tôi. Đau lắm, đau như bị ai xé từng khúc ruột...

Tôi nắm chặt tay cổ gượng người ngồi dậy, bàn tay cào mạnh xuống sàn phòng, dầm gỗ cắm vào trong móng, tứa máu, đau đớn. Nước mặt tuôn ra như van lệ bị hỏng.

Tooya nhẹ nhàng đi đến bên tôi rồi quì xuống, bàn tay nắm lấy cầm tôi, hất lên, giọng anh lạnh lùng và đáng sợ:

- Yume, à ko...em họ sao em có thể gọi thẳng tên ông cố ra như vậy? Vô lễ quá, người làm anh như ta bắt buộc phải dạy dỗ lại từ đầu.

- Tại sao? Tại sao anh lại làm thế với em?__ Tôi khẽ nhắm hờ mắt, cay đắng hỏi.

- Haha, em còn ngây thơ lắm, em họ. Em tin rằng ta thích em sao?__ Tooya bật cười hỏi bằng giọng giễu cợt.

- Em ko nghĩ anh thích em nhưng em biết anh ko ghét em đến vậy. Anh đang đóng kịch đúng ko?__ Tôi nói như cố vớt vát.

- Đóng kịch? Haha, đúng ta đã đóng kịch nhưng ko phải bây giờ mà là trước kia. Em họ, em ko biết sao, tất cả những gì ta đã làm cho em từ trước đến nay tất cả chỉ là diễn kịch mà thôi. Dịu dàng, ân cần, lúc em gặp nguy thì cứu giúp, lúc em cần thì có mặt. Chắc hẳn những hành động của ta đã khiến em cảm động lắm nhỉ?__ Tooya nhếch môi nói.

- Tất cả chỉ là giả dối?

- Ko sai. Ta ko có lí do gì để tự hại mình chống đối với ông cố vì một đứa con gái cả. Ta là người kế thừa của tộc Hondo hùng mạnh, trong đầu ta ngoài tiền tài, danh lợi ra ko có bất kì một thứ tình cảm nào cả.

- Ko tin, em ko tin...__ Tôi gào lên tuyệt vọng.

- Tooya, cháu quên một chuyện quan trọng đấy.__ Demonzu chột lên tiếng nhắc nhở, giọng nói có chút ngái ngủ.

- Cảm ơn ông đã nhắc, cháu biết phải nói gì.__ Đôi mắt Tooya chột tôi sầm lại, anh khẽ nhúu mày rồi vụt đứng dậy, tay rút túi quần nhìn tôi đầy khinh bỉ:

- Được rồi, có một chuyện nếu em biết ta tin em sẽ hiểu ta là người thế nào.

-...

- 10 năm trước cái chết của Haku Hana, chắc em còn nhớ chứ?

- Ba...

- Phải rồi, chẳng lẽ em ko bao giờ suy nghĩ xem ai đã khiến ba mình chết sao? Một vampire bị thoái hóa xuống cấp E sẽ trở thành một con quỷ đáng sợ, trừ phi giết nó còn ko nó sẽ ko bao giờ chết. Ông ta đã trở thành một con quỷ như vậy. Thế thì thứ gì đã kết liễu cuộc đời ông ta?__ Tooya nheo mắt nói.

- Một viên đạn màu bạc...__ Tôi nắm chặt tay, run rẩy nói, người giết cha tôi, người bắn viên đạn đó, chẳng lẽ...

Tooya nhìn khuôn mặt bàng hoàng của tôi, khẽ nhếch môi nói thẳng:

- Không sai, người bắn viên đạn ấy, người giết Haku chính là ta.

Lời nói nhẹ nhàng là vậy nhưng tôi lại có cảm giác như tiếng sấm đánh bên tai, mọi vật trước mắt dường như tối sầm lại, tôi thấy đầu mình ong lên, đau đốn vô cùng. Tôi muốn hét nhưng âm thanh thoát ra khỏi cuống họng chỉ như một thứ âm thanh vo ve của muỗi:

- Tại sao? Tại sao, tại sao, tại sao? Ba tôi đã làm gì?

- Chẳng tại sao cả, ba em ngáng đường của ông cố, vậy thôi.

- Nên anh đã giết ba tôi? Đúng ko?__ Tôi gào lên rồi bật người dậy, lao thẳng đến chỗ Tooya mà nắm lấy cổ áo anh.

- Ha ha phải thế chứ, đánh đi, mau đến đánh ta đi. Để ta cho em thấy em hèn nhát, yếu đuối và vô dụng đến mức nào.__ Tooya khẽ cười gằn, hất mạnh tay khiến tôi ngã lộn ra sàn.

Tôi cảm thấy máu nóng dồn lên, hai mắt như đang nẩy lửa, lồm cồm bò dậy, tôi vớ một bình sứ vào lao đến bên Tooya:

- YA...

Bằng động tác nhẹ nhàng, Tooya vừa tránh vừa đánh trả khiến tôi tối tăm mặt mũi, cả người mất hết sức sống, nhưng nỗi đau và nỗi hận thì vẫn ngập tràn trong tim. Tôi cứ lao đến, cứ đánh, cứ đâm, dùng bàn tay cố gắng cầu xé người tôi đã từng yêu thương.

Đến khi tôi đã mệt lả, cả người thâm tím, chân tay bị cháy đến bỏng rộp nhưng Tooya thì vẫn ko hề gì, thản nhiên như đang vờn với một con chó nhỏ đáng thương. Ý nghĩ này khiến tôi ức đến muốn khóc.

- Tooya, sắp sáng rồi, kết thúc trò chơi đi. Một tiếng ngáp dài vang lên khiến Tooya chợt bừng tỉnh, ánh mắt anh hơi dao động nhưng rồi cũng gạt đầu chắc nịch:

- Vậy được, người chuẩn bị thu xác con bé nhé!

Nói đoạn, anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tôi, kéo khuôn mặt tôi kề sát mặt anh, hơi thở dịu nhẹ thoảng mùi hương hoa hồng phả vào mặt tôi, ấm nóng. Tôi cảm thấy mặt mình ướt ướt, là nước mắt của tôi hay của anh? Thật nực cười, làm sao anh có thể khóc đc chứ, có lẽ tôi bị hoang tưởng, có lẽ đó chỉ là nước mắt của tôi mà thôi.

Tôi nghĩ rồi khẽ nhắm mắt hỗn hển nói:

- Giết đi, giết tôi đi.

- Ngay bây giờ đây, sẽ nhanh thôi, con chip này có lực sát thương cực lớn, nó sẽ làm thân xác em nổ tanh bành, ra đi thanh thản nhé!

Tooya nói rồi gắn lên áo tôi một con chip nhỏ, sau đó anh đẩy tôi ra phía cửa sổ, để cả người tôi rơi tự do từ tầng ba xuống, đến phút cuối, bàn tay anh còn nắn ná trên tóc tôi, mắt tôi như nuốt tiếc như đau xót.

Bàn tay tôi trượt nhẹ trên áo anh rồi cả người rơi xuống ko trọng lượng, đôi mắt tôi vẫn mở lớn nhìn anh ấy, giết ba tôi, giờ lại giết tôi sao khuôn mặt anh lại có biểu cảm đau xót thế kia?

Đáp lại ánh mắt trách móc của tôi, anh ko nói gì chỉ lặng lặng thả xuống một chiếc vòng rất đẹp, như có phép màu kì diệu, chiếc vòng lao xuống trùng đúng cổ tôi, chiếc vòng của quá khứ đẹp như mơ, của một tình yêu lúc trẻ con.

- Trả cho em những gì thuộc về quá khứ.

Dù anh nói nhỏ nhưng tôi vẫn nghe rõ, khóe miệng tôi khẽ hiện ra một nụ cười, phải, hết rồi, hết thật rồi...

45. Chương 67

Khoảnh khắc rơi từ trên tầng ba xuống, tôi cảm thấy toàn thân đau đớn, hơn hết thấy mọi thứ là một trái tim tổn thương, đang đau đớn vì bị phản bội.

Tôi cũng đã từng bị Mika phản bội, chà đạp lên lòng tin của tôi hết lần này đến lần khác. Buồn đấy, đau đấy nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy đau đớn như lúc này. Có lẽ vì yêu nên mới đau, vì tôi yêu anh ấy, như một cô gái yêu một chàng trai...

_ BÙM...

Một tiếng nổ lớn vọng lên khiến mọi xung quanh đều rung chuyển dữ dội. Tooya nghiêng răng nhìn xuống những ngọn lửa rừng rực trong bóng đêm, anh khẽ nhắm mắt, tay bấu chặt vào bệ cửa đến bật máu. Tấm lưng rộng lớn của anh che khuất mảng ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, cả người toát lên một vẻ đẹp thanh thoát nhưng phảng phất một nỗi buồn sâu kín.

- Sao vậy Tooya? Xong chưa?

Giọng nói lạnh lẽo của Demonzu vang lên ở đằng sau khiến Tooya giật mình, vội kéo bản thân trở về với thực tại. Anh nhẹ nhàng liếm sạch những giọt máu còn sót trên ngón tay rồi quay lại nhìn Demonzu, bình thản nói:

- Con bé đã nổ banh xác, người có muốn xuống xem không?

- Dĩ nhiên rồi, ta đang rất mong chờ được thu lượm thành quả đây, haha.__ Demonzu bật cười man rợ rồi uể oải đứng dậy đi đến bên cửa sổ và nhảy vọt xuống.

Bên dưới khuôn viên tầng trệt, nơi vụ nổ xảy ra. Mọi vật đều hoang tàn và xơ xác, cây cối xung quanh đượm một màu cháy xém. Trên bãi cỏ xanh mượt giờ đã đổi màu đen, những vụn quần áo còn sót lại nằm vương vãi, đám cát thủy tinh lấp lánh dưới ánh trăng khê bay tà tà trong gió.

Tooya đi đến quì một chân xuống rồi khê vốc một nắm cát nhỏ. Anh xòe tay ra cho Demonzu nhìn rồi nhẹ nhàng nói:

- Đây là những gì còn sót lại của con bé.

Demonzu nhìn những hạt cát thủy tinh bị gió cuốn đi rồi chợt biến mất trong không khí, trong lòng hẩn sung sướng đến độ cả người run lên vì khoái lạc. Trong chớp mắt, hẩn đã bị cái gọi là niềm vui trước mắt ấy làm cho mờ mịt. Không mảy may nghi ngờ bất cứ điều gì, hẩn cứ thế ngửa cổ lên trời mà bật cười ha hả, hẩn giang tay và hét lên thật lớn:

- Không ai có thể đánh bại được ta cả. Tất cả mọi thứ đều nằm trong tay ta: sức mạnh, sự sống, tiền tài, địa vị. Maya à, bà thua rồi haha...

Nói đoạn hẩn quay ra nhìn Tooya, khuôn mặt lộ vẻ hài lòng:

- Lần này, công của cháu rất lớn, ta đã ko nhìn nhầm cháu. Tốt lắm, cháu sẽ trở thành người thừa kế tuyệt vời của tộc Hondo.

- Người quá khen, cháu chỉ làm việc nên làm thôi. Người mệt rồi nên đi nghỉ sớm.__ Tooya từ tốn nói.

- Ồ, dĩ nhiên rồi. Ta phải đi ngủ đây. Ừm, sẽ là một giấc ngủ dài đấy, từ giờ sẽ chẳng còn bất cứ thứ gì ngáng đường sống của ta nữa cả haha...

Demonzu gật gù nói quay người, dừng đỉnh bước đi. Nhìn theo bóng hẩn, Tooya chợt nhếch mép cười đầy khinh bỉ. Nếu hẩn chịu để ý một chút có thể sẽ nhận thấy, đám cát thủy tinh này thực chất chỉ là những hạt cát bình thường mà lũ trẻ con hay dùng để xây lâu đài ở biển.

Tooya nghĩ rồi chợt thờ phào nhẹ nhõm, anh khê phủi bụi trên áo rồi đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

- Hẩn bỏ đi rồi, cậu ra đi.

...

Kai bước từng bước thật nhanh trên con đường trở về căn rừng trúc. Trên lưng cậu, Yume đang mê man bất tỉnh, cả người cô nóng rực, mềm nhũn như mất hết sức sống. Trán cô áp vào cổ cậu, nóng rẫy, nước mắt và mồ hôi nhỏ xuống ướt đầm bả vai của Kai.

Cậu biết hiện giờ cô ấy đang rất đau, cả thể xác và con tim, nhưng cậu ko thể cho cô ấy thứ gì cả, chỉ có thể giúp cô ấy bằng cách nhanh chóng trở về căn rừng trúc, dù rằng bàn chân cậu đã bị đá nhọn làm cho rách toạc đến thảm thương.

...

Vừa bước chân vào cổng, tất cả mọi người đã đổ xô đến bên Kai, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng, có vẻ như họ đã đứng chờ ở đây rất lâu rồi, mặt mày ai nấy đều thâm tím lại vì lạnh.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Ba người đồng thanh hỏi khi nhìn thấy bộ dạng tàn tạ như xơ mướp của Yume. Bà Shita ôm miệng bật khóc, đôi mắt bà nhìn trân trân vào khuôn mặt đầy những vết bỏng của Yume, lòng đau như cắt khi nghĩ đến những gì con bé phải chịu đựng trong suốt những giờ qua.

- Shita, giờ ko phải là lúc thần người ra như vậy, mau đi lấy nước nóng rửa mặt cho con bé.__ Cự Natsu lên tiếng, nhanh nhẹn bê một rổ thuốc lá đến cạnh giường Yume.

Mỗi người, ai nấy đều có việc, tất bật cho đến khi nhịp thở của Yume trở lại bình thường, thân nhiệt cơ thể đã giảm, những vết thương ngoài da đều được băng bó. Lúc này, ngoài trời đã hưng hửng sáng, những cái ngáp dài ko che dấu, những bước chân chệnh choạng, ai nấy đều đã quá mệt mỗi sau một ngày thức trắng.

Dù mệt mỏi nhưng ko ai dám chợp mắt ngủ, những đôi mắt lo lắng vẫn luôn liếc chừng về phía Yume. Cô nằm trên giường thỉnh thoảng lại lên cơn mê sảng, đầu lắc liên tục, nước mắt tuôn ra ầng ậc, giọng nói thoát ra từ cuống họng chỉ là những tiếng ú ớ ko rõ:

- Dừng...dừng mà...tại sao, tại sao?...Tooya...

- Rốt cục thì đã có chuyện gì xảy ra vậy nhóc?__ Bà cự Natsu chợt quay lại chất vấn Kai. Nhìn những khuôn mặt đang nhìn mình với ánh mắt trông chờ, Kai khẽ nhắm mắt lạnh lùng nói:

- Là Tooya.

- Hả? sao cơ?

- Tooya đã muốn giết Yume.

Tất cả mọi người, từ già đến trẻ đều bàng hoàng, kinh ngạc khi nghe Kai nói, cự Natsu nhìn Kai bằng ánh mắt nghi hoặc, rồi khẽ nghiêng răng cười nhỏ:

- Này nhóc, ta ko ngờ cháu cũng biết nói đùa đấy. Cháu nói bất cứ ai ta cũng có thể tin, chứ riêng cậu Tooya thì ko thể. Chính cậu ấy là người dẫn ta đón các cháu kia mà.

- Đúng vậy, ko thể là Tooya, cậu ta rất thương con bé.__ Bà Shita cũng gật đầu thừa nhận, đôi mắt của Tooya rất chân thành khi nói đến Yume, bà ko tin tất cả những gì cậu ta thể hiện chỉ là đóng kịch.

- Anh ta còn đặt mật khẩu cho căn phòng bí mật là Yume cơ mà, sao có thể...__ Takumi khẽ nhăn trán, lấp lửng.

- Ko tin tùy các người, đợi khi cô ấy tỉnh, mọi việc sẽ rõ. Nhưng nếu muốn cô ấy sống thì từ giờ cho đến chết đừng ai nhắc đến Tooya Hondo nữa.

Kai lạnh lùng nói rồi nhanh chóng đứng dậy, rút tay vào túi quần bỏ ra ngoài. Ở đằng sau, tiếng bà cự Natsu chợt vang lên lạnh lạnh:

- Này nhóc, cậu bị thương mà, phải băng bó đã chứ!

...

Tôi mở mắt và lập tức cảm thấy đầu đau nhức bởi thứ ánh sáng trắng chói lọi của buổi sáng. Tôi định gượng người ngồi dậy nhưng ko thể, toàn thân rã rời, cơ thể như muốn đứt lìa.

Đây là đâu? Là thiên đàng ư? Có lẽ tôi đã chết và giờ này tôi đã theo bố, theo anh Takeshi lên thiên đàng? Phải chăng tôi đang nằm trên chiếc giường dành cho những thiên sứ trên trời?

Nhưng nếu đã chết thì tại sao cơ thể lại mệt mỏi, lại nặng nề và vô dụng như thế này? Ko chỉ cơ thể mà ngay cả con tim vẫn cứ đau, vẫn cứ hiện hữu một nỗi buồn sâu kín. Tại sao lại thế, chẳng phải khi chết sẽ hết đau hay sao?

Tôi nghĩ rồi chợt nắm chặt tay ghếch đầu sang một bên để tránh ánh sáng, khuôn mặt quen thuộc của mẹ đập vào mắt khiến tôi giật mình, chợt bừng tỉnh cơn mơ.

Sao mẹ tôi lại ở đây nhỉ? Còn cả Takumi và cụ Natsu nữa, tôi ngạc nhiên nghĩ thầm khi nhìn thấy những người thân của mình đang nằm ngủ dật dờ trên những chiếc ghế xung quanh. Nếu đây là thiên đàng, nếu tôi đã chết thì tại sao những người thân còn sống của tôi lại ở đây?

Chẳng lẽ...chẳng lẽ tôi vẫn chưa chết. Có lí nào, rõ ràng lúc ấy tôi đã rơi từ tầng ba xuống và còn nghe thấy tiếng nổ nữa kia mà.

Ngạc nhiên với suy nghĩ kì lạ trong lòng, tôi tựa mình gắng sức ngồi dậy. Thật ko may, tôi đã động phải tay mẹ khiến bà tỉnh giấc.

- Yume, con tỉnh rồi sao?_ Mẹ tôi kêu lên rồi ko kịp để tôi phản ứng, bà đã ôm chầm lấy tôi, nước mắt của bà rơi xuống, nóng hổi.

Cùng lúc ấy, Takumi và cụ Natsu cũng thức giấc, họ ngạc nhiên nhìn mẹ con tôi, rồi vội vã đi đến bên giường, cười nói:

- May quá! Tỉnh rồi.

Vậy là đúng, tôi còn sống, những người thân hiện đang nhìn tôi mỉm cười rõ tươi là một minh chứng vô cùng rõ rệt. Tôi cũng muốn đáp lại họ bằng một nụ cười, dù nhẹ, dù héo, cũng muốn gọi tên họ tha thiết nhưng tôi ko làm được.

Tất cả những gì tôi thể hiện chỉ là một khuôn mặt ko có sắc thái biểu cảm, một khuôn mặt như bức tượng gỗ. Bởi tôi ko thể cười, ko thể nói khi mà trái tim tôi đang đau như muốn xé ra, còn khóc ư? Tôi đã khóc hết nước mắt từ đêm hôm qua rồi, còn gì nữa đâu mà khóc, đau khổ, phần nộ cũng đã trải qua, còn gì nữa đâu mà thể hiện?

Khuôn mặt ko cảm xúc của tôi đã khiến nụ cười của ba người dần héo đi, họ ra sức lắc, ra sức khuyên nhủ, bảo ban nhưng những gì nhận được ở tôi chỉ là một thái độ lạnh lẽo như tờ.

- Ông trời ơi, tại sao lại khiến con tôi trở lên như thế này?_ Mẹ tôi bất chợt kêu lên thống thiết rồi gục hẳn đầu vào vai tôi. Tôi muốn đưa tay lên vuốt tóc mẹ, lau nước mắt cho bà nhưng những ngón tay ko chịu nghe lời, chúng chỉ khẽ động dẩy dưới lớp chăn dày một cách cục mịch, khó coi. Trách ông trời ư? Tôi có thể sao?

...

Đã hai ngày trôi qua mà tôi vẫn cứ ngồi như vậy, lặng câm như một bức tượng gỗ, ko ăn, ko uống cũng ko nói gì. Ko khí trong nhà vì tôi mà ảm đạm và buồn đến nao lòng. Tôi biết nhưng tôi ko cách nào biểu cảm được.

Kai ko về nhà, cũng ko vào giường thăm tôi như những người khác, nhưng tôi biết đôi mắt màu tím bạc của hắn vẫn hướng về phía tôi từ bậc cửa sổ.

Dù vậy tôi vẫn ko dám nhìn vào đôi mắt hắn, bởi tôi sợ nó sẽ làm trái tim tôi tan nát, tôi đã đủ đau rồi, ko muốn nhìn thêm nỗi đau nào nữa.

Trước mắt tôi lúc này ngoài bóng tối lạnh lẽo ảm đạm và hình ảnh đáng sợ của đêm hôm ấy ra thì chẳng còn bất cứ thứ gì hiện hữu nữa. Tôi biết tôi sẽ ko trở lên như vậy, nếu như người ấy ko phải là anh Tooya. Cỗ lẽ bởi vì tôi yêu anh ấy. Tôi đủ lí trí để kịp thừa nhận điều này trước khi chôn vùi nó mãi mãi bằng sự thù hận.

Trước đó, tôi đã từng thao thức bao đêm khi nhớ anh ấy, tôi cố gắng loại bỏ hình bóng của anh ấy, cố quên anh ấy, và cố ép bản thân mình ko yêu anh ấy. Tôi cứ liên tục và liên tục bác bỏ thứ tình cảm mới nhen nhúm trong lòng và trăm ngàn lần tự nhủ với lòng mình rằng:

- Mình và anh Tooya chỉ là anh em họ.

Nhưng đến khi gặp anh ấy tôi mới nhận ra thì ra tình cảm đó ko phải là tình anh em mà là tình yêu. Tôi đã để cho bản thân xa lầy vào những vòng tay ấm áp, những cử chỉ dịu dàng ngọt ngào của anh ấy để rồi khi anh ấy quay ngược 180 độ thì tôi lại ko thể chịu đựng được.

Tôi yêu anh ấy, vì yêu nên trong lòng mới đau như vậy. Nhưng làm sao tôi dám giữ thứ tình cảm mới nhen nhúm ấy trong lòng khi mà nỗi hận đang dần bao chiếm lấy tôi, nuốt chửng tôi khiến tôi căm thù anh ấy. Làm sao tôi có thể yêu một người đã giết chết ba tôi, chà đạp lên lòng tin của tôi?

Yêu và hận, hai cảm xúc đan xen lẫn nhau và giày vò trái tim tôi, khiến tôi đau mà ko thể khóc, ko thể thốt lên lời, chỉ biết lặng câm như một con hến nhìn những người yêu thương mình đau khổ.

...

Bước sang ngày thứ ba, tôi vẫn như vậy. Trưa hôm nay, Takumi lãnh phần đưa cơm cho tôi. Khuôn mặt cau có của nó trở lên thật dễ thương khi nó cố gắng nuốt cho tôi ăn.

Nhưng mọi nỗ lực của nó đều bị tôi tàn nhẫn từ chối. Sự căm lạnh của tôi khiến nó nổi cựa, khuôn mặt dần trở lên xám xịt vì giận.

Nó hất bay liền cơm xuống đất rồi đứng phắt dậy, nắm lấy cổ áo tôi mà quát:

- Chị muốn chết sao? Ko ăn, ko uống định tuyệt thực à? Vì một người đã phản bội mình mà thành ra thế này có đáng ko? Chị đau khổ muốn chết thì anh ta có trở lại như trước ko?

- ...

- Sao ko nói gì? Muốn khóc thì khóc đi, muốn hét thì hét đi sao phải cố gắng đè nén như vậy? Nếu chị cứ như thế này mãi thì bảo mọi người phải sống sao đây? Ai cũng mệt mỏi lắm rồi.

-...

Tiếng nói và tiếng khóc ứ nghẹn trong cổ họng tôi, mắng hay lắm, mắng phải lắm, nhưng chị ko thể Takumi à, ko thể thôi đau, thôi ko nhớ và hận anh ấy, thực sự ko thể.

- Im lặng và cút ra._Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên. Bàn tay của Takumi bị giật ra trong giây lát. Kai xuất hiện bên cạnh tôi tự lúc nào, đôi mắt màu tím bạc của hắn phát ra những tia sáng lạnh lẽo như kim loại.

Có vẻ như hắn đang rất giận, phải rồi, ai mà chẳng giận khi nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của tôi lúc này cơ chứ. Chắc hắn đang rất muốn đánh tôi, mắng tôi cho hả giận.

Vậy thì hãy đánh đi, mắng đi, cho đến khi tôi tỉnh ngộ cho đến khi tôi trở lại là tôi như trước, làm ơn đi, tôi mệt mỏi với vỏ hến này lắm rồi.

Nhưng đáp lại sự trông chờ của tôi, Kai chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi rồi bế thốc lên, giọng nói của cậu ấy thoảng chút hơi lạnh và sự buồn bã đến nao lòng:

- Rất đau đúng ko? Đi với tôi đến một chỗ này.

Tôi hơi ngạc nhiên trước lời đề nghị của Kai nhưng vẫn ngoan ngoãn bầu chặt vào vạt áo hắn như nắm lấy một điểm tựa vững chắc. Hắn gầy và xanh đi nhiều quá...

.

.

Tôi ko biết Kai đã dùng cách gì chỉ biết rằng khi chúng tôi vượt rừng ra đến thành phố, đã có một chiếc xe bóng lộn chờ sẵn. Một người đàn ông bước ra khỏi xe và vội vã đi đến cung kính nói:

- Cậu chủ, cậu muốn đi đâu tôi sẽ đưa cậu đi.

- Ko cần, tôi sẽ tự lái. Chuyện này ông đừng nói cho ai khác biết._ Kai vừa đặt tôi vào xe, vừa nói.

- Nhưng cậu mới chỉ 16 tuổi..

Người đàn ông chưa kịp nói hết câu thì Kai đã phóng vụt đi, để lại một làn khói đen mờ mịt.

Ở một góc khuất nào đó.

- Cậu chủ, giờ chúng ta...
- Đi theo họ.
- Vâng.

Chưa đầy 15 phút sau, Kai đã lái xe đưa tôi ra biển. Mùa lạnh nên ở đây rất vắng vẻ. Những cơn gió thổi về từ khơi xa càng làm cho ko khí thêm phần lạnh giá.

Biển trước mắt tôi đẹp dịu êm, những cơn sóng xanh bạc màu nhấp nhô theo từng đợt gió. Tôi có cảm giác như bản thân mình đang phiêu theo từng cơn sóng, nhẹ nhàng lững lờ trôi, mắt mê biết mấy, dịu êm biết mấy.

Đứng trước biển, bao nỗi đau, bao buồn khổ trong lòng tôi như được phơi trần, biển khiến tôi ko thể mãi lặng câm như một con hến, nó bắt tôi phải giải bày với nó, nói với nó mọi nỗi lòng của tôi.

Phải chăng biển là hiện thân của anh ấy, lúc hiền dịu, êm mượt lúc lại mạnh mẽ, dữ dội và tàn ác, sẵn sàng nhấn chìm tất cả mọi thứ.

Những giọt nước mắt nóng hổi chợt tràn ra khóe mi, ướt đầm gò má tôi. Sau những ngày sống vật vờ như một bóng ma, một cái xác ko hồn, cuối cùng tôi đã biết khóc, luồng gió lạnh của biển như khơi thông toàn bộ huyết quản của tôi. Nắm chặt tay vào vạt áo, tôi hét lên như muốn thách thức với biển:

- TẠI SAO LẠI LÀM NHƯ VẬY VỚI EM? TẠI SAO LẠI GIẾT BA EM?... EM YÊU ANH NHƯNG...CŨNG HẬN ANH, HẬN ANH SUỐT ĐỜI.

Hét lên những điều mà tưởng như suốt đời này cũng ko nói ra được, tôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Kiệt sức, tôi ngồi thụp xuống để mặc cho những cơn sóng chồm lên làm ướt hết người.

Ở một nơi nào đó có chẳng anh đã nghe được những lời này của em và anh đang cười mỉa em chẳng? Nhưng ko còn quan trọng nữa rồi Tooya ạ, vì em đã quyết định quên anh. Ko yêu nữa, ko hận nữa, em sẽ hoàn toàn xóa bỏ hình bóng của anh trong trí óc em.

Gạt nước mắt và nước biển cay xè nơi khóe mắt tôi tháo chiếc vòng ra khỏi cổ, ngắm nhìn nó lần cuối. Xoáy nắp bật mở, bên trong chiếc vòng, hình ảnh hai đứa trẻ đang nhìn nhau mỉm cười, nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ khiến cho trái tim tôi chao đảo.

Anh đã trả cho em quá khứ, vậy thì em có quyền chôn vùi nó, để nó mãi mãi chìm sâu dưới đáy biển.

- Tạm biệt anh, tạm biệt quá khứ...

Tôi nói như thì thầm với cơn gió. Cầm chiếc vòng trên tay, tôi nhìn nó lần cuối rồi nhắm mắt ném về phía biển bao la trước mặt. Chiếc vòng rơi xuống nước kêu đánh bồm, tạo lên một hiệu ứng rung rinh cho làn nước nhưng chỉ trong giây lát rồi chìm ngấm.

Đau đớn, tuyệt vọng, xót xa, nuối tiếc tất cả như đang giằng xé tôi. Vứt bỏ quá khứ thật sự rất khó khăn, nhất là với một quá khứ đẹp như mơ, một quá khứ tôi đã từng bị mất. Nắm tay cào mạnh xuống cát, tôi như muốn lao ra và chìm xuống biển cùng với quá khứ ấy.

Đúng lúc tưởng như tôi sắp khuyê ngã thì một bàn tay rắn chắc chợt nắm lấy tay tôi, bờ vai mạnh mẽ để tôi dựa vào. Như người chết đuối vớ được phao, tôi ôm chầm lấy Kai, bầu vú vào người hắn mà khóc, mà hét. Nỗi đau của bản thân đã khiến tôi ko nhìn thấy được đôi mắt đau đớn và con tim bị vỡ nát của hắn.

- Tôi muốn về nhà, hãy đưa tôi về được ko?_ tôi nói qua làn nước mắt mặn chát.

- Ừm, về thôi._ Kai nói rồi giúp tôi đứng dậy, hoàng hôn đã buông xuống, bóng của hai chúng tôi đổ dài trên bãi cát.

Tại sao tất cả chúng tôi lại đi đến bước đường này để bị tổn thương, bị đau đớn nặng nề như thế?

...

Cũng trong buổi chiều lộng gió ấy, có một thanh niên đã lao ra biển, ngâm mình trong nước lạnh suốt đêm chỉ để tìm một vật, một kỉ niệm của quá khứ, một thứ mà cho đến chết anh cũng ko muốn mất đi...

- Cậu chủ, lên đi thôi, tôi xin cậu đấy.

- ...

- CẬU CHỦ...

- Ta sẽ lên khi nào tìm được nó.

- CẬU... Ông trời ơi, sao ông phải làm khổ cậu ấy như vậy chứ? Cậu ấy chưa đủ đau, chưa đủ bất hạnh hay sao?

46. Chương 68

Khi tôi và Kai trở về nhà trong bộ dạng ướt át đến thê thảm, tất cả mọi người đều vội vã chạy ra đón, khuôn mặt ai cũng ánh lên sự lo lắng, mệt mỏi.

- Mẹ, Takumi, cុ Natsu...xin lỗi tất cả mọi người...

Tôi rưng rưng nói rồi ôm chầm lấy ba người, òa khóc nức nở, những tiếng nấc nghẹn ngào bật ra từ cuống họng, nước mắt tuôn trào nơi khóe mi, nóng hổi.

Chúng tôi khóc như chưa bao giờ được, khóc cho mọi nỗi đau đã phải hứng chịu, và khóc để kết thúc nỗi đau ấy, để tìm ra một con đường, một tương lai mới, sáng sủa hơn, tươi đẹp hơn.

Rồi nỗi đau này sẽ đi qua nhanh thôi, bình yên và hạnh phúc sẽ đến với chúng tôi. Chắc chắn rồi, tôi tin là vậy...

Ánh nắng ban mai của buổi sớm lọt qua tấm rèm che, phủ lên mặt khiến tôi giật mình thức giấc. Sau bao ngày mệt mỏi với những cơn ác mộng hành hạ, cuối cùng tôi cũng có được một giấc ngủ yên bình, ko mộng mị, ko nước mắt, mệt mỏi.

Kéo tấm chăn mỏng ra khỏi người, tôi vươn vai đứng dậy và đi ra ngoài, cố gắng bước thật nhẹ để ko làm ai thức giấc.

- Đã đến lúc kết thúc cuộc sống cũ của mình rồi.

Tôi thì thầm với chính mình rồi cầm cây kéo đẩy cửa bước ra ngoài.

Gió mang hương buổi thổi đến, nồng nàn quấn lấy người tôi, vờn tóc tôi một cách thích thú. Tôi khẽ mỉm cười, để mặc cho những cơn gió nô đùa với mái tóc dài mượt của mình. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng, lần cuối cùng trước khi tôi để cho những lọn tóc kia bay mãi theo cơn gió.

Có người đã nói, khi một người con gái quyết định cắt mái tóc tâm huyết của mình, nghĩa là cô gái đó muốn từ bỏ con người cũ muốn bắt đầu với một cuộc sống mới, một con người mới. Có lẽ tôi cũng như vậy.

” - Ba ơi, con cắt tóc nhé!

- Sao vậy? Mái tóc của con rất đẹp mà.

- Nhưng nó vướng víu và rất khó chịu. Hơn nữa mẹ nói trẻ con ko nên để tóc dài, luộm thuộm lắm.

- Tóc đẹp con đừng cắt, nếu vướng ba sẽ mua tặng con một chiếc cặp tóc thật đẹp nhé!

- Thật hả ba?

- Dĩ nhiên rồi, ta đi nào...

....

- Anh Tooya có mẫu người mình thích ko?

- Dĩ nhiên rồi.

- Vậy anh thích một cô bé như thế nào?

- Ừm...một cô bé có mái tóc dài, đen mượt, có đôi mắt màu xanh như nước biển dịu êm và nụ cười thì ấm áp như ánh dương. Cô bé đó giống như...Yume vậy.

- Giống em?

- Ừ giống em.

....”

Nhắm mắt, để cho những giọt lệ nóng hổi tràn ra khỏi khóe mi, tôi đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc mượt mà đang vờn nhẹ bên má.

Bao nhiêu sợi tóc là bấy nhiêu sợi nhớ sợi thương, bấy nhiêu kỉ niệm đẹp đẽ trong quá khứ. Đã đến lúc để gió cuốn trôi đi tất cả, để cho quá khứ ấy chìm vào hư vô.

- Ba ơi, cặp tóc gãy rồi mà tóc con thì lại rối bời trong gió. Ko thể gỡ nó con chỉ còn cách cắt đi mà thôi. Hãy tha lỗi cho con vì sự yếu hèn này. Con không đủ dũng khí để đối diện với mọi thứ, chỉ có thể chạy trốn, chạy trốn mãi mãi mà thôi.

Cách tốt nhất để quên đi nỗi đau là tìm cho mình một con đường mới, một khởi đầu mới, một con người khác, một cuộc sống khác.

Tiếng kéo sắc ngọt bất chợt vang lên trong không gian. Tôi khẽ lơ lửng lòng bàn tay để gió cuốn đi những lọn tóc đen mượt mà, nụ cười xuất hiện nơi khóe môi, có chút ngẩn ngơ, tiếc nuối, lại có chút thỏa mãn như vừa được giải thoát khỏi nỗi đau.

...

...

- Mọi người ơi, Yume biến mất rồi.

Tiếng hét thất thanh của Takumi bất chợt vang lên khiến ai nấy đều giật mình tỉnh giấc.

Bà Shita và cụ Natsu từ trong buồng ngủ vội vã chạy ra, lo lắng nhìn khuôn mặt tái mét của Takumi:

- Có chuyện gì vậy Takumi?

- Cháu thức dậy định tìm nước uống, lúc đi ngang qua phòng chị ấy thì thấy trống trơn, chẳng có ai cả.__ Takumi lắp bắp nói, tay chỉ vào căn phòng của Yume.

Bên trong ko một bóng người, giường chiếu đã được sắp xếp gọn gàng.

- Ko lẽ nó lại định làm chuyện gì dại dột?__ Bà Shita sợ hãi kêu lên, đôi mắt lo lắng nhìn về phía cửa.

- Vậy chúng ta mau đi tìm chị ấy thôi.__ Takumi sốt ruột nói.

- Rừng núi mênh mông, biết nó ở đâu mà kiếm, ko khéo chưa tìm được người lại còn bị lạc mất.__ Cụ Natsu khẽ nhún mày nói.

- Thì...cứ tìm thôi, được đến đâu hay đến đó. Cứ ngồi một chỗ như thế này nhờ có chuyện gì xảy ra với chị ấy thì sao?

- Takumi nói đúng đấy cụ, ta phải đi tìm con bé, nó đang buồn, biết đâu...

- Để cháu đi tìm chị ấy, cô và cụ cứ ở nhà.__ Takumi nói rồi ko để ai kịp đồng ý nó đã vội vã chạy đi.

- Đứng lại đấy.

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên khiến bước nhanh nhẹn của Takumi chợt khựng lại. Từ trong buồng ngủ, một dáng người thanh tú bước ra, khuôn mặt đẹp nhưng lạnh đến rùng mình.

Kai chậm rãi đi đến bên bàn uống nước, rót ra một chén trà hoa sói, ngồi xuống ghế và bình thần thưởng thức.

- Anh nói cái gì?__ Takumi quay lại, nhìn Kai đầy giận dữ.

- Tôi nói cậu đứng lại đây, đừng có chạy lung tung.__ Bình thần nhấp một ngụm trà, Kai lạnh lùng ra lệnh.

- Tại sao? Anh định cứ ngồi đó uống trà và đợi đến lúc nhặt xác chị ấy à?

__ CHOANG...

Chén trà trong tay Kai bất chợt vỡ toang rồi rơi xuống đất khiến ai nấy đều giật mình hoảng hốt.

- Đừng có ăn nói bậy bạ, cậu nghĩ ai cũng dễ chết thế sao?__ Kai khẽ liếm những giọt máu đang tứa ra trên những ngón tay, đôi mắt nhìn Takumi đầy lạnh lùng.

- Nhưng...

- Ai cũng cần có thời gian để bình tĩnh lại, cô ấy cũng vậy.__ Khẽ đáp những mảnh sứ vỡ vào thùng rác, Kai nhẹ nhàng đứng dậy và đi vào trong buồng. Trước khi đi còn ko quên để lại một câu:

- Cơm trưa thì thế nào nhỉ?

Thần thờ và bất ngờ, ba người ko ai bảo ai đều quay ra nhìn nhau. Dù là trưởng bối nhưng cụ Natsu và bà Shita vẫn ko thể ko thừa nhận, sự bình tĩnh và sức mạnh của Kai hơn họ rất nhiều. Cậu ta là người lạnh lùng nhưng ko nóng vội, làm việc gì cũng cẩn trọng, chắc chắn.

Hơn nữa tình cảm đối với Yume của Kai ko phải ai cũng ko biết. Cậu ta bình tĩnh như vậy hẳn là có nguyên do. Có lẽ Yume chỉ là đi dạo cho khuây khỏa, ko nên quá lo lắng, có lẽ...nên đi làm cơm trưa thôi.

...

Mâm cơm đã được dọn ra ngon lành nhưng vẫn ko thấy bóng dáng của Yume. Ko ai trong nhà nuốt nổi một hột cơm trừ một người vẫn đang ăn ngon lành như thể những lo lắng của ba người kia đối với cậu chỉ là một sự lo lắng viễn vông, đầy huyền hoặc, ví như năm 2012 sẽ là ngày tận thế của Trái Đất, hay thảm họa sóng thần sắp ập đến khu rừng trúc này...

Từng khắc, từng giờ cứ trôi qua bài mòn lòng kiên nhẫn của ba người. Vào khoảnh khắc tưởng như sức chịu đựng đã đi đến giới hạn thì một dáng người nhỏ nhắn chợt xuất hiện nơi hiên nhà.

Mái tóc ngắn, đen mượt dịu dàng ôm lấy khuôn mặt trái xoan trắng hồng. Trên tóc còn lấm tấm những sợi cỏ lau trắng muốt, tạo lên một nét đẹp hài hòa, vừa trong sáng, thánh thiện lại vừa tinh nghịch, mạnh mẽ.

Ai nấy đều bất ngờ, ngẩn ngơ, kể cả cái người vẫn luôn lạnh lùng từ đầu đến cuối kia.

Ôm bó cỏ lau vừa hái được bước vào nhà, đập vào mắt tôi là một mâm cơm thịnh soạn, cùng những khuôn mặt ngẩn ngơ đang nhìn mình ko chớp mắt.

Tôi bất giác đưa tay lên vuốt những sợi tóc đang chọc vào cổ, chợt hiểu ra mọi chuyện. Tôi chưa soi gương nên ko biết dung nhan của mình lúc này như thế nào? Có đáng cười lắm ko nhỉ?

- Yume con...tóc con...__ Mẹ tôi là người lên tiếng đầu tiên, bà lắp bắp ko nên lời.

- Một mái tóc mới, một khởi đầu mới, con nghĩ là vậy.__ Tôi nói rồi mỉm cười rạng rỡ, tay lắc lắc những bông hoa cỏ lau trắng muốt còn đọng lại chút sương trên kẽ lá.

- Hửm, sao mọi người lại nhìn con như vậy?...Ai, đói quá, xấu tính thật, mọi người ăn cơm trước mà ko thèm chờ con.__ Tôi nói rồi xà xuống mâm cơm, hít hà mùi hương của thức ăn.

- Ăn đi con.__ Mẹ tôi nói rồi gấp thức ăn cho tôi, một giọt lệ nóng hổi chợt tràn ra trên khóe mi của bà, giọt nước mắt hạnh phúc.

...

Sau khi bàn bạc, chúng tôi đã quyết định rời khỏi khu rừng trúc để trở về căn nhà gỗ nhỏ trên núi Kansai. Nơi đó cách xa Tokyo, có thể tránh được mọi tai mắt của Demonzu, hơn nữa đó mới là nhà của tôi, nơi tôi đã sinh ra và lớn lên suốt từng ấy năm.

Một cuộc sống bình thường nơi quê nhà. Tôi có cảm giác như đang quay ngược dòng chảy của thời gian, trở về cuộc sống nguyên sơ thuở ban đầu. Không còn máu, không còn nước mắt. Hay những vampire chỉ có chúng tôi những con người bình thường, mong muốn một cuộc sống yên ả.

Mặt trời cứ lên, màn đêm cứ buông, con người cứ sống, và tôi sẽ không còn là một vampire nữa, mà chỉ là một cô nữ sinh bình thường, như bao cô gái khác trên đời này. Có thể có một kết cục như vậy cho tôi không, một con ác quỷ ham muốn máu trốn sau lớp vỏ bọc xinh đẹp bên ngoài?

...

Chuyến tàu kết thúc trong buổi chiều lạng lẽ. Một ba giờ đã mọc cỏ xanh um, trên tấm bia mộ, nụ cười hồn hậu ấy không một lúc nào bị phai mờ.

- Ba ơi, hoa anh đào đã nở rực rỡ và con gái ba cũng đã trở về rồi đây.

...

5 năm sau.

__ Bôm...bôm...PHẬP....

- A haha, thành công rồi, thêm một con cá nữa...__ Tôi kêu lên đầy phấn khích, thấy con cá vừa "chiến" được vào giỏ rồi ghéech mắt nhìn Takumi cười tự mãn.

- Sao rồi nhóc, được con nào chưa vậy? Tháng này lại rửa bát nữa nhé!

- Đừng có khinh thường, cứ chờ đấy, tôi sẽ không thua chị đâu...__ Nó gần giọng nói, tay lăm lăm chiếc gậy đánh cá.

- Ủ, ừ, bắt được một con đi rồi hăng nói...__ Tôi cười giấu nó.

- Được thôi, để xem...__ Nó nhếch mép rồi nhẹ nhàng cầm chiếc gậy trên tay, mắt nhắm lại để xác định mục tiêu. Con cá ngây thơ đang quẫy mình trong nước suối trong mát không hề biết rằng có một đôi mắt đang nhìn mình đầy "đen tối".

Đúng vào lúc tưởng như con cá lớn đã nằm gọn dưới cây gậy của Takumi thì...

__ Tôm...__ một viên sỏi nhỏ từ trên cây hoa anh đào chột rơi xuống, nhằm trúng chỗ làm ăn của Takumi. Bị động con cá giật mình, vội quay quả bỏ đi.

Ngơ ngác, sững sờ, ngây ngô, Takumi dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau một hồi thần thờ, nó chột ngộ ra, vung tay ném mạnh cây gậy lên bờ rồi giận dữ hét lên:

- Đồ ma làng, đồ quỷ dạ xoa, đồ tóc trắng chết tiệt, cái đồ, cái đồ, cái đồ ...đáng ghét, tại sao lại cố tình phá tôi?

Ở trên cây, đáp lại sự giận dữ của Takumi, Kai chỉ khẽ nhún vai, tiếp tục vuốt ve những con chim nhỏ đang vây quanh mình, biểu hiện lạnh lùng như thể chuyện đó chẳng liên quan gì đến hắn cả.

- Anh...xuống đây mau, ba mặt một lời, tôi không để yên chuyện này đâu. Ba tháng này phải rửa bát tất cả đều là do anh phá hết. Hừ, xuống đây mau, đồ chết...

__ Tóc...tóc...tóc...

Muôn ngàn những vật thể màu trắng sữa đáp xuống người Takumi. Chẳng nhóc chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã hứng chịu một đợt phân chim từ trên cây anh đào rơi xuống.

- Cái gì đây? Phân chim?... LAY GOD, tao sẽ vật lông và vật chúng mày vào nồi, lũ gia cầm chết tiệt dám xả xú uế bữa bãi._ Takumi gào lên đầy giận dữ và điều tiếp theo tôi biết là nó lại phải hứng chịu thêm một đợt mưa phân chim nữa. Thật đáng thương thay.

Đúng là chủ nào tớ nấy, mấy con chim của Kai thật thâm hiểm và đáng sợ giống hệt như chủ của nó vậy.

...

- Ha ha ha...buồn cười chết mất._ Tôi ôm bụng cười như lắc lẻ khi đang sóng bước cùng Kai trở về nhà.

Còn Takumi, nó đang bận gột rửa những thứ mà nó cho là nồng nặc xú uế. Mấy em gái thần tượng nó trong trường mà biết được điều này ko biết sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Nghĩ đến đến tôi lại ko thể nhịn được, bật cười thành tiếng.

- Hừ..._ Kai lạnh lùng liếc tôi, khề hừ lạnh.

- Ôi, ha ha ha, phân chim.

- Thôi đi.

- Ha ha, trời ơi sao mà buồn cười quá thế này? Ha ha...

- Yume.

- Ha ha...

- Có thôi đi ko hả?

Tiếng quát lạnh lùng của Kai khiến tôi giật mình vội vã kiềm cơn cười như điên lại, quay sang, bầu lấy tay hấn van nài:

- Lần sau lại giúp tôi nhé!

- Thất đức._ Hấn lạnh lùng gỡ tay ra, thái độ ko hề thỏa hiệp.

"Cậu mà cũng có đức à?" Tôi nghĩ nhưng ko dám nói, chỉ tiếp tục kéo áo hấn nài nỉ:

- Đi mà, thằng nhóc Takumi đó, hôm nọ đã đá gãy chân con chim Eto của cậu đấy. Tháng sau lại giúp tôi nhé, tôi đãi cậu bữa kem. Nha...nha...

- Hừ...lúc ấy hấn tính.

Hấn nói rồi dứt tay vào túi quần lạnh lùng bước lên trước. Dáng đi thanh thoát đẹp như tạc. Nhìn theo hấn, tôi bất chợt giật mình. Đã từ lúc nào tôi quen có Kai ở bên, quen với sự xuất hiện của hấn, sự giúp đỡ của hấn.

Nếu như "anh ấy" luôn sánh bước bên tôi thì hấn lại ở đằng sau tôi, giúp tôi ko bị gục ngã, âm thầm, lặng lẽ và cô độc như con người của hấn.

Và tôi tự hỏi với lòng mình, nếu một ngày hấn cũng như anh ấy, bước qua tôi và vượt lên trước, bỏ tôi lại trên quãng đường mênh mông mù mịt thì tôi sẽ như thế nào?

Giữ những cuộc tình là một dấu chấm lặng dành cho trái tim. Tôi ko dám gỡ bỏ dấu chấm lặng trong lòng mình bởi tôi sợ tổn thương, sợ yêu. Một lần đau là đã quá đủ rồi, nếu thêm một lần nữa tôi sẽ ko còn tóc để cắt, ko còn trái tim để tan nát nữa.

5 năm đã trôi qua, ko phải tôi ko biết mở lòng mà là tôi ko dám mở lòng.

Nhưng điều khiến tôi lo sợ nhất là Kai sẽ ko đợi tôi nữa, ko ở bên tôi nữa, hấn sẽ chán và sẽ tìm cho mình một lối đi mới, dễ dàng hơn, hạnh phúc hơn.

Có lẽ đến một lúc nào đó, trái tim hấn cũng như bước chân của hấn lúc này, từng chút, từng chút một rời xa tôi và ko bao giờ đợi tôi chạy đến.

Tôi nghĩ rồi chợt khẽ nhắm mắt, lắng nghe tiếng bước chân của Kai xa dần.

Ko khí đột nhiên lắng đọng, tiếng bước chân dừng hẳn, một giọng lạnh lùng chọt vang lên khiến tôi giật mình vội mở choàng mắt ra:

- Đứng thần ra đấy làm gì? Con ko mau đi nhanh lên.

Hắn đã dừng bước, đã chịu đứng lại chờ tôi. Điều ấy đã xảy ra. Tôi nghĩ rồi bất giác bật cười, vui vẻ chạy đến, nắm lấy cánh tay Kai, cảm thấy trái tim mình ngập tràn hạnh phúc.

- Cười cái gì?

- Chẳng gì cả, về thôi.

47. Chương 69

Cùng lúc đó bà Shita và cụ Natsu cũng đang tất bật chuẩn bị cho bữa cơm gia đình. Trong lúc chờ những con cá ngon lành trở về, họ ngồi nhặt đồ và trò chuyện vui vẻ.

- Sao bọn trẻ đi lâu thế nhỉ?__ Shita nhìn lên đồng hồ, khẽ nhíu mày thắc mắc.

- Lũ nhóc ấy chắc lại mải nô rồi, chúng ta sẽ còn phải đợi dài vì chúng.__ Cụ Natsu bật cười móm mém.

- Haha, vâng. Thế mà đã 5 năm rồi đấy cụ nhỉ? Cháu không ngờ thời gian lại qua nhanh đến thế. Mới hôm nào...

- Mọi chuyện đã qua rồi, cô đừng nhớ đến nữa. Yume nó cũng đã mạnh mẽ sống và quên đi tất cả, chúng ta cũng nên như vậy. Vả lại tình cảm của nó và Kai đang rất tốt, ở bên thằng nhóc ta thấy con bé rất vui. Có lẽ... giờ đây trong lòng nó đã nguôi ngoai rồi.__ Cụ Natsu lên tiếng an ủi, bàn tay già nua khẽ đặt lên vai Shita.

- Không đâu cụ ơi. Cháu cũng đã từng nghĩ như vậy. Rằng thời gian sẽ là liều thuốc chữa lành mọi vết thương cho đến khi cháu nghe được tiếng khóc đau đớn vọng ra từ phòng nó mỗi đêm. Trong những cơn ác mộng đáng sợ của mình, nó vẫn thường gọi tên cậu ta hàng trăm lần để rồi bật khóc đau đớn. Nếu cứ như vậy thì cho dù đã yêu Kai nó vẫn không thể xóa bỏ hình bóng của cậu ta trong trái tim được...__ Shita ôm lấy mặt, khóc nức nở, bà hận là không thể chia sẻ nỗi đau cho con mình, chỉ biết câm nín nhìn nó hằng đêm đau đớn để rồi sáng hôm sau lại tỏ ra mạnh mẽ như không có chuyện gì..

- Thật không ngờ con bé lại bị ám ảnh nặng nề đến như vậy. Đã 5 năm rồi mà, haiz. Có lẽ chuyện có bọn trẻ nên để cho chúng tự giải quyết, chúng ta muốn xen vào cũng không được đâu.

- Cháu biết chứ, vì không thể làm được gì cho nó nên bây giờ cháu mới phải ngồi đây mà khóc một cách bất lực như thế.

- Ủ, ta hiểu tấm lòng của một người mẹ dành cho con. Mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết, con bé sẽ tìm thấy hạnh phúc thôi. Yên tâm đi.

- Cũng chỉ mong có thế.

- Thôi, bây giờ thì lau nước mắt đi, lũ trẻ sắp về rồi đấy!__ Cụ Natsu nói rồi vỗ vỗ bờ vai Shita.

- Vâng.

...

...

- Yume, về nhớ!

- Ủ, mai gặp.

- Tạm biệt...tạm biệt...

- Bye.

Mỉm cười chào tạm biệt những người bạn, tôi cắt đồ vào trong tủ, khóa lại rồi xách cặp đi về.

Giờ tôi đã là sinh viên năm 3 trường Đại học Kansai khoa mỹ thuật. Takumi và Kai cũng học cùng trường với tôi nhưng một người là thiên tài khoa Toán còn một người là hoàng tử khoa thanh nhạc.

Nhiều lúc tôi tự hỏi tại sao cùng là vampire mà họ thì lại nổi bật đến thế còn tôi thì...Haizz, thế giới con người thật bất công, không nhận ra một thiên tài xuất chúng như tôi. Đang than ngán thở dài, chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng gọi lạnh lốt ở đằng sau:

- Yume...

- Makhông, Maku, sao hai cậu còn ở đây?__ Tôi ngạc nhiên kêu lên rồi đi đến bên hai chị em sinh đôi nhà Ruy đang ngồi trên ghế tán gẫu.

- Tụi này nhà xa, chiều lại có tiết học thêm nên ăn cơm ở trường luôn.__ Makhông nhanh nhẩu nói.

- Thế à, chiều học gì thế?__ Tôi hỏi.

- Đồ họa. Thế hoàng tử đâu rồi sao để lọ lem đi một mình thế này?__ Maku khẽ nháy mắt đầy ẩn ý.

- Ở cổn...ơ hơ, nói gì chẳng hiểu.__ Tôi bật cười giả lả rồi vội đưa tay lên vuốt ngực, may quá suýt nữa thì phun ra câu: "ở cổng".

- Giấu làm gì, chuyện của cậu lớp mình ai chả biết. Hehe, có bạn trai đẹp đến sồn gai ốc như vậy mà còn giấu.

Nhìn nét cười tinh nghịch trên mặt hai cô bạn, tôi chỉ khẽ cười không nói gì. Thật kì lạ, bình thường mỗi khi bị ai gán ghép với Kai tôi đều hét lên phản bác: "Chúng tôi chỉ là bạn" vậy mà lần này tôi lại lặng thinh chẳng thềm thanh minh, trong lòng chợt cảm thấy vui vui, dường như cái khái niệm "bạn" ấy đã không còn tồn tại trong lòng tôi nữa rồi.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác ngượng ngùng, đỏ bừng cả hai má.

- AAA...nghĩ gì mà đỏ mặt lên thế kia?__ Makhông và Maku cùng hét lên.

- Hừ, đầu óc đen tối, cứ ngồi đấy mà tự biên tự diễn đi, tôi về đây.__ Khẽ liếc xéo hai đứa bạn, tôi xách chiếc túi xách đeo chéo vai, quay đầu đứng định bỏ đi.

- À, khoan đã, Yume, lại cho xem cái này, trên cả tuyệt vời luôn.__ Makhông chợt kêu lên rồi lấy từ trong cặp ra một chiếc máy quay hiện đại nhỏ bằng lòng bàn tay.

- Cái gì vậy?__ Tôi hỏi rồi tò mò đi đến, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, quên mất tiêu cái người đang chờ mình ở cổng.

__ Rẹt...rẹt...rẹt...

- Hôm nọ bọn tôi đi nhà thờ cùng với mẹ, gặp được một anh chàng đẹp trai kinh khủng luôn. Anh ấy đánh đàn piano miễn phí cho nhà thờ. Cậu không biết đâu, tất cả những người đến nhà thờ ngày hôm ấy, không ai nghe cha giảng đạo cả, chỉ mãi mê ngắm nhìn người ấy thôi. Ngay đến mẹ tôi, một bà già đã trên 50 tuổi còn thần thờ cả buổi đấy.__ Makhông vừa mở máy vừa nói với vẻ phấn khích vô cùng, hai trái tim to oành lộ rõ trong mắt.

- Kinh khủng thế cơ à?__ Tôi khẽ cười hỏi.

- Xem đi thì biết.

Makhông nói rồi đưa máy cho tôi xem. Tiếng đàn piano lạnh lốt bắt chợt vang lên, nghe thật êm mượt và du dương. Một dáng người thanh thoát, đẹp như thần chợt hiện ra, rõ nét trên màn hình máy quay. Những ngón tay thanh tú, trắng muốt lướt nhẹ trên những phím đàn, tạo ra những khúc nhạc đắm say lòng người.

Đôi mắt anh nhắm nghiền như đang phiêu theo những nốt nhạc trầm bổng. Ngũ quan trên mặt đẹp và hoàn hảo đến phi thường. Cả người anh toát ra vẻ đẹp thanh nhã rực rỡ như được kết hợp từ muôn ngàn vì sao tinh tú.

Nhưng...con người này, sao lại quen thuộc đến thế? 5 năm đã trôi qua anh vẫn không thay đổi, vẫn hình bóng ấy, khuôn mặt ấy, khí chất ấy, vẹn nguyên như thuở ban đầu.

Người con trai đã từng khiến tôi đau khổ và căm thù ấy, tại sao trên khuôn mặt vẫn hiện hữu nét dịu dàng pha chút buồn man mác. Tại sao khi nhìn thấy anh trái tim tôi lại vỡ òa, lại đau như nỗi đau của 5 năm trước. Đường như anh chưa bao giờ biến mất khỏi trái tim tôi và dường như 5 năm chưa từng thực sự trôi qua.

...

Tôi không biết mình đã đứng dậy và ra đến cổng bằng cách nào khi mà cả người tôi đã trở lên mềm nhũn, đôi chân không biết nghe lời, cứ run lên từng đợt. Nhưng hơn hết thấy mọi thứ là một trái tim bị tổn thương, đau như ai cào xé.

Khuôn mặt, đôi bàn tay, cả những cử chỉ dịu dàng, ngọt ngào những lời nói trầm ấm...đang theo dòng chảy của con tim trở về luân sâu vào từng góc ngách trên người tôi. Có những thứ tưởng chừng như ta đã có thể quên nhưng thực chất chúng chưa bao giờ biến mất, vẫn luôn tồn tại trong ta, không thể nhìn thấy nhưng lại có thể cảm nhận thấy.

Chiếc xe địa hình cùng dáng người quen thuộc trước cổng đưa tôi trở về với thực tại.

- Kai, chúng ta về thôi._ Tôi lên tiếng rồi đi đến gần hắn. Hình như tôi đã để hắn đợi khá lâu. Nhưng sao hắn không giận dữ, sao bỗng dưng tôi lại thấy được tôi trong đôi mắt hắn, được trân trọng, được nâng niu, tôi thấy được cả sự lo lắng, quan tâm dành cho tôi ẩn sau lớp băng lạnh lùng trong mắt hắn.

- Có chuyện gì vậy?_ Kai hỏi khi chúng tôi đã ngồi yên vị trên xe, giọng nói lãnh đạm quen thuộc nhưng câu hỏi thì lại chứa đựng sự quan tâm, lo lắng.

Có lẽ hắn đã nhìn ra sự bất thường trong tôi, cả nỗi đau mà tôi đang cố giấu. Tôi thật ngốc vì đã không thể che giấu được lòng mình, đã kéo Kai vào nỗi đau của tôi, rồi tôi sẽ lại làm hắn tổn thương mất thôi.

- Tôi đau lắm, cậu biết không?

Tôi nói với hắn mà như thì thầm với chính mình. Gục đầu vào lưng hắn, tôi đã để cho những giọt nước của mình chảy ra, thấm ướt làn áo trắng.

...

Qua làn áo mỏng manh, Kai có thể cảm nhận được nước mắt và trái tim run rẩy của cô ấy. Cô ấy đang khóc vì anh ta, đau vì anh ta cũng như cậu đang khóc vì cô, đau vì cô. Nhưng nước mắt của cô chảy ra ngoài còn nước mắt của cậu chảy ngược vào trong.

Nỗi đau của cô có thể cảm nhận được, còn nỗi đau của cậu, cậu phải cố nén nó vào trong lòng, cất nó ở một ngăn thật kín và không được thể hiện nó ra ngoài. Bởi vì cậu không có quyền đau, không có quyền khóc. Nỗi đau của cậu có thấm vào đâu so với sự hi sinh của anh ta?

5 năm qua, hạnh phúc đã đến với Kai như một giấc mơ. Một cuộc sống bình yên bên người con gái cậu yêu. Còn anh ta, ngoài tiền tài, danh lợi những thứ mà anh ta vốn căm ghét ra còn có thứ gì bên anh ta nữa?

Vậy thì cậu có quyền gì để thể hiện nỗi đau của riêng mình chứ? Nỗi đau ấy hãy để cho riêng mình cậu biết mà thôi...

Kai đưa tôi vào quán kem "Lạnh" để tôi bình tâm trở lại. Không gian tĩnh lặng và thanh tao ở đây đã khiến tôi nguôi ngoai phần nào.

Tối nay chúng tôi có một bữa tiệc thịt nướng ở trong rừng, những ngày như vậy cả nhà đều rất vui vẻ, tôi không thể để nỗi đau của mình ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người được. Phải mau mau trở lại là chính mình thôi.

Tôi nghĩ rồi tự hứa với lòng mình. Đưa mắt nhìn Kai, tôi khẽ mỉm cười như để khẳng định lời hứa của mình.

...

- Takumi, chiếu.

- Yume, ghé đâu?

- VẬNG, chúng con biết rồi. Cậu/chị đang cản đường tôi đấy.

- Đừng có nhại tôi.

- Chị nhại thì có, tránh ra.

-Ồn ào quá!

- Đứng đây mà nói à, xuống đây làm cùng mau.

...

Những âm thanh hỗn loạn vang lên khiến khu rừng yên tĩnh bỗng chốc trở lên náo loạn. Cho đến gần tới cuối cùng chúng tôi cũng có một bữa tiệc trong rừng thịnh soạn. Dù chỉ có 4 người và một "tảng băng" nhưng không khí vẫn thật vui vẻ, ấm cúng.

Vậy mà lúc này đây, trong không khí vui vẻ đầm ấm ấy, tôi vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau đang âm ỉ trong lòng. Bất cười ngậy ngất trước những pha hành động hài hước của Takumi và cụ Natsu, nhưng trên mặt lại nhòe nhoẹt nước mắt. Tôi đã cười đến ra nước mắt ư?

Món thịt nướng ngon lành không khiến tôi mảy may chú ý, chỉ đắm đầu vào những chai rượu máu ngon lành với nồng độ cồn khá cao. Tôi cứ uống, cứ nốc rượu cho đến khi say khướt, cho đến khi nhìn 4 người còn lại thành 8 người, nhìn 1 cây thành 2 cây và trên trời thì có đến 2 mặt trăng. Say đến thế rồi mà vẫn đau một nỗi đau vô hình.

- Chết thật, sao con bé lại uống nhiều thế nhỉ?_ Bà Shita kêu lên khi nhìn đứa con gái của mình đang lăm nhả bài "ba con gấu", tay chân thì khua loạn xạ.

- Hơ hơ, một con ma men, đã bảo đừng uống nữa vậy mà cứ uống, giờ thì vác về sao đây?_ Takumi cau mày nói.

- Để tôi đưa cô ấy về._ Kai lạnh lùng lên tiếng rồi đi đến gần Yume kéo thân hình mềm nhũn của cô dậy.

- Ồ, tốt vậy nhóc đưa con bé về nhé, chúng ta về trước đây, haha._ Cụ Natsu nói rồi vội kéo bà Shita và Takumi bước lên trước, tiếng cười giòn tan vang lên trong đêm.

- Ô, sao lại...bọn nhóc...

- Đừng nói gì, phải để cho chúng có thời gian bên nhau chứ!

...

Ánh trăng màu bạc rải nhẹ trên con đường về nhà, nhẹ nhàng xốc Yume trên vai, Kai bước từng bước chậm rãi, đôi mắt màu tím bạc toát lên một nét buồn man mác. Ở đằng sau, Yume đang lăm nhả những câu vô nghĩa, có lẽ cô đã quá say rồi.

- AAA, ai đây. Ủa? Kai, cậu đang công tôi sao?

- ...

- Sao không nói gì? À à, quên mất cậu là tảng băng di động mà. Nhưng mà cậu khiến tôi hơi ngạc nhiên đấy!

- ...

- Bình thường cậu lạnh lùng như vậy, cả người đều toát ra khí băng vậy mà không ngờ nha, lưng lại ấm áp đến thế. Có phải cậu đã đặt nệm lên không đấy?

- Vớ vẩn.

- Hehe, cuối cùng cũng chịu nói rồi. He...he

Tiếng cười nhạt dần rồi tắt hẳn. Những giọt nước nóng hổi chợt rơi xuống, thấm đẫm bả vai Kai, cậu không giật mình, chỉ khẽ nhắm mắt và cảm nhận.

- Hôm nay...tôi đã nhìn thấy anh ấy. Tôi đã nghĩ là mình có thể quên vậy mà con tim vẫn... Tôi hận, hận bản thân mình vô dụng vô cùng.

-...

- Cậu có giận tôi không nếu tôi nói tôi vẫn chưa quên được anh ấy, vẫn đau khi nhìn thấy anh ấy và trái tim vẫn thổn thức như 5 năm trước...

- ...

- Không nói là giận thật rồi. Tôi còn giận mình nữa là...haha. Một mặt thì không thể quên được anh ấy, một mặt lại sợ mất cậu, sợ cậu không chờ tôi nữa, sẽ đi tìm tình yêu mới. Tôi thật ích kỉ phải không?

-...

- Hãy cho tôi thêm một chút thời gian, hãy chờ tôi một chút nữa thôi, hãy dừng lại để tôi chạy đến, trái tim tôi cần có thời gian. Tôi biết làm vậy là ích kỉ, cậu cũng phải có hạnh phúc cho riêng mình...nhưng mà, nhưng mà tôi...

Tiếng nói nhỏ dần rồi biến mất, thay vào đó là những tiếng nấc cụt và tiếng thở khó nhọc. Kai vẫn bước từng bước, nhịp nhàng đều đặn. Cô ấy thật ngốc, ngốc kinh khủng. Đến bao giờ mới chịu hiểu trái tim cậu, tình yêu của cậu dành cho cô là bất diệt là mãi mãi chứ? Ngốc quá!

- Chờ em ư? Không bao giờ có chuyện đó. Bởi vì tôi chưa bao giờ vượt qua em cả. Tôi luôn ở phía sau em, mãi mãi ở phía sau em cùng em bước trên con đường em đã chọn. Đến một lúc nào đó, đôi chân em mệt mỏi, trái tim em đau đớn chỉ cần quay đầu lại, em sẽ thấy tôi. Còn nếu em không thể quay đầu lại, em vẫn chọn bước tiếp thì hãy tin rằng ở đằng sau còn có một người đang đuổi theo em...Hãy tin là như thế!

Căn nhà gỗ thoáng chốc đã hiện ra trước mắt, đôi chân Kai chợt ngập ngừng:

- Đi thêm vòng nữa chứ nhỉ?

...

Nửa đêm canh ba, Takumi vẫn đi đi lại lại trong phòng khách, khuôn mặt nó lộ rõ vẻ suốt ruột, lo lắng. Vừa thấy bóng Kai công Yume về, nó đã vội bổ nhào ra, liên mồm hỏi:

- Hai người đã đi đâu? Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Có mỗi một quãng đường từ rừng về đến nhà thôi mà đi mất mấy tiếng, không lẽ anh đi đi lại lại cả trăm vòng?

- Cũng không đúng.

- Hả?

- Hình như là 105 vòng._ Kai đáp lãnh đạm rồi bước qua Takumi đi vào buồng.

_ RẦM..._ Có một thân ảnh đã đổ ập xuống sàn.

- Lạy chúa lòng lành, Takumi con xin thề, chưa từng gặp người nào điên hơn hẳn.

48. Chương 70.1

- Người muốn gặp cháu?

- TOOYA HONDO...người mau nói cho ta biết, 5 năm trước có phải người chưa ra tay giết chết con bé?
- Sao cơ? Cái chết của Yume chẳng phải người cũng đã nhìn thấy sao?
- Được, vậy thì đây là cái gì?

_BỐP....

Demonzu giận dữ hét lên rồi đập thẳng xấp ảnh vào mặt Tooya. Lực đập mạnh khiến mặt anh bị cứa, bật máu.

Tooya khẽ lau vết máu trên má mình, từ tốn cúi xuống nhặt những bức ảnh lên. Trong hình, một đám nữ sinh đang cười đùa vui vẻ trong một quán kem ven hồ. Bức ảnh sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu trong đó không có cô ấy, cô gái có đôi mắt màu xanh nước biển êm dịu.

Khẽ nhắm mắt, Tooya cố nén tiếng thở dài trong lồng ngực. Anh biết một ngày nào đó chuyện này sẽ xảy ra chỉ không ngờ rằng nó lại đến nhanh như vậy. Đúng là cái kim trong bọc cũng có ngày phải lòi ra. Vấn đề bây giờ là phải giải quyết chuyện này như thế nào?

- Hừ, ta đang chờ một lời giải thích của người đấy._ Demonzu gầm gừ.
- Cháu không biết.
- Cái gì? Một câu không biết mà xong chuyện ư? Người nghĩ ta là đứa trẻ à?
- Chuyện của 5 năm trước chính người cũng đã chứng kiến, cháu chẳng có gì để giải thích cả._ Tooya nói rồi khẽ nhún vai bình thản.
- Người...Được, thế thì tại sao? Tại sao con bé đó chưa chết? Người mau nói cho ta biết đi._ Demonzu gầm lên tức tối.
- Chỉ có hai khả năng. Một là ngày hôm đó đã có ai đó đã kịp thời xuất hiện cứu con bé, hai là...
- Là sao?
- Cũng có thể người trong ảnh không phải là Yume Hana mà đơn giản chỉ là một người có khuôn mặt và ngoại hình hơi giống thôi.

Những lời phân tích của Tooya khiến Demonzu hơi dao động, sự giận dữ trong lòng cũng giảm đi ít nhiều.

- Ông cố, người nghĩ sao, những khả năng đó cũng có thể xảy ra lắm chứ._ Tooya khẽ nhướn mày dò hỏi.
- Ừm, cũng không sai...Thôi được, đi ra đi, lần này ta tạm tin người vậy._ Demonzu chau mày nói, chiếc cằm nhọn kiêu ngạo hất ra phía cửa.
- Vậy cháu xin phép._ Tooya khẽ cúi đầu rồi thông thả bước ra ngoài. Mọi biểu hiện của anh đều đang chứng tỏ cho Demonzu thấy anh vô tội và chẳng biết gì cả. >____<

Nhìn cánh cửa khép lại sau lưng Tooya, Demonzu chột nghiêng chặt răng, rít lên:

- Con bé đó con sống, chắc chắn là vậy. Linh cảm của ta không bao giờ sai. Được rồi để xem lần này nó thoát khỏi tay ta như thế nào?

Có một sự thật mà hắn phải thừa nhận - hắn đang lo sợ, rất lo sợ. Rõ ràng con bé đó sống dai hơn hắn tưởng. 15 năm qua đã 3 lần hắn tìm cách giết nó nhưng đều thất bại. Rất cục là do con bé may mắn hay tại hắn đã quá khinh suất? Không biết, cũng chẳng cần quan tâm nữa bởi lần nữa hắn sẽ thành công, hắn sẽ không để bất kì ai làm lung lay đến sự sống của hắn tồn tại, không một ai cả...

-
- Anh Tooya, anh có điều gì cần dặn tụi em?
 - Không có gì, chỉ là ta muốn rời khỏi Tokyo ngay hôm nay. Hãy đảm bảo rằng ta vẫn xuất hiện đầy đủ trong các lớp học và các buổi họp.
 - Vâng, em biết rồi, anh yên tâm.

Trong khi đó...

- Thật bực mình, sao thằng nhóc Takumi đó lại bị ốm chứ? Chắc chắn là nó đã giả ốm để trốn việc.__ Làm bầm giận dữ, tôi vừa xách xô cá vừa dậm chân thành thịch xuống đất.

- Nói nhiều quá!__ Giọng nói lạnh lùng của Kai vang lên đằng sau khiến sự giận dữ trong tôi càng tăng lên gấp bội, bực mình tôi quay xuống gần cổ cũi:

- Hừ, tôi sẽ chẳng bao giờ cần nhần nếu cậu chăm chỉ hơn một chút. Nhìn xem, trong khi tôi bắt được ngần này cá thì cậu đến một con hén cũng không bắt đư...

_ BỊCH...ÀO...

Do không nhìn đường, tôi vô ý vấp chân vào hòn đá, cả người ngã nhoài ra đất, dĩ nhiên là cả xô cá cũng rơi xuống theo, vỡ tan tành. Lũ cá được tự do, bơi ngọ nguậy trên đất.

Vừa đau vừa tức lại vừa tủi, tôi chỉ còn biết há hốc mồm nhìn xô cá mình đã vắt vả cả buổi tối vỡ gọn.

- Khục...

Trong bầu không khí tĩnh lặng, tiếng cười cổ nén của Kai vọng lên nghe rõ mồn một càng khiến cơn giận và xấu hổ trong tôi tăng lên gấp bội. Vừa xâu những con cá vào que củi, tôi vừa quát hấn, mặt đỏ lên rần rần:

- Cười cái gì mà cười.

Để chữa ngượng, tôi cầm lấy chiếc que xiên cá, dúi vào tay hấn gắt lên:

- Cầm lấy, đây là công việc của cậu.__ Tôi nói, Kai không cười nữa, cũng chẳng nói gì chỉ khẽ nhún vai chấp nhận.

Đột nhiên tôi cảm thấy cả người lạnh toát, một luồng gió nhẹ chọt thổi đến, phả vào gáy tôi, mát lạnh.

- Cho ta góp vui được không Yume, Akatsuki?

Trong không gian tĩnh mịch của khu rừng đêm, một giọng nói trầm ấm, một giọng nói tôi đã từng yêu thích, nhớ nhung cũng là giọng nói mà tôi đã cố quên trong suốt 5 năm qua bất chợt vang lên. Là anh ấy, chắc chắn là anh ấy.

Không khí dường như đang lắng đọng tại nơi đây, tôi có thể nghe thấy được tiếng đồng hồ vang lên tích tắc trong đầu. Chỉ mấy giây thôi mà tưởng như thời gian đã trôi qua hàng thế kỉ. Lặng lẽ, chúng tôi, 3 người đứng đó như những bức tượng, không nói cũng không dám thở mạnh.

Toàn thân tôi bỗng trở lên run rẩy đến nỗi không thể kiềm chế, trái tim đập loạn xạ, liên hồi, và những giọt mồ hôi thì cứ rịn ra một cách vô thức. Càng lúc tôi càng cảm thấy anh ấy đang tiến lại gần, dù bước chân anh ấy rất nhẹ, hơi thở cũng không nghe thấy được nhưng nhịp đập con tim anh thì càng lúc càng rộn ràng.

- Anh đến đây để giết tôi phải không?

Phải rất lâu, rất lâu sau đó, tôi mới có thể trấn áp trái tim mình, lạnh lùng lên tiếng.

Câu nói của tôi, lạnh lùng đấy, sắc đá đấy nhưng không giấu được sự run rẩy trong đó, tôi có thể cảm nhận được từng câu chữ đang chao đi, nghiêng lại. Có lẽ cả anh ấy và Kai đều đã cảm nhận được điều đó.

- Quay lại và nhìn anh đi.

Giọng nói trầm ấm, chân thành có chút bất lực, một mối của anh ấy khiến tôi đau lòng đến rơi nước mắt.

Khiến tôi sống dở chết dở, còn dẫm đạp lên trái tim tôi một cách vô tình sao bây giờ anh lại tỏ ra nồng ấm và chân thành như vậy? Phải chăng anh lại muốn lừa tôi, bấy tôi lần nữa bằng sự dịu dàng, ấm áp này?

- Đừng hòng lừa tôi lần nữa, tôi không còn là con bé ngây thơ, ngu ngốc như xưa nữa đâu.

Tôi hét lên rồi quay đầu lại, đối diện với anh ấy. Nhưng...khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt ấy, dáng người ấy, đôi mắt đen huyền dịu dàng pha nét buồn man mác ấy, trái tim tôi lại bị tan chảy, những chiếc lông nhím trên người tôi lần lượt rụng hết. Tôi lại yếu đuối, lại không dám nhìn sâu vào đôi mắt ấy.

- Tránh sang một bên đi Yume.

Kai chợt lên tiếng, đẩy tôi ra sau lưng hắn. Đôi mắt hắn nhìn thẳng vào Tooya, anh cũng không ngần ngại, đáp trả bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Đứng bên cạnh, dõi theo hai người con trai, tôi bỗng cảm thấy hình như họ rất hiểu nhau, hiểu nhau đến nỗi có thể nói chuyện thông qua ánh mắt mà không cần dùng đến những ngôn ngữ nói thông thường.

Lát sau, khi ánh mắt của họ đã ngừng giao nhau, Kai quay sang tôi nói nhỏ:

- Cô mau đi đi, ngay bây giờ, và chạy thật xa khỏi nơi này.

- Không thể được? Làm sao tôi có thể bỏ mọi người mà đi?

- Đừng bướng, Demonzu đã tìm ra chúng ta rồi, cô còn ở đây hắn sẽ không tha cho đâu.__ Kai quát mắt nói.

- Thế còn cậu, còn mọi người, cậu nghĩ tôi là kẻ ham sống sợ chết thế sao?__ Tôi giận dữ nói.

- Không cần lo, người Demonzu muốn giết là cô, chứ không phải tôi hay ai khác. Nếu cô không chạy nhanh thì cả cô và tất cả mọi người đều phải chết. Rời khỏi đây đi, đó là cách giải quyết tốt nhất cho tình huống hiện tại.

- Nhưng...

- Đi mau.

Nhìn Kai, nhìn về phía căn nhà gỗ bằng đôi mắt luyến tiếc, tôi co chân chạy thật nhanh, cố gắng thoát khỏi nơi này, cũng là để thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của Demonzu, người đã ám ảnh đã thay đổi toàn bộ cuộc đời tôi.

Nhìn theo bóng Yume xa dần, Tooya chợt nhếch môi hài lòng nói:

- Cậu làm tốt lắm, cô ấy có vẻ rất nghe lời cậu.

- Anh không hối hận à?__ Kai đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Hối hận? Vì điều gì?

- Về chuyện khiến cô ấy hiểu nhầm.

- Từ trước đến nay, ta làm bất cứ điều gì cũng không bao giờ hối hận. Kể cả chuyện đó.

...

Mùi sát khí nặng nề bất chợt lan tỏa mạnh mẽ trong không gian khiến Kai và Tooya giật mình, vội vã quay đầu lại.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, mái tóc dài quỉ dị khe bay phát phơ trong gió, khuôn mặt đầy kiêu ngạo dần dần hiện ra, Demonzu nhẹ nhàng tiến đến gần, nụ cười ma mị phảng phất trên môi.

- Hừ, xem ai đây? Tooya, giờ này đáng ra người phải ở Lanci chứ sao lại có mặt ở đây? Năm cuối rồi, bỏ học như vậy là không hay đâu.__ Demonzu nhếch môi lạnh lùng nói.

- ...

- Sao không nói gì? Ta đang chờ một lời giải thích của ngươi đây.

Cố lấy lại bình tĩnh, Tooya khẽ nhún vai lắc đầu nói:

- Không ngờ người lại đến đây nhanh như vậy. Cháu định chuộc lại lỗi lầm, hành động sớm hơn một bước, giúp người bắt Yume Hana.

- Ồ, ra vậy. Thế người đã bắt được con bé chưa?

- Thật tiếc là lúc cháu đến đây đã không thấy con bé đâu, thằng nhóc này cứ một mực nói rằng con bé đã chết từ 5 năm trước rồi.__ Tooya nói với vẻ mặt đầy nuối tiếc.

- Chết rồi ư? Không thể nào, ta cam đoan rằng nó còn sống. Linh cảm của ta chưa bao giờ sai cả. Tên kia, nếu không muốn chết thì mau nói cho ta biết con bé ở đâu?__ Demonzu chợt rít lên, neho mắt nhìn Kai đầy dò xét.

- Hừ, chết rồi.__ Kai lạnh lùng nhếch môi nói.

- Người...

- Khoan đã, ông cố xin đừng giận dữ, cháu có ý này.__ Tooya vội vã đứng chắn trước Kai, vẻ mặt chợt trở lên đầm chiêu.

- Mau nói.

- Tên nhóc này hình như rất quan trọng với Yume Hana, dù có ép hấn, hấn cũng không nói con bé ở đâu đâu. Chi bằng ta bắt thằng nhóc cùng những người thân của con bé, nó sẽ tự động mà tìm đến thôi.

Đôi mắt lạnh lẽo của Demonzu bất chợt lóe sáng, hấn khẽ xoa xoa chiếc cằm nhọn của mình, khuôn mặt lộ rõ vẻ đầm chiêu, phân vân. Lát sau, hấn ngẩng đầu lên, gật gù đầy hài lòng:

- Được lắm, cứ làm như vậy đi, hãy bắt tất cả bọn chúng, nhanh lên.

- Cháu sẽ làm ngay.

...

Đã 3 ngày trôi qua, tôi vẫn không ra khỏi nội thành. Cứ nhắm mắt là tôi lại nghĩ đến cảnh tượng mẹ tôi, cụ Natsu, Takumi và Kai bị Demonzu giết hại. Biết đâu, không tìm được tôi hấn sẽ trút hết mọi giận dữ lên đầu họ thì sao? Cứ nghĩ đến đây tôi lại không tài nào bước chân ra khỏi thành phố, 3 ngày qua vẫn lẫn trốn ở nhà bạn.

Bước sang ngày thứ 4 cũng là lúc sự kiên nhẫn của tôi đi đến giới hạn, tôi không thể chịu đựng được cái cảm giác trong khi mình còn đang nhõn nhõn thế này thì những người thân của tôi lại phải chịu khổ. Tôi phải trở về, bên cạnh những người thân của tôi. Dù là cái chết tôi cũng phải cùng họ vượt qua. Ý nghĩ này đã thôi thúc tôi, đưa bước chân tôi trở về căn nhà gỗ nhỏ.

...

Tôi bước từng bước thật nhẹ nhàng, thận trọng. Không khí nơi đây có vẻ u ám và yên tĩnh hơn mọi ngày.

- Mẹ ơi...

Không có tiếng trả lời.

- Cụ Natsu...Takumi...Kai...

Đáp lại tôi chỉ là một bầu không khí tĩnh lặng đến rợn người. Cố nén cảm giác lo sợ trong tim, tôi đẩy cửa bước vào.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, tôi đã ước ao trước mắt tôi sẽ là khuôn mặt lạnh lùng của Kai cùng cái nháu mày đầy khó chịu, hoặc giả người đó là Takumi cùng những tiếng cằn nhằn rằng tôi đã đi đâu trong suốt mấy ngày qua, rằng tôi chẳng giống một đứa con gái gì cả...À không, bất cứ ai cũng được chỉ cần xuất hiện trước mắt tôi, làm ơn đi.

Nhưng mong ước của tôi đã nhanh chóng bị đập vỡ một cách phũ phàng. Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tôi bàng hoàng đến suýt ngã khuỵu.

49. Chương 70.2

Trong nhà, mọi thứ đều tan hoang, xơ xác. Khung cảnh này cho thấy trước đó đã xảy ra một vụ xô xát, giằng co rất quyết liệt. Dù có ngu ngốc đến mấy tôi cũng hiểu ra rằng vì tôi mà tất cả mọi người đều đã bị Demonzu bắt đi.

Bấu chặt tay vào bậu tường, tôi từ từ trượt người xuống. Tôi sai rồi, sai thật rồi. Đáng ra tôi không nên tin lời Kai, không nên chạy trốn bỏ mặc tất cả mọi người. Nếu tôi dũng cảm đối diện với Demonzu có lẽ giờ này chỉ mình tôi phải chết, chỉ mình tôi phải ra đi, chứ không như bây giờ kéo theo tất cả mọi người đều phải chịu liên lụy.

Bây giờ chỉ còn cách đi gặp hắn, hoặc là hắn giết tôi, hoặc là tôi giết hắn. Chỉ có như vậy tôi mới cứu được những người mà tôi yêu thương. Tôi phải đi Tokyo để đối diện với hắn, với số phận của mình.

Khoảnh khắc này tôi chợt hiểu ra, đúng như cụ Natsu đã nói, số phận của tôi và Demonzu gắn kết với nhau, chừng nào tôi còn sống hắn sẽ không ngừng truy đuổi chỉ vì một lí do duy nhất: tôi là hậu duệ của Ayami – người duy nhất có thể kết thúc cuộc sống của hắn. Rốt cục giữa tôi và hắn, ai là con mồi, ai là kẻ đi săn?

~...

Bước lên chuyến tàu từ Kansai trở về Tokyo, ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ. Cũng đúng thôi, đi một quãng đường xa xôi như vậy nhưng ngoài tấm vé tàu, bộ quần áo trên người ra, tôi chẳng mang theo bất cứ thứ gì cả.

Nhưng nếu họ biết tôi đến Tokyo để làm gì thì chắc họ sẽ chẳng ngạc nhiên đâu. Bởi đi chết thì cần gì mang theo hành lí, tiền bạc?

Tôi nghĩ rồi tự cười chính mình. Khi con tàu vừa xuất phát cũng là lúc tôi chìm sâu vào giấc ngủ. Giá mà...tôi cứ ngủ mãi thế này và không thức dậy nữa thì tốt biết bao. Không mệt mỏi, đau đớn, không chết chóc, máu, nước mắt và vampire...

— TIN...TIN...

- Tàu đã tới bến, mời các hành khách xuống xe.

Đưa tấm vé cho người soát vé, tôi vác bộ mặt ngái ngủ đi xuống tàu. Không có hành lí gì xem ra lại hay, thật là thoải mái.

Tôi không mất nhiều thời gian để đến được tư dinh của tộc Hondo, vẫn âm u, vẫn lạnh lẽo như vậy, nó chẳng hề thay đổi gì cả. 5 năm qua, tôi đã học được cách rèn luyện bản thân để có thể bảo vệ mình, bảo vệ mọi người.

Tôi không mất nhiều khó khăn để lọt vào được tư dinh. Kì lạ là tại sao một tư dinh lớn như vậy mà lại canh phòng thật lỏng lẻo. Phải chăng lại là một cái bẫy như năm xưa. Nhưng kệ, dù là bẫy hay gì gì đó thì tôi cũng bắt buộc phải xa vào. Vì đây là sự lựa chọn duy nhất của tôi.

Việc đầu tiên cần làm là đi tìm ngọc Maya. Viên ngọc sẽ làm bị thương những kẻ không phải là chủ nhân của nó nên Demonzu không thể đeo bên người. Vậy thì viên ngọc chắc chắn đang ở phòng hắn, phải có được nó thì tôi mới hồng hỉ được Demonzu.

Tôi nghĩ rồi thận trọng đi đến gian phòng rộng lớn của hắn. Vẫn như 5 năm trước, sát khí tỏa ra từ đây vô cùng âm u, đáng sợ. Đứng trước nó tôi vẫn cảm thấy lồng ngực mình căng phồng, tim đập liên hồi, tuy nhiên cảm giác sợ hãi thì đã không còn.

Tôi mở cửa và bước vào phòng, vẫn là cái không gian u tịch, đen tối ấy. Nhìn quanh quất một lượt, tôi bật ra tiếng thở phào nhẹ nhõm:

- May quá, hắn không ở đây.

Nói rồi tôi nhanh nhẹn bước vào phòng, lục tìm viên ngọc. Đã một giờ trôi qua mà tôi vẫn không lần ra viên ngọc quý giá ấy. Mệt mỏi, bất lực, tôi gần như quì sụp xuống sàn. Đúng vào lúc ấy, giây phút tôi gần

như đã từ bỏ, thì một ánh sáng xanh mỏng manh lọt vào mắt, như người chết đuối vớ được phao, tôi vội vã lao đến bên chiếc giường rộng lớn. Dưới lớp đệm dày, viên ngọc đang phát ra một thứ ánh sáng mãnh liệt.

Đúng là ông trời không phụ lòng người, cầm viên ngọc trên tay, tôi mừng đến rơi nước mắt. Đã có tôi, đã có viên ngọc. Giờ chỉ cần một thứ nữa, một thứ có thể kết thúc cuộc đời hần nhưng cũng có thể chấm dứt cuộc đời tôi.

...

...

Trong khi đó, ở nhà giam của tộc, bà Shita, cụ Natsu, Takumi và Kai đều bị bắt và trói ở đây. Đã 3 ngày trôi qua mà chưa có thứ gì vào bụng, họ đã mệt lả và đói rũ nên chẳng còn hơi sức đâu mà kêu gào hay chữ-i rửa, kể cả đứa lẩm mồm nhất là Takumi cũng lặng thinh.

Trong bóng đêm u tịch, một cây nến trắng mờ mờ xuất hiện khiến ai cũng giật mình tỉnh giấc. Một dáng người thanh thoát bước vào, khuôn mặt ẩn hiện trong ánh nến mờ.

- Ai?_ Shita, cụ Natsu và Takumi cùng đồng thanh.

- Ta, Tooya._ Người lạ lên tiếng, bước lại gần họ.

- Tooya Hondo, hừ đồ ác bá, mi đến đây làm gì?_ Takumi là người phản ứng đầu tiên với cái tên "Tooya".

-...

- Sao không nói gì? Có phải Demonzu sai người đến đây để giết bọn ta không?_ Nó tiếng tục hét lên.

- Im đi._ Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên khiến Takumi im bật. Người vừa quát không phải Tooya mà là Kai.

Về phần Tooya, anh không nói gì, chỉ khẽ cười rồi đi đến mở khóa cho từng người trước ánh mắt quá đỗi ngạc nhiên của họ.

Khi đã được thả tự do, trong khi những người khác còn đang ngẩn ngơ vì kinh ngạc thì Kai lại khẽ xoa cổ tay một cách thần nhiên như thể chuyện Tooya cứu mọi người là lẽ tất nhiên.

- Giờ chúng ta làm gì?_ Kai hỏi rồi nhìn ra bên ngoài.

- Chạy trước khi hần phát giá...

_ CẠCH....

Phòng giam tối tăm đột nhiên sáng bừng khiến ai nấy đều giật mình nhìn ra phía cửa. Demonzu đang đứng ở đó, nở nụ cười quỷ dị vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt hần đang dấy lên một ngọn lửa chết chóc. Khuôn mặt biểu lộ rõ rệt niềm mong ước: giết, giết, giết, giết hết tất cả bọn chúng. Theo sau hần là Kotoshi, trưởng tộc Akatsuki.

- Haha...ta biết ngay mà, ngươi là đồ phản bội Tooya. Uống công ta đã tin tưởng ngươi._ Demonzu rít lên giận dữ, tay chỉ thẳng vào mặt Tooya.

- Nếu ông tin tưởng ta thì đã không có mặt ở đây, đúng không?_ Tooya bình tĩnh hỏi vặn lại.

- Ngươi nói đúng, ta chưa thể hoàn toàn tin ngươi. Chính vì sự cẩn trọng đó của ta nên ngươi mới hỏng việc.

- Cẩn trọng? Haha, nếu ông là người như vậy thì mọi chuyện đã kết thúc từ 15 năm trước rồi._ Tooya bật cười mỉa mai.

- Hừ, đúng ta đã sai khi quá khinh suất. Nhưng lần này thì sẽ không có chuyện đó đâu, ta sẽ giết ngươi trước, dù ngươi có là hậu duệ duy nhất của tộc Hondo ta cũng không nề hà, chỉ cần ta muốn, bất cứ ai cũng phải chết.

Dứt lời, hắn lao đến quật mạnh Tooya bắn vào góc tường, ở bên cạnh Kotoshi một mình chống chọi với những người còn lại.

Đưa tay lên lau vệt máu ở miệng, Tooya nhanh chóng đứng dậy, thở dốc. Hắn quá mạnh, thật sự rất mạnh. Lúc trước đánh nhau với hắn, có lẽ vì chưa muốn giết anh nên hắn mới không ra tay mạnh như lần này. 5 năm trôi qua, hóa ra sự cố gắng nỗ lực của anh chỉ là thừa thãi. Dù có cố gắng thế nào anh vẫn không động được vào người hắn.

- Giờ thì kết thúc thôi.__ Demonzu cười gần rồi nhẹ nhàng lướt đến, thanh kiếm bạc nhọn hoắt nhằm vào trái tim Tooya.

Hết rồi, sắp hết thật rồi ư? Anh chưa bao giờ sợ chết nhưng giờ phút anh lại cảm thấy sợ hãi điều đó.

Chết rồi, ai giải thích cho em hiểu tất cả, ai phá giải hiểu lầm giữa hai chúng ta. Anh không muốn chết đi mà ánh mắt em vẫn nhìn anh đầy căm thù hận. Anh không muốn nội tâm em bị giằng xé giữa yêu thương và căm thù. Nếu biết trở về thế giới vampire em sẽ đau khổ như vậy thì anh đã không mong ước em quay lại bên anh, như 15 năm trước hai đứa trẻ, hồn nhiên biết mấy, vui tươi biết mấy.

__ PHẬP...__ Lưỡi kiếm xuyên qua cơ thể, sắc ngọt. Máu tươi bắn lên mặt Tooya, tanh nồng, mặn chát. Một thân ảnh đang dần đổ sụp xuống trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, kể cả Demonzu.

- Kotoshi, người làm cái gì thế? Sao lại đỡ lưỡi kiếm cho hắn?__ Demonzu giận dữ gầm lên.

- Xin người đứng giết...con trai...tôi.

Kotoshi run rẩy nói, bàn tay bấu chặt lấy chiếc áo vấy máu của Tooya. Khuôn mặt của người sắp chết lộ ra nét đau đớn cùng cực, ông mấp má môi, khoe miệng giật giật như muốn nói điều gì đó.

- Con trai...con có giận ta không?

- Giận ông ư? Không, ta không giận mà chỉ hận ông thôi.__ Tooya quỳ sụp xuống, để mặc cho bàn tay Kotoshi nặng nhọc xoa đầu mình.

- Ủ, ta biết, ta biết con hận ta. Ta cũng không mong con tha thứ cho ta.

- Tại sao ông lại đỡ nhát kiếm đó cho ta? Ông giết ba mẹ ta, dù biết ta là con ông, ông vẫn không một lần đến tìm ta. Một người cha chưa từng nhìn mặt con mình đến một lần trong suốt 23 năm qua bây giờ lại đỡ nhát kiếm cho nó. Nực cười, quá nực cười...

- Phải rồi, ta đúng là đáng hận, con cứ hận đi. Nhưng ta muốn nói với con một điều: con giống mẹ lắm và ta yêu mẹ con, mãi mãi yêu bà ấy, cho đến chết...

Kotoshi nói một hơi rồi buông thông tay, cả cơ thể vỡ tung thành những mảnh pha lê trong suốt, rồi mãi mãi ra đi.

Tất cả mọi người đều chung nhau sự bàng hoàng vì cái chết đột ngột của một vampire lạnh lùng và tàn nhẫn nhưng lại là con nghiện của ái tình, một người đàn ông chung thủy tuyệt đối với tình yêu.

Chỉ có một người, đang cố nén nỗi đau vào trái tim đã chai sạn vì quá nhiều vết thương, để nước mắt chảy ngược, để khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng vô tâm cố hữu.

Cậu đã sống như vậy trong suốt những năm qua. Lạnh lùng và tàn nhẫn, cậu chưa bao giờ biết ghen tị với ai những lần này cậu cảm nhận nỗi đố kỵ sâu sắc trong lòng dành cho Tooya, người anh trai cùng cha khác mẹ.

Ông ta đã chết rồi, người mà cậu tưởng như vô cùng căm hận ấy đã chết, nhưng vì sao khi ông ta đã biến mất cậu lại không thấy vui vẻ. Cậu tự hỏi, đã bao giờ dù chỉ trong tiềm thức, ông ấy nhớ ra rằng mình còn có một đứa con trai khác, một đứa con trai ông ta chưa bao giờ để mắt đến.

Dù biết vampire ích kỷ, và tình yêu của vampire thì lại càng ích kỷ hơn nhưng cậu vẫn không thể chấp nhận được. Ông ta yêu mẹ Tooya đến vậy thế còn mẹ cậu thì sao? Ông ta sẵn sàng hi sinh mọi thứ kể cả mạng sống cho anh ta, còn cậu, ông ta có thể giết chết cậu nếu ông ta muốn.

Thật nực cười, cho đến lúc chết trong mắt ông ta cậu cũng không tồn tại, mãi mãi chỉ là một cái bóng, vô hình, lặng lẽ lướt qua.

- HA HA HA...

Tiếng cười rùng rợn của Demonzu bất chợt vang lên đánh thức mọi người khỏi sự bàng hoàng.

- Con trai ư? Thế này là thế nào? Người không phải là người của tộc Hondo ư?_ Demonzu rít lên giận dữ.

- Ông thông minh là vậy nhưng lại không thể nhận ra điều này sớm hơn. Trước khi lấy ba tôi, mẹ tôi đã có con với Kotoshi Akatsuki, và tôi chính là đứa con đấy. Giờ thì ông đã hiểu chưa?_ Tooya từ từ đứng dậy, bật cười giễu cợt.

- Cái gì cơ? Người, người... Được lắm, chúng dám lừa ta, bây giờ thì chẳng có lí do gì mà ta không giết được người. Hãy chết đi.

Demonzu điên cuồng gào lên, vung kiếm lao đến như một con quỷ dữ thực thụ. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng giam bật mở, một dáng người nhỏ nhắn bước vào. Mái tóc ngắn khẽ tung bay trong gió, vầng hào quang lấp lánh toát ra từ người cô thật lung linh, thật rực rỡ. Trên tay cô cầm một thanh kiếm bạc tỏa ra ánh sáng màu xanh dương, hệt như màu trong đôi mắt cô.

- Mau kết thúc đi Monzu, sống như vậy đủ rồi, mau trở về với mẹ...

Tiếng nói lãnh lút vang lên khiến Demonzu giật mình, thanh kiếm trên tay rơi xuống loảng xoảng. Hắn vội vã quay đầu lại, trước mắt hắn là hình ảnh của người phụ nữ ấy, người duy nhất hắn nể sợ trong cuộc đời này. Hắn vừa yêu vừa căm ghét người đàn bà đã phản tộc, phản chồng ấy.

- Bà...

- Trở về với đất, với ta đi.

- Không, ta phải sống, ta phải sống..._ Hắn quơ tay chân, hò hét điên cuồng, hắn muốn sống, hắn sợ chết, hãy để hắn mãi mãi tồn tại, đừng đưa hắn đi.

- Muộn rồi.

Đôi mắt Yume sáng rực, giọng nói thanh thép lạnh lùng. Nhẹ nhàng và dứt khoát, lưỡi gươm xuyên thẳng vào ngực Demonzu kết liễu cuộc đời kéo dài hàng nghìn năm của hắn. Hắn chết như Mika, Takeshi, Tubo và Kotoshi, những người mà hắn đã ra tay giết hại. Trang sử của hắn đã mãi mãi khép lại từ đây.

...

_ CÁCH...

Thanh gươm trên tay tôi rơi xuống rồi tan biến như bọt biển.

- Phụt...

Một dòng máu từ trong huyết quản, trào ra khỏi khóe miệng tôi. Đến lúc rồi, khi Demonzu chết cũng là lúc chất độc của hoa Pureblood phát tác, nó đang lan dần trong người tôi, mạnh mẽ, tàn ác, ăn sâu từng bộ phận khiến cơ thể tôi đau như bị muôn ngàn cây kim chích phải.

Đau đớn, tôi ngất đi trong máu và nước mắt, bên tai còn vang vọng lên những tiếng la hét, tiếng nức nở của mọi người. Số phận đã an bài, và tôi thì không thể tránh được nó.

50. Chương 71.1

"Yume à, để giết được Demonzu ngoài bản thân cháu và viên ngọc thạch ra còn cần một thứ nữa, đó là hoa pureblood, loài thảo dược đáng sợ chỉ dành riêng cho dòng thuần chủng. Những vampire cấp thấp hơn khi trúng độc sẽ không tránh khỏi cái chết. Không những thế, hoa Pureblood còn được coi là sự trừng phạt

kinh khủng nhất giành cho các vampire lai thuần chủng. Nếu trúng độc những vampire như cháu sẽ bị chất độc hành hạ đau đớn cho đến chết... Đây là lí do tại sao ta không kể cho cháu nghe mọi chuyện sớm hơn.

...

__ CHOANG”

- Hoa Pureblood?

- Đúng vậy, để giết Demonzu, Yume phải lựa chọn đi vào con đường chết. Hoa Pureblood là điều kiện đủ để có thể giết được hắn. Sẽ chẳng có chuyện gì nếu hậu duệ của Ayami là một vampire thuần chủng. Khốn thay con bé lại là vam lai thuần, bây giờ đến hoa đà tái thể cũng chưa chắc cứu được nó.

Cụ Natsu nói rồi ngồi thụp xuống ghế, đau khổ ôm lấy đầu, đôi mắt cụ nhắm nghiền lại.

a dường như không dám tin vào tai mình nữa, đôi chân bà run rẩy, cả người ngã khụy xuống đất.

15 năm trước số phận đã cướp Haku từ tay bà, bây giờ lại đến Yume, đứa con gái bé bỏng, niềm hi vọng sống duy nhất của bà.

Bà nên trách ai đây? Trách Demonzu, trách ông trời, trách số phận hay tự nguyên rủa chính bản thân mình. Nếu ngày ấy bà không bướng bỉnh bỏ tộc ra đi, không gặp Haku, không yêu và lấy anh ấy, Yume sẽ không được sinh ra và nó sẽ không phải chịu đau đớn như bây giờ.

Nếu 5 năm trước bà không để Yume trở về thế giới vampire thì có lẽ giờ này hai mẹ con bà vẫn đang sống yên ổn, hạnh phúc như hai con người bình thường.

Tất cả là do lỗi của bà, tại sao đau khổ lại đổ hết lên đầu Yume, con bé mới 21 tuổi, nó còn tương lai còn cuộc sống trước mặt. Chẳng lẽ cuộc đời nó lại phải chấm dứt ở cái tuổi 21 đẹp đẽ này sao?

- Mẹ ơi...con đau lắm...

Tiếng gọi đứt quãng trong cơn mê sảng của Yume đưa a trở về với thực tại tàn khốc. Bà lồm cồm bò dậy, vội vã chạy đến bên giường con, áp lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó vào má mình, tha thiết gọi:

- Yume à, mẹ đây, mẹ đây mà con.

- Con đau lắm, đau lắm...

- Ủ, mẹ biết, mẹ biết mà, sẽ hết đau ngay thôi Yu đáng thương của mẹ, hức... hức...__ Gục đầu vào vai con, nước mắt bà rơi xuống, mặn chát, cay đắng.

Gần con như vậy bà mới thấu hiểu được nỗi đau của nó mạnh mẽ đến thế nào. Mỗi lần cơ thể nó run lên là trái tim bà lại đau như bị ai cào xé. Chứng kiến nỗi đau đớn của con, là một người mẹ, bà lại không thể làm được gì. Bà thật ngu ngốc, thật vô dụng quá!

- Mẹ ơi...giết con đi...con muốn chết.__ Cào mạnh tay xuống tấm ga giường, Yume cắn chặt răng, kêu lên.

Nếu đau như vậy thì thà chết còn hơn, đôi khi cái chết chính là sự giải thoát tuyệt vời nhất.

- Con nói gì thế? Chết là chết thế nào? Con phải mạnh mẽ lên, sẽ có cách giải độc hoa thôi. Đúng nói như thế nữa nhé, Yu của mẹ.__ Bà a bật khóc nức nở, giọng nói của bà lạc đi vì lo lắng, sợ hãi.

- ĐAU...đau lắm, giết con đi, đâm chết con đi. Con xin mẹ, giải thoát cho con, cứu con...AAAA.

Yume vùng vẫy thét lên, sự đau đớn của cô khiến trái tim tất cả mọi người tan nát. Nỗi đau ấy như thấm sâu vào lòng mỗi người khiến ai nấy đều có cảm giác như chính mình cũng đang bị chất độc của hoa Pureblood hành hạ.

Giữ lấy hai tay của Yume, a ôm chặt lấy con, gào lên:

- Con bảo mẹ phải làm sao đây? Tự tay giết con ư? Thà mẹ tự đâm chết mình còn hơn...

- Con vẫn sẽ chết dù mẹ không giết con, một cái chết đau đớn, con không muốn. Hãy giết con đi, con van mẹ. Làm ơn đi, ai cũng được hãy giải thoát cho con__ Yume chấp hai tay lại, van nài. Những giọt nước mắt đau đớn rơi xuống, nhoe nhoẹt trên gương mặt trắng bệch, xanh xao.

Giọng nói tha thiết của đứa con đã đánh động vào tâm hồn người mẹ. Run rẩy cầm lưỡi găm nhọn trên tay, a khóc không ra tiếng, ý nghĩ giải thoát cho đứa con tội nghiệp khỏi nỗi đau cứ thôi thúc trong tim bà. Bà có quyền gì níu giữ sự sống của nó khi mà nó đang đau khổ muốn chết. Không giải thoát cho nó bà cũng đâu có cách gì cứu được nó, chất độc của hoa Pureblood đang bào mòn cơ thể và tâm trí nó. Giết nó là cách duy nhất giúp nó không còn đau đớn nữa.

Nhưng...tự tay giết chết người mình yêu thương nhất, bà không làm được, thật sự không làm được.

- Mẹ hãy làm đi, chỉ cần dứt khoát, con sẽ hết đau và mọi người cũng sẽ hết đau.__ Níu lấy bàn tay đang run rẩy cầm lưỡi găm của mẹ, Yume thều thào nói, cổ nhếch vành môi nở một nụ cười nhạt như nắng đông.

- Không, mẹ không thể.

- Có chứ, mẹ có thể làm điều đó - vì con.

- Yume...

- Con nhìn thấy ba rồi, ba đang cười rất vui, còn cả anh Takeshi nữa, con muốn gặp họ, hãy giúp con...

Siết chặt cán dao găm trong lòng bàn tay, a cắn răng để không bật khóc nhưng nước mắt thì vẫn cứ tuôn trào không thể ngừng nổi.

"Hãy giúp con, hãy giúp con"

- Sao con lại tàn nhẫn như vậy, thỉnh cầu mẹ giết con, thỉnh cầu điều mà một người mẹ sợ nghe nhất. Giết con sau 21 năm mẹ bên con, sau 21 năm mẹ yêu con, sau 21 năm mẹ sống vì con và sau 21 mẹ đem con vào giấc mơ của mình. Nhưng chứng kiến con đau đớn như vậy mẹ còn sự lựa chọn khác sao? Giết con mẹ sẽ làm dù điều đó rất khó khăn...

_PHẬP...

Lưỡi dao găm cắm phập xuống, máu bắn lên khiến chần gối xung quanh như được điểm xuyết thêm hoa văn. a buông tay khỏi lưỡi dao, mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Một bàn tay của ai đó đã hứng trọn lưỡi dao mà bà đâm xuống. Người đó không ai khác là...Tooya.

Rút lưỡi găm đang cắm sâu vào bàn tay mình rồi lẳng nó vào góc phòng, Tooya không nói gì chỉ lặng lẽ bế Yume lên, bàn tay đầm máu của anh khiến tấm áo trắng của cô bị lấm lem.

- Sẽ hết đau ngay thôi, em yên tâm đi, ta đã có cách để cứu em.__ Tooya thì thầm, dùng bàn tay lành lặn nhẹ nhàng lau vết nước còn đọng lại trên bông mắt Yume.

Hành động đầy bất ngờ của anh khiến a ngơ ngác, ngồi ngẩn người ra một lúc lâu. Đến khi định thần lại, bà mới giật mình, vội vã nhóm dậy chạy đến đứng chắn trước mặt Tooya.

- Cậu định đưa con bé đi đâu? Nó còn chưa đủ đau, chưa đủ mệt mỏi hay sao mà cậu còn định hành hạ nó? Lần này tôi nhất định không để cậu cướp nó khỏi tay tôi đâu.__ a gần giọng nói, tay túm chặt lấy cổ áo Tooya.

- Để Yume ở bên bà, rồi bà định làm gì? Giết cô ấy như vừa nãy sao?__ Tooya nhếch môi, cười nhạt.

- Thế còn cậu? Cậu nhẫn tâm nhìn nó phải chịu đau đớn quằn quại cho đến chết sao?

- Yume sẽ không chết. Nếu ta còn sống trên đời này ta nhất định sẽ không để cô ấy chết.

- Làm sao ta có thể tin cậu, làm sao ta có thể để cậu đưa con bé đi? Rồi cậu sẽ làm gì với con bé?__ a nghi ngờ nói, bàn tay nắm chặt lấy cổ áo Tooya hơn.

- Tin hay không tùy bà. Ta sẽ làm tất cả để cứu Yume, ta sẽ không bao giờ để cô ấy phải chịu đau đớn thêm lần nữa.__ Tooya lạnh lùng nói rồi né người, vượt khỏi bàn tay của a, nhanh chóng bước ra ngoài.

- Cậu...đứng lại._ Đường như a vẫn chưa thể tin tưởng được Tooya, bà vội vã xoay người, định đuổi theo nhưng có một bàn tay đã giữ bà lại, ngăn không cho bà đuổi theo.

- Hãy để anh ta đi._ Thu bàn tay về, Kai lạnh lùng lên tiếng.

- Cậu nói gì thế? Sao lại để cậu ta đưa Yume đi?

- Anh ta sẽ khiến cô ấy hết đau đớn.

- Cậu yêu con bé mà, phải không? Tooya Hondo có thể sẽ đưa con bé đi mãi mãi, chúng ta sẽ không còn được nhìn thấy mặt con bé nữa, cậu muốn vậy sao?_ a phẫn nộ hỏi.

- Chỉ cần cô ấy không đau nữa.

- Hả?

- Tooya Hondo là người duy nhất có khả năng cứu Yume. Chỉ cần cô ấy được sống, được hạnh phúc thì dẫu không được nhìn thấy cô ấy nữa, tôi cũng chấp nhận.

Kai nói rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Có ai biết lúc nhìn thấy cô ấy đau đớn vì bị chất độc hành hạ, cậu đã trăm nghìn lần muốn giết cô ấy, muốn tự tay kết thúc nỗi đau cho cô ấy. Nếu phải chọn lựa, cậu sẽ chọn cách giết cô ấy, để cô ấy ra đi trong bình yên vì cậu không chịu đựng được cái cảm giác nhìn thấy cô ấy đau đớn như vậy.

Vì cậu vô dụng nên chỉ có thể kết thúc nỗi đau của cô ấy bằng cái chết nhưng Tooya Hondo thì khác. Anh ta sẽ có cách giải thoát Yume khỏi cái chết và sự đau đớn. Cậu tin là vậy. Đó là lí do tại sao cậu lại để Tooya đưa cô ấy đi trong giờ phút còn lại ít ỏi của cô ấy.

Cậu ra tay chặn a lại nhưng có ai biết chính cậu đã trăm ngàn lần muốn cướp Yume khỏi tay Tooya. Nhưng giữ cô ấy ở bên mình rồi cậu sẽ làm gì? Giết cô ấy hay đứng nhìn cô ấy chịu đau đớn đến chết? Nếu đã như vậy thì thà cậu buông ta để cô ấy ra đi còn hơn.

Chính suy nghĩ này đã khiến cậu không thể ích kỉ được. Vì cậu yêu cô ấy, đơn giản chỉ là yêu mà thôi.

Một mình cậu đã bước đi trên con đường mờ mịt, đơn độc trong suốt từng ấy năm cho đến khi Yume xuất hiện. Như một tia nắng ấm áp và tinh nghịch.

Lần đầu tiên trong đời cậu có niềm tin vào phía trước, cậu đã mơ thấy tương lai và muốn đuổi theo cô ấy. Nhưng cậu nhận ra mình chỉ như một bóng nắng cứ mãi đuổi theo tia nắng ấm áp để rồi đến khi bắt kịp cũng là lúc tia nắng sắp lụi tàn và dần tắt hẳn.

...

...

Tooya cố bước thật nhanh trên con đường dẫn đến đỉnh núi Oyama. Đường đi khúc khuỷu, gồ ghề, đá nhọn và mấp mô khiến chân anh tứa máu nhưng tốc độ thì vẫn không giảm mà ngược lại còn tăng lên.

Thời gian không còn nhiều, anh phải nhanh chóng đưa cô ấy đi gặp Aso, người quản gia già 5 năm trước đã xin nghỉ hưu về ở ẩn. Bây giờ chỉ có ông ta mới cứu được Yume.

Căn nhà gỗ nằm chênh vênh trên vách, nửa già bị che khuất bởi những rừng cây um tùm. Xóc Yume trên vai, Tooya vội vã đi đến, cánh cửa gỗ của căn nhà đã đóng im ỉm. Cũng phải thôi, bây giờ là sáng sớm sẽ chẳng có vampire nào thức dậy vào giờ này cả.

Tooya giữ Yume bằng một tay, tay còn lại anh đập mạnh vào cánh cửa:

- Aso, mở cửa cho ta.

...

_ Rầm, rầm, rầm.

- Aso, mở cửa mau. Aso...

_ Rầm, rầm, rầm.

Người đàn ông già nghe thấy tiếng đập cửa thành thích bèn uể oải đứng dậy đi ra ngoài, còn đang ngái ngủ nên ông không nhận ra giọng nói của người bên ngoài.

Kéo tay mở cánh cửa gỗ nặng nề, đôi mắt ông chợt mở lớn, cả người suýt ngã ngửa ra đằng sau vì kinh ngạc.

Người đang đứng trước mặt ông, khuôn mặt thanh tú lấm tấm những giọt mồ hôi, khuôn mặt ánh lên sự lo lắng, đau đớn đến cùng cực.

- Cậu chủ? Sao cậu lại ở đây?

- Đừng nói nhiều, mau giúp ta cứu cô ấy._ Tooya nói rồi vội vã nách người đi vào trong để mặc người quản gia già còn đang đứng thẩn thờ ở đằng sau.

Gần 20 năm làm quản gia cho tộc Hondo, phụ trách săn sóc cho Tooya, đây là lần đầu tiên ông thấy bộ dạng như vậy của cậu ấy. Chứng kiến cậu ấy sinh ra và lớn lên, ông hiểu chắc chắn phải có chuyện gì quan trọng lắm cậu ấy mới phải vượt một chặng đường dài để đến đây trong bộ dạng thê thảm như vậy. 5 năm qua, không có ông ở bên không biết cậu ấy sống như thế nào?

...

_Cạch...

- Cậu uống nước đi._ Đặt li trà xuống bàn, Aso giục Tooya. Tình thần cậu ấy có vẻ bất ổn, một li trà Atiso sẽ giúp cậu ấy bớt căng thẳng hơn.

- Được rồi, bây giờ ông hãy giúp tôi cứu Yume đi. Chỉ có ông mới cứu được cô ấy._ Tooya nóng nảy đi luôn vào vấn đề.

- Cậu bình tĩnh đã, rốt cục cô bé bị làm sao?_ Ông Aso nhíu mày bình tĩnh hỏi.

- Hoa Pureblood.

- Hả?

- Cô ấy bị trúng độc hoa pureblood. Ông hãy mau cứu cô ấy đi.

Khuôn mặt người đàn ông già bỗng chốc biến sắc. Hoa pureblood, loài hoa độc nhất, đáng sợ nhất nhưng cũng quý nhất trong số các loại thảo dược.

Làm sao một vampire lai thuần còn trẻ như cô bé lại bị trúng độc được? Vấn đề là muốn giải được độc trừ phi...

- Ông mau nói gì đi chứ.

- Ồ. Cậu chủ, cậu cũng biết mà, hoa pureblood không có cách gì giải được độc. Nó là loài thảo dược độc nhất trong số các loài hoa._ Ông Aso cúi đầu nói, trong lòng chợt cảm thấy tội lỗi. Xin lỗi cô bé, vì Tooya, vì sự sống của cậu ấy ông không thể nói ra cách giải độc hoa được.

_ RẦM...

Tooya đập mạnh bàn tay bị thương xuống bàn, li trà bắn văng ra ngoài, rơi xuống đất và vỡ tan tành:

- Ông nói dối. Cũng như ông, ta đã sống bên ông gần 20 năm, ta hiểu rất rõ về ông. Ông đã giành ra 5 năm để tìm hiểu và nghiên cứu về loài hoa này. Không lẽ chẳng tìm ra thứ gì cả?

- Đúng vậy, công cuộc nghiên cứu là vô vọng, tôi không thể tìm ra cách giải độc hoa._ Ông Aso nghiêm mặt từ tốn nói.

- Đừng có đùa, ông là người không bao giờ từ bỏ khi chưa tìm ra thứ mình muốn. Ông không thể quay sang nghiên cứu loại hoa khác khi mà Pureblood ông còn chưa nghiên cứu xong. Ta nói có đúng không?_ Tooya nhếch môi bắt bài.

- Cậu...Hừ, dù cậu có nói thế nào đi chăng nữa thì kết quả vẫn chỉ có một. Đó là chất độc của hoa Pureblood không có cách gì giải được. Cậu hãy từ bỏ đi, cô bé ấy không cứu được đâu, nếu cậu muốn tốt cho cô bé thì giết cô bé đi. Cứ để như vậy cô bé sẽ phải chịu đau đớn cho đến...

_ PHỊCH...

Tiếng cơ thể chạm mạnh xuống nền đất khiến Aso giật mình, vội quay đầu lại, nhìn người đang quỳ trước mặt mà không dám tin vào mắt mình nữa. Ông gần như hoảng loạn, vội vã chạy đến đỡ Tooya đứng dậy nhưng anh không chịu.

- Cậu Tooya, cậu làm cái gì thế, cậu là cậu chủ của tôi, sao lại hành động như vậy? Thế này thì tôi phải ăn nói với bà cậu, với ba mẹ cậu thế nào đây?_ Ông Aso hoảng hốt kêu lên.

- Hãy cứu cô ấy, ta cầu xin ông.

- Hả?

- Một lần đã là quá đủ, ta đã từng chứng kiến cái chết của ba mẹ mình mà không thể làm được gì. Lần này ta không thể đứng yên nhìn cô ấy như vậy được. Ta sẽ không thể sống nổi nếu phải nhìn thấy cô ấy chịu đau đớn cho đến chết. Vì thế hãy giúp ta cứu cô ấy.

- Có gì thì cậu cứ đứng lên rồi nói được không? Tôi van cậu đấy, đừng làm tôi sợ.

- Ta sẽ không đứng lên nếu ông không nói ra cách cứu Yume._ Tooya hắt mạnh Aso ra, cương quyết nói.

- Cậu... Trời ơi, cậu muốn ép tôi vào bước đường cùng sao? Cậu thật quá nhẫn tâm, cậu muốn tôi lúc chết đi không dám nhìn mặt bà cậu, ba mẹ cậu sao?_ Aso tức giận kêu lên.

- Họ sẽ hiểu cho ông giống như lúc này đây ông đang hiểu cho tôi vậy._ Tooya nhún vai nói.

- Hừ...thôi được rồi, cậu hãy đứng lên đi, tôi sẽ nói cho cậu biết._ Aso cúi bấn gắt lên rồi đỡ Tooya đứng dậy, khuôn mặt già nua khắc khổ, in đậm nỗi buồn không giấu giếm.

- Ông nói đi. Ta đang nghe đây._ Tooya giục.

- Độc hoa pureblood không có cách chữa trị thông thường. Muốn cứu được người bị nạn thì chỉ có một cách. Đó là...

...

Nắm chặt hai bàn tay lại, khuôn mặt thanh tú của Tooya bỗng chốc tối xảm. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, anh lấy lại vẻ bình tĩnh, gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, ông ra ngoài một lúc được không?

- Cậu Tooya...

- Được rồi, ta biết mình phải làm gì. À...còn một chuyện này nữa ta muốn nhờ ông.

- Cậu nói đi.

- Ông có loại thảo dược nào giúp người uống bị mất trí nhớ một cách chọn lọc không?_ Tooya nhíu mày hỏi.

- Không, nhưng tôi có cách thôi miên giúp người đó mất đi phần kí ức muốn vất bỏ. Nhưng cậu hỏi điều đó để làm gì?_ Aso ngạc nhiên kêu lên.

- Ta muốn nhờ ông giúp ta một việc...

_ Kẹt...kẹt...

Đẩy cánh cửa gỗ, Tooya nhẹ nhàng bước phòng, ngồi xuống bên cạnh Yume. Cô ấy đang mê man trong cơn đau đớn của thể xác và tinh thần. Khuôn mặt thanh tú lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh, cơ thể cứ run lên từng đợt.

- Anh sẽ làm tất cả vì em. Cơn đau này sẽ qua nhanh thôi, hãy tin anh.

Tooya thì thầm rồi cúi xuống hôn nhẹ lên bờ môi Yume. Một giọt nước mắt chợt trào ra khỏi khóe mi của cô. Nóng hổi, mặn đắng, cô đang khóc vì đau hay khóc vì anh. Điều đó không còn quan trọng nữa, bởi từ nay cho đến cuối cuộc đời sẽ chỉ mình anh đau vì cô, khóc vì cô, và sẽ chỉ có mình anh dõi theo cô mọi lúc mọi nơi.

51. Chương 71.2 - End

Anh đã từng ích kỉ, mong cô là của mình, ích kỉ muốn giữ cô trong vòng tay của riêng anh. Anh ghen tức và khó chịu khi có người con trai khác đứng bên cạnh cô. Anh đã từng hứa với lòng dù có chết cũng phải để cô ở bên cạnh anh. Chính anh đã cho rằng bản chất của tình yêu là ích kỉ.

Nhưng càng ở bên cô, càng yêu cô, anh lại càng nhận ra rằng, yêu một người thật lòng không phải là ích kỉ giữ người đó ở bên mình. Anh đã học được cách buông tay, để cô ấy ra đi, chọn cho cô ấy một con đường bình yên không sóng gió, không chết chóc. Anh sẽ nén nỗi đau trong lòng, một mình rẽ sang nổi khác tình nguyện là lá chắn vững chắc cho cô ấy.

Ai biết được anh đã đau như thế nào khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô ấy lúc ở bên bờ biển, gào gọi tên anh, nói yêu anh, nói hận anh. Anh đã trăm ngàn lần muốn giải thích với cô ấy mọi chuyện nhưng anh không thể, Demonzu còn đó, mối hiểm họa còn đó, anh không thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ấy được.

Đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán Yume, Tooya nhếch môi nở một nụ cười buồn.

"5 năm qua, em có hạnh phúc không, con đường anh đã chọn để em đi có yên ổn không, em có vui không? Đến giờ phút cuối cùng của cuộc đời anh rất muốn giải thích cho em hiểu mọi chuyện, anh muốn em biết anh yêu em như thế nào. Nhưng còn có ích gì? Đến khi em thức dậy, những kí ức về anh trong em sẽ chỉ là một bóng mờ không xác định, là ngôi sao đã tắt là ánh trăng đã lụi.

Anh trong em chỉ là một cơn gió lướt qua vô định. Một lựa chọn phù phàng với anh nhưng lại dễ dàng cho em. Vì vậy anh sẽ chọn đi con đường đó, sẽ yêu em cho dù em không biết đến sự tồn tại của anh. 5 năm trước, tình yêu em trao cho anh thậm đầy nước mắt vì bị vây kín nỗi hận thù sâu sắc. Dù vậy đối với anh, nó vẫn là một món quà vô giá, một món quà mà anh mong ước.

Nhưng giờ phút này anh có thể xin em một ân huệ nữa không? Em hãy chấp nhận điều đó vì một người đã yêu em thật lòng. Hãy cho anh một đứa con, hãy để nó sinh ra đời và yêu em như anh đã từng yêu. Nó và Kai sẽ là những người yêu em bên em trọn đời. Nếu anh không là giấc mơ của em thì anh sẽ tìm cho em một giấc mơ khác. Một lần này cho mãi mãi về sau, hãy để anh nói lời yêu em..."

...

_ Rằm...

Đẩy mạnh cánh cửa phòng, ông quản gia già thần thờ bước vào. Trên chiếc giường nhỏ nhắn, cô gái đang nằm ngủ thật bình yên, không đau đớn, không mệt mỏi.

Gió từ ngoài thổi vào làm căn phòng dậy lên hương hoa hồng. Mùi hương của cậu ấy vẫn còn đây nhưng người thì ra đi rồi. Ông vốn đã biết trước điều đó nhưng sao vẫn thấy đau quá, bi thảm quá. Gục người xuống sàn nhà, người quản gia già ôm mặt khóc nức nở.

Ông chỉ khóc có 3 lần trong đời. Một lần là khi ba mẹ cậu Tooya mất, một lần là khi bà cậu ấy ra đi và lần thứ ba là vì cậu ấy. Ông khóc cho tình yêu của cậu ấy, cho tương lai cho mọi thứ thuộc về cậu ấy. Ông trời thì ra không hề công bằng như người ta đã nói. Nếu ông ta công bằng thật thì chắc chắn cậu Tooya là ngoại lệ.

Tiếng động bất chợt vang lên từ giường ngủ khiến ông giật mình, vội ngẩng đầu lên. Có bé đó đã thức dậy sau khi thoát khỏi bàn tay của tử thần.

Nhìn cô bé, ông bỗng thấy lòng đau như cắt, khuôn mặt ngơ ngác ấy sẽ ra sao nếu ông nói ra cô bé biết hết mọi chuyện?

- Đây là đâu? Ông là ai, sao cháu lại ở đây?__ Nhìn ông quần gia bằng đôi mắt ngơ ngác, Yume kêu lên, hai tay ôm lấy đầu vì đau nhức.

- Đây là nhà tôi, cậu Tooya đã đưa cô lên đây.__ Ông Aso gạt nước mắt, nói bằng chất giọng khàn khàn.

- Tooya? Vậy anh ta đâu? Tại sao cháu chưa chết?

- Cậu ấy đi rồi.

- Đi rồi, ông nói vậy là sao? Anh ta đã đi đâu?__ Yume kêu lên rồi vội hất chăn lao xuống giường nhưng vì vẫn còn yếu nên cô đứng không vững, cả người ngã nhào ra phía trước.

- Để giải được độc hoa pureblood cậu ấy đã chấp nhận hi sinh, hiến dâng toàn bộ thân xác của mình cho cô.__ Ông Aso cay đắng nói.

- Hi sinh? Như vậy là sao? Ông nói gì cháu không hiểu?

- Thứ duy nhất giải được độc hoa pureblood chính là máu của thuần chủng. Để cứu sống cô Tooya đã dùng toàn bộ số máu trong người mình thanh lọc chất độc hoa pureblood, biến cô thành vampire thuần chủng. Dòng máu đang chảy trong người cô lúc này chính là máu của cậu ấy. Mạng sống của cô đã được cậu ấy đánh đổi bằng chính mạng sống của mình.__ Ông quần gia nói rồi đưa tay lên tay ôm lấy mặt cổ che dấu những giọt nước mắt mặn đắng.

- Ông nói gì vậy? Điều này không thể xảy ra, cháu không tin, không bao giờ tin. Làm sao anh ta có thể hi sinh bản thân để cứu cháu khi mà 5 năm trước anh ta đã suýt lấy mạng cháu bằng chính đôi tay của mình?__ Yume gào lên, lắc đầu quạ quạ. Cô không thể tin được những lời ông lão nói, anh Tooya không thể chết dễ dàng như vậy, hơn nữa...lại là chết vì cô.

- Chuyện của 5 năm trước, tất cả chỉ là một vở kịch.

- Vở kịch?

- Đúng vậy. Cô chưa bao giờ thắc mắc sao hôm đó mình lại may mắn thoát chết như vậy sao? Ông trời không thể ban cho cô sự may mắn lớn đến vậy. Tất cả đều là nhờ Tooya. Cậu ấy đã cùng Kai Akatsuki bày ra một vở kịch lừa Demonzu tin rằng cô đã chết. Để cô có thể ra đi mà không vướng bận điều gì, Tooya đã cố tình làm cô hiểu lầm, cậu ấy muốn cô quên đi mọi thứ và bắt đầu với một cuộc sống mới bình yên hơn. Hạnh phúc của cô chính là mục tiêu và mong ước duy nhất của cậu ấy. Tất cả những gì cậu ấy làm đều là vì cô.

- Thế còn ba tôi? Anh ấy giết ba tôi cũng là vì tôi sao?

- Chính Haku Hana đã quỳ xuống cầu xin Tooya giết ông ta.

- Tại sao?__ Yume kinh ngạc kêu lên.

- Vì ba cô đã bị vam thuần chủng cắn. Ông ta biết mình sắp thoái hóa xuống cấp E. Ba cô lo sợ một lúc nào đó, chính mình sẽ làm tổn thương hai mẹ con cô nên ông ta đã cầu xin Tooya hãy giết ông ta nếu một lúc nào đó ông ta bị mất kiểm soát. Ngày hôm đó để cứu cô và cũng là để giữ lời hứa Tooya buộc phải nổ súng. Cái chết của ba cô đã khiến cậu ấy phải chịu bao đau khổ và dằn vặt trong suốt từng ấy năm.__ Ông Aso nói rồi thở dài náo nề.

- Tất cả mọi chuyện là thật sao?

- Đúng vậy. cậu ấy không muốn tôi giải thích cho cô nghe mọi chuyện nhưng tôi không làm được, tôi phải nói, để cho cô biết rằng cậu ấy đã yêu cô nhiều như thế nào.

- Nói dối, không tin. Nếu điều ông nói là thật, nếu anh ấy yêu cháu thì hãy ra đây đi, cháu chỉ tin những gì anh ấy nói mà thôi. TOOYA HONDO, ANH MAU RA ĐÂY CHO EM...

Yume nắm chặt tay vào vạt áo, gào đến khản cả giọng. Giọng nói của cô lạc đi trong những tiếng nấc nghẹn ngào:

- Đừng trốn nữa, anh mau ra đi. Anh định chơi trốn tìm với em đấy à? Đừng chơi nữa, trốn tìm chỉ dành cho lũ trẻ con mà thôi...huhu...Được rồi, được rồi, em chịu thua được chưa, anh mau ra đây đi. Em đếm từ 1 đến 100 anh phải đứng trước mặt em đấy...1 2,3.... 50...huhu...51...60... huhu.... 70...99..100...

Từng con số, từng con số cứ dần trôi qua nhưng Tooya vẫn không xuất hiện, bây giờ và mãi mãi cũng không. Những con số lẫn trong những tiếng nấc nghẹn ngào, đau thương. Nước mắt và nỗi tủi lệ thuận với nhau cứ dần tăng lên theo cấp số nhân, tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào của cô gái khiến vạn vật xung quanh đều chung nhau một nỗi buồn sâu thẳm.

- Tại sao? Tại sao anh vẫn không xuất hiện? Em đã đếm đến 100 rồi mà. Em phải làm thế nào thì anh mới ra gặp em đây? Hãy xuất hiện và nói với em rằng anh yêu em, ngoài anh ra em không tin bất cứ ai cả, được không anh? Huhu...

- Cô đừng như vậy nữa, cậu ấy sẽ không trở lại đâu.__ Đặt tay lên vai Yume, ông quản gia khẽ an ủi.

- KHÔNG...ông nói dối, anh ấy cũng nói dối, tất cả đều lừa dối tôi. Cái gì mà yêu tôi, muốn bên tôi suốt trọn đời? Đã hứa là sẽ hạnh phúc bên nhau thế bây giờ anh ấy ở đâu? Tại sao? Tại...

__ BỐP... Mạnh mẽ và dứt khoát, ông quản gia Aso dùng tay đập mạnh vào gáy Yume khiến cô không kịp phản ứng chỉ mở to mắt đầy ngạc nhiên rồi ngất lịm đi.

Nhìn cô gái đang chìm dần trong cơn mê, ông Aso chợt cảm thấy đau lòng. Ông cảm thấy thật có lỗi vì đã làm trái lệnh Tooya.

Trước đó cậu ấy đã nhờ ông một việc đó là trước khi Yume thức dậy, ông phải làm cho cô bé quên đi tất cả những gì liên quan đến Tooya, xóa bỏ hoàn toàn hình bóng của cậu ấy trong trái tim cô bé.

Nhưng...ông đã không làm như vậy, ông đã nói hết cho cô bé biết mọi chuyện. Chứng kiến sự đau khổ của cô bé ông cảm thấy thật có lỗi nhưng ông không hối hận vì việc mình đã làm. Ông không muốn tình yêu của cậu Tooya là vô nghĩa cô bé phải biết cậu ấy đã yêu đã hi sinh nhiều như thế nào vì cô.

Ông mừng là tình cảm của cậu ấy không hề vô vọng, cô bé ấy đã khóc vì cậu ấy, đau vì cậu ấy. Như vậy... là đủ rồi.

Bây giờ ông sẽ làm theo lời Tooya, khiến cô bé quên đi tất cả những gì liên quan đến cậu ấy, cả những kí ức vui vẻ và những kí ức đau buồn. Lần tới thức dậy, cô bé sẽ không còn phải đau không còn phải khóc nữa. Cô bé sẽ có một cuộc sống mới đẹp như giấc mơ, một giấc mơ mà cậu ấy đã dùng cả mạng sống của mình để ban tặng cho cô.

Rồi đây, Kai Akatsuki sẽ đến tìm cô bé, cậu ta đã đang và sẽ yêu cô như cậu Tooya đã từng yêu.

- Chúc cháu hạnh phúc, cô bé!

...

...

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến chiếc chuông gió kêu leng keng, tôi khẽ chớp mắt, sắc xanh của đất trời và cây cối lọt qua khung cửa gỗ tràn vào căn phòng ngập mùi hương của hoa hồng và gỗ mộc. Tôi tựa mình ngồi dậy, hít một hơi thật sâu.

Sao tôi lại ở đây nhỉ? Còn mẹ tôi, cụ Natsu, Takumi, Kai và...ai nữa nhỉ? Tôi nghĩ rồi chợt thần người ra. Cái tên trong dấu 3 chấm ấy là ai? Sao tôi không tài nào nhớ ra người đó nhỉ? Có cảm giác như người đó rất quan trọng nhưng lại chưa hề tồn tại.

Trái tim tôi bỗng nhói lên một mà không hiểu tại sao, trong lòng chợt thấy đau một nỗi đau vô hình.

Gấp gọn chiếc chăn đơn trên giường, tôi mở cửa bước ra ngoài. Một không gian bao la, bát ngát như trải ngập trước mắt tôi, đẹp quá, tuyệt vời quá. Tất cả mọi thứ đều căng tràn nhựa sống, không gian ngập hương hoa và tiếng chim líu lo. Tôi nhắm mắt đón lấy cơn gió mát mẻ vương chút hơi xuân ẩm ướt, lòng chợt thấy thanh thản kì lạ.

- Yume...

Tiếng gọi vang lên từ đằng sau khiến tôi giật mình, trái tim hẫng đi một nhịp. Tiếng gọi quen thuộc quá, tuy lạnh lùng nhưng cũng thật dịu dàng ấm áp.

- Kai?__ Tôi quay lại, nhìn hắn, chợt cảm thấy hạnh phúc đang xuất hiện ở nơi đây. Trong phút chốc, tôi đã không kiềm chế được bản thân chạy đến ôm chầm lấy hắn. Không hiểu sao tôi bỗng thấy nhớ hắn, nhớ kinh khủng.

Tôi cứ ngỡ rằng hắn sẽ rất khó chịu rất bức mình trước hành động thân mật của tôi và hắn sẽ đẩy tôi ra như cái cách hắn vẫn làm với người khác.

Nhưng không trái với dự đoán của tôi, Kai dang rộng vòng tay, đón tôi vào lòng và ôm tôi thật chặt bằng vòng tay rộng rãi của hắn. Tôi nghe trong gió tiếng hắn thì thầm thật dịu dàng:

- Tôi nhớ em, rất nhớ...Mọi chuyện đã kết thúc rồi phải không?

- Ừ, tất cả đã kết thúc rồi. Chúng ta về nhà thôi.

...

~0o0

~10 năm sau...

- Yuki, đứng lại, anh sẽ bắt được em cho xem.__ Thằng tóc bạc hét lên đầy ranh mãnh. Phía trước nó là một cô bé tròn tròn dễ thương đang xách váy chạy như bay, vừa chạy vừa meo meo khóc:

- Huhuhu...mẹ ơi anh Zero bắt nạt con huhu.

- Zero, em đang làm gì vậy? Không được trêu Yuki.__ Thằng nhóc tóc đen có đôi mắt dịu dàng không biết từ đâu xuất hiện đứng chắn trước mặt hai đứa kia. Nó vừa cau mày nhìn thằng em bắt nạt vừa dịu dàng vuốt tóc cô em, trông nó rất ra dáng một người anh tuyệt vời.

- Anh Tooya, anh Zero bắt chuột chết trêu em, anh phải phạt anh ấy.

- Ừ anh biết rồi, Yuki ngoan nhé!

- Á...á, đẩy đẩy chuột kia!

...

- Ai da, ba cái đứa nhóc này lại trêu nhau rồi.__ Cau mày nhìn 3 đứa con hiếu động của mình, Yume vội khoác cái áo lên người định chạy ra chỗ chúng nhưng có một vòng tay ấm áp bỗng vươn ra níu cô lại.

Kai xuất hiện từ lúc nào, anh ôm lấy Yume từ đằng sau bằng đôi tay rộng lớn của mình.

- Đừng ra, em phải để cho chúng tự giải quyết chứ.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa, hôm nay cuối tuần chúng ta đi ngắm hoa anh đào trên núi nhé!

- Ừm, kế hoạch rất tuyệt, nhưng còn lũ trẻ, có đem chúng theo không?

- Đại gì, cứ để chúng ở nhà. Em mau đi chuẩn bị đi.__ Kai khẽ cười, cúi xuống thì thầm vào tai Yume.

- Ừm, nhưng anh phải bỏ em ra đã chứ?__ Yume nói rồi bật cười hóm hỉnh.

- À, ờ, nhanh lên nhé!

Kai gạt gù rồi thả tay ra, khẽ hôn lên má vợ. Khi bóng Yume đã khuất sau tấm rèm phòng, anh chợt hướng mắt nhìn ra ngoài nhìn ba đứa con của mình, trong lòng chợt cảm thấy thanh thản.

- Anh thấy không Onisama, bọn em đang rất hạnh phúc. Em và cô ấy sẽ nuôi nấng thành bé nên người. Nhất định khi lớn lên Tooya sẽ trở thành một vampire tuyệt vời như anh. Dù không bao giờ nhắc đến anh nhưng hãy tin rằng trong lòng tất cả mọi người đều có anh. Tooya Akatsuki...

...

- Chuột nè, chuột nè...

- AAAAAA...chuột, Á_ BỊCH...

- Yuki.

- Yuki.

- Huhu đau quá, đau quá!

- Em không sao chứ?

- Có làm sao không?

- Tất cả là tại em đấy, Zero.

- Ế, sao lại tại em?

- Hừ, em trêu Yuki cho lắm vào. Yuki, đi chơi với anh, mặc kệ nó.

- Ai cho đi, Yuki phải chơi em.

- Với anh.

- Với em.

...

Một tam giác tình yêu mới lại ra đời, nó sẽ mãi mãi còn tồn tại, hết đời này sang đời khác và chỉ biến mất nếu như các bạn nghĩ rằng trên đời này không có vampire cũng như cái gọi là tình yêu của vampire.

Nhưng tại sao các bạn lại cho rằng vampire không hề tồn tại nhỉ? Hãy để trí tưởng tượng bay xa, hãy tin rằng ngoài kia vẫn có những vampire đang đi lại đang cười nói và đang yêu giống như chúng ta những con người cực kì bình thường...

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-hoc-vampire>